

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dragonkin
BOOK TWO

the ALPHA
OF *Brave*
HILLS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATHRYN MOON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

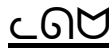
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

MEZAR TEPELERİNİN ALFA'SI
DRAGONKIN

KİTAP II

KATHRYN MOON

Telif hakkı @ 2025 Kathryn Moon

Grave Hills'in Alfa'sı, Dragonkin Kitap 2 İlk

yayın tarihi: 11 Aralık 2025

Kapak Tasarımı: Covers by Combs

Düzenleme: Bookish Dreams Editing ve Jess Whetsel

Biçimlendirme: Kathryn Moon

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanım dışında, bu eserin tamamının veya bir kısmının, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer araçlarla herhangi bir biçimde çoğaltılması veya kullanılması, yayıncının yazılı izni olmadan yasaktır.

Yayınlayan: Kathryn

Moonohkathrynmoon@gmail.com

Kathrynmoon.com

Vellum ile biçimlendirilmiştir

Telif hakkı ile korunan bir eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır.

Telif hakkı ihlali, maddi kazanç sağlamayan ihlaller de dahil olmak üzere, FBI tarafından soruşturulur ve para cezası ve federal hapis cezası ile cezalandırılır.

Lütfen yalnızca yetkili elektronik sürümleri satın alın ve telif hakkı bulunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek takdir edilmektedir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

[Vellum ile biçimlendirilmiştir](#)

*Bana kanatlar
veren anneme.*

İçindekiler

Kitap Hakkında

1. Birinci Bölüm
2. İkinci Bölüm
3. Üçüncü Bölüm
4. Dördüncü Bölüm
5. Beşinci Bölüm
6. Altıncı Bölüm
7. Yedinci Bölüm
8. Sekizinci Bölüm
9. Dokuzuncu Bölüm
10. Onuncu Bölüm
11. On Birinci Bölüm
12. Onikinci Bölüm
13. On Üçüncü Bölüm
14. On Dördüncü Bölüm
15. On Beşinci Bölüm
16. On altıncı bölüm
17. On Yedinci Bölüm
18. On sekizinci bölüm
19. On Dokuzuncu Bölüm
20. Yirminci Bölüm
21. Yirmi Birinci Bölüm
22. Yirmi İkinci Bölüm
23. Yirmi Üçüncü Bölüm
24. Yirmi Dördüncü Bölüm
25. Yirmi Beşinci Bölüm
26. Yirmi Altıncı Bölüm
27. Yirmi Yedinci Bölüm
28. Yirmi Sekizinci Bölüm

29. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
 30. [Otuzuncu Bölüm](#)
 31. [Otuz Birinci Bölüm](#)
 32. [Otuz İkinci Bölüm](#)
 33. [Otuz Üçüncü Bölüm](#)
 34. [Otuz Dördüncü Bölüm](#)
 35. [Otuz Beşinci Bölüm](#)
 36. [Otuz Altıncı Bölüm](#)
 37. [Otuz Yedinci Bölüm](#)
 38. [Otuz Sekizinci Bölüm](#)
 39. [Otuz Dokuzuncu](#)
- [Bölüm Epilog](#)
- [Sonsöz](#)
- [Kathryn Moon'un Diğer](#)
- [Eserleri Yazar](#)
- [Hakkında](#)

Kitap Hakkında

Bu hikaye ilk olarak 2025 yılının Mart ayında Patreon hesabımda taslak halinde bölüm bölüm paylaşılmıştı. Şu anda kaldırılmaktadır.

Bu seri, birbirinden bağımsız romantik hikayelerden oluşsa da, seriyi sırayla okumanızı şiddetle tavsiye ederim. Bu kitabın olayları, The Alpha of Bleake Isle kitabındaki olaylarla eşzamanlı olarak gerçekleşir. Bleake Isle kitabında, Torion'un babasını yendiği kısmı biraz değiştirmek zorunda kaldım. Bu kitapta, babası yeni vefat etmiştir.

İçerik Bilgisi:

İçerik bilgilerinin tam listesi için her zaman kathrynmoon.com web sitemi kontrol etmenizi öneririm.

Bu hikaye, reşit olmayanlar ve yetişkinler arasındaki geçmiş ilişkiler dahil olmak üzere geçmiş travmaları ele almaktadır ve hikayenin büyük bir kısmı geçmişteki bir düşük ve sadakatsizlikle ilgilidir. Kitapta hamilelik ve doğum konuları yer almaktadır.

Birinci Bölüm

BRIGID

Ejderhaların ılık atarak uçarken kulübemin duvarlarını sarsmasıyla Maggie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kıpırdanma, Mags," diye mırıldandım, bir kez daha gözümün önünden dürtüselce kesilmiş kızıl saç telini üfleyerek, sazdan çatımın üzerindeki gökyüzünde yükselen değişim ılıklarını görmezden geldim.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, hanımefendi," dedi Maggie, önlüğünün eteğindeki yırtığı düzeltmeye çalışarak.

Merhemi sürerken gözlerimi onun ayak bileğine dikip, yaşlı kemikleri ve yorgun kasları ellerimle nazikçe gevşetmeye çalıştım. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, ancak o zamanlar çok küçüktüm ve betaların hep birlikte kükrediğini hiç duymamıştım. Lachlan Feargus, annem henüz bir kızken alfa olarak yükselmiş, ikinci çiftleşme döneminde neredeyse onunla eşleşmişti - geri bu da annemin abartılı hikayelerinden biri olabilir - ta ki Skybern'e yaptığı kısa bir gezide omegasını bulana kadar. Skybern'den Grave Hills'e kadar, Omega Feargus alfamızın yanında kalmış ve yıllar boyunca da öyle kalmıştı. Lachlan omega'sına çok düşkündü ve ona oldukça aşık görünüyordu, bazen tepelerle ilgilenmeyi bile ihmal edecek kadar, en azından betalar öyle iddia ediyordu.

Omega Feargus baharda ölmüştü. Alfa'mız bu kaybın acısıyla kayı

p Ve şimdi onunla yeniden bir araya gelmişti.

yüzü Ellerim alışıyordu, Maggie'nin ayak bileğini kuvvetli dairesel hareketlerle nde ovuşturuyor,

n

ökt

ü.

bacağını çevirerek, dolanıp gerilmeye eğilimli kasları gerip rahatlatarak, yaşlı hizmetçinin adımlarını kısaltıyordu. Alfa tarafından bu kadar sevmek, bir erkeği bu kadar sıkı bir şekilde elinde tutmak, onu başkalarıyla paylaşmamak nasıl bir şeydi acaba?

Ter göğüslerimin arasına damladı ve kendimin tuzlu, olgunlaşmış kokusu beni burun kıvırdı.

Omega Feargus, kalçalarının ötesine uzanan siyah saçları ve parıldayan sıcak kahverengi teniyle güzel bir kadındı, her zaman yanında gururla gülümseyen kızıl saçlı, kırmızı yüzlü alfa ayıya gülümserdi.

Ben böyle bir mücevher gibi bir kadınla kesinlikle kıyaslanamazdım. Belki bir zamanlar, reşit olduğumda, yanaklarım hala gençlikle dolu ve herkese gülümserken kıyaslanabilirdim. Ama hayır, burnum bir gaga gibiydi, bu her zaman böyleydi. Yıllar beni sertleştirmiş ve yıpratmıştı, yanaklarım keskinleşmiş ve çökmüştü, vücudum hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu gücü elde etmek için yumuşaklığını kaybetmişti... kendi başıma.

"Sence sıradaki kim olacak?" diye sordu Maggie, elleri kucağında kıvrılırken.

"Önemli değil," diye düşündüm yüksek sesle ve sonra Maggie'nin endişesinin kaynağını anladım. "Seni düzeltereğim, Mags. Orayı avucunun içi gibi biliyorsun. Kim yükselirse, bunu hemen görecektir," dedim.

Bunun doğru olduğundan emin değildim. Alfa'nın kalesi çok büyüktü ve Maggie sabah akşam koridorlarında koşuşturarak kendini yıpratıyordu. Birlikte çalıştığı diğer insanlara ayak uydurabildiğinden şüpheliydim, ama burası çocukluğundan beri onun eviydi. En azından, bir kenara atılmak Maggie'nin kalbini kıracaktı. En kötü ihtimalle, onu evsiz bırakabilirdi.

"Belki de küçük lord olur. Babası hayattayken alfa rolünü kiskanamazdı, ama şimdi..." Maggie düşüncelere daldı.

Torion Feargus'un, benim çeneme bile zor ulaşan Maggie tarafından "küçük" olarak adlandırılması düşüncesine gülümsedim. Ama alfa'nın oğlu muhtemelen Maggie'nin gözetiminde büyümüştü ve şu anda babası gibi devasa ve annesi gibi yakışıklı olsa da, bir zamanlar çocuk olmuş olmalıydı.

"İyi bir alfa olur mu?" diye sordum Maggie'ye, sadece konuşmasını sürdürmek için.

"Evet, bence olabilir. Biraz yaramazdır. Ama bence kalbi hala tepelerde, tıpkı babasının omega'yı görmeden önceki gibi."

"Kendisi de bir omega alması gerekecek," diye işaret ettim. "Belki o zaman yakalanır."

"Belki. Ama eğer bu bölgeden iyi bir kızsaa, o zaman... o kadar da kötü olmaz."

Ben kayıtsızca mırıldandım. Bazı yerliler, özellikle de yerel ejderhalar, Lachlan'ın bölge dışından bir omega seçtiğinde bunu kişisel algılamış ve alfamızın dikkatinin Hills'in bakımından uzaklaşmasından onu sorumlu tutmuştu. Şahsen, erkeklerin tutarsız olma eğilimi olduğunu düşünüyordum. Omega Feargus, alfanın ilgisini kaybettiği kişinin *kendisi* olmadığı için şanslıydı.

Nehirden çıkarken titredim, kayalık kenar ve dallı eğimden koşarak, eşyalarımı bıraktığım büyük kayaya kadar giderken yüzümü buruşturdum. Suya girmek bana iyi gelmişti, sadece kokmaya başladığım için değil. Kendime karşı hoşgörölü olmuşum, kulübemde çok uzun süre kapalı kalmış, kurumuş erzaklarımın sonunu merhem, çay ve tentür haline getirerek meşgulken gökyüzünün nasıl göründüğünü unutmuşum. Yakında yeni ürünleri toplamaya başlamanın zamanı gelecekti ve o zaman kulübemden daha çok dışarıda olacaktım, ama kış uykusundan uyanıp dünyanın kucaklamasının nasıl göründüğünü, koktuğunu ve hissettirdiğini hatırlamamın zamanı çoktan gelmişti.

Kurulanıp giyindim, kayanın ısısının içime işlemesini ve nehrin uyandırıcı soğuşunu eritmesini bekledim, yüzümü güneşe doğru kaldırdım, solmuş çillerimin bu ilgiyle yeniden parlayacağını biliyordum — gençken saklamak için çok uğraştığım çiller.

Çizmelerimi bağlarken, çalılıkların ötesinden gelen öfkeli bir atın kişnemesi beni dondu. Kulübede biri vardı. Akşamüstü buraya birinin gelmesinin tek nedeni, acil bir durum olması ya da o kadar boş vakti olmasıydı ki, başkasının akşam yemeğini hazırlamak zorunda kalmasaydı. Ve diğer ejderhalar nadiren kapımı çalan insanlar olurdu.

Her zaman içimde taşıdığım küçük bir korku damlası, sinirli bir şekilde mide boşluğumdan yukarı doğru sıçrayarak, büyümeye başladı.

kalbimde çınlayarak, sonra boğazıma takıldı.

Uçuş için seyahat etmiş olmalıydı, diye düşündüm, ıslak ve karışık saçlarımdan elbisenin arkasındaki düğmelere kadar her yerimi iki kez kontrol etmeye çalışırken dişlerimle dudağımı ısırarak endişelendim. Buradan kulübeme kadar yapabileceğim hiçbir şey, bariz gerçeği değiştirmeyecekti. Giysilerimin yıpranmış olduğunu ve alnımda hiç düzelmeyecek gibi görünen kırışıklıklar olduğunu. On yedi değil, otuz iki yaşında olduğumu ve yaşımın zaten hiç önemi olmadığını. En iyi halimde bile yeterince güzel olamadığımı.

Sinirli bir homurtu ve titreyen ellerimi sallayarak, genç meşe ağaçlarının ve dikenli böğürtlenlerin oluşturduğu karmaşık çalılıklara doğru yürüdüm. İki çürümüş direk ile işaretlenmiş küçük bir açıklık vardı, vahşi bitki örtüsünü geçebilmem için zar zor geri tutuyordu ve duyduğum at kulübemin köşesini döndüğünde mülkümün sınırına ulaştım.

"Lightning," diye selamladım ve gururlu beyaz kısırak, kibirli bir baş hareketiyle yaklaşmamam konusunda beni uyardı. "Sen benim evimi rahatsız ediyorsun," diye karşılık verdim, eski düşmanımın karşısında bir an için kendi gerginliğini unuttum.

"Brigid?" kulübemin içinden boğuk bir ses geldi.

Donakaldım. Atın sahibini bulamadan bana gelmiş olmasını ummak fazla iyimser bir düşünceydi herhalde. Bir an durup kendimi hazırladım, nefesimi düzenledim, kalbimi sertleştirdim, çenemi yukarı kaldırdım, bakışlarımdan korkuyu silip attım ve sonra ilerlemeye başladım.

Malcolm, kulübemin kapısında görünmek için eğilmek zorunda kaldı, bu yüzden üç yıl sonra onu ilk gördüğümde sadece tepesini görebildim. Saçlarında yeni griler vardı ve genel olarak saçları azalmıştı. Bu manzara kalbimi ikiye böldü: On yıldan fazla bir süredir imrendiğim mükemmelliğinden biraz kaybetmiş olduğunu görmekten duyduğum küçük bir sevinç ve daha karanlık, daha tatlı bir acı, eski sevgi, bir zamanlar birlikte yaşlanacağımızı, zamanla benim olgunluğumun onun olgunluğuna yetişeceğini hayal ettiğim rüyalar.

Dik duruyordu ve evimin dar, hafifçe eğri girişini kapattığında, onun kırılğanlığını gösteren o küçük bakış kayboldu. Bana baktı, ince bir değerlendirmeye, ve ben titremeyen ellerimi arkamda sakladım

ellerimi arkamda sakladım, çünkü onun bende, benim onda gördüğümünden daha fazla değişiklik bulacağını biliyordum.

"İyi görünüyorsun, omega," diye selamladı, öfkeyle gürleyebilecek kadar güçlü olduğunu bildiğim halde, alçak sesiyle baştan çıkarıcı bir şekilde. Ağzı kıvrıldı, ama bu bir gülümseme değildi. "Hâlâ on altı yaşındaki bir kız gibi nehirde yıkanıyor musun?"

"Burada ne işin var Malcolm?" diye sordum, sesimin güçlü ve net çıkmasına sevindim. Kulübemin güvenliğine çekilmek istedim ama ona yaklaşmayı reddettim.

"Alfa bu sabah öldü," dedi. "Duydum."

Başını salladı, beni yavaşça ve bitmeden incelediği için ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Bu konuyu oyladık. Yarın şafakta, yeni alfa için savaşacağız."

"İyi şanslar," dedim.

Malcolm'un gözlerinin köşelerinde gülümseme çizgileri derinleşti ve ben eski yaralı kalbimin acısını görmezden geldim. "Sence ben yarışacak mıyım? Lachlan hüküm sürerken bu kadar hırslı mı görünüyordum? Bu kadar hoşnutsuz mu?"

Malcolm'a gördüklerimi anlatmak için ağzımı açtım: derin selamları ve gözlerine ulaşmayan gülümsemeleri, alfamızın yüzüne yalan söylediğinde arkasında yumruklarını sıkması, Lachlan'ın kararlarını kabul ettiğinde geceleri beni sertçe kullanması. Paylaşmak için çok fazlaydı. Sahte bağı koparmak için o kadar uğraşmışken, hayatlarımızı yeniden birleştirmeye çalışmak gibi olurdu.

"Evet," dedim, omuz silkiyerek.

Malcolm güldü, ama gözleri bana dikildi. "Sen her zaman kendi iyiliğin için fazla gözlemciydin."

Sözleri, tam da onun istediği gibi canımı yaktı ve kendimi toparlayamadan gözlerimi ondan kaçırdım, irkildim. Muhtemelen haklıydı. Burnumun dibinde olanları görmemiş olsaydım, bugün daha mutlu olabilirdim. Belki de diğer kadınları hiç keşfetmemiş olsaydım, gururum hala sağlam kalmış olabilirdi. Ama Malcolm'un bana karşı hiçbir şey hissetmediği açıktı ve ben kendimi olabildiğince uzun süre kandırmıştım. On altı yaşındaki bir kızı etkilemek kolaydı. On yıl aynı çatı altında yaşadıktan sonra, yirmi yedi yaşındaki o kadını kandırmak biraz daha zordu.

Otuz iki yaşında, yorgundum.

"Savaşacağım," dedi Malcolm ve ben başımı salladım.

"Yeni bir omega alacaksın," dedim, gözlerine tekrar bakarak. Artık yüzümde ne gördüğü umurumda değildi — kayıtsızlık ya da incinmişlik, fark etmezdi. Birbirimizle işimiz tamamen bitmiş olacaktı.

Başı eğildi ve soğuk bir uyarı omurgamdan aşağıya doğru aktı. "Eğer ayağa kalkarsam, evet. Ama Lachlan'ın oğlu, diğerleri gibi değerli bir rakip olacak."

Donakaldım. "Ben gittim Malcolm. Geri dönmeyeceğim. Eğer çiftleşme dönemi için başka bir yatak ısıtıcısı istiyorsan..."

"Yeni bir omega bulmak benim için çok kolay, Brigid. Ama bu kulübe, babanın rızasıyla benim..."

"Onun vereceği bir şey değildi! Öyle değil. O *bana* bıraktı."

"Ve o da seni ona bıraktı. O da seni bana bıraktı. Ve seninle birlikte kulübeyi de. Sen sözleşmeyi imzaladın."

Titrek bir el karnımı kapattı. O sözleşmeyi on yedi yaşında imzalamıştım. O kulübe benim için bir anlam ifade etmeden, benim sığınağım, kaçış noktam olmadan önce imzalamıştım.

"Malcolm..." diye başladım, ama sesim kısılmıştı ve korkuyu gidermek için zaman kaybettim.

"Rut için bana eve gelebilirsin. Ya da benim omega'm olarak haklarından vazgeçip mülkümü boşaltabilirsin."

"Sen o lanet kulübeyi *istemiyorsun!*" diye bağırdım, öfkem patladı.

Malcolm kaşlarını kaldırdı ve sahte bir sempatiyle gülerek bir adım öne çıktı. Hareketsiz kalmak, ona yaklaşıp göğsüne yumruklarımı vurmamak ya da nehre koşup dalarak onun hatıralarını silip süpürmek için kendimi zor tutarken vücudum sallandı. Ama bu da işe yaramayacaktı. Hiçbir şeyin işe yaramayacağından korkuyordum.

"Haklısın, yok. Ama burası güzel bir mülk ve alfanın kalesine yakın. Kendim ve omegam için burada ikinci bir ev inşa edebilirim, kalacak bir yer. Eğer bir sonraki alfa ben olmazsam, bir kez daha çalışmam gerekecek. Ve eğer Lachlan'ın oğlu olursa, o genç. Yaşlı birinin etkisini takdir edecektir." Malcolm yaklaştı ve ben ona karşı hiçbir şey yapamayacağım öfkeyle titredim. Çok uzun boylu değildim

ve ben güçlü olsam da, o her zaman benden daha güçlü olacaktı. "Senin yaptığın gibi, sevgili Brigid."

Bir zamanlar tatlıydım, mükemmel bir kız, ideal bir omega, biraz hırslı bir burnum olmasaydı neredeyse sevimliydim. Malcolm on altı yaşımıdayken dudaklarını bana değdirdi ve sanki olgun bir portakal gibi tatlılığımla emdi, ta ki ben kuru, sert ve acı olana kadar.

O yanımdan geçerken ona tükürdüm, yaşlı çamaşırcı kadınların laneti uzak tutmak için yapabileceği bir şeydi bu, ama o, yakışıklı yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ileriye bakmakla meşguldü, omzuna yapışkan bir damlanın düştüğünü görmedi.

"Sen her zaman eğlendin, Brigid. Aksini iddia etmenin bir anlamı yok. Ve hala hamile kalma şansın var. Üçüncü seferde şans gelir, öyle demiyorlar mı?"

Malcolm atına neredeyse ulaşmıştı, ama ben onun gitmesini beklemedim. Utançtan başımı eğerek kulübeme koştum, kapıyı arkamdan çarptım ve menteşelerinden sallandığımı hissettim. Vücudum titremeye başladığında dudaklarımı sıkıca kapattım. Gözlerimi sıkıca kapattım, basıncın verdiği acı dikkatimi dağıtan bir rahatlama oldu. Ama atların nalları uzaklaştıkça kendimi serbest bıraktım. Karanlık bir hıçkırık boğazımdan koparak, içimi parçalayarak dışarı çıktı. Odanın ortasındaki masaya doğru sendeledim ama dizlerim çökmeden sandalyeye ulaşamadım. Tırnaklarım ahşap tahtaya gömüldü, ağzım bir çığlık attı, kaybettiğim aşk için uzun, yas dolu bir ses, tekrar tekrar. Malcolm'un benden bir kez, iki kez, üç kez aldatarak aldığı aşk.

Ve en acı dolu anlarımda beslediğim aşk, içimde büyüyen aşk, asla gömüp kaçamayacağım, kaynağı olmayan, sadece çok kısa bir süre taşıdığım çocuğun anısı olan aşk.

Dünyaya getireceğime yemin ettiğim, ama sonra başaramadığım çocuk. Onun ve kendim için ağladım ve tek bir şey için yemin ettim.

Malcolm Barr'a geri dönmeyecektim.

İkinci Bölüm

TORION

Hava yoğun bir tütsü kokusuyla doluydu, ama bu koku başka bir kokuyla karışmıştı, ekşi, ağır ve rahatsız edici derecede tatlı bir koku— törenle örtülmüş ölümün çürümüş kokusu. Gözlerim ağrıyordu, yatakta hareketsiz duran, göğsüne kadar beyaz bir çarşafıla örtülmüş, vücudu gevşek ve sarkık olan adama bakıyordum. Babam hayatın, hareketin, kahkahanın ta kendisiydi. Onun yanında nöbet tutuyor, geri dönmesi için bir işaret bekliyor muydum, yoksa onun yokluğuna kendimi alıştırtıyor muydum? Saatler önce vefat etmişti. Ondan geriye kalan bu beden, sevdiğim, saygı duyduğum... ve bazen de kızdığım adama hiç benzemiyordu.

Kapı çerçevesine hafif bir vuruş duyuldu ve ben yavaşça hareket ederek babamın odasının hemen dışında bekleyen iri yarısı figürü gördüm. Bekledi ve içeri girmede, çünkü yeni vefat etmiş birinin ölüm döşeğinde başka bir alfa bulunmasına izin verilmiyordu.

"Uyumalıydın," diye Craven Denizi'nin alfa'sı Seamus de Roche koridordan bana seslendi.

Ellerimi sandalyenin kolçaklarına dayadım ve sertleşmiş vücudumu koltuktan kaldırdım, uzun süre aynı yerde kaldığım için uzuvlarım ve kaslarım harekete direnirken iniltiyi yuttum. Onun haklı olduğunu kanıtlamama gerek yoktu.

"Biraz uyuduğuma eminim," dedim, ağzım kurumuş ve sesim çatallanmıştı.

Seamus merdivenlere doğru döndü, ben onu takip ederken aramızda mesafe bıraktı ve babamın süitinin kapısını arkamdan kapattı. Şafak sökmek için çok erkendi ve salon karanlıktı, ama babamın yatağının yanındaki mumlar gece bir ara sönmüştü ve gözlerim karanlığa alışmıştı. Bu salonları iyi tanıyordum, düzensizliğini biliyordum.

kuleden aşığı inen basamakları, parmak uçlarımla altında kayan taşın hissini biliyordum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Bir tekne satın alıp filoma katılabilirsin," dedi Seamus, yarı yürekli bir gülümsemeyle. Cevabımı zaten biliyordu.

Arkadaşımla denizde epey zaman geçirmiş, Seamus'un gemisinde uzun süre kalarak babamın rutin döngüsünden kaçmış, elçi olarak ve eğlence için ziyaretler yapmıştım. Grave Hills'te kendi işimi kurmaya çalışmaktansa, Seamus'un emri altında denizde yelken açmak daha kolay bir hayat olurdu. Ama burası benim evimdi ve Seamus'la geçirdiğim zamanlar her zaman keyifli olsa da, birinin *altında* olmak gibi hafif bir baskı, hafif bir rahatsızlık hissi vardı. Seamus bana denizde özgürlük sunabilirdi, ama kenara çekilip onun yerine alfa olarak yükselmeme izin vermezdi.

Bu benim şansımdı.

Bu, ancak babamın ölümünün hemen ardından gelmiş olabilirdi. Seamus haklıydı. Uyumalıydım.

"Beni reddetmek için nefesini boşa harcama," dedi Seamus, kalenin ikinci katına, büyük salonu ve ön kapıları gören balkona ulaştığımızda.

"Sandığından daha cazip geliyor," diye itiraf ettim.

"Ama bu alfa olmak gibi bir şey değil," dedi Seamus omuz silkerek. "Ben de vazgeçmezdim."

Gerçekte bunun ne anlama geldiğini, nasıl bir his olduğunu hiç bilmesem de başımı salladım. Tek bildiğim, on yıllardır vücudumun çok küçük, çok dar geldiği; babama karşı hırıldama, ona karşı çıkma ve meydan okuma içgüdüsünü bastırdığımdı. Onu seviyordum, çocukluğumdan kalan anılarını seviyordum, bir kolunu bana, diğer kolunu anneme dolayan nazik, gülümseyen adamı seviyordum, ama yıllar geçtikçe ve ben büyüdükçe, sevgim hayal kırıklıklarıyla ve onu ileriye itme ya da tamamen yolumdan çekilme dürtüsüyle karışmıştı.

Onun vefatının üzüntüsü, mezarı kazılmadan önce bile içimi kaplamıştı, ama bu üzüntü, içimdeki büyük bir rahatlama ile hafifledi. Sonunda benim için bir yer açılmıştı. Tek yapmam gereken onu sahiplenmekti.

"Sence bunu yapabilir miyim?" Bu sözler, onları bastıramadan dudaklarımdan döküldü. Bu, geceyi uyanık geçirdiğimi ve dinlenip yaklaşan savaşa hazırlanmam gerekirken kafamda takılıp kaldığımı gösteren bir başka kanıttı.

Seamus elini omzuma koydu ve beni merdivenlere doğru yönlendirdi. "Bunu sadece sen karar verebilirsin. Ama ne olursa olsun, bence iyi bir alfa olursun. Cadogan da öyle düşünüyor. Worthington da aynı şeyi söyledi. Yükseldiğinde, biz senin yanında olacağız."

Yükseldiğimde.

Başımı salladım ve dikleştirdim, merdivenlerden aşağı doğru yol aldım, mutfaktan çıkan tanıdık bir yüzün önünde durdum. "Bana su ve kahve getir."

"Evet, efendim, kahvaltı ne olacak?" diye sordu yaşlı kadın.

Bu sabah yemek yiyebileceğimden emin olmadığım için başımı salladım. Kesinlikle yaklaşan kavgada yiyemeyecektim.

Seamus boğazını temizledi. "Kendi adına konuş. Ben bolca kahvaltı alacağım." Ona sert bir bakış attım, o ise sadece sırıttı. "İyi bir alfa misafirlerine cömert davranır, dostum."

Gözlerimi devirdim ve sabah esnemelerimi yapmak için masalar arasında boş bir yer buldum, alfanın tembel, iri vücudunu görmezden gelerek ateşin yanındaki sandalyeye oturdu.

Hırlayan ağızıyla beni ayak bileğimden yakalamaya çalışan ejderhanın yüzüne bir ateş patlaması saldı. Ejderha çığlık attı ve bana doğru gelen başka bir beta'ya çarparak uzaklaştı.

Lanet olası korkaklar.

Kanatlarımı sertçe çırparak havada döndüm ve rakiplerimle çevrili gökyüzünü taradım. Şimdiye kadar iki beta ejderhayı yere indirdim, bu kavgada yerleri olmayan küçük ejderhalar. Savaşmaya değer tek bir ejderha vardı.

Gözlerimi kısarak, içimden gelen bir kükremeye göğsümü kabarttım ve yaklaşan ilk beta'ya saldırdım. Sabrım, hiç de düşman olmayan birine karşı kan dökülecek kadar tükenmişti.

Dikkat dağıtıcılar. Hepsi dikkat dağıtıcıydı. Alfa olarak hayatta kalma şansı olmayan betalar, etrafımı sarıyor, *zamanımı boşa harcıyorlardı*, çünkü tek gerçek potansiyel tehdit ulaşamayacak kadar uzakta bekliyordu. Akıllıca bir taktikti. Bu ejderhalar sinir bozucu ve güçsüz olsalar da, yine de ejderhalardı. Benim karşımda yarım düzine kadar vardı. Şimdiye kadar hepsinin aynı anda bana saldırmamaları ve sayılarının azalması şanslıydım. Şüphesiz, sırasını bekleyen büyük paslı kahverengi ejderha, onların beni yorup, savaşma zamanı geldiğinde beni daha kolay alt edebileceklerini umuyordu.

Malcolm Barr, yükseldiğimde seni unutmayacağım, diye yemin ettim.

Planı işe yarayabilirdi, ama bu bana onun benden ne kadar korktuğunu gösterdi. Ne yazık ki, aynı zamanda onun müttefikleri olduğunu da kanıtladı. Babamın arkasından kurduğu müttefikler... Benim asla göze almaya cesaret edemediğim bir risk.

Bir çene kuyruğumu yakaladı ve beni düşüncelerimden uyandırdı. Bunu çözmenin basit bir yolu vardı. Eğer bu diğer betalar Malcolm'a yardım etmek için buradalarsa, o yenildiğinde ortadan kaybolacaklardı. Ejderhanın çenelerinin beni tutmasına izin verirken kanatlarımı yukarı kaldırdım, hava direncini kaybettim ve sertçe ve dümdüz aşağı düştüm. Isırığı acıttı, ama ben daha güçlüydüm, daha ağırdım ve betayı hazırlıksız yakalamıştım, onu benimle birlikte düşürerek, beni hapseden çemberden kaybolduk.

Serbest kaldım, beni tutan ejderha nefes almak için çabalarken, ben havada takla attım, yükselerek onu karnından yakaladım ve kanattım. Artık kibar olmaktan vazgeçmiştim. Bu ejderhaları yere indirmek için kan dökülmesi gerekiyorsa, kan dökülecekti.

Ben onların alfa'sı *olacaktım*.

Havada bir kez daha dönerek, pençelerimdeki ejderhayı bıraktım ve kısa bir nefes alarak, havayı yakalayamadan yere doğru düşerken çırpınışını izledim, sonra vücudumu daraltıp avıma doğru koştum. Malcolm'un karanlık ejderhası, benim yaklaşmamla kaçmadı. Belki de ona göre bile bu, korkaklığın çok açık bir göstergesiydi. Kendisi için kazanabildiği zamanı kazanmıştı. Şimdi hangimizin daha güçlü olduğunu görecektik.

O kişi ben olacaktım. Bu savaşa kararlı ama ihtiyatlı bir şekilde gelmiştim. Alfa konumumu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktım, ama bu

Bana karşı tasarladıkları oyun, bilinmeyen çekinceleri paramparça etmişti. Şimdi onların yenilgisini *zevkle izliyordum*, göğsümde yeni bir parlak sıcaklık yanıyordu, kanatlarım yüksekliği korumak için genişliyor ve sonra ivme kazanmak için geri çekiliyordu. Malcolm bana doğru uçuyordu, ama ani hızım onu tereddüt ettirdi — çarpışmaya izin verip vermemeyi düşünürken bir an durakladı. O an çok fazlaydı.

Tereddüt etmedim, kendim için korkmadım, ona çarptım, kuyruğumu ve pençelerimi salladım, bizi uçuştan düşürerek alçalmaya başladık. Malcolm kükredi, omzuma ateş püskürttü, ama ateş pullarımdan sekerek kendi burnuna geri döndü. Karnımı tırmaladı, ama ben yakıcı acıyı görmezden geldim. Kanayabilirdim, ama yine de ayağa kalkacaktım.

Yer bize doğru hızla yaklaşıyordu ve Malcolm çılgınca dönüyordu. Onun ejderhası benimki kadar büyüktü ve bizi sarsabilirdi ama tamamen ters çeviremezdi. Yan yatmış haldeyken, ikimiz de alçalışımızı durduramıyorduk. Yere çarparsak, ikimiz de hedefimize ulaşamayacaktık.

Malcolm çığlık atarak benden kurtuldu, hızla döndü ve yere neredeyse değecekken tekrar hava almaya çalıştı, bana sırtını döndü.

Ben çoktan kendi uçuşuma başlamıştım, diskalifiye edilmeden önce kuyruğumu karnımın altına kıvrımış, öne doğru uzanarak ona ulaşmaya çalışıyordum.

Çenem onun kanadına yapıştı, sert derisini yırttı, acımasızca oydu, parçaladı. Sırtına tırmandım, her adımda çizdim, onu aşağıya doğru zorladım, yaralı kanadı uçuşunu zayıflattı. Üstüne çöktüm, çömelip zıpladım, havaya yükselirken onu altıma ittim. Başımı dik tuttum, vücudum gökyüzüne doğru hızla yükselirken, onun yenilgisinin kükremesini, vücudunun aşağıdaki sarp tepelere çarpmasının gürültüsünü dinledim.

Francis Keane'in kulağıma attığı içten kahkahaya sinirlendim ve omzuma elini koyduğunda irkilmemeye zorladım, gözlerim çadırı tarıyordu. Malcolm Barr bana tebriklerini dişini sıkarak söylemiş ve kutlamadan erken ayrılmaktan çekinmemiştir, ama bazı

küçük yardımcıları şimdi beni telafi etmek için ellerinden geleni yapıyordu. Bundan bıktım usandım. Worthington bile sınırlarımı bozuyordu. O her zaman bu kadar küçümseyici miydi?

"Gerçekten, Lachlan'ın oğlu babasının izinden iyi gidecek," dedi Keane, fazla neşeli bir şekilde.

"Benim kendi izlerim var," diye tersledim.

Keane sadece güldü. "Elbette vardır, evlat, elbette vardır." yap."

Keane'e şu anda kim olduğumu hatırlatmak için ağzımı açtım — onun *alfa* olduğumu hatırlatmak için ağzımı açtığımda, biri arkamdan bana çarptı.

Kendimi durduramadan hırıldadım, ama dönüp adama baktığımda, de Roche'un bana göz kırptığını gördüm. "Affedersiniz. Bir içki ister misiniz?"

Omuzlarımı silktim ama rahat bir nefes almamaya dikkat ettim.

"Kadeh kaldıralım," dedi Damian Worthington.

"Kadeh kaldırmayalım," dedim, elimi kaldırarak ama adama dönmeden. "Ama bir içki, evet."

Olay çıkaramayan Keane ve Worthington birbirlerine döndüler, bu da benim de Roche ile çadırın kenarına çekilmemi kolaylaştırdı.

"Adamlarım diğerlerini buradan çıkarmak için bir plan yapıyorlar," diye fısıldadı Seamus kulağıma.

Ne tür bir komplo olduğunu sormak için ağzımı açtım ama *işe yaradığı* sürece bilmemenin daha iyi olacağına karar verdim. Bu gösteriştten bıktım usandım. Başarımdan dolayı heyecanlanacağımı sanmışım ama bunun yerine kutlamadan bir an önce kurtulmak için sabırsızlanıyordum. Yapılacak işler vardı ve lanet olsun, *uyumaya* ihtiyacım vardı.

Buradan kuzeye doğru bir uçuş mesafesindeki Bleake Isle'ın alfa'sı Ronson Cadogan, yüksek sırtlı sandalyesinden kalkarak karşımıza çıktı. Bugün gergin görünüyordu ve beni destekleme fikrinden vazgeçtiğinden endişelenmeye başlamışım, ama o bana alaycı bir gülümsemeyle selam verdi.

"Kendi derini yüzmeye hazır mısın?" diye sordu.

Sert bir nefes verdim. "Nereden bildin?"

Omuz silkti. "Öyle hissediyorum. Sonunda düzelecektir. Rutinden sonra, daha erken olmazsa."

Seamus'tan bardağı aldım ve Ronson da kendi bardağını kaldırdı, siyah gözleri karanlık bir mizahla parıldıyordu. "Yükselişine, Alfa. Ve bunun getirdiği tüm sorunlara."

Sorunlar umurumda değildi. Onlarla birlikte kadehimi bir dikişte içtim.

Üçüncü Bölüm

BRIGID

Büyük bir çam ağacının altında saklanarak, güvenli bir mesafeden havadaki ejderhaları izledim. Nefesim kesildi ve elim kalbimi sıkıca bastırdı. İki devasa yaratık havada boğuşurken, parlak bir kan fışkırdı ve güneş ışığında parıltı verdi. Kaderim o iki ejderhayla iç içe geçmişti ve onların orada, havada, beni hiç düşünmeden birlikte olmaları adil gelmiyordu — çünkü Malcolm'un zihninin şu anda asi omegası için endişelenmediğinden emindim — ve ben sadece yerde durup izleyip beklemek zorundaydım.

En azından uzun süre beklemek zorunda kalmadım. Acı bir pas parıltısı

yere çakıldı ve diğer ejderha, Feargus'un oğlu, kışın çam iğneleri kadar koyu renkli, bir kükreme ve ateş patlamasıyla havaya yükseldi.

Malcolm'un başarısız olmasına üzülmeğe yanılttı. O berbat bir alfa olurdu ve tehditlerine rağmen, o yükselirse, kulübemi benden almaya çalışmasından daha güvende olacağımı sanmıyordum. Bu, evimi korumak için sahip olduğum tek umuttu. Artık o umut da yok olmuştu.

Nefesimi tutarak, şalımını önümde çaprazlayıp belimin arkasında bağladım, sonra ilerlemeye başladım. Alfa'nın kalesi hâlâ bir saatlik yürüyüş mesafesindeydi ve kendim, geleceğim ve *özgürlüğüm* için herhangi bir umudum varsa, sabaha kadar onunla konuşmam gerekiyordu.

Maggie'nin haklı olduğunu umuyordum. Lachlan Feargus'un oğlunun iyi bir alfa olacağını umuyordum. Ama bu bile bana yardım edeceği anlamına gelmeyebilirdi.

Yaklaşan ayak sesleri, ardından gelen erkeksi bir homurtu ve yumuşak bir kahkaha sesiyle büyük koltukta irkildim. Gözlerimi önümdeki büyük ateşe kırıştırdım, başımı salladım. Alfa'nın kalesinde uyuyakalmış mıydım, yoksa sessizlik, karanlık ve ateşin sıcaklığı içinde o kadar uzun süre oturmuş muydum ki, bir tür transa mı girmiştım?

Kale kapısının çatlaklarından düşmek üzere olan bir adam vardı, öne doğru eğildi ve sonra sendeleyerek ayağa kalktı. Viski kokusuna burnumu buruşturdum, keskin ve gazlı bir kokuydu. Bu kokuyu hiç sevmemiştım, Malcolm'un bu kokuyla yatmaya geldiği geceleri de.

Adam düşük, sıcak bir sesle güldü, sonra kendini toparladı, o kadar düzgün bir şekilde dikleşti ki, kokusu ve gözlerinin tembel kapağı olmasaydı, sarhoş olduğunu asla anlayamazdınız. Koyu renkli gözler, koyu renkli kıvrık saçlar ve geniş, kahverengi omuzlar. Lachlan Feargus'un oğlu ve şimdi...

"Alfa." Bu unvan ağzımdan sertçe çıktı, buraya uzun bir yolculuktan sonra ateşin başında hareketsiz oturmaktan dolayı şaşkın ve sersemlemiştim.

Bir an için Torion Feargus beni hiç duymamış gibi göründü, kendi başına kalenin ağır kapılarını kapatmakla meşguldü, çıplak omuzları öyle bir güç gösterisiyle kasılmaktaydı ki, izlemeye karar vermeden önce refleks olarak gözlerimi indirdim. Sonra sertleşti ve döndü, gözleri odayı iki kez düzensiz bir şekilde taradıktan sonra sonunda beni buldu. Adım attı, tekrar sallandı ve sonra düzeldi.

O iri, yakışıklı ve tamamen ayık değildi. Onu görünce ve yaptıklarımı, buraya gelme amacımı düşününce dilim tutuldu. Ama artık buradaydım. Grave Hills'in yeni Alfa'sı bana bakıyor, konuşmamı bekliyordu... ya da belki de kim olduğumu öğrenip öğrenmemesi gerektiğini karar vermeye çalışıyordu. Şimdi kapıdan kaçabilirdim ve o, alfa olduğu gece kalede duran garip kadını unutabilirdi. Kulübemi kaybederdim. Ya da Malcolm'un evinde kalan kalbimin ve özgürlüğümün geri kalanını kaybederdim.

İleri adım attım ve sanki aynı anda, alfa ve ben aynı anda nefes aldık, göz kapakları bir an için biraz ağırlaştı, neredeyse arzulayan bir bakışla

bir bakışla. Sonra kaşlarını çatı ve gözlerini kırptı, başını eğerek beni baştan aşağı inceledi.

Kıpırdanma isteğine direndim. "Adım Brigid Grant."

Kaşlarını daha da çatarak, pürüzsüz alnında çizgiler belirdi ve bir anda Hills'in asi oğlu gibi görünmekten çok, gerçek kimliği olan alfa gibi görünmeye başladı. Ondan bir güç ve sıcaklık yayılıyordu, dilimin ucunda neredeyse tadabileceğim bir güç ve sıcaklık, sırtımdan aşağı akan titrek bir sıcaklık.

"Malcolm Barr'ın omega'sı," dedi, sözleri karanlık ve keskindi, gözleri bana doğru kısıldı.

Çenem sertleşti, yumruklarımı yanıma sıkıştırdım ve başımı kaldırdım. "Öyleydi. Öyleydim. Birkaç yıldır annemin bana bıraktığı bir mülkte yaşıyorum — buradan güneybatıya doğru bir kulübe. Mülk nehre bakıyor."

Aniden hareket etmeye başladı, her adımında altımızdaki taş zemin sarsılıyor, odayı küçültüyor, yaklaşırken ateşin ışığını karanlık kanatlarına yutuyor, hepsi de bakışlarında parılıyordu. Malcolm kulübeye geldiğinde bile yerimden kıpırdamadım, ama refleks olarak bir adım geri çekildim ve o da durdu. "Seni o mu gönderdi?" diye hırladı alfa.

"O mu? Malcolm mı?! Fang'ın ateşi, hayır," diye tükürdüm, suçlamadan başım dönüyordu.

Alfa bir an sessiz kaldı, ama ben kendimi toparlayıp konuşmaya başlamadan önce devam etti. "O zaman senin adına aracılık etmemi mi istiyorsun? Barr'ın seni evine geri almasını mı talep etmemi istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır..." diye bağırdım ve aniden midemde hissettiğim mide bulantısı nedeniyle ellerimle karnımı kapattım. Bu makul bir soruydu. Betaların, seçtikleri omegayı, artık onlara bir oğul doğurma şansı kalmadığını düşündüklerinde evden kovmaları alışılmadık bir durum değildi. En verimli dönemimi çoktan geçirdiğim düşüncesi midemde acı bir tat bıraktı. Elbette seçim töreninde bir ödöl olmayacaktım, ama benim yaşımdaki birçok kadın oğul ve kız doğurmuştu.

Boğazımı temizledim ve yere baktım, ellerimi kaldırıp dirseklerimi tutarak ellerimin titremesini durdurmaya çalıştım. "Yani, evet, araya girmeni istiyorum, ama Malcolm'un evine geri dönmek istemiyorum. Tam tersine. Annemin kulübesi

babamın hazırladığı sözleşmede yer alıyordu. Malcolm benim geri dönmemi istiyor, çünkü..." Rut hakkında konuşmak istemiyordum, ama buna gerek kalmadı. Alfa, devam etmem için başını salladı, bakışları hala çok keskin, çok netti, sarhoş gibi sendeleyerek kaleye girmiş olmasına rağmen. Eğer bu sarhoş haliyse, ayıkken ne kadar korkutucu olabileceğini tahmin edebiliyordum. Kendimi toparlayıp devam ettim, "Eğer dönmezsem, beni kulübeden kovup yeni bir omega alacağını söylüyor."

Havada yumuşak bir hırıltı duyuldu ve bu sesin etkisiyle karnımda hissettiğim küçük bir sıcaklık dalgası beni şaşırttı. Alfa boğazını temizledi ve ses kayboldu.

"Sözleşme sende mi?" diye daha yumuşak bir ses tonuyla sordu.

Aramıza sıkıca sarılmış bir kağıt parçası sıkıştırdım. Kağıt, zamanla koyulaşmış ve durumumu anlamaya çalışırken yaptığım başarısız girişimlerimden dolayı buruşmuştu. O kağıdı almak için uzandı ve bir an için elim sıkılaştı. Yaptığım şeyin sonuçları olacaktı. Başarılı olsam bile, alfa müdahale etse bile, *özellikle* de müdahale ederse, Malcolm çok kızacaktı.

"Geç oldu," diye hırıltılı bir sesle söyledim, saatleri geri alabilmeyi, kulübemde hiçbir şey bilmeden kalabilmeyi, sanki sabah olunca bunların hiçbir önemi kalmayacakmış gibi diledim. "Düşünemedim, sadece..."

"Evinden çıkarılmayacaksın," dedi Alpha Feargus.

Bu sözler içimde yankılandı, güzel bir şekilde kesin, aynı zamanda hem bir güvence hem de bir emirdi. Kendimi düzelttim. Ben korkak değildim ve omuzlarımı gevşetmeye zorladım, sözleşmeyi alfa'ya teslim ettim. Uzaklaşmak, belki de kaleyi terk etmek niyetindeydim, ama kendimi alfa'nın bakışlarıyla karşı karşıya buldum. Bakışları şaşırtıcı derecede sıcaktı, bakır ve çikolata tonlarında. Bir kol mesafesi uzaklıktan bile beni sarmış gibiydi ve bir kez daha kendimi bir tür trans halinde, güvenlik ve sıcaklık içinde buldum.

"Buraya gelmek için ne kadar yol kat ettin?" diye sordu, sözleri heyecan vericiydi.

ben.

Gözlerimi kırptım ve onun gözlerinden ayırdım, bir an önce hissettiğim sıcaklık

şimdi yanaklarıma yükseliyordu. "Kaleye sadece bir saatlik mesafedeyim," dedim ve eteğimi düzeltmeye, buraya kadar uzun yürüyüşten yıpranmış ve kirlenmiş botlarımı saklamaya çalıştım. Atım olsaydı,

yolculuk olurdu. Yürüyerek, bütün sabah ve öğleden sonra bir kısmı gitmişti.

Gözleri kısıldı, hiçbir ayrıntıyı kaçırmadı. "Gece çok geç oldu, bir *saatlik yolculuk* için bile. Ve içeri girdiğimdeki halimden de tahmin edebileceğin gibi, kalenin dışında eğlence vardı. Birçok beta hala dışarıda ve pek de iyi davranmıyorlar. Sana bir oda bulacağız," dedi ve ben reddetmek için ağzımı açtım ama konuşma şansı verilmedi. "Sabahleyin senin sorununun çözümünü bulacağım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona dik dik baktım, çünkü dik dik bakmak, onun bakışlarının hipnotizmasına tekrar kapılmamam gerektiğini hatırlatıyordu. "Durumunuzdan kastettiğiniz, koktuğunuz viski kokusu olduğunu varsayıyorum."

Gülümsedi ve nefesimi kaybetmemek için tüm kontrolümü kullanmam gerekti. Çocukça güzelliği ve çekiciliği, beni çevreleyen ve üstümde yükselen, ışığı ve sıcaklığı yutan ve sonra bana geri yansıtan bir adamın şeklinde beni derinden etkiledi.

"İyi viski," diye düzeltti, gülümsemesini bastırdı ama gözlerindeki parlaklığı bastıramadı. "Alfana geldin, Brigid Grant. Artık benim sorumluluğumdasın. Gel." Elini bana uzattı, dokunmadan, ama rehberlik etmek için.

Onun kendine güveni korkunç bir cazibe oluşturuyordu. Bu gece sarhoş olduğunu, alfa olarak yükselmesinin başarısından dolayı neşeli olduğunu kendime hatırlattım. Sabahleyin, beta tarafından terk edilmiş gibi görünen bir omega olan bana verdiği bu sözü hatırlayacak ve benden uzaklaşmanın daha iyi olacağına karar verecekti. Ama saat geç olmuştu. Malcolm kalenin dışında olabilirdi. Onun kanadına adım attım, nefesinin kısa sesini duydum ve sonra birlikte merdivenlere doğru ilerledik.

Kale eskiydi, nesiller boyu ejderhaların yaşadığı bir yerdi, ama yıllar önce Malcolm'la birlikte buraya gelmişim ve o zamanlar burası hareketli ve hayat doluydu, parlak, eski ve gururluydu. Son on yıl içinde yaşlanmaya başlamıştı, balkon duvarından tozlu duvar halıları sarkıyordu, burada orada örümcek ağları vardı.

Alfa Feargus üst kattaki bir hizmetçiyi çağırdı ve hizmetçi bir anlığına kaşlarını çattıktan sonra bize yaklaştı.

"Omega Grant'i misafir odasına götür," dedi ve bir an bir şey düşünür gibi göründü, sonra daha otoriter bir tavırla eğildi. "En uygun odanın hangisi olduğunu senin bileceğini umuyorum. Ateş ve banyo için temiz suya ihtiyacı olacak."

"Bu..."

"Yemek yedin mi?" diye sordu.

Dudaklarımı ıslattım, yalan söylemeye hazırlandım ve tam bir yemek yediğimi söyleyecektim. Maggie en azından bana artıkları gizlice getirmeyi başarmıştı.

"Biraz da yemek. Ziyafetten bolca artmış olmalı," dedi.

"Elbette, efendim," dedi hizmetçi, bana verilen görevden hiç memnun görünmüyordu. Suyumun soğuk, yemeğimin de yetersiz olacağını hissediyordum, ama ikisini de beklemediğim için umursamadım.

"İyi geceler o zaman," dedi alfa, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle ve sallanan bir selamla.

Adamın ayık gibi davranmakta çok iyi olduğunu fark edince iç geçirdim, bu da sabah ne olacağına dair gerçek bir vaat olmadığı anlamına geliyordu. "İyi geceler, Alfa."

O anda dik durdu, gözleri karardı, vücudu şişmiş gibi göründü, bu kelime onun gerçekliğini ortaya çıkardı. Bir an için eli sırtımda seğirdi, sonunda dokundu, neredeyse tuttu. Omurgamda küçük sıcak noktalar belirdi. Sonra uzaklaştı, bize ters yönde döndü, gölgedeki ağır kanatları koridoru kara bir boşluğa çevirdi.

"Bu taraftan lütfen, hanımefendi," dedi hizmetçi isteksizce ve biraz sabırsızlıkla.

Kaderim havada asılı kalmış, önümde çılgınca dönüyordu ve sabahleyin nereye varacağı konusunda, buraya gelmeden öncekinden daha da az fikrim vardı. Bu gece uyuyamayacaktım, ama en azından bir yatak vardı. Hizmetçiye takip ederek küflü ama yine de oldukça nezih bir misafir odasına girdim. Küçük pencerenin dışından gelen erkeklerin bağırışları beni kalmaya ikna etti. Yeni alfanın benim için ne hazırladığını bekleyip görecektim.

Dördüncü Bölüm

TORION

Yatak odamın penceresinden içeri sızan güneşe öfkeyle baktım. Güneş gökyüzünde çok yüksekti, vücudumun bu kadar ağır ve gözlerimin bu kadar bulanık hissetmesi için fazla yüksekti. Kale personeline beni daha erken uyandırmaları için yeni talimatlar vermem gerekiyordu. Alfa'nın oğlu olarak, doğal olarak uyanana kadar uyumak kolaydı. Artık yapılacak çok iş vardı, annemin ölümünden sonra babamın elinden kaçırdığı çok şey vardı.

Ancak her şeyden önce, kalemde bulunan omega meselesini halletmem gerekiyordu. Önceki geceden bulanık bir görüntü belirdi: eski püskü, bol ev yapımı giysiler giymiş minyon bir kadın, ama berrak, parlak gözleri, güzel yüz hatları ve ateş ışığında yakut gibi parlayan kalın bir örgüsü vardı. Tıraşsız çenemi ovuşturarak kadını düşündüm. Huysuz, keskin ve gergindi ve söylediği her kelime, zihnimi yeni ve alışılmadık bir aciliyetle *harekete geçmeye* yöneltmişti. İlk başta onun Barr'ın kurduğu başka bir tuzak olduğunu düşünmüştüm, ama ondan bahsederkenki kin dolu tavrı çok ikna ediciydi. Benim yardımımı ihtiyacı vardı. Alfa olarak, onun için bir şeyler yapmak benim görevimdi.

Kararlılığımın sebebi buydu, başka bir şey değildi. Artık alfa bendim ve bu benim sorumluluğumdu.

Bunun, onun ilk nefesiyle hiçbir ilgisi yoktu; taze bir koku, tepelerde açık bir gün gibi, havada yağmurun keskin vaadi ve ardından daha derin bir tatlılık, şurup gibi ama neredeyse tuzlu bir nota, melas gibi. O, evin tam anlamıyla tanımlı kokuyordu.

Arazi anlaşmazlığı sorunu, Malcolm'un gerçekten istediği şey iyi bir arazi olsaydı, oldukça basit olabilirdi. Onun şartlarına göre bir arazi için pazarlık yapabilirdim. Ancak, omega'sını koyduğu konumda bir kin vardı ve bu, daha karmaşık bir

Bir kadın onun entrikalarından uzak dursun istiyordum, ama bu, muhtemelen daha genç başka bir kadını onun yoluna çıkarmak anlamına geliyordu.

İnleyerek güneşten uzaklaştım, ellerimi yatağıma dayayarak kalkmaya çalıştım, o sırada uzaktan bir erkeğin bağırması, neredeyse havlaması gibi bir ses kaleye yankılandı ve kapıma kadar geldi. Soğuk bir uyarı şokuyla yataktan atladım, deri pantolonumu giydim - ekose battaniyemi sarmaya vaktim yoktu - ve kapıyı açtım, neredeyse bir hizmetçiyi korkutup su testisini düşürmesine neden oldum.

"Aşağıda kim var?" diye sordum, sesim biraz fazla sert çıkmıştı.

Hizmetçi bana şaşkın şaşkın baktı, ben de başımı sallayıp onu iterek geçtim. "Yerel bir beta, lordum. Onun omega'sı..."

Brigid Grant. Ne kadar sarhoş olduğumun önemi yoktu — oldukça sarhoştum ama çok da değil — onun adı, sesi kadar, bana inatla bakarken sert çenesinin ucu kadar net ve kesin bir şekilde zihnimde yer etmişti.

Merdivenlerden aşağı koştum, çıplak ayaklarımın altında taşlar sertti, soğuk sabah havası çıplak göğsümü ısıırıyordu.

"Arkamdan iş çevirmek..."

"Evimi benden alamazsın, Malcolm!"

Ben büyük salona bakan balkona ulaştığımda, beta çok alçak sesle bir şey mırıldandı. Kale yakınında yaşayan birkaç beta, büyük adamın Brigid Grant'e uzanmasını izliyordu. Brigid Grant, sırtı gergin bir şekilde geriye yaslanmıştı ama ondan uzaklaşarak pes etmeyi reddediyordu.

Birdenbire, en kötü ve en basit çözüm aklıma geldi. Uykuya dalmadan önce hayalimde yarım düzine kez düşünmüş ve reddetmiş olduğum fikir, zihnimde kök salmıştı.

"Omega'ma dokunmayacağını biliyorum, Malcolm Barr."

Oda öfkeli bir şok tablosuna dönüştü, bir kişi hariç herkes olduğu yerde donakaldı. Brigid, onu azarlayan beta'nın ulaşamayacağı bir mesafeye çekildi ve merdivenlere doğru ilerledi. Onunla buluşmak için yavaş adımlarla yürüdüm, gözlerimi Barr'dan ayırmadan, onun sessizce razı olmasından memnuniyet duydum.

"Alfa Feargus," dedi Barr, adımı bir küfür haline getirerek. Birisi, ejderhamın sağ kanadına yaptığı çizikle ilgilenmiş, iyileşmesi için alçılamıştı. Benimle bir kez daha kavga etmeye niyeti yoktu. "Brigid son olaylarda benim yanımda olmayabilir, ama bilmiyor olamazsın..."

"Alfa'nın seçtiği omega'yı alma hakkına sahip olduğunu bilmiyor olamazsın. Kim olursa olsun," dedim, merdivenlerden inerken.

Elbette, başka bir erkeğin omegasını sahiplenmek savaş ilan etmekle eşdeğer olurdu.

"Beş yıldır senin çatının altında yaşamıyorum," diye mırıldandı Brigid.

Malcolm kaşlarını kaldırdı ve ona sert bir bakış attı. "Aslında sözleşmeye göre, yaşadın."

"Aslında sözleşmeye göre, o çatı artık bana ait," dedim, imzalı belgeleri havaya kaldırarak. "'Ve kime bağlı olursa olsun, kendisine bırakılan malları da beraberinde getirir.'"

Daha fazlası vardı ve Brigid'in bunu orada görüp görmediğini ya da Malcolm'un sözüne inanıp inanmadığını merak ettim. Özgürlüğü neredeyse sözleşmede yazıyordu. Onun davasını savunacak biri olması gerekiyordu, ama bu mümkündü.

Şu anki çözümüm daha basitti.

Barr'ın üst dudağı tehditkar bir şekilde kıvrıldı, ama o bakışını bana değil Brigid'e yöneltti. O her zaman babama karşı dalkavukluk yapmıştı ve bu ihanet karşısında o maske artık tutmuyordu. Çünkü bu tam da bir ihanetti. Ben aptal değildim. Muhtemelen, dünkü savaşta diğer betaları bana karşı kışkırttığı için bunu kinimden yaptığını düşünüyordu. Sırf bu nedenle, yeni konumumda bir betadan bir omegayı çalmanın bana ne kadara mal olacağını çok iyi bildiğimden, farklı bir çözüm aramıştım. Zaferin ardından bu kadar kindar görünmem diğer erkekleri memnun etmeyecekti.

"O kısır," diye tükürdü Barr.

Ama o bir piç kurusu, diye düşündüm ve tüm pişmanlığım yok oldu.

Brigid irkildi, keskin bir nefes aldı ve sendeledi. Ama ben ana kata ulaşmıştım, ona ulaşmıştım ve o geriye doğru sallanırken,

belinden tuttum. Bir an için, ağırlığı bana yaslandı, teslim oldu. Kendini beğenmiş, karanlık bir tatmin içimi kapladı, kanatlarım etrafımızda açıldı.

Bu korkunç bir plandı. En azından yıllarca Barr ve diğer betalar boğazıma sarılacak, aramızda net bir çizgi çekilecekti. Yaptığım her teklif için onlarla diş ve tırnakla savaşıacaktım.

Bu da doğruydı. Brigid bir kez daha kendini topladı, vücudu zayıf ama güçlüydü ve benden uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı.

"O zaman daha verimli bir eş bulma fırsatın olacak," dedi, çenesini kaldırarak. Uzun, zarif bir boynu vardı ve bu sabah elbisesine taktığı şalı takmamıştı, bu yüzden köprücük kemiğinin çizgileri ve gölgeleri, zarif ve biraz fazla belirgin bir şekilde görünüyordu.

"Araziyi tartışabiliriz. Orada..." diye başladım, ancak artık herhangi bir tesellinin çok geç kalmış bir teklif olacağını biliyordum.

Beta homurdandı, elleri yanlarında yumruk halindeydi ve çenesi kalın sakalının altında çalışıyordu. "Acıma paketlerini kendine sakla. Ben öfkemi saklayacağım, *Alfa* Feargus. Şimdi zayıflık gösterme, zorla yönettiğin bir zamanda değil."

Yaşlı adam kapıya doğru dönerken iç çekmemi zorlukla bastırdım. "Hoşça kal, Brigid Grant," diye seslendi.

Bu hakaret üzerine bana döndü, yüzü etkilenmemiş gibi görünmek için fazla ifadesizdi. Düşük homurtumun koridorun taşlarında yankılanmasına izin verdim.

Odanın durumunu gözden geçirdim. Beş tane daha beta vardı ve sadece biri Malcolm Barr ile kalmıştı, ikisi de kuzeylilerdi. Barr babama aşırı sadıktı, ama diğer adam sık sık muhalif görüşteydi ve babamın yaptığı birkaç reformu eleştiriyordu. Onları birlikte görmek, Barr hakkındaki şüphelerimi yeterince doğruladı.

"Burada bekleyin," dedim diğer adamlara, ikisi temkinli görünüyordu ama başlarını salladılar. Üçüncüsü, babamın eski bir rakibi, eğlenceli bir ifadeyle bir sandalyeye oturdu.

Brigid, sırtına parmaklarımla hafifçe dokunduğumda tepki verdi ve sanki tek bir zihinmişiz gibi birlikte merdivenleri çıktık. Babamın ofisi, uzak kanadın sonunda, eski süitinin altındaydı. Onu oraya götürdüm, arkamızdan kapıyı kapattım ve annemin renkli şallarından birinin hâlâ babamın koltuğunun arkasına asılı olduğunu görünce bir an durdum.

. Onu babamla birlikte gömmeliydim, ama şimdi burada gördüğüme minnettardım. Ben de annemin kaybını yas tutmuştum, ancak babamın kederi karşısında kendi duygularım soluk kalıyordu.

"Bunu iyice düşünmedin," dedi Brigid, sonunda benden uzaklaşarak bana dönerek. Güneş arkasında duruyordu, saçlarını aydınlatıyor, ince vücudunun hatlarını ortaya çıkarıyordu. Onun cazibesinin muazzam gücünü anlamıyordum, ama yine de kemiklerime işliyordu.

"Düşündüm," dedim, Malcolm'un merhametine kalmış halini görünce ani bir dürtüyle karar verdiğimi söylemeden.

Yüzünü çevirdi, çenesini kaldırdı ve o güçlü burnunu profilden gösterdi. "O zaman benim kısır olmadığımı bilmelisin."

Derin bir nefes aldım. "Benim niyetim..." Artık yalnız kaldığımıza göre, sözleşmedeki maddeyi açıklayabilirdim.

Brigid kollarını önünde kavuşturdu ve başını salladı. "Onların önünde beni öylece sahiplenip sonra da serbest bırakamazsın. İstedğini elde etmek için gücünü kullanmak başka bir şey, bunu sadece bir beta'ya inat etmek için yapmak ise bambaşka bir şey."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ama ben öyle yaptım."

Dudakları acı bir ifadeyle kıvrıldı. "Onlar da öyle düşünüyorlar, ama beni terk edip başka bir omega bulursan, bunu kesinleştireceksin. Sana bir oğul verebilirim. Malcolm Barr'ın evinin, babanın kalesi dahil, tüm Hills'teki en misafirperver ev olmasını sağladım. Ben iyi bir omega'yım. Seni affetmelerinin, sana güvenmelerinin ve saygı duymalarının tek yolu, beni istediğin için beni seçtiğine inanmalarıdır."

Gülümsememi zor tuttum. Kendini iyi bir omega olarak tanımlamıştı, ama bu açık sözlülüğünün Grave Hill'deki beta erkeklerin çoğunu onu evlerinden uzak tutmaya ikna edeceğinden oldukça emindim.

"Ama ben kız çocukları istiyorum," diye devam etti, kendini daha uzun göstermek için dikleşti. Babamın masasına yaslandım, ayak bileklerimi önümde çaprazladım ve gözlerinin çıplak göğsüme kaymasını izledim. "Çocuklarımı büyütmek istiyorum. Eğer senin omega'n olarak kalmayı kabul edersem..."

Gülme, Torion.

"...beni kovmayacağına, hayatlarından çıkarmayacağına söz ver. Ve kulübe kızlara kalacak."

"Hesapladığım kadarıyla üç çocuğumuz olacak mı?" diye sordum, kadını kızdırmaya dayanamadan.

"En az," diye cevapladı açıkça.

Onun cevabıyla, belimde hissettiğim sıcaklığın nedenini anladım. Brigid Grant, içinde yüzmek istediğim bir kokuya sahip çekici bir kadındı ve o, benimle çiftleşmek istiyordu, hayır, talep ediyordu. Bolca.

Bir omega seçme ihtimalini bekliyordum ve biraz da korkuyordum. Ronson Cadogan, hükümdarlığının başlarında yanlış aileye çok erken bir şekilde iltimas göstereceğinden korkarak, onlarca yıldır kendi omega'sını seçmekten kaçınmıştı. Bu durum ona pahalıya mal olmuş, onu zayıf ve kararsız göstermişti. Ben o hatayı yapmayacaktım, ama onun çekingenliğini anlıyordum. Sonunda bir tane bulmuştu ve bu kadının bana yaptığı gibi, onun da ona emir verip vermediğini merak ettim.

Çünkü Brigid haklıydı — alfa olmak için benimle savaşan erkeklerden birinin omegasını elimden alırsam ve sonra da tamamen farklı bir kadını sahiplenirsem, hem aptal hem de küçük bir hükümdar gibi görünürdüm.

Özellikle de bu kadın güçlü, kendine güvenen ve çok çekiciyken.

"İstediğin bu mu?" diye sordum.

Brigid gülmek için bir ses çıkardı ve bu seste, çok iyi sakladığı tüm gerginliğini ve korkusunu duydum. "Kır evimi, oradaki hayatımı, Malcolm beni evinden ayrılmama izin verdiğinde bana vaat edildiğini sandığım huzuru istiyordum. Ama bunun bedelini sadece sen ödemek zorunda kalmayacaksın. Senin korumana ihtiyacım var. Ve senin de *bana* ihtiyacın var."

Onun bu kadar açık bir şekilde ifade ettiği gerçeği utanç duymalıydım. Bunun yerine, ona uzanmak, onu kendime çekmek ve bana kaç çocuk istediğini tekrar söylemesi için onu ikna etmek için can atıyordum.

Bir oğul vaadi, bir omega için tehlikeli bir teklifti. Bir ejderhanın kanatlarını doğurmak bir kadının hayatına mal olabilirdi ve bildiğim kadarıyla Barr doğruyu söylüyordu ve bana yalan söylüyordu.

Özellikle umursamadım. Eğlence, üretim çabasında yatıyordu ve bu, dün gece uykuya dalmadan önce kendimi eğlendirdiğim bir ihtimaldi.

"O zaman sen benimsin, Omega Feargus," dedim.

Bunu duyunca gözlerini kırptı, yüzü soldu, sonra kızardı. Kollarını şaşkınlıkla yanlarına indirdi, sanki her şey bir anda ona da farkına varmış gibi. Barr geçmişte ona zarar vermişse ya da yakınlaşmaktan çekiniyorsa, başka bir çözüm bulurdum, fark ettim. Otoriter küçük kraliçeyi yatağıma istiyordum, ama güven arayan çaresiz bir kadını oraya sürüklemeyecektim.

"İyi. İyi. O zaman personelle konuşurum," dedi, bakışlarım altında bir kez daha dönüştürerek, omuzlarını geriye çekip elbisesi düzeltmeye başladı.

"Personelle mi?" diye sordum.

"Bir yuva kurmak, düzen sağlamak gerekecek. Benim kulübem..." Sesi kesildi, odayı gözden geçirdi, sonra masanın etrafında dolaşmaya başladı.

Ayağa kalktım ve onun odayı kontrol altına almasını, babamın koltuğuna rahatça oturmasını izledim.

Diğer bölgelerdeki diğer alfalarda müttefiklerim vardı, ama burada Hills'te kuracağım herhangi bir ittifak, babama karşı önleyici bir hamle gibi görünebilirdi. Bir danışmana ihtiyacım vardı, ya da en azından bana güvenen, diğer betalarla konuşabilecek adamlara.

"Bazı eşyalarım ihtiyacım olacak," diye devam etti, bir tüy kalemi ıslatıp, bu sırada alt dudağının tamamını mürekkeple çizgiyle işaretledi.

"Barr'ın misilleme yapmadığından emin olmak için birini göz kulak olması için göndermeliyim," dedim. Gözleri büyüdü ve başını salladı.

"Ve beni görmeye gelen hastalara şu anda nerede olduğumu bildirecek biri."

"Hastalar mı?" diye tekrarlardım, onu inceleyerek, dikkatinin bana dönmemesinden sapkın bir şekilde memnun olarak.

"Ben... bir nevi şifacıyım," diye mırıldandı, gevşek bir kağıda kelimeleri karalarken. Hill'in en önde gelen beta erkeklerinden birinin evini mükemmel bir şekilde idare ettiğini iddia eden bir kadın nasıl 'bir nevi şifacı' olmuştu?

Diğerlerinin desteğine ihtiyacım olacaktı, bu doğrudu. Ama en azından kendimi iddialı bir omega ile bulmuştum. Bu bir başlangıçtı.

Beşinci Bölüm

BRIGID

Ne yaptım ben?

Başparmağımın köşesini çiğneyerek, önümdeki duvardaki tuğlaları sayıyordum, ta ki buharlı bir rulo yüzümün önüne gelene kadar. Midem bulanık olsa da, onu tutan buruşuk elden kapıp sertçe ısırdım ve çılgınca çiğnedim.

Ne yaptım ben? Bir kez daha merak ettim. *Hiçbir şey*, daha güçlü bir ses bana hatırlattı. Bu *onun* kararıydı, Grave Hills'ten gelen yarım düzine beta'nın önünde yaptığı cesur açıklamaydı. Onun iddiasına rağmen, onun iyice düşündüğüne gerçekten inanamadığım çılgın planıydı.

Sonra onu cesaretlendirdim, ona *çocuk* sözü verdim, yıllarca onun yanında kalmayı talep ettim!

Ne yaptım ben?

"Ne büyük şans bu, canım," dedi Maggie, ben ruloyu küçük parçalara ayırıp yanaklarım şişene kadar tek tek ağzıma tıktırırken elimi okşayarak. "Grave Hills'in omegası olman. Ve o delikanlı için harika bir omega olacaksın."

Delikanlı. Sanki o devasa, yıkıcı derecede çekici, bir an düşünceli, bir an sonra nazıkçe sırttan adam *delikanlı* olarak adlandırılabilirmiş gibi.

Alfa Feargus. *Torion*, diye düzelttim kendimi, çünkü "Alfa Feargus" bana babasını hatırlatıyordu ve boyları dışında birbirlerine pek benzemiyorlardı.

O adama onunla yatacağımı söylemiştim. Doğrudan değil, ama birkaç çocuk istediğimde bunu ima etmişim elbette. Ve o da... kabul etmişti.

"O zaman sen benimsin."

Fang'ın ateşi, ne yaptım ben?

Dün kaleye, alfanın müdahalesini istemek için gelmiştim, *onun yatağını değil*. Ama çok erken gelmişim, büyük salonda oturup, yanımdan geçen hizmetçilerin neredeyse hiç konuşmadığı bir ortamda kalakalmıştım. Maggie'den su ve bir şeyler yemek için yalvarmak zorunda kalmıştım ve yine de saatlerce daha bekledim. Yorgun düşecek ve hazırladığım konuşmayı tamamen unutacak kadar uzun bir süre.

Bunun yerine, yeni alfa erkeğin yakışıklılığı, gençliği ve içki içmiş erkeklerin neşeli ve rahat tavırlarıyla sıcaklığı beni şaşırtmıştı. Bir ricada bulundum ve bir zamanlar güzel bir misafir odası olan, ama şimdi tozlu bir odaya yerleştirildim. Ve sonra, bu sabah olayların gidişatından çok utanarak ayrılmaya çalıştığımda, Malcolm'la karşılaştım. O, benim kalede bulunmamın ne anlama geldiğini hemen anladı.

"Bunu söylemek için henüz çok erken olabilir, ama eski lordun karısına fazla, kaleye ise yeterince ilgi göstermiyordu, Hills'ten bahsetmeye bile gerek yok," diye devam etti Maggie, konuşması beni paniğimden kurtardı.

"Mags," diye azarladım, odaya bakındım. Mutfakta tam olarak yalnız değildik, ama diğer çalışanlar kesinlikle mesafelerini koruyorlardı.

Benden.

Çünkü artık onların alfa'sının omega'sıydım. Ve azarlanmış bir hizmetçi gibi mutfakta *saklanıyordum*.

"Sakıncası yoksa, sen pratik bir kızsın. O da hevesli bir delikanlı, her zaman babasının kulağına yerel sorunları anlatmaya çalışırdı. Bizim için iyi bir çift olacaksınız," diye mırıldandı Maggie.

Konuşması, benim konumum değiştiği için biraz fazla samimi gelmişti, ama tam da duymaya ihtiyacım olan şey olduğu için minnettardım. Yapılacak işler vardı ve ben çalışmaya alışkındım. Masadaki kırıntıları topladım ve eteğimi düzelttim. Alfa'yı görmek için en iyi kıyafetlerimi giymiştim, ama en iyi kıyafetlerim Malcolm'dan ayrılmadan önceki dönemden kalmaydı ve artık günlük kullanım için yeterince yıpranmıştı.

"Tamam. En kötü olanları göster bana, Mags," dedim, omuzlarımdan şalımı çıkarıp belime sardım.

"Aşçıdan başlayacağız," diye Maggie kulağıma fısıldadı ve ben irkildim.

"O halde ikinci en kötüsü," diye fısıldadım, odanın köşesinde bir et parçasını tokmakla dövmekte olan kaslı yaşlı adamı gözetleyerek.

Maggie kıkırdadı ve beni mutfaktan dışarı çıkardı. "Çarşaflara bir baksan iyi olur."

ÇARŞAFLAR küflenmeye terk edilmişti, yün battaniyeler güve yemişti, kiler ve ahırlar farelerle doluydu ve çatıda iki misafir odasına su sızan bir delik vardı. Neyse ki benim odamda değildi.

"Anlamıyorum," dedim Maggie'ye saatler sonra, erkekler ve kadınlar ana katta koşuşturup üst kattaki koridorlarda yanımdan geçerken. "Bolca personel var."

"Denetim yoktu, değil mi?" Maggie omuz silkti. "Hanımefendi öldükten sonra hizmetçi ayrıldığından beri yok."

Hizmetçi, Lachlan'ın omegasıyla Grave Hills'e gelmişti ve görünüşe göre hanımının vefatından sonra ayrılmak için oldukça istekliydi. Yas tutan alfanın talimatı olmadan, onun yerini alacak resmi bir görevli yoktu. Aşçı mutfağı idare ediyordu ve ahırlar kendi kendine idare ediliyordu, ama hizmetçilerden hiçbiri bu görevi üstlenmeyi teklif etmemişti. Aslında, anladığım kadarıyla, hizmetçilerin çoğu birbirlerini baltalamak için büyük çaba sarf ediyor gibi görünüyordu.

Gözümün ucuyla, kaleye bakarak kendini beğenmiş ve neşeli bir şekilde duran Maggie'ye baktım. Beni tepeden tırnağa sürüklemişti ve biraz yorgun görünmeye başlamış ve sabahın başlangıcına göre topallaması daha belirgin hale gelmiş olsa da, gözleri parlıyor ve yenilenmiş bir enerjiyle kızarmış görünüyordu.

"Onlarla başa çıkabilir misin, Mags?" diye nazıkçe sordum.

Kadının bu fırsatı hemen kabul edeceğini düşünüyordum, ama soruya kaşlarını çattı ve düşünmek için biraz zaman istedi.

"Sanırım yapabilirim. Şimdiye kadar iki alfa ve onların omegalarına hizmetçi olarak çalıştım, kaleyi en iyi haliyle gördüm sanırım. Yakında bu işe daha uygun birini bulursun, ama şimdilik yardım etmekten çekinmem."

İç geçirdim ve başımı salladım. "En azından bu dönemi atlatmamızı sağla," dedim ve o da onaylayarak mırıldandı. "Sana kulak vermemeleri daha iyi olana kadar, bana her türlü argümanı getir."

Torion'un rutunun ne kadar süreceğini bilmiyordum. Alfa rolünü yeni üstlenmişti ve genel kanı, yeni bir alfanın ilk rutuna kadar, yani gücü tam olarak yerleşene kadar bir süre savunmasız olduğu yönündeydi. Ayrıca iyi bir omeganın rutunu daha hızlı başlatabileceği de söyleniyordu.

Torion'a kendimin iyi bir omega olduğunu iddia etmeme rağmen, iyi bir omega'nın ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Gençken bana öyle olduğum söylenmişti — güzel, tatlı ve iyi bir evi idare etmek için yetiştirilmiş. Ve bir süreliğine Malcolm benden memnun olduğunu göstermişti, beni tavlama, seçmek ve çiftleşmek için yeterince uzun bir süre. Ama iyi bir omega'nın beta'sının dikkatini çekebilecek, onun başka kadınların yanına gitmesini engelleyebilecek biri olduğunu düşünüyordum.

Artık sadakati varsaymamak gerektiğini biliyordum, ama alfa'dan sevgi dolu çocuklar ve onlarla paylaşacak bir yuva sözü almıştım.

Belki de söz *vermedi*, diye düşündüm. Anlaşmayı kabul ederken herhangi bir çekincesi yokmuş gibi görünüyordu.

Bu daha da şüpheliydi. Ona yatakta sadece benimle kalmasını isteseydim, şüphesiz daha fazla itirazda bulunurdu. Bu yüzden sormamıştım. Alfa'dan kayıtsızlık beklemek, kalbimin Malcolm tarafından bir kez daha baştan çıkarılmasından daha iyiydi. Tekrar kırılmasından.

"Alfa'nın odasını görmek istiyorum. Planlamam gereken bir yuva var," dedim, zihnimi tekrar şimdiki zamana çevirerek.

Maggie dudaklarını şapırdatıp başını salladı, ama "Şu anda uyuduğu yeri mi kastediyorsun, yoksa alfanın uyuması gereken yeri mi?" diye sordu.

İçimde garip bir panik dalgası yükseldi ve ben onu çabucak bastırdım. "Öyle demek istedim," dedim. Alfa'nın nerede uyuduğu beni ilgilendirmezdi. Ona bir oğul söz vermiştim ve bu, uygun yatak hazırlıklarına başlamak için onun çiftleşme döneminin gelmesini beklememiz gerektiği anlamına geliyordu.

onun çiftleşme döneminin gelmesini beklememiz gerektiği anlamına geliyordu.

Malcolm, ilk çiftleşme döneminde çocuk sahibi olamamamın nedenini beklemememize bağlamıştı. Ve ikinci denemenin kısa da olsa başarılı olduğunu ona hiç söylememiştim.

Maggie'yi takip ederek merkezi koridordan geçtim ve sonra spiral merdivenlerden yukarı çıktım. Üst katta iki kapı vardı ve o sağdaki kapıyı açtı.

Ağır, yağlı, mineral ve karanlık bir koku burnuma çarptığında, Maggie'nin alfa Torion'un burada uyuması gerektiğini söylerken ne demek istediğini anladım. Burası babasının odasıydı. Hoş olmayan yoğun bir koku ve hanımeli gibi bayat tatlı bir kokunun kalıntıları odayı kaplamıştı.

"Biraz toz alınması lazım," dedi Maggie.

Bu kesinlikle doğrudu, toz zerrecikleri parıldayarak uzun, güneşli pencerelerden geçip gidiyordu. Güzel, büyük bir odaydı, ama ben kapıdan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Torion'la burada olmak çok rahatsız edici olurdu, kokular çok güçlüydü. Burada bir yuva kuramazdım.

"Baştan aşağı yıkanması gerekiyor." Ve bunun bile işe yarayacağından emin değildim. Konuşurken geri çekildim ve sonra sıcak ve ağır bir çift el omzuma konduğunda irkildim.

"Hayır." Bu kelime sert bir tondaydı ve benim dayanabileceğimden daha derine girmiş olan Maggie, bir çığlık atarak irkildi.

Derin bir nefes aldım, öfkeye karşı kendimi hazırlamayı beklerken, bunun yerine biraz rahatladığımı fark ettim. Bu da başlı başına endişe vericiydi.

"Henüz değil," dedi Torion Feargus arkamızdan.

"Hayır," dedim, dönerek sesimi yumuşak tutmaya çalışarak. Alfa yakındaydı, omuzlarım onun ön kolunun sağlam gücüne çarptı. Artık bir gömlek giyiyordu, manşetleri gevşek ve kirli, Malcolm ve diğerlerinin önünde beni sahiplendiğinde gösterdiği geniş bronz kaslarını örtüyordu. Onunla bir hayat için pazarlık yaparken görmezden gelmeye çalıştığım kaslar.

"Hayır, bu odaya henüz dokunmayacağız," dedim, sözlerimi yumuşatarak.

Bu adamın alfa erkekliğinin acımasız gücünü ortaya çıkaran gerginlik - bu adam, ilgisizliğinden kararlılığına,

aniden ciddiye, sonra da gençlik coşkusuyla hareket eden bir adam) hafifçe azaldı. Kapıdan geri çekildi ve ben de minnetle onun işaret ettiği yöne doğru gittim.

"Bir noktada bunun yapılması gerekeceğini biliyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Belki her gün birkaç saat pencereleri açabiliriz" diye önerdim.

Bir an için yüzünü buruşturdu ve ben de kendi sözlerimi geri almak için ağzımı açtım. "Evet, bu yardımcı olur," dedi, omzumun üzerinden Maggie'ye bakarak. "Yağmur yağarken olmaz."

"Tabii ki hayır," dedi dikkatsizce, pencereye doğru aceleyle yürüdü.

O arkasını döndü, sol omzumdaki eli aşağı kayarak benim elimi tuttu. Eli sıcak ve büyüktü, bir çapa kadar ağırdı. "Meşgulumuşsun," dedi cesaret verici bir şekilde.

Tereddüt ettim, dudaklarımı ıslattım, başımı eğdim ve merdivenlerden yavaşça aşağı indiğimiz sırada.

"Bu iyi," dedi, cevabımı beklemeden. "Dışarıdaydım, sürüleri ve sığırları kontrol ediyordum. Annemin vefatından bu yana çok şey el değmemiş kaldı. Sayılarla aran nasıl?"

Konuşmasının bir konudan diğerine geçme şekli başımı döndürdü.

"Ev hesaplarını düzenli tutarım," dedim, Malcolm'un adını anmadan.

"Öyle olacağını tahmin etmiştim," dedi, omzunun üzerinden bana alaycı bir gülümseme attı. Terlikli ayağım bir basamağı kaçırmadan kendimi tuttum. "Dikkatli ol, her altıncı basamak daha kısa. Savunma amaçlı yapılmış, ama bence kaleye saldıranlardan çok, kalede yaşayanlara daha fazla zarar veriyor."

Kendi iyiliğin için biraz fazla yakışıklısın, diye düşündüm. Ya da en azından benim iyiliğim için.

Ama çekicilik, çiftleşme dönemini daha kolay atlatmamı sağladı. Aslında... Kızardığımı saklamak için başımı eğdim. Rut'u dört gözle bekleyebilirdim. Malcolm, onunla yatakta keyif aldığım konusunda haklıydı. Kalp kırıklığı anıları ekşitlemişti, ama bazen, o anları güvenli bir şekilde yeniden yaşamama yardımcı olacak yüzsüz bir arkadaşlık arzuluyordum. Birçok gece uyanık yatmış, bilinmeyen bir sevgiliyi hayal etmiş, yeni biriyle yatmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal etmiştim, sadece

sadece eğlence için, o anın yakınlığı için. Duygular olmadan, sadece hisler için.

"İhtiyacın olduğunda harcayabileceğin para olmalı," diye devam etti Torion. "Ama şüphesiz ki hesaplaşmamız gereken şeyler olacak."

"Şimdilik Maggie'yi hizmetçilerin başına getirdim," dedim.

"Yaşlı kadın mı? O halledebilir. O rayı yeterince iyi biliyor, elbette."

Omzumun üzerinden arkama baktım, ama Maggie'nin bizi takip ettiğine dair hiçbir işaret yoktu. Umarım yaşlı alfanın süitinde çok fazla çalışmamıştır. Yapılması gereken bir şeydi, ama ebeveynleri öldükten sonra onlara tutunmak istemenin nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Fiziksel işleri daha fazla yapamayabilir. Onun için ne yapabileceğimizi düşünmeliyiz," dedim, burada yerimi bu kadar çabuk aşmış mıyım diye merak ederek.

Torion merdivenlerin altında durdu ve bana döndü, gülümsemiyordu ama yine de bir şekilde sıcaklık ifade ediyordu. Onun açık bakışlarından kaçındım.

"Güzel. Kale arazisinde kulübeler var. Birçoğu onarıma ihtiyaç duyuyor. Hazırlık yapabilmemiz için yönetici ve bahçıvanla konuşacağım." Parmakları benimkileri sıktı. "Bana yardım için geldiğin için şanslıyım, Brigid."

Sesim boğazımda düğümlendi, cevap veremedim ve Torion beni bıraktı.

"Sen burada personeli meşgul et. Ben malikaneye bakacağım. Akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz. Defterler babamın ofisinde," dedi aceleyle ve ana salona inen merdivenlere doğru yöneldi.

Onun dokunuşunun sıcaklığını geçici önlüğümle sildim ve çenemi dik tutarak, geriye bakmamayı tercih ederek ofis yönüne doğru döndüm.

Altıncı Bölüm

TORION

Kaleye geç girdim, botlarımdaki koyun pisliği kokusunun ve daha da hoş olmayan diğer kokuların biraz fazla farkındaydım. Yeni omega'mın onaylamayan kokusuna kendimi hazırladım, hatta belki de bu olasılığı zevkle bekledim, ama ana salonun şöminesindeki parıldayan ve çıtırdayan ateşin dışında kalede hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Akşam yemeği için beni beklemedi.

Onu suçlayamazdım. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla Brigid son derece pratik bir kadındı. Benim annem ise harika, tatlı, yumuşak ve biraz da süs gibi bir kadındı. Alfa'nın omega rolünü çok iyi oynuyordu, bölgenin önde gelen beta ve omegalarıyla etkinlikler düzenliyor, bayramlarda yoksullara ve yaşlılara sepetler götürüyor ve babamın etrafında güzelce dönüyordu. Asla tozla kaplı, belinde önlük, alnında ter ve gözlerinde kararlı bir bakışla görülmemişti.

Brigid'i daha önce bıraktığımda, hem onun pürüzlü parmak eklemlerini öpmek hem de zaten dağınık eteğini buruşturmak istemiştim.

Hiç şüphesiz, tam beş dakika bekledikten sonra oturup kendi akşam yemeğinin tadını çıkarmıştı. Umarım odamda bir tepside benim için soğuk yemekler vardır... tabii o cezalandırıcı türden biri değilse.

Garip bir şekilde, bu fikir yüzüme bir gülümseme getirdi.

Ama odamda bulduğum şey soğuk bir tepsi ya da tepsinin yokluğu değildi.

Brigid eğilmiş, anne babamın özel odalarındakinden sonra gördüğüm en büyük bakır küvete bir çaydanlık dolusu sıcak su döküyordu. Suyu dökerken kapıdan bana baktı ve dudakları seğirdi.

"Hayvanlarla yuvarlandığını duydum, ama abarttıklarını düşünmüştüm," dedi, alçak sesinde çekici bir çatırtı vardı ve bu beni yerinde kıpırdatmaya zorladı.

Dikleşti ve su ısıtıcısını kenara koydu, küvete doğru işaret etti. "Soyun. Hizmetçi rolünü oynuyorum."

Elim yatak odasının kapı kolunu sıktı ve bir an için düşüncelerim ateşle, anlamsız bir açlıkla doldu. Ama görüşüm netleşti ve Brigid ellerini arkasına saklamadan önce parmaklarının hafifçe kıvrıldığını fark ettim.

"Yardım etmeyi teklif ederdim, ama o zaman ikimiz de çamurla kaplanırdık ve küvet sadece bir kişiye yetecek kadar büyük," dedi, sesi neşeyle yükseldi.

Bu noktayı tartışabilirdim. İkimizin de uyum sağlayabileceği bir yol bulabilirdim elbette — birbirimize dolanarak — ama boğazımı temizledim ve arkamdaki kapıyı kapatmak için döndüm.

Aklım, kafamda dolaşan sorularla doluydu. Tam olarak ne teklif ediyordu? Bu teklifi yapmasına neden olan neydi? Vücudum bu soruları bir kenara itti, arzularım dikkatimin çoğunu kaplıyordu. Hissettiğim şehvetin tamamı küvette bekleyen kadına yönelik değildi. Ağrım ve kirliydim, kokuyordum ve beni bekleyen buharlı bir küvet dolusu sıcak su vardı. Mümkün olduğunca çabuk o buharın içine dalmak istiyordum.

Yaka kısmına uzandım ve sonra Brigid'in omzumda olduğunu fark edince irkilmemek için kendimi zorladım. Kanatlarımın etrafındaki düğmeleri açarak cildime sıcak hava üflüyordu.

"Kalacaksın galiba," dedim, aniden huzursuzlanan kanatlarımı ona çarpmamaları için sabit tutarak.

Elleri işlerinde tereddüt etti, parmak eklemleri omurgamı okşadı, dikkatsiz dokunuşun verdiği zevk titremesi ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Gitmemi tercih etmezsen," dedi.

Kırk küsur yıldır banyomu kendim yapıyordum ve Brigid neredeyse bir yabancıydı. Ama bugün birkaç saat içinde, bir yıl boyunca kimsenin zahmet etmediği kadar çok şey yaptı. O benim omega'mdı. Yakında birbirimize alışmamız gerekecekti.

"Kal," dedim, pantolonumun önünü tutarak. "Bana gününü anlat."

"Günüm mü? Seninki daha heyecanlı geçmiş gibi görünüyor."

"Kayalıkların üzerinde saklanacak bir yer bulan üç koyunla boğuştum, yere düştüm ve muhtemelen ayak parmağımı kırdım," dedim, onun yardımıyla gömleğimi çıkardım. Ona doğru uzandım ve oturdum, botumun topuğunu uzattım ve o cesurca sakın ve yardım etmeye hazır bir ifadeyle öne doğru adım attığında elimi kaldırdım. "Hayır, sen temizsin ve öyle kalalım."

"Ayak parmağına dikkat et. Islatınca bir bakacağım," dedi. "Koyunlar sürüye geri döndü mü?"

"Evet, ama bu onların ilk kaçıışı değil."

Brigid buna burun kıvrırdı ve ben de gözümün ucuyla onu izledim, eliyle suya bir tür yağ karıştırıyordu.

"Yuva için yeni çarşaf lar sipariş ettim," dedi ve ben çamurlu, pis botumdan bir ayağımı kurtarmaya çalışırken homurdandım. "Ve çatı için yerel çatı ustalarıyla konuşması için bir çocuk gönderdim. Sızıntılardan zarar gören odalarda hizmetçileri çalıştırmayı düşündüm, ama..."

"Yarın yağmur yağacağı kesin," dedim ve o da onaylayarak mırıldandı.

O an bana tuhaf bir şekilde çok sert geldi, evcil ve garip ama bir şekilde de kolaydı. Barr ile de böyle mi konuşmuştu? Ama bu merak göğsümü yakıyordu ve neredeyse kükreyecektim, onu korkutmadan önce sesimi hızla yuttum.

"Açsan yemek var."

Açlıktan ölüyordum, ama odanın diğer ucundaki büfeye gittim, ellerimi ve kollarımı yıkadım, sonra gevşemiş pantolonumu ve iç çamaşırlarımı kalçalarımın altına indir dim. Küvetin yanında bir nefes kesildi ve dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Dönüp onun nereye baktığını görmek istedim. Hâlâ bana mı bakıyordu, yoksa kızarıp başka yere mi dönmüştü?

Ona dönüp baktığımda, küvetin yanında diz çökmüş, elinde bir bezi sıkarak ipe çeviriyordu ve yanaklarında, yaklaştıkça koyulaşan bir renk dalgası vardı. Bunun dışında

tamamen sakın görünüyordu, gözleri yüzüme odaklanmış, açıkça çıplak kalçalarımın üstüne sabitlenmişti.

Bu iyiydi. Umarım, beni tamamen izlediğini düşünmekle bile benim penisimin hareketlendiğini fark etmemişti. Bu bir baştan çıkarma mıydı? Öyle görünmüyordu, ama yine de işe yarıyordu.

"Her zaman alfa için omega'nın değerinden bahsediyoruz, ama ben bunun tam kapsamını düşünmemiştim. Evi yönetmekten... şey, vücuda kadar," dedim, suya girerken tıslayarak. "Barr'ın yapacağı gibi, senin kulübede kalmanı engellemedim mi?"

"Hayır," dedi sert bir sesle, ben suya batarken yüzünü benim bakışlarımdan kaçırdı. "Yani... Kulübe benim tek endişem değildi."

"Sana zarar mı verdi?" diye homurdandım ve o sessiz kalırken ellerim bakır küvetin kenarını sıktı. Barr'ın başka bir omega almasını yasaklayabilirdim. Hills'in kadınları için tehlike oluştuyorsa bunu *yapardım*.

Sonra Brigid içini çekti, küvete yaslandı ve yorgun bir gülümsemeyle bakışlarımı karşıladı. "Senin düşündüğün şekilde değil. Öne eğil. Kanatlarını yıkayayım."

Çenemi dizime dayadım, kollarımı bacaklarımın etrafına doladım ve eteğinin hışırtısını dinledim. Gözlerimi kapattım ve o nazıkçe bir kanadı açıp elleriyle üstteki dikenleri okşarken göğsümde kaba bir mırıldanma yankılandı. Dokunuşu kendinden emindi ve onun bunu daha önce başka bir erkek için yaptığını anladığımda hissettiğim kıskançlık hissini görmezden geldim.

"Ben... bağımsızlığımı seviyorum," dedi Brigid yumuşak bir sesle.

"Onu elinden almak istemiyorum..." diye başladım, ama o sözümü keserek, artık sırlıslık olan bezle kanadımın genişliğini suyla yıkamaya başladı.

"Ama başkalarına yardım etmeyi seviyorum. Sana yardımcı olmak istiyorum."

Gözlerimi kırptım, ona ilk kez birine karşı böyle hissettiğimi söylemek için dilimin ucuna gelen kelimeler vardı. Bu his hoştu, göğsümden başlayıp uzuvlarıma kadar yayılıyordu. Onun da bundan hoşlandığını merak ettim.

Sonra eli sırtıma kondu ve yumuşak bir iç çekiş duyuldu. Dokunuşuna doğru eğildim, kalbim kulaklarımda çarpıyor, mırıldanma sesi giderek yükseliyordu. Onun dokunuşuna verdiğim tek tepki bu değildi, ama en azından şimdilik onun dikkatini *bu konuya* çekmeyi planlamıyordum.

"Eşyalarım bu akşam geldi, teşekkür ederim," dedi.

O kanatlarımı yıkamaya devam ederken ben boğazımı temizledim. "Önemli değil." Sonra, onun sözlerini düşünerek, ona bakmak için döndüm ve ekledim, "Ben de senin yardımcın olurum, Brigid."

O olduğu yerde donakaldı, eli havluyu sıkıca kavradı, bana bakarken kanadımdan su damlıyordu. Elini tuttum, gözlerine bakarak, ama o derin bir nefes alarak hareketlendi, dizlerinin üzerine kalkıp eğildi. Kokusu başımı döndürdü, berrak ama nostaljik anılarla dolu, yabancı funda ve tepelerde uçarak küçük sağanak yağmurları kovaladığımız yağmurlu günler. Yüzü benimkine yaklaştı, bilge ve sakin, eli omzuma kondu, göğsümü yavaşça okşadı.

"Beni nasıl memnun edeceğini göster, alfa."

Sözler başımı döndürdü ve bir an için başım döndü, gözlerim kapandı, göğsümden bir uğultu yükseldi. Penisim suda sıçradı, bana bu kadar cesurca dokunan kadını selamlamak için can atıyordu. Ama zihnimde beliren Brigid'in görüntüsü geri adım atıyor, beni ihtiyatla süzüyor, Malcolm ona bağırırken geri çekilmeyi reddediyordu. Vücudumdaki her hücre ona doğru eğilmek istese de - ve çoğu zaten eğilmişti - kafam kısa bir uyarı verdi.

Islak elim, onun avucunun altında seğiren karnıma ulaştığında, onun avucunun üzerine koydum, ama parmaklarının titrediğini fark ettim. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye hırıltılı bir sesle söyledim, gözlerimi açtım ve dilim uyuşurken, onun sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark ettim.

Ve sonra birkaç santim uzakta, birdenbire, sanki onu ejderha ateşi ile yakmışım gibi elini benim elimden çekip aldı.

"Elbette, efendim," diye mırıldandı, ellerini karnının üzerine katlayıp ayağa kalktı.

Ağzım açık kaldı, odadaki ani soğukluk beni sardı ve ben hatamı fark etmeden o birkaç adım uzaklaştı. "Brigid, bekle, ben ..." Küvetten kalkmaya çalıştım, ama eklediği yağdan dolayı su kaygandı

ayaklarım kaydı, popom sert bir şekilde yere çarptı ve sözlerim kaba bir homurtuyla kesildi.

"Seni dinlenmeye bırakayım. Uzun bir gün oldu."

"Brigid, ben sadece demek istedim ki..." Su vücudumdan akarken, şaşkın omega'm kapıya doğru koşar gibi çıktı, örgüsü omurgasına vuruyordu. Ne demek istemiştım? Sadece onun görevinden ziyade arzusu nedeniyle hareket ettiğinden *emin* olmak istemiştım. Ve şimdi, en ufak bir soruda ortadan kayboluyordu. Durdum ve o da bir elini kapı koluna koyarak durdu, bana yumuşak bir gülümsemeyle ve gizemli bir bakışla baktı. Bir an bekledi ve ben çıplak ve yarı ereksiyon halinde durduğumu fark ettim, ama çıplaklığımı düşünmek için verdiğim ara, bana tanıdığı saniyeyi boşa harcadı.

"İyi geceler, Torion."

Nefesimi tuttum, nemli elimle karışık buklelerimi tararken, o kapıdan sessizce çıkıp kapıyı arkasında kapattı.

"İyi geceler, Brigid," diye homurdandım.

Yedinci Bölüm

BRIGID

Yatak odamın kapısını açtığımda koridorda alfa'yı görünce irkildim. Geniş bir gülümsemeyle bakıyordu, ama beni görür görmez gülümsemesi kayboldu ve ben de kapıyı yüzüne çarpmayı düşündüm.

Utaniyorsun. Aş bunu. Kaçıp kulübeye geri dönebilirsin ya da bunu sonuna kadar götürebilirsin.

"Günaydın," dedi, gülümsemesi yeniden genişledi. Aniden bana doğru hareket etti ve ben yerinde geri atladım, ikimiz de donup kalakaldık ve birbirimize baktık.

O çok yakışıklıydı. Onun çekici görünüşünün benim sağduyumu etkilemesine kızmak için gözlerimi kafamdan söküp atmak istedim. Bu beni cesur ve gergin yaptı, bir anlık dürtüyle bana yardım eli uzatan bir adamı baştan çıkarmaya çalışıp başarısız oldum. Malcolm dün gece yüzüme gülüp, ona ucuz bir tatmin yaşatmam için beni beceriksizce uğraştırırdı. Torion ise bu fikri tamamen reddetti.

Bir ejderhanın sevgisini kazanmaya çalışmamam gerektiğini bilmeliydim.

Torion yavaşça bana uzandı, büyük elleri omuzlarımı kavradı ve beni bir adım yaklaştırdı, yarı yolda onunla buluştum. Nefesimi tuttum, ama o üzerime eğilirken derin bir nefes aldı, o koyu, zengin mırıldanma sesi bir kez daha göğsünden yükseldi, bu sabah önceki geceden daha yumuşaktı. Ses göğsüme işledi ve sonra bir yudum brendi gibi uzuvlarımdan dışarı doğru yayıldı. Burnu yanağıma değdi ve vücudum bu samimiyetten şaşkınlıkla titredi. Kanım heyecanlandı, koparılmış bir telin hevesli notasıyla titreşti. Sıcak dudaklar o noktayı okşadı ve ben gözlerimi sıkıca kapattım, ani yanmayı bastırarak.

"Günaydın," dedi yine yumuşak bir sesle kulağıma, nefesinin sıcaklığı kulak mememi ve boğazımı okşadı. Ona cevap vermek için sesimi çıkaramadım, ama o geriye yaslandı ve devam etti. "Bugün bizi bölgenin bazı yerlerine uçurmak istiyorum. Seni resmi olarak tanıtmak için."

Başımı salladım. Mantıklıydı. Beni bir kaza sonucu ele geçirmiş gibi saklamaması daha iyiydi. Sonuçta, bunu konuşmuştuk.

Elleri kollarımı okşadı, dirseklerimi nazikçe sıktıktan sonra beni bıraktı ve omzundan bir kumaş parçası çıkardı. "Sana giymek için bunu getirdim. Annemindi. Seni sıcak tutar ve iyi bir izlenim bırakır, bence. Beğenirsen."

Onu önüne tutarak kumaşın açılmasını sağladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beline sardığı ekose kumaşın aynısıydı, mavi, kahverengi ve yeşil renkler birbirine karışmış, ancak yüzeyi inanılmaz zengin nakışlarla kaplıydı — altın rengi bir çizgi üzerinde sürünen tanıdık olmayan hayvanlar, mavi yünlü geniş bir harita üzerinde uçan kuşlar, Feargus ailesinin renklerinin desenleri arasında kıvrılan asmalar.

"Çok güzel," diye mırıldandım, kumaşı ellerinden alırken. "Bunu kendisi mi yaptı?"

"Yerel ejderhaların büyük üzüntüsüne," dedi Torion alaycı bir şekilde.

Ben homurdandım. Malcolm'un renklerini giyiyordum, ta ki bir akşam yemeğinde üzerlerine şarap dökene kadar. O da beni çok sakar bulduğu için bu renkleri giymeme izin vermedi. Nakış süsleme olarak muhtemelen kutsallığa saygısızlık olarak kabul edilirdi, ama çok güzeldi ve eski alfanın omegasına olan bağlılığının bir başka kanıtıydı.

Torion ile benim aramda kesinlikle olmayan bir bağlılık vardı, ama yine de ellerim kalkıyordu, açgözlü parmaklarım kumaşa uzanıyordu. Bu nazik ve akıllıca bir jestti ve muhtemelen dün geceki reddedilmenin telafisi olarak yapılmıştı.

Onun elinden aldım, parmaklarımın arasında ince yünü okşadım, nakışların ipeği pürüzsüz ve parlakdı. Uzunluğunu bir omzuma ve belime sardım, başımı kaldırıp Torion'un eskisinden çok daha yakın olduğunu gördüğümde nefesim kesildi, elinde yıpranmış bir deri kemer vardı.

"Bu da babamındı," dedi, bu sefer tereddüt etmeden beni kollarına aldı, belime sıkıca bağladı ve beni kendine doğru çekti, nefes alamayacak kadar yakına. Ama nefes almış olmalıyım, çünkü kafam onun sıcak, kül gibi kokusuyla doluydu, yanmış tarçın gibi. "O çocukken, babası bunu onun için yapmıştı ve bana miras bıraktı."

Torion'un vücuduna bu kadar yakın olmak, güneş ışınlarının altında durmak gibiydi, her geçen saniye cildime ısı nüfuz ediyordu, uykusuz gecemden dolayı uykuluydum ve olduğum yerde kalmaktan memnundum. O kadar hoş bir duyguydu ki, büyük bir el çeneme uzanıp onu nazikçe kavradığını neredeyse fark etmedim. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı, o benim dudaklarıma dudaklarını değdirdi, yumuşak ve neredeyse kibar bir şekilde, ama ayrılmış dudaklarımın arasından sızan hafif nane kokulu nefesi olmasaydı.

"Senin benim olduğumu bilecekler," dedi ve ben ona karşılık verip vermemeye karar veremedenden geri çekildi.

Erkekleri yeterince tanıyordum, beni süzerken bakışlarında onay olduğunu fark ettim. Sadece üzerimde ailesinin izini mi görüyordu, yoksa...?

"Gel," dedi, elimi tutup dirseğinin içine soktu ve beni yanına alarak koridordan geçirdi, ana salona inerken yanımdan geçen her erkek ve kadına selam vermek için başını salladı. "Yemek yedin mi?"

Evet dersem, alfanın bu ani ilgisinden ve kendi aptalca ve garip tepkimden kurtulabilirdim, ama gerçekte önceki gece, baştan çıkarma girişimimden dolayı çok gergin olduğum için yeterince yemek yememiştim ve bugün de hiç yememiştim.

"Yediysen bile, zamanın varsa yine de seninle vakit geçirmek isterim," diye devam etti.

"Neden?" diye sordum ve sonra bunun bugün ona söylediğim ilk şey olduğunu fark ettim. Yanaklarının hafifçe koyulaştığını fark ettim ve o, zorlukla yutkundu, bir anlık gerginliğini belli etti, sonra tekrar gülümsedi.

"Bazı planlarım hakkında senin fikrini almak istiyorum," dedi omuz silkerek, sanki bu bir alfanın omegasına yaptığı şok edici bir açıklama değilmiş gibi.

Onu dirseğinden çekerek durdurdum, etrafa bakındım ve uzak kapıda bekleyen bir hizmetçi dışında çoğunlukla yalnız olduğumuzu gördüm. "Bana kendini affettirmen gerekmiyor," dedim yumuşak bir sesle.

Bana dönerek yüzünü bana çevirdi ve ben ona bakarken içimdeki garip dürtüyü görmezden geldim.

"Seninle barışalım mı?" diye tekrarladı, sesini alçaltmaya gerek duymadan.

Yutkundum ve hizmetçinin gözlerinin üzerimizde olduğunu fark ettim, ayrıca yukarıdaki balkondan da birkaç kişinin gözleri üzerimizdeydi.

"Dün gece için," diye fısıldadım, gözlerimi yere indirerek. "Omega'nın görüşlerine ihtiyacın yok ve sen..."

Torion boğazını temizledi ve ona bakmasam da, bir an şişkinlik hissettiğini ve sonra tekrar rahatladığını fark ettim. "Gerek var. Beni dinleyerek beni eğlendiriyor olsan bile, düşüncelerimi yüksek sesle söylemek bana yardımcı olacak."

Sonra eli belimin altına yerleşti — iki parmağını kemerin altına soktu mu, yoksa orada onun dokunuşunun hafif baskısını hayal mi ediyordum? — ve beni, mütevazı bir kapaklı tabak koleksiyonuyla dolu, ateşin yanındaki masaya götürdü.

"Dün geceyi sonra konuşuruz," diye ekledi, kelimeleri kulağıma fısıldayarak.

"Oh, konuşmayalım," diye patladım.

Gülümsedi ama yan yana oturup tabağı buharlı çörekler, kalın jambon dilimleri, birkaç sosis, bol miktarda haşlanmış yumurta ve bir yığın kavrulmuş sebzeyle doldurana kadar konuşmadı. Tabağı önüme koyduğunda ağzım açık kaldı.

"Yiyebildiğin kadar ye," dedi ve sonra durakladı, kaşlarını çatarak. "Tabii benim sırtımda kusmayacağını düşünmüyorsan."

"Anlamadım?"

"Uçmak," diye gülümseyerek açıkladı. "Araba tutar mısın? Aynı şey değil, ama aklıma gelen en iyi örnek bu. Yoksa Barr seni hiç uçurmuş muydu...?"

Oh. "Ben iyiyim," dedim, yıllar önce, aşkın başımı döndürdüğü o birkaç saniyelik uçuşu düşünmemeye çalışarak. Ya da belki

sadece uçmanın heyecanından başım dönmüştü. Bu da Malcolm'un illüzyonlarının bir parçası mıydı?

"Bütün gün uçmak zorunda kalana kadar kolay görünüyor," dedi Torion. "Annem hasta olmazdı, ama sonraki iki günü yatakta, her türlü ağrıyla geçirirdi. Çok biniyor musun?"

Yemek mi yememi istiyorsun, yoksa bir düzine soruya cevap vermemi mi? diye sormak istedim.

"Kır evine taşındığımdan beri binmedim," dedim, Malcolm'un adını, geçmişimi dikkatlice es geçerek. "Ama küçükken çok binerdim."

Torion başını salladı ve düşünceli bir ifadeyle baktı. "Evet, biraz öyle. Ben yönlendirmeyi yapacağım, sen sadece koltuğunda otur. Ahırdan bir at seçmek ister misin? Ya da sana kendi atını alabiliriz. Belki genç bir..."

"Torion," dedim, çatal ve bıçağımı sıkıca kavrayarak. "Bana planlarından birini anlat da yemek yiyebileyim."

Sözlerimi, ses tonumdaki sertliği hemen pişman oldum, yanlış bir adım attığımı ve saygısız davrandığımı anladım. Sert bir fısıltı, karanlık bir bakış, belki de daha kötüsü için kendimi hazırladım.

Torion sadece güldü, yüksek ve rahat bir şekilde, babasınıninki gibi gürültülü değildi, ama açık ve samimi bir sesle, gerginliğini yok etti.

"Burada kalmaktan çekinme, Feargus," dedi Lord McKinney, akşam yemeği için masalarına oturduğumuzdan beri üçüncü kez.

Grave Hills'te haberler hızlı yayılmış olmalıydı, çünkü ilk iki betayı ziyaretimizle açıkça şaşırtmıştık, ama Torion'un bölgesini dolaşıp McKinney'e vardığımızda, tüm ailesini yemeğe davet etmişti. Adam hayatı boyunca üç oğlu olan omegalarla evlenmişti, bu yüzden ailesi oldukça büyüktü. Torion için mutluymuş gibi davranan insanların gürültülü bir günün sonunda gürültülü bir olaydı, ama

komşularıyla paylaşacak biraz dedikodu olduğu için mutlu oldukları belliydi.

Onlara yeterli miktarda dedikodu verip vermediğimizden emin değildim. Torion beni yanına yakın tuttu, elini sırtımda, belimde veya omzumda gezdirdi ve ara sıra kendimi onun bakışlarında yakaladım, kulağıma mırıldanarak fısıldadı veya dudaklarını yanağıma veya başımın tepesine değdirdi.

Bu beni gerginleştiriyordu. Gerginlik hoş olmayan bir şey değildi ama.

Yıllardır bu kadar çok dokunulmamış, bu kadar çok insanla vakit geçirmemiş, gülümsemem, gülmem ve tatlı tatlı cevap vermem beklenmemişti. Yorgun ve hüzünlüydüm, şifa için bana ihtiyaç duymadıkları sürece, kimsenin yoluna çıkmayacağım kulübemin güvenliğini özlüyordum.

"Teklifin için teşekkür ederim, ama kaleden çok uzak değiliz," dedi Torion.

Kolunu omuzlarıma doladı ve bu ağırlık bana baskı yapmaktan ziyade, içimdeki gerginliği biraz olsun hafifletmiş gibi geldi. Yorgunluktan kendimi kasmak ya da desteklemek için gücüm yoktu, bu yüzden Torion'un güçlü vücuduna yaslandım ve onun vücudunu kendimi desteklemek için kullandım.

"Ama hanımefendi, kısa bir mesafe bile çok uzak gibi görünüyor," dedi Lady McKinney. O, bütün gece Torion'a kirpiklerini kırıp duran, sanki onu da beta'sından kaçırmaya çalışıyormuş gibi davranan, yapmacık bir kızdı.

İtiraz etmek için ağzımı açtım, genç, zinde ve sabahki üçüncü uçuşumuzda tükenmiş olan dayanıklılığımınla görünmeye çalışarak, ama şüphesiz başarısız olacaktım, ama Torion benden önce cevap verdi.

"Ve o bizim yuvamızda daha iyi dinlenecek," dedi.

Belki de bu kadar yorgun olmam iyi olmuştu, çünkü bu sözlerle şaşırmak için gücüm yoktu. Lady McKinney bu ima karşısında kıkırdadı ve kızardı.

"Bu kadar çabuk bir yuva mı? Vay canına, Omega Ba... *Feargus*, sen çok çalışkansın. Ya da belki de bu bir süredir planlanıyordu, değil mi?" Lord McKinney, anlam yüklü yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Saklandığın o kulübe, Feargus kalesinden çok da uzak değil, değil mi, şimdi düşündüm de?"

Ben anlamakta geciktim, ama Torion hızlıydı. "Aslında, en sevdiğim avlanma alanlarına yakın," dedi.

"Avcılık, genç adam, avcılık! Peki neden o orada tek başına boşa harcanıyor olsun ki?" Lord McKinney heyecanla parlayan gözlerle güldü.

Ah. İşte dedikodu başlıyordu. Hafta bitmeden, Torion'un bir süredir Malcolm'un elinden beni kapmaya çalıştığı haberi bölgenin her köşesine yayılacaktı. Ve Torion tohumları ekmişti.

Akıllıca bir yalandı. Yorgunluğumu utangaçlığa çevirerek, onların bakışlarından yüzümü çevirdim ve Torion'un sıcak omzuna gülümsemek için kendime bir an verdim. O gençti, beta standartlarına göre bile *çocuksuydu*, ama akıllıydı. Malcolm bile bu söylentinin doğru olup olmadığını bilemezdi.

"Gitmeliyiz," dedi Torion ve ben çenemi kaldırdım, gülümsememi saklamadım, ona aşık gibi göründüğümü umursamadım. Sessiz bir yere gitme fikrine tamamen aşık olmuştum.

"Omega'nın uçarken koltuğunda kalamayacak kadar yorulmadan önce," diye kabul ettim.

Torion'un koyu renkli gözleri parladı ve göğsünde o hevesli mırıldanma sesi yankılandı, ancak bunun onu neden bu kadar memnun ettiğini bilmiyordum.

Çok fazla insana veda ederken gülümsememi korumak ve sesimi nazik ve sabırlı tutmak için elimden geleni yaptım. Genç bayanlardan bazıları sıranın arkasına dolaşıp ikinci kez sıraya girmiş olabilir miydi? Torion kolunu omuzlarıma dolamıştı, bu iyi bir şeydi ve beni ayakta tutuyordu, ama o bile McKinney'in ön kapısından çıkıp, pek de gizleyemediği bir hevesle arabaya doğru yürüdü.

"Onun soyu çok fazla yaygın. Bundan sonra başka bir omega almasını engellemenin bir yolu olmalı," diye Torion kulağıma fısıldadı ve ben de farkında olmadan burnumdan bir homurtu çıkardım.

Sonra beni kollarına alırken bir çığlık attı, ben de ellerimle omuzlarına sıkıca tutunurken, o kanatlarını çırparak bizi yerden kaldırdı.

"Uçuyorsun!" diye bağırdım. Gece, aptalca sözlerimden kızardığımı gizleyecek kadar serin ve karanlıktı.

"Bu şekilde o kadar hızlı olmuyor, ama kemiklerim ileri geri hareket etmekten yoruldu," diye itiraf etti Torion ve sonra bana gülümsedi. "Ve bu şekilde senin düşüp ölmene engel olacağımdan emin olacağım."

"Akşam yemeğinde bizim hakkımızda anlattığın o zekice hikayeden sonra bu çok yazık olurdu." Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım, daha çok yüzünün benimkine ne kadar yakın olduğunu fark etmemek için. Çenesi hala pürüzsüzdü ve çok güzel açılarla kesilmişti, dokunarak incelemek isteyeceğin türden. Ağzının alt dudağı çok dolgundu, dün gece onu tatmayı dört gözle bekliyordum... o ağzını açmadan önce.

"Ah, onaylayacağını umuyordum. McKinney bunu güzelce detaylandıracaktır herhalde. Sanırım avlanırken bir şekilde yaralandım, senin kapına sürünerek geldim ve günlerce, hatta haftalarca beni tedavi ederken sana aşık oldum. Tabii ki o kadar uzun süre kaybolmadım, ama dedikodularda gerçekleri kim sever ki?"

"Benim kulübemi görmedin. Seni koyacak yerim yok."

"Yatağını benimle paylaştın," dedi Torion rahat bir şekilde ve umarım vücudumun ani sarsıntısını pozisyonumu düzeltmek için yaptığımı sanmıştır. Gözleri ileriye odaklanmış, dudaklarında sinsî bir gülümsemeyle devam etti. "Elbette, bunu fırsat bilip yararlanacak kadar güçsüz olurdum. En azından ilk birkaç gece."

Rüzgâr ve soğuk gecenin, şüphesiz yanaklarıma yayılan kızarıklığı açıklayabileceğine sevindim ve yine burnumdan soludum. Yatağım, kulübemin çalışma masasının üzerindeki bir çatı katındaydı. Torion ve beni bir arada tutabilseydi, bunu ancak en yakın şekilde yapabilirdi: vücut vücuda, aramızda bir santim boşluk bile kalmadan.

"Barr'a sadakatsiz görünmek seni rahatsız ediyor mu?" Torion, sesinden tüm alaycı tonu silerek sordu. Kale, gümüş ay ışığında silüeti belirgin, yüksek ve kare şeklinde duruyordu.

Boğazım düğümlendi ve Torion'un karanlık bakışlarına o kadar çabuk kapıldım ki, kendimi onun etkisinden koruyamadım. "Hayır. Fang'ın ateşi, hayır. Bu... Malcolm'un artık benden onun malı olarak bahsetmediğini sanıyorum."

"Babamın vefatına kadar ona pek dikkat etmemiştim. Hırsını iyi saklıyordu," diye düşündü Torion.

"Evet, bir şeyleri saklamayı severdi," diye tersledim.

Torion bunun üzerine sessizleşti ve ben acı dilimi lanetledim. Kollarını bana daha sıkı sardı, elleri kalçalarımnda ve belimde sıcaktı, göğsü yaslanmak için rahat bir fırındı. Arada sırada rüzgâr, onun siyah buklelerinden birini yakalayıp, oyunbaz bir tüy gibi yanağıma veya alnıma dokunurdu. Gözlerimi kapatıp bu adama kendimi bırakmak istedim, çünkü güvenilir birinin kollarında, güvende ve korunmuş hissetmeyi özlemiştim. Ama kendimi güvende hissetmiyordum ve bu adama güvenmiyordum, vücudumun kalbimi kandırıp gardını indirmesini istemiyordum.

"Dün gece hakkında..." Torion başladı.

"Oh, yapma," dedim, yorgunluktan uysal ve uyumlu davranamayacak kadar yorgundum.

Bir an için, konuyu kapatacağını sandım, ama sonra boğazını temizledi. "Sadece bunun gerçekten istediğın şey olup olmadığından emin olmak istedim. Bana bedenini borçlu değilsin, Brigid. Yaptığımız anlaşma ne olursa olsun, bu senin seçimin."

Bunu yapmak zorunda değilsin.

Torion yutkundu, boğazındaki kaslar gerildi, gömülü pulları bana doğru parladı, kasları ve sıcaklığı beni sardı. O anda, dudaklarımı o boğaza değdirdiğimi, dilimi dışarı çıkardığımı, onun çıkaracağı sesi hayal etmek kolaydı. Malcolm'la yatakta utangaç ama istekli bir katılımcıydım ve hala özlediğım şey, bu eylemin kutlaması ve serbest bırakılmasıydı. Ama dün gece, alfanın yanında yerimi düşünüyordum, bedenimi başka bir adama teslim etmenin riskini, onun bununla birlikte neyi alabileceğini düşünüyordum. Ellerim titriyordu ve karnımda kıvrılan şey arzu değildi. Torion bunu hissetmiş miydi?

"Beni kovdun," dedim, işleri yoluna koymaya çalışarak.

Torion'un ayakları kalenin önündeki yere değdi, ama beni bırakmadı. "Hayır, gitmeni istemiyordum. Ama sen bu fırsatı değerlendirdin."

Ben irkildim ve Torion'un kucaklayan kollarından kendimi çekip çıkardım, ama elleri belimden beni yakaladı ve beni onun sıcaklığının halesinde tuttu, yüzü kalenin içindeki ateşle sıcak bir şekilde aydınlanmıştı, kapılar açılmıştı ve dönüşümüzü bekliyordu.

"Acele etmemize gerek yok," dedi, vücudu benim üzerime eğilerek. Belki de benim doğamı etkileyen bir tür alfa doğasıydı, ya da

belki de bedenim uzun zamandır kaybolmuş bir duygunun anısını hala arzuluyordu, ama onun kollarında kendimi ona doğru uzattım. Ağzı benim ağzımı buldu, hafifçe açıldı, ilk öpücüğümüz ortak nefesimizden oluştu. Ayakları benimkini kavradığında, bir eli omurgamdan yukarı kayarak beni o baygınlıkta tutarken, dudakları nazikçe bastırdı. Vücudunun her yerinde titreyen mırıldanması benimkine de yansıdı ve gözlerim kapalı olsa bile dünya dönüyordu.

Çok fazla, diye haykırdı zihnim, ama parmak uçlarım Torion'un göğsüne bastırdı

göğsüne bastırdı, zar zor tutunarak. Dilimi o çekici alt dudağa değdirdim, viskinin yakıcı tadını ve çekici bir tuzlu tadı hissettim. Bu adamı tüketmek, dokunma, tatma ve şiddetli arzuyla onu yutmak için ani bir açlık hissettim. Bu, tüm vücudumu titretip sağduyumu isyan ettirdi.

Bu yol katliama götürüyordu. Bu yol beni sevmeyen başka bir adama bağlayacaktı, benim zayıf kalbim aptalca bir değer bulmaya çalışıyordu.

Torion'un belimdeki eli uzaklaştı ve ben de bu fırsatı değerlendirip kollarından kurtuldum.

"Sen..." Utanç verici bir şekilde nefessiz kalmıştım ve başımı sallayarak, birkaç adım daha güvenli bir mesafeye tökezleyerek uzaklaştım. "Çiftleşme döneminiz yaklaştığında bana haber vermelisiniz, lordum."

"Brigid?"

Omzumun üzerinden ona baktım ve onun devasa ve güzel görüntüsü, hala uzanan elleri ve açılmış bacakları, kendimi atmak için mükemmel bir yapı, dizlerimi titretti. Kaçmam gerekiyordu.

Aptal olmaktansa korkak olmak daha iyidir.

"İyi geceler, Torion," dedim ve kaleye koştum.

Sekizinci Bölüm

TORION

Üç gün boyunca, kalede Brigid'i birkaç kez gördüm, her zaman koridorun köşesinde koşuşturuyordu. Ona iki kez seslendim ama cevap vermedi ve hizmetçilerimizin kasıtlı olarak başka yere bakmaları, bu işlemi sürdürmemi çok zorlaştırdı. Anlaşmamız hakkında fikrini mi değiştirmişti? Sadece söylemesi yeterliydi.

Yalan.

Gözlerimi kırıpıştırarak, çamurlu parmaklarıma baktım. Taş taşımaktan kollarım, omuzlarım ve sırtım ağrıyordu. Bu tarlada, güneşin altında kavrulurken, asi omega'mı çok uzun süre düşünmüştüm.

Korkak mıydı? Utangaç mı? İstekli değil miydi?

Cevap ne olursa olsun, eğer o benden anlaşmamızdan kurtulmak isterse, buna ne kadar kolayca razı olacağımı bilmiyordum. Onu benim omega'm olarak kalmaya zorlayacağımı söylemiyorum. Ama kalması için onu *ikna etmeye* çalışabilirim.

Eğer ona ulaşabilirsem.

Ellerim belinde ve yumuşak kalçalarında, parmaklarım kalın kumral buklelerine gömülü, dişlerim uzun soluk boynunu ısıtıyor.

Çimler hışırdadı arkamda ben ben
birisi yaklaştığındave boğazımı temizledim, yeniden
inşa ettiğim duvara bir taş daha koydum.

"Bu, yeni alfamız için iyi bir iş," diye tiz bir yaşlı ses beni selamladı.

Gülümsedim ve ellerimdeki kumları silkeledikten sonra Ned MacIntyre'a döndüm. Ned, babamın uzun yıllar boyunca danışmanı olmuştu ve benim için bir büyükbaba gibiydi.

"Kanatlarımı almak için rekabet eden betalara söyleme, ama doğrusu bu tür işleri tercih ediyorum."

Ned homurdandı ve bir elinde bir su tulumu, diğer elinde açık bir matara uzattı. "Bunu bekliyordum, çünkü yapman gerekeni yapıp başkalarını göndermek yerine kendin buradasın. Yapman gerekeni yapmadığın için değil..."

Onu durdurdum, hızlıca bir yudum su ve minnetle bir yudum viski içtim. "Sadece yapmam gerekeni yapıyorum, babamın yıllar önce halletmesi gereken şeyi."

Ned sadece homurdandı. Babam bana gençlik hikâyelerini anlatmıştı, Ned MacIntyre'in peşinden koşup durduğunu, sürekli ayak altında dolaştığını ve babam alfa olarak yükseldiğinde, başarısını Ned'in desteğine ve rehberliğine borçlu olduğunu söylemişti. Ned, onlar anlaşılmadıkları zamanlarda bile, on yıllar boyunca babamın en güvendiği danışmanı olmuştu. Ama annem hastalandığında ve babamın zaten zayıf olan ilgisi tamamen omegasına yöneldiğinde, Ned sonunda babamın dinlemek istemediği sert eleştirileri dile getirdi ve yollarını ayırdılar. Reşit olduğumdan beri, babamı alfa olarak yeni yönlerle itmek, sonra da bu pozisyonu kendim için talep etmek istediğimi fark ettim, ama onun en eski ve en yakın arkadaşını terk ettiğinde, onun liderliğinden hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım.

"Sürüm o kadar büyük değil ki önemi yok," diye düşündü Ned ve kısmen bitmiş bir duvara oturarak kendini rahatlattı. Sarı adaçayı rengi kanatları bu günlerde biraz gevşek ve alçaktı ve artık kambur durduğu için ona yük olduğunu düşündüm. Kemikli yaşlı vücudu için bile uçmaya kesinlikle yetmezlerdi. "Roberts'ların iyi bir şekilde engellenmesini sağlamakla daha iyi edersin."

"Bu sabah ona adamlarımı gönderdim," dedim, Ned gülünce sırtarak. Duvara yanına oturdum, matara geri verdim, önümüzde yükselen yeşil ve gri manzaraya baktım, Ned'in sığır sürüsünün sıcak pas rengi benekleriyle bezeli. "Topraklarını beğendim. En güzel manzaralar sende."

Mülkünü çevreleyen kayalık tepeden aşağıya doğru uzanan uzun bir şelale vardı ve bu şelale, mülkünü kesen bir dereye dönüşüyordu. Çocukken saatlerce bu dere kenarında semender ve kurbağa yakalamıştım. Daha sonra, Brigid'i bir kez daha görebilmek için kaleye dönmeden önce orada yıkanardım. Belki de lord gibi davranıp onu akşam yemeğine davet ederdim. En azından onu sinirlendirmek için buna değerdi

en azından, her zaman saklamaya çalıştığı üst dudağını kıvrarak gösterdiği o sinirli ifadeyi görmek için buna değdi.

"Baban gibi sana öğüt vermek için çok yaşıyım..." "Ben bir şey sormadım ki," dedim gülerek, daha fazlasının daha fazlası geleceğini ve bunun kesinlikle bir tavsiye olacağını bilerek.

"—ama başka bir ejderhanın kadınına sahip olmanı tavsiye ederdim diyemem. Onu korumakta berbat bir iş çıkarıyor olsa bile."

Yüzümü buruşturup, konuşmayı kaçınmak için biraz daha su içtim. "En iyi düşünölmüş kararım olmadığını kabul ediyorum."

"O çok güzel bir yaratık. Seni suçlamıyorum," dedi Ned omuz silkerek.

Ve Brigid gerçekten de güzeldi. Bir an yumuşak, bir an keskin bir hançer gibiydi, bu da bana çekici geliyordu, sanki onu öpmek için potansiyel bir savaşa hazırlanıyormuşum gibi, ama onun tatlılığında beklenmedik bir hazine bulabilirdim.

"Mesele o değildi. Ondan kaçmak için benden yardım istedi," dedim.

Ned iç geçirdi. "Ah, öyle olacağından korkuyordum. Bu konuda babanı örnek almasan daha iyi olur."

"Babam mı?"

"Evet, halkının sana daha çok ihtiyacı varken, sana ihtiyacı olan bir kadına aşık olmak."

Bunu duyunca sertleştim. Ned anneme karşı her zaman kibar davranmıştı, ancak babamı da Hills ailesine daha fazla ilgi göstermesi için her zaman zorlamıştı. Ama bunun ötesinde başka bir şey mi vardı? Çocukken anlayabildiğimden daha fazla bir kin mi vardı?

"Brigid... bağımsızdır. Barr'dan kaçınmak için bana ihtiyacı olabilir, ama *bana* ihtiyacı yok," dedim, kaşlarımı çatarak. *Daha çok beni istemiyor gibi.*

Ned bana uzun uzun baktı, o kadar uzun ki, yine bir çocuk gibi kıvrınmaya başladım. "Ah, anlıyorum. O zaman sen bir aptalsın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak homurdandım. "Ned, bana tavsiye vermek istemediğini sanıyordum..."

"Eğer bariz olanı göremiyorsan..."

"Ned!"

Ben sabırsızlanıp içkisini ondan çalmadan önce, o dramatik bir şekilde gözlerini devirdi ve uzun bir yudum viski içti. Gülümsemesini saklamaya çalıştı, ama pek başarılı olamadı.

"Yatağını paylaştığı adam tarafından bu kadar küçümsenen bir kadın, bir sonraki adama güvenmeden önce özel bir dokunuşa, biraz daha fazla güvenceye ihtiyaç duyar," dedi Ned yavaşça.

"Aşağılanmış mı?" diye sordum, daha dik oturarak, Brigid ve Barr'ın birlikte olduğundan bahsedilince göğsümde hissettiğim sinir bozucu sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak. Ona göre bu uzak bir geçmişte kalmıştı.

Ned gözlerime baktı, sulu mavi gözleri şaşırtıcı derecede keskin ve keskindi. "Barr, o kıza göz koyduğunda, en iyi çağında olan ve evinden iki omega kovmuş olan iyi bir ejderhaydı. Ve kız da öyleydi. Kız on altı yaşına geldiğinde, Barr ona kokusunu sürmüştü. Kızın babası bu evliliği ayarlamaktan çok memnundu ve kız, o adama her gece sanki sadece onun için ayı asmış gibi bakıyordu."

Boğazımdaki ateşi yuttum ve bakışlarımı tepeler arasında aşağıya doğru akan beyaz su şeridine odakladım.

"Ama Barr hiçbir zaman tatmin olmadı. Ne kadar sürdü bilmiyorum, ya da o kıza hiç sadık olup olmadığını bilmiyorum, ama onun *öğrendiği* anı görebiliyordum ve onun sahiplenilmesinden bu yana bir yıl bile geçmemişti."

Buna şaşıarak gözlerimi kıptım. "Başka kadınları mı vardı?"

"Fahişeler, dullar, diğer erkeklerin omegaları, hizmetçiler, ne istersen. Bulabildiği her istekli kadınla yattı. O ise evini çekip çeviriyor, misafirlerini ağırıyor ve kalbi buradan Skybern'e kadar tekmelenmiş gibi görünüyordu."

Yumruklarım taşa sıkıca sarıldı, küçük parçalar avucumun altında ufalanıyordu. Brigid'e banyoda söylediğim sözleri şimdi hayal edebiliyordum, neden endişe yerine reddedildiğini duyduğunu. Onun benimle yatmak *istemediğini* varsaymıştım. Aklımda sözlerimizi tekrar tekrar oynatırken, konuşma şimdi daha karmaşık geliyordu.

"Bir süre barıştılar. Barr elbette bir varis istiyordu ve o hala genç ve olgun bir kadındı. Ama o uzun süre sadık kalmayacaktı, sadece bir döngü boyunca kalacaktı ve bu sefer, kadın onu temelli terk etti."

Aynı adam tarafından iki kez ihanete uğramıştı. "Bana kolay kolay güvenmeyecek," dedim.

"Elbette güvenmeyecek. Muhtemelen kendine de güvenmiyor."

Öpücüğü düşündüm, ne kadar dikkatli olmaya çalıştığımı, ne kadar nazik olduğumu, onun bir an için nasıl eridiğini ve kendini çekip gitmeden hemen önce beni gergin ve hevesli yapan o çılgın zaferi. Ned'e döndüm ve yaşlı adamın kendini beğenmiş görünmesi umurumda bile değildi.

"Ne öneriyorsun, Ned?"

Derin bir nefes aldı ve ellerini yaşlı dizlerinin üzerine koydu, kaşlarını çatarak düşünüyormuş gibi yaptı, ama ben onun benim ne yapmam gerektiğini çoktan kararlaştırdığını çok iyi biliyordum.

"Tabii ki sabırlı ol. Konuşmak istediğinde onu dinle. Ama o kadına onu istediğini göstermekten korkma. Barr, kendini büyük hissetmek isteyen küçük bir adamdı ve bence bunu o kızın kalbini, ruhunu kırarak başardı. Sen tam tersini yaptığında ne olacağını görmelisin."

Viski şişesinden bir yudum aldım, dilimden boğazıma ve karnıma doğru yayılan sıcaklığın tadını çıkardım, sanki ejderha ateşi gibi. Bir kadına duyulan arzu gibi.

"Ne yapabileceğime bakacağım," dedim.

Kapının çalınmasıyla irkildim, küvetten yere sıçrayan suya yüzümü buruşturarak. *Toparla kendini, Torion.*

"Girin." Boğazımı temizledim, omuzlarımı ve kanatlarımı çevirdim, sıcak, sığ suya geri uzandım. Ned'in tavsiyesini dinlemiş, bir gece ve bir gün boyunca düşünmüş ve biraz bencilce bir sonuca varmıştım. Daha doğrusu, bir plan. Brigid ile hata yaptığım geceyi yeniden yazacaktım.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve kulaklarımda keskin bir sessizlik çınladı. Onun sesi bu sessizliği yumuşak bir şekilde bozdu. "Beni mi çağırıdınız?"

Kafamı, onu göz ucuyla görebilecek kadar çevirdim ve onu tamamen içime çekme dürtüsüne direndim. Eğer işler yolunda giderse, bunun için daha sonra bolca vaktim olacaktı.

"Evet." Sadece kapıyı kapattığını ve küvete doğru bana yaklaştığını görecektim kadar onu izledim, nefesimi toplayıp planımın feci şekilde ters gitmesine ya da... gitmemesine hazırlanmak için kendime son bir dakika verdim. Küvetin kenarına ulaşmış ayakta durduğunda, başımı kaldırıp gözlerini suya, suyun bozduğu ve ortaya çıkardığı şeye sabitlenmiş olarak yakaladım. "Benden kaçınıyorsun, Brigid."

Bu onu yeterince uyandırdı, gururlu küçük çenesini dikleştirip kaldırırken yanakları kızardı. "Kaleyle ilgilenmekle meşguldüm."

Bir an sessiz kaldık, ben ona bakarken o başka bir yere bakıyordu.

"Seni benim rutuma çağırmayacağım, omega," dedim yumuşak bir sesle ve onun gözlerini kırıştırtarak yutkunmasını izlerken göğsüm sızladı.

"Anlıyorum," dedi, sesi biraz sert çıkmıştı. Bu sözleri nasıl algılayacağını tam olarak biliyordum ve rahatlama için bir işareti bekledim. O ise kendini her zamankinden daha sıkı korudu. Varsayımlarda bulunmaktan nefret ederdim, basit ve açık gerçeği tercih ederdim, ama o bana bunu vermeyecekti —en azından şimdilik. "Bu benim için ne anlama geliyor?"

Gülümseme dürtüsüne direndim. "Bu, bu gece sana ihtiyacım olduğu anlamına geliyor, Brigid," dedim ve gözleri açıkça şaşkınlıkla benimkilere çevrildi. Yine beni yanlış anlamadan önce devam ettim. "Yarın da sana ihtiyacım olacak. Ve ertesi gün de. Umudum, çiftleşme dönemim geldiğinde seni *çağırmam* gerekmeyecek, çünkü sen zaten yatağında olacaksın. Ama bu karar sana kalmış."

Sudan çıkıp, yanağımı onun sıcak yanağına sürtmek, o aralık dudaklarını ısırmak ve o tepki veremedi dilimi ağzının içine sokmak istedim. Kendimi yerinde tutmak için küvetin kenarına sıkıca tutunmak zorunda kaldım, bekleyip izledim. Bu yol bir kumardı. Alfa olarak yükselmeye ne kadar çabalarsam çabalayayım, doğuştan otoriter biri değildim, özellikle de kadınlara karşı. Brigid'i yatağıma *çağırmaya* kendimi zorlayamazdım, ama onu orada istediğimi olabildiğince açık bir şekilde ifade edecektim. Eğer şimdi kaçarsa, onu kovalamayacaktım — bu, benim olmaya hazır olup olmadığına dair gerçek cevabı olacaktı.

"Anlıyorum," dedi ve bu sefer gözleri vücudumun üzerinde gezerken, takdirini gizlemedi. Küvette daha geriye yaslandım,

Çünkü kadınların göğsüme nasıl baktığını görmüştüm. Brigid'in dudakları hafifçe kıvrıldı ve yavaşça diz çöktü, gözleri suda parıldaayan karanlık penisime sabitlendi. "Böyle mi?" diye sordu ve tereddüt etmeden bana uzandı.

"Siktir!" Eli suda beni bulduğunda nefesim kesildi ve kendi elim de aşığıya uzanarak, o çekilmeden önce elini kavradım ve yerinde tutmaya başladım. Bir an için elimde titrediğini hissettim, sonra sakinleştii ve beni başımın hemen altında tuttu. "E-evet, ama yaklaş, cadı."

Gözleri benimkilerle buluştu, bir kez olsun geniş ve savunmasızdı, ve dizleri küvetin dışına değecek kadar yaklaştı, kolu suda dirseğinden bklmşt. Serbest kolum onun sırtını sardı, omurgasını okşadı, nefesini tatlı bir şekilde tuttu ve boynunun arkasını avuladığımda vücudu titredi.

"Cadı mı?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

"O gece sadece bir bakışınla beni sertleştirdin," diye fısıldayarak itiraf ettim.

Gözleri karardı, benimkilere sabitlendi ve ben boynunun arkasına hafifçe bastırdım, direnmeden dokunuşumu takip etmesinden memnun olarak, dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar.

"Peki ya bu gece?" diye sordu.

Burnumu çenesine sürttüm, kokusunu içime çektim, kalçalarımı sabit tutmaya zorladım, hareketsiz ellerimize kendimi pompalamamak için. "Seni beklerken hayal gücüm çok meşguldü," dedim ve sonra kendimi, bana karşı çok yumuşak ve açık olan ağızını okşamaya bıraktım.

"Mm. Kimi düşündün?" diye sordu, şakacılığı en ufak bir gerginlik belirtisiyle çatladı. Ned'in daha önceki açıklaması olmasaydı bunu kaırırdım.

Barr'ı öldürmem gerekecekti.

"Seni, Brigid," dedim, ismini özenle telaffuz ederek. Onu tekrar öptüm, bana doğru gelen düzensiz nefesini tadını çıkardım. "Geldiğin geceden beri sen varsın."

İnanamayan bir sesle homurdandı ve ben onu sert bir öpücükle susturdum. Onu bana sıkıca tutmak için ensesini sıkıca kavradım ve dilimle ağızını okşayarak içeri girmek için yalvardım. Boğuk bir iniltiyle teslim oldu ve benim açlığımı onunla karşıladı.

kendi, küvete yaslanarak. Elini benim sikimde sıktım, ikimize de ne tuttuğunu hatırlatarak, ve o da beni bir kez okşadı. İnledim, dilimle onun dilini okşadım, sonra geriye yaslandım, elimi onunkinden çekip yukarı uzanarak çenesini avuçladım.

"Çok uzun zaman oldu. Bu ilk seferde dayanamayacağım," diye itiraf ettim, o elini penisimin başının üzerinde çevirirken nefes nefese kaldım.

Kaşlarını çatarak şaşkın bir ifadeyle baktı ve ben ondan hiçbir şey saklamadım, onun dokunuşuna karşılık verdim, gözlerimi kapattım ve başımı geriye attım. Tatlı yumruğu aşağı doğru pompaladı ve sonra beni bıraktı, testislerimi buldu ve benden yüksek bir inilti, onun adını haykırmamı sağladı.

"Çizmemi ister misin?" diye sordu, sesi haksız bir şekilde netti. Tüm işi o yaparken onun inlemesi ve inlemesi pek olası değildi.

Kafamı salladım, gözlerimi zorla açtım. "Boşalmak istiyorum. Beni boşaltmanı istiyorum... Evet, aynen yle."

Onun kendine güvenmesini istediğim için yüksek sesli, istekli ve kolay tatmin olan biri olduğumu söylemek isterdim. Gerçek şu ki, çıkardığım sesleri, yalvarışları ve onaylayan inlemeleri durduramıyordum. Başka birinin bana dokunmasından, bunun tadını çıkarmasından bu yana yıllar geçmişti ve Brigid tereddüt etmiyor ya da alay etmiyordu. Utangaç değildi. Aslında, acımasızdı, beni suda titreyerek bir yığın haline getiriyordu.

"Daha hızlı mı?" diye sordu.

Hırıldadım, aniden doğrulup ağzını ağzıma çektim. Lanet olsun, bana doktor gibi konuşmasını istemiyordum. Onu meşgul etmek, benim kolayca kapıldığım şehvetle onu da ıldırtmak daha iyiydi. Bu iş bittiğinde kaçamayacak kadar uzaklaşmasını istiyordum.

Dudaklarını ısırdığımda inledi ve benim homurtum mırıldanmaya dönüştü. Suda hareket ettim ama o beni hiç bırakmadı, sadece talimatlara uyarak sikimi sıktı ve pompaladı. Dizlerimin zerine çöktüm ve serbest kolunu omuzlarıma attı, parmakları beni kavradı ve vücudu yanıma yaslandı, banyo suyu elbisesine sızıyordu. Ağzını açtı, dili benimkini aradı, kıvrıldı, boğazından memnuniyet dolu karanlık bir ses yükseldi ve göğsüme battı. Onu benimle birlikte suya çekebileceğimi ve onun farkına varmayacağını düşündüm.

Sonuçta onun ıslanmasını istiyordum.

Gülümsememi boğazına saklayarak uzaklaştım, nabzını yaladım ve sonra o noktayı dişlerimle ve dilimle emdim.

"Bu... bu iyi mi?" diye kekeledi, ben onun elini sıkarken eli zar zor hareket ediyordu.

Kulak memesine kadar yaladım. "Beni neredeyse doruğa ulaştırdın, cadı," diye kulağına hırıldadım, titremesinden memnun, parmakları ensemdeki buklelere dolanmıştı. "Beni bekletmek istiyorsan tekrar testislerimle oyna. Ya da beni bitirmek için elini sıkılaştır."

Bir an tereddüt etti, sonra benim kucağıma yaslandı, göğsü nefes nefese, gözleri yüzümde parılıyordu. Eli sıkılaştı ve benim gözlerim kapandı, ağzım şaşkınlık çığlığıyla açıldı. Eli üzerimde dolaştı, sıcak, yumuşak ve sudan dolayı hala kaygandı, ucunu sıkıca sıkıp sonra tabana doğru kaydırmaya özen gösterdi.

"İki elime de ihtiyacım var," diye düşündü.

Gözlerimi açtığımda, hayretle yüzüme baktığını gördüm. *Ben boşalırken beni izlemek istiyor, beni memnun ettiğini görmek istiyor.* Göğsümde sıcak bir ısıltı hissettim. "Sakin beni bırakma," diye dişlerimi sıkarak söyledim, kolumu beline daha sıkı doladım.

O, kendi başarısından memnun, nadir görülen, savunmasız bir ifadeyle gülümsedi. "Benim için boşal, alfa," dedi, sesi kadife gibi yumuşak ve tatlıydı.

Ben onun emrindeydim.

Dokuzuncu Bölüm

BRIGID

Daha önce bir erkekten bu kadar zayıf, yalvaran bir ses duymamıştım, neredeyse bir inilti, bir rahatlama kahkahası gibiydi, sonra Torion nefes nefese kaldı, inleyerek titredi, penisi elimde titreyip ısınırken. Aşağıya bakıp, onun boşalmasını izlemek istedim. Karnına mı sıçrayacaktı, yoksa suya mı? Bir kısmı elime sıçradı, yakıcı bir şekilde bileğime kadar aktı, ama gözlerimi onunkilerden ayıramadım, şaşkınlık, rahatlama, minnettarlık ve korkuya benzer bir duygunun güzel dönüşümü.

"İşte bu," dedim, hala onu okşayarak, yapışkan ve kaygan sıvı avucumu ve onun kalın penisini kaplıyordu. "Bu iyi."

"Brigid," dedi, hayranlıkla titreyerek.

Isı içimi titretti, göğsümde ve kalbimde birikti. Gözleri kapandı, ama sanki onun parçalandığını görmem gerektiğini biliyormuş gibi zorla açtı. Neredeyse acı çekiyormuş gibi inledi ve bir kez daha küçük bir rahatlama dalgası onu sardı. Kendi ağırlığını taşıyamıyormuş gibi bana yaslandı, sanki onu kuruturken onu tutmam gerekiyormuş gibi.

"Daha iyi mi?" diye sordum, dokunuşumu daha çok okşamaya çevirerek, onun sarsılması ve titremesinden zevk alarak.

Onun cevabını bekliyordum, ama o boğuk bir sesle üzerime çöktü ve ağzını ağzıma kapatarak dağınık ve derin bir öpücük verdi. Eğildi ve bu hareket onu elimden kurtardı. Kendimi ve sonra onu temizlemem gerekiyordu, ama Torion'un kolları artık beni sarmıştı, neredeyse bana sarılır gibi, defalarca sertçe öpüyordu, vücudunun ağırlığı giderek daha fazla benim vücuduma düşüyordu.

Ona geriye düşmek üzere olduğumu söyleyemedim, ıslak bir şaplak eteğime çarptı, hemen sıırılsıklam oldu ve sonra geriye düşüyordum, o da beni öpmeye devam ederek peşimden geliyordu.

"Torion!"

"Brigid," dedi, adımı homurdanarak, üzerimde sürünerek, sırlıslıkla ve kocaman. Sırtım yere çarptı, ama elleriyle başımı kavradı. Diğer eteğimi yukarı çekiyordu. "İslandın mı?"

"Şimdi ısladım," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

Torion geri çekildi, geriye doğru eğildi ve sonunda onun penisini iyice görebildim. Elimdeki hissi çok büyüktü ve haklıydım, ama aynı zamanda çok da güzeldi, koyu ve tozlu, ucu morumsu kırmızıydı. Sonra nemli elbisenin kumaşı aramızda yükseldi, onu görüşümden gizledi, bacaklarımın arasına itildi. Kısa bir an kafam karıştı — az önce boşalmıştı; neden eteğimi kaldırıyor? Ama az önce yumuşamış gibi görünmüyordu ve o bir alfa erkeğiydi, yani belki de...

Sonra kafa karışıklığı iki kat daha güçlü bir şekilde geri döndü, Torion dizlerinin üzerine çöküp üst kısmı yüzü uyluklarımın hemen üzerinde kalana kadar alçaldığında ağızım açık kaldı. Derin bir nefes aldı ve sonra uzun, memnun bir inilti, gururlu bir ses çıkardı. Malcolm'un bittiğinde çıkardığı ses gibiydi, az önce duyduğum o güzel, parçalanmış çığlık değil.

"Sırlıslıksın," dedi Torion, sözleri bir şekilde hem saygılı hem de zafer doluydular.

O daha da eğildiğinde, kendimi tamamen ifşa etmeden ayaklarımla yere basmaya çalışarak ciyakladım. "Ne... ne yapıyorsun?"

"Sıra bende, cadı," dedi ve sonra elleri uyluklarımın altına girdi, kalçalarımı yerden kaldırdı, elbisem göğsüme doğru kayd ve cinsel organımı ortaya çıkardı.

Ne demek istediğini, *orada* ne yaptığını sormak için ağızımı açtım, ama o anda kendi ağızını açarak aç bir ses çıkardı. Beni, sanki yemesi gereken vahşi bir hayvanmışım gibi dudaklarına çektiğinde nefesim kesildi, ama bunu yaparken bile, onun böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim...

Şokun bozuk sesi ve bacaklarımın arasında dudakların ve dilin verdiği sıcak, baş döndürücü zevk ile bağırdım ve sonra elimi ağızıma kapattım. Ne yapıyordu? Neden? Ne amaçla?!

Torion'un gözleri bana dik dik bakıyordu, sıcak, ıslak dilinin ucu içime dalarken, tüm çılgın düşüncelerimi

Tanrısal bir hisle, nazik, yumuşak ve açık bir şekilde. O çekilirken ben inledim, kaşları çatıldı.

Sonuçta bunu yapmak istememiş miydi? Onu tekrar denemeye ikna edebilir miydim?

"Seslerini benden saklama, omega. Ben de kendiminkileri senden saklamadım," dedi.

Sonra geri döndü ve o kötü dilini kullanarak benim yarıktaki bir çizgi çizdi. Titreyen rahatlama bir an sürdü, sonra Torion dudaklarımın arasındaki küçük tomurcuğa odaklanınca gergin bir ihtiyaçla kaplandı. Bir ses daha çıkardım, ama o haklıydı ve onun tekrar durmasını istemiyordum, bu yüzden elimi ağzımdan çekip gözlerimi kapattım, bacaklarımın arasındaki V şeklinde açılan boşlukta onun yakışıklı yüzünü bir saniye daha izlemeye dayanamayacak kadar güzeldi.

Bu... bu sadece alfalara özgü bir şey miydi?

Hayır, bunun çok saçma olduğunu ben bile biliyordum. Malcolm'a karşı keskin bir kin ve öfke kıvılcımı içimde yükseldi, ama Torion bunu, tıpkı içimdeki çekirdeği yaptığı gibi, uyuşturucu, baş döndürücü bir zevkle bastırdı. Bunun varlığından hiç haberdar olmamam daha iyiydi. Çok fazla affetmiş olabilirdim.

Torion homurdandı, hareket etti ve sonra daha yükseğe kaldırıldım, ayak parmaklarım altımızdaki yumuşak kürkü zar zor okşuyordu.

"Tadın çok güzel," Torion bana fısıldayarak, birkaç saniye boyunca beni yaladı. "Hoşuna gitti mi?"

Yalan söylemek istedim, çünkü bunun ne kadar iyi olduğunu söylemek ona bir silah vermek gibi gelmişti. Ama Torion daha önce bana karşı temkinli davranmıştı. Eğer hoşuma gitmediğini düşünürse, durur ve bu bir trajedi olurdu.

"Evet," diye fısıldadım, elini kalçamda buldum ve kendi elimle kapattım.

"Güzel. Dilimde her zaman senin tadını hissetmek istiyorum," dedi Torion, nefesimi kesip sonra daha coşkuyla işine geri döndü. Slurp sesini duyunca ısındım, bu kadar harika hissederken utançtan ölebilir miyim diye merak ettim. Umarım olmaz.

Yavaşça, çekinerek, bir ayağımı yerden kaldırdım ve parmaklarımın arasından bakarak Torion'un omzuna koydum. O bana karşı mırıldandı ve ses içime yankılandığında titredim. O anda utangaçlık

o anda imkansızdı ve vücudum gevşedi, sırtına dokunan ayağım bana destek oldu ve cinsel organımı ağzına doğru salladı. Torion inledi, ben arkama bir kolumu attığımda gözleri benimkilerle buluştu. Başını salladı ve beni emmeye devam etti.

O anda Torion bir yabancı değildi. Bana kendim hakkında hiç öğrenmediğim bir şey gösterdi, kendi başıma asla keşfedemeyeceğim bir şey sundu.

"Alfa," diye fısıldadım, onun cevap olarak çıkardığı mırıldanmaya inleyerek. Dilini daraltıp kıvrımlayarak klitorisimi bir kez daha okşadı ve ben teslim oldum. "Evet, evet, çok güzel. Oh, çok yaklaştım. Lütfen, T-Torion."

Torion'un parmakları kalçalarımı sıktı, dudakları tomurcuğumu sardı ve ben titremeye başladım, yeni sesler çıkarmaya başladım, tatlılığın kırık küçük parçaları görüşümü kesiyordu. Konuşursam, saçma sapan şeyler çıkıyordu ve Torion benden hiç ayrılmadı, sanki beni bir damla bile israf etmemek için birkaç kez yaladıktan sonra aynı mükemmel noktaya geri dönüp emmeye devam etti.

Onun adını ağlayarak söyledim, kemiklerimde sıcak titremeler ve kanımda dönen bir ürperti hissettim. Torion bir elini kalçamdan çekip, iki parmağını içime soktu ve içeri dışarı sürterek bana tutunacak bir şey verdi, dokunuşuyla yeni zevkler uyandırdı.

"Güzel."

Bu kelimeyi duydum ama kolayca kulak ardı ettim, parmaklarına ve nazik öpücüklerine kendimi bıraktım.

"Çok güzel. Mmm, evet, biraz daha," diye fısıldadı Torion, beni yalarken, dilini kendi parmaklarının etrafında dolaştırdı. "Çiftleşme dönemine kadar başka ne yapacağımız umurumda değil. Bana her gün tadını tattırman yeterli."

Yumuşak bir kahkaha kaçtı benden, vücudum gevşedi. Gözlerimi açtığımda Torion parmaklarını içimden çekiyor, dizlerinin üzerine kalkıyor ve benim boşaldığım sıvıyı sertleşmiş penisine sürüyordu. Bacaklarım gevşek ve açık bir şekilde yatarken o bana yaklaşıp, bana bakıyordu. Beni boşaltmıştı ve şimdi üstümde diz çökmüş, benim ıslaklığımla kendini okşuyor, aç bir adam gibi görünüyordu.

"Bana bir dakika ver, yatakta bunu tekrar yapacağım," dedi boğuk bir sesle, elini hızla üzerinde gezdirerek, penisi karnıma doğru bakıyordu.

"Senin üzerinde bitirebilir miyim?"

Zihnimin derinliklerinde bir ses bu öneriye karşı çıktı, ama bu ses, tamamen yeni bir şeyin gürültülü akıntısı altında hızla boğuldu — şehvet, gurur ve... karanlık bir zaferin karışımı. Elbisemin eteğini kavradım, halıdan kalkarak onu başımın üzerinden çektim, Torion inleyerek bana bakarken, yanaklarımdaki kızarıklığa kendini beğenmiş bir sıcaklık eşlik etti.

"Evet, alfa," diye mırıldandım.

Torion'un elini cinsel organımdan ittim, kahkahası başımın dayandığı göğsünden titreşti.

"Üzgünüm. Sadece senin dokunuşunu seviyorum," dedi.

Lanet olsun, sus, diye bağırmak istedim, ona bu kadar... hoş bir şey söylediği için mantıksız bir şekilde kızgındım.

"Uyuşmuş hissediyorum," diye dişlerimi sıktım. "Bu gece daha fazla dayanamıyorum."

Torion sözünü tutmuş, neredeyse büyüleyici bir hızla kendini bitirmiş, sonra beni ve karnımda yarattığı karışıklığı büyük yatağına taşımış ve orada iki kez daha coşkulu bir şekilde beni tatmin etmişti. Aslında uyuşmuş değildim, ama aşırı duyarlıydım, keskin bir his vücuduma bir tur daha kaldıramayacağımı uyarıyordu.

"Mm, ağrıyor mu?" dedi Torion, başımın üstünü öpüp sırtımı yukarı aşağı okşayarak.

Ondan uzaklaşmak, odadan çıkmak, belki de çıkarken ona bir tokat atmak istedim. Ama ne için? Harika olduğu için mi?

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Hayır, pek değil. Ama bu kadar çabuk tekrar yapacağını beklemiyordum. Sen bekliyor muydun?"

Torion kahkaha attı ve bizi yatakta yuvarladı. Kıvrıkcık saçları, benim çılgınca tutuşumla taraklanmış ve karışmış haldeydi, ama o üzerime eğildiğinde, bir bacağını ağır ağır benim bacaklarımdan arasına yerleştirdiğinde, saçları yanaklarımı ve boğazımı hafifçe gıdıkladı.

"Bu rutinin başlangıcı değil, Brigid," dedi Torion gülümseyerek.

Dudaklarımı ıslattım ve Torion'un bakışları hafif hareketimi yakaladığında donakaldım, gözleri karardı ve içimden gelen bir mırıldanma sesi duyuldu. "Sen... biz... üç kez, Torion," dedim, elimi kaldırıp göğsüne dayadım, sanki onu dördüncü kez beni çözmekten alıkoyabilirmişim gibi.

Yine yatakta mı boşalacak? diye merak ettim, beni doruğa ulaştırırken kendisi de yatakta doruğa ulaştığı sırada sırtının ve kalçalarının parıldayan hareketlerini hatırlayarak.

Ona kaşlarını çatarak baktım, düşünerek. "Bu senin için normal mi?"

Gülerek burnunu çekip gözlerini kapattı ve bana daha da ağırlaşarak, daha da rahatladı. "Gençlik enerjisi olabilir mi? Aslında... Doğrusu, karşılaştırılacak pek bir şey yok." Yanına döndü, başını sol eliyle destekleyip, sağ eliyle göğüslerimin arasında, kaburgalarımın üzerinde, kalçamın üzerinde ve sonra tekrar geriye doğru derimin üzerinde desenler çizdi.

Onu doğru anladıysam, iddiası bana mantıksız bir şekilde çekici geliyordu. "Peki bu... *karşılaştırmayı* nereden öğrendin...?" Sözümü yarım bırakıp, iki parmağımı ağzına bastırarak düşüncemi tamamladım. Yanakları kızardı, ama gözleri daha fazla gülmekten kırıştı.

"Hoşuna gitti mi?"

Hırıldadım ve bakışlarımı onun başının üstüne kaldırdım. "Tabii ki," diye tersledim. Vücudum hala zevkle doluydu.

Torion sadece iç geçirdi ve çeneme burnunu sürttü. "Sevindim. Günlerdir tek düşünebildiğim şey buydu. Hayal ettiğimden daha lezzetliydin. Ve ne kadar ıslandın? Ben..."

O kötü ağzıyla beni tekrar onu istemeye ikna etmeden önce dirseğimi onun yan tarafına sapladım. Torion homurdandı, ama lanet adam hala gülümsüyordu. "Soruma cevap vermedin," dedim.

Bir an kaşlarını çatı ve başka yere baktı. Yaptıklarımızı düşünerek gerçekten dikkati dağılmıştı ve ben bunu mantıksız bir şekilde çekici, hatta gurur verici buldum. "Oh, nerede öğrendim mi? Evet, sanırım öyle," dedi.

"Öyle mi?" diye ısrar ettim.

Omuz silerken biraz utangaç görünüyordu. "Bir kadını hazırlamak için bir araç olarak sunulmuştu, başlangıcı kolaylaştırmak için bir nezaket."

"Hazırlamak mı?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

Torion bana bakıyordu ve ben sessizlikte kıpırdamamaya çalışıyordum. Boğazını temizledi. "Onu ıslak, istekli, ihtiyaç duyulan hale getirmek. Böylece bir erkeği daha rahat karşılayabilir," dedi, bir an beni izledikten sonra devam etti. "O zamanlar genç ve sabırsızdım. Bunun kendi başına... tam ve zevkli bir süreç olarak potansiyelini düşünmemiştim, tabiri caizse," dedi, bir kez daha sırtarak ve sonra kaşlarını oynatarak. "Her denemeden sonra giderek daha fazla yardım almak isteyeceğim bir süreç."

Ne aptal, diye düşündüm, ama onun tuhaf davranışlarını mı kastettiğimi yoksa

Onun alaycı sözlerine göğsümde hissettiğim heyecan. Ondan uzaklaşmak için gözlerimi devirdim ve elimi ağzına kapattım.

"Yeter," dedim ve onun kahkahası avucumda sıcak bir titreşim yarattı, kolumdan aşağıya, kalbimin derinliklerine kadar indi. Elimi sertçe geri çektim ve ona sırtımı döndüm. "O kimdi?"

Torion hareketsiz kaldı ve sonra sırtıma yaslandı, bacaklarını benim bacaklarımın üzerine kıvırdı, bir kolunu belime dolayarak beni kendine daha yakın çekmek için göğsüme sarıldı. Ona karşı koyamazdım, kendime söyledim. Çok yorgundum, o kadar çok zevkten bitkin düşmüştüm. Ve o çok sıcaktı.

Sadece... bir kez daha kucaklanmanın ne kadar iyi hissettirdiğini kabul etmeliyim.

Kabul etmek iyiydi.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu Torion.

Başımı salladım. Onu başka bir kadınla hayal etmek iyi olurdu. Bu, aramızdaki yakınlığın kök salmasına izin verdiği küçük duygu filizlerini kesecekti.

"O..." Saçlarımı karıştıran sert bir nefes verdi. "O bir omega'ydı, bir beta'nın omega'sı."

Ben kaskatı kesildim, ama Torion beni bırakmadı, sadece kollarında pozisyonumu düzeltti, saçlarımı yanağımdan geriye tarayarak onu göz ucuyla görebilmemi sağladı.

"Babam, reşit olmaya yaklaştığımda beni turlarından birine götürdü. Onun yerine geçmeyi düşünmemem gerekiyordu ve bu konuyu hiç konuşmadık, ama eminim ki benim hırslımı bekliyordu, bu yüzden bana görev hakkında bir şeyler öğretmek için bu yolu seçti. Lordun malikanelerinden birinde birkaç gün kaldık, neyi müzakere ettiğimizi hatırlamıyorum

Lord oldukça yaşılydı, o zamandan beri vefat etti. Onun omega'sı hala gençti, benden birkaç yaşı büyüktü, ama..."

"Kaç yaşındaydın?" diye sertçe sordum, onu daha iyi görebilmek için dönerek ellerimi arşıaflara yumruk attım.

"On altı," dedi ve bu kelime beni derinden etkiledi. Duvara dönerek, kolunu belime doladım ve sıkıca tuttum. "Ben de aptaldım. Kadınlar henüz başımı döndürmeye başlamamıştı, ama başımın döndürüldüğünün farkında değildim. Bir gece yatak odasına gelene kadar, neden bu kadar ilgilendiğini anlamamıştım."

Dişlerimi sıktım. Gerçekten de çok ilgilendi.

"Birkaç yaşı daha büyük olsaydım, deneyimsiz olsam bile, bunun olmasına izin vermemeyi bilirdim. Sadece bir geceydi, ama... babama, o kadına büyük bir sorun yaratabilirdim..."

"Kendi başının belasından kendisi sorumlu!" diye bağırdım, birdenbire oturup ona tekrar dönmüştüm. "Sanırım senin onu sahiplenmeni istedi?"

Başını sallarken gülümsemesi alaycıydı. "Sanmıyorum. Ona sormak için onu aramadım. Beta öldükten sonra Grave Hills'ten ayrıldı. Sanırım sadece bencilce davranarak kendisi için bir şey aldı. O hoş bir adam değildi."

Torion'a bakarken yanağımın içini ısırdım. O kadar güzeldi ki. Muhtemelen o yaşıta çekici, şakacı ve muhteşem bir yakışıklıydı... ve çok, çok gençti. Bu omega'yı, kim olursa olsun, affedemezdim. Tıpkı o kadar gençken beni sahiplenen Malcolm'u ya da bunun olmasına izin veren babamı affedemediğim gibi.

Torion uzanıp, benim ısırıldığı yanağıma dokundu ve beni geri gerçekliğe çekti. Yatağı uzanmış, kanatlarını kenara sarkıtmış, vücudunu utanmadan benim bakışlarıma sergiliyordu.

"Eğlendin mi?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

O güldü. "Bir kadınla ilk deneyimimdi. Evet, eğlendim. Utanç verici derecede. Neyse ki, ertesi sabah yaşıly adama kendimi ele vermeden malikaneden ayrıldık.

babam ise benim aptallığımı hemen fark etti. Hayatımın en sert azarını yedim. Birkaç yıl boyunca ödüm kopmuştu."

Beni rahatlatmak için hafif davranıyordu. Gözleri de göğüslerime sabitlenmişti.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve o da anlamış gibi gülümsedi. "Ama başkaları da vardı," dedim.

"Kadınlar mı?"

"Omega'lar," dedim.

Kaşları kalktı ve sonra şaşırtıcı bir şekilde başını salladı. "Hayır. Ben çabuk öğrenirim. O beni sadece bir gece manipüle etmiş olabilir, ama bunun her zaman böyle olmayacağını fark ettim. O zamandan beri Hills'te kendime dikkat ediyorum."

Kaşlarım kalktı. On yıllardır bir keşiş gibi yaşamış olmalıydı...

"*Tepelerde* mi?" diye ısrar ettim. Bunu ortaya çıkardığım, her olayı, her kadını bilmek istediğim için kendime kızıyordum. İlk deneyimine verdiğim tepki bir göstergeyse, bu adamdan daha az etkilenmeme neden *olmayacaktı*. Benim alfam. *Benim* alfam.

Torion güldü ve yüzünü eliyle kapattı. "Sen bir kan köpeğisin."

"Tahmin edebileceğin gibi, yatağıma sadece bir erkek girdi ve..."

"Barr'dan bahsetme," diye homurdandı Torion, elini çekerek yüzündeki fırtınayı ortaya çıkardı.

"—Senin yaşadığın şeyi hiç yaşamadım... bizim yaşadığımız şeyi... ben sadece..." Ne söylemeye çalıştığımı tam olarak bilmeden, kelimeler ağızımdan çıkarken somurtarak baktım, ama Torion'un ifadesi yine de yumuşadı.

"Sana söylersem, beni uyanık tutmak için yüzümü bacaklarının arasına sokmama izin verir misin? Ya da benden saklamaya çalıştığın o güzelim küçük göğüslerini emmeme izin verir misin?" diye alay etti.

Titredim ve daha dik oturmamı sağlayan şeyin tüylerimi diken diken eden bir tahriş olduğunu, uyluklarımın birbirine sıkıca yapıştığını iddia ettim. "Madem öyle."

Torion'un gülümsemesi karanlıktı ve bir anlığına oturdu, bir kanadı kayarak yatağın üstüne düz bir şekilde yayıldı. "O dönemlerde bir ay kadar Craven Denizi'nde alfa ile vakit geçirerek babamın izinden gitmekten kaçındım. Ama geçen döngüde, güvenli olması gereken ve... kendi başıma

kendi başıma yaşadığım bir şey gibi. Tamamen akılsızca değildi, ama yine de riskliydi. Skybern'deki bir genelevde birkaç gün geçirdim," dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, öfkelenmediğime şaşırarak meraklandım. "Genelev mi?"

Torion kızardı ve başını salladı. "Günlerce mi?"

Torion gülümsemesini zorlukla bastırdı. "Bu yüzden bunun bir tür rutin olduğunu düşünüyorum."

"Ve orada sen..."

"Brigid!" diye güldü, kızaran yüzünü elleriyle ovuşturarak. "Tek bir kadınla mı?"

İnledi ve kolunu gözlerinin üzerine attı.

"O zaman birkaç kadınla," dedim, kendi dudaklarımın gülümsediğini fark ederek. "Ve bu gece olduğundan daha enerjik miydin?"

Güldüğü ses, güzel şekilli kolunun altında boğuklaşsa da daha da yükseldi.

"Bu gece yaptıklarını omega'dan öğrendiysen..."

"Bir kadını dilimle becermek *öğrenmedim*, Brigid, sadece bu gece bunu yapmak *istedim*," dedi, kolunu çekip bana sert bakışını gösterdi—ama gözlerinin etrafındaki kırışıklar bu etkiyi bozdu.

"*Birkaç* kişiden ne öğrenmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum." *birkaç* gün boyunca genelevdeki kadınlar."

Torion bir an sessiz kaldı ve bana baktı. Sonra alçak, mırıldanan bir sesle sordu: "Sana göstermemi ister misin?"

Bu eğlenceli, diye düşündüm, biraz hüzünlü bir şekilde. Torion'un arkadaşlığından bu kadar zevk almamayı başarabilirsem, daha sonra işler daha kolay olurdu, ama bunun imkansız olduğunu şimdiden anlayabiliyordum. O yüzden belki de kendimi ona kaptırmam daha iyi olurdu. Küçük, dikkatli dozlar kesinlikle güvenli olurdu.

"Evet, ama bu gece değil," dedim, ellerimi göğsüne dayayıp yanına uzandım.

O, kolunu sırtıma dolayarak mırıldandı. "Gerçekten bir oğul istiyor musun? Benim için fark etmez," dedi. "Eğer istiyorsan, çiftleşme dönemine kadar dikkatli olmamız gerekecek."

Avuç içimi onun kalbinin üzerine koyarak, orada düzenli atışını hissettim. "Sana bir varis vermek istiyorum."

"Anlaşmamızın ayrıntıları umurumda değil, Brigid. Oğlumuz olmasa bile seni kovmayacağım," dedi, her kelimesi çok nazik ve güzeldi.

Bu çok tatlıydı ve hatta doğru bile olabilirdi. Malcolm'a veremediğim varisi Torion'a vermekten karanlık ve acımasız bir zevk duyacağımı ona söylemekten nefret ediyordum. Bunun ne kadar çirkin bir dürtü olduğunu biliyordum.

"On yıl sonra başka bir şansımız kalmayabilir," diye itiraf ettim, bunu söylemek acı verse de. "En azından denemeliyiz. Sakıncası var mı?"

Torion güldü ve başımın tepesini öptü. "Omega'mı, kızgınlık dönemine kadar hamile kalmasını engelleyecek her türlü şekilde okşamaktan, öpmekten, dokunmaktan ve zevk vermekten rahatsız mıyım? Hayır, küçük cadı. Bu ihtimali çok seviyorum. Ne zaman başlayabilirim?"

Torion bu gece çok yaratıcıydı. Malcolm benimle sadece en temel cinsel aktiviteleri yapmak istemişti, ama hazır olması için ağzımı ona koymamı istemişti. Bu hareketin karşılıklı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Erkekler penisleri sertleştğinde hazır olurlar. Değilse, dokunmak veya ağzıyla tatmin etmek onları hazır hale getirir. Hiç kimse bir kadının da hazır olmak isteyebileceğini düşünmemişti.

Islak, istekli, ihtiyaç duyan.

"Sabah," dedim, şimdi başlama dürtüsüne direnerek.

Onuncu Bölüm

TORION

Sadece bir öpücük olmasını istemiştim.

Brigid'e her gece ve her sabah ona ihtiyacım olacağına dair söz vermeme rağmen, son üç günümü birçok çiftçiye ziyaret ederek, çatı ve çitlerin onarımını, yeni sulama sisteminin kurulmasını ve hayvanların takasını ayarlamakla geçirdim. Her gece yorgun, aç ve kirli bir şekilde kaleye dönüyordum ve omega'm beni sıcak bir banyo ve soğuk bir yemekle bekliyordu. O, kalede kendi ilerlemelerini anlatırken, gözlerim zar zor açık kalıyordu. Sonra, bir cadı olarak, omuzlarımı masaj yapmayı ve kanatlarıma yağ sürmeyi teklif etti ve o mükemmel sihirli elleriyle beni uyutmak için büyüsünü kullandı.

O benim yatağında yatmıyordu. Onu orada istediğimi açıkça belirtmiştim, ama bunun onun tercihi olduğunu da açıkça belirtmiştim. Ve o her gece kendi mütevazı odasına dönmeyi tercih ediyordu. Sabahları benim ulaşamayacağım bir yerde. Gün boyunca gözümün önünden uzak.

Bu yüzden, öğle yemeğim için üç el yapımı turta ve bir sürahi bira ile ahırda görüldüğünde, onu uyandırmama izin vermeyerek neleri kaçırdığını hatırlatmak istedim.

Sadece bir öpücük. *İyi* bir öpücük, ama onu kızdırmaya yetecek kadar.

Onun ağzına inleyerek, kollarımı sırtına sıkıca doladım ve o benim kucağında sallanırken, örtülü penisimin üzerine oturarak kendini aşağı doğru itmeye çalışırken onu kendime çekmeye çalıştım. O benim ağzıma nefes nefese soluyordu, nefesi tatlı ve tazeydi, otlar ve bal kokuyordu. Daha fazla tat almak için dilini yaladım ve kalçalarımı yukarı doğru ittim. Çok yakındım. O çok iyi hissettiriyordu, eteği yukarı kalkmış, bacakları benim üzerimdeydi, uyluklarının ısısı kiltimin yününden sızıyordu.

"Diğerleri?" Brigid nefes nefese, öpücükten çekildi, başını geriye atarak boğazını benim açgözlü ısırıklarım için ortaya çıkardı.

Ahırda çalışan diğer adamlar kendileri için neyin iyi olduğunu bilselerdi, Brigid ve benim çıktığımızı görene kadar ahırdan uzak dururlardı. Hafif bir baş hareketimle onlara işaret verdim. Brigid'in mahremiyeti takdir edeceğini düşündüm, sadece bir öpücük olsa bile.

Ama bu asla sadece bir öpücük olmayacaktı.

Hayır, artık omega'mın tadını aldığım için, bu kadar saf ve basit bir şeyle asla yetinemeyecektim. O çok zengin, çok tatlı, çok baş döndürücüydü, heather balından yapılmış bal likörü gibiydi.

"Bizi rahatsız etmeyecekler," diye hırıltılı bir sesle söyledim ve sonra boğazının yanından kulak memesine kadar bir çizgi halinde yaladım.

Onun inlemesi testislerimi ağırlaştırdı ve hazır hale getirdi.

"Bellfry'nin hayaları, cadı, beni çok tahrik ettin," diye tısladım.

Brigid inledi ve ben ona yalamama, dokunmama izin vermesini önermeden önce ağzımı kendi ağzıyla kapattı. Elleri saçlarımda, beni kendine yakın tutuyordu, kalçaları benimkiler üzerinde o kadar samimi bir aciliyetle çalışıyordu ki beni çılgına çevirdi. Onu kucağımdan kaldırıp samana atmak, sertçe üstüne çıkmak, esnek, aç bedenini uzunluğumla doldurmak ve ikimizi de doruğa ulaştırmak istedim. Ve yine de... onun beni bu şekilde kullanması, nefesimiz kesilene kadar kıvrınması, inlemesi ve öpüşmesi? Bunun gibisi yoktu.

Bu, doğrudan kafama gitti. Ve sonra doğrudan sikime.

"Brigid, aşkım, bırak da..." Denemedim değil, ama kendi boşalmanın yaklaştığını çok iyi biliyordum ve onun kalçalarının her küçük hareketiyle, onun ıslak ve sıcak uyarılmasının kumaştan sızarak sertleşmiş penisime dokunmasıyla mücadele ediyordum.

Öpüşmeden uzaklaşmak bir hataydı. Bu, küçük cadıma sihrini kullanma fırsatı verdi.

Parmakları saçlarımı sıkıca kavradığında inledim. Gözleri kararmış, dudakları şişmiş ve bu sabah tıraş etmediğim sakallarımdan dolayı kırmızı izler vardı.

"Penisinin titrediğini hissedebiliyorum, Torion," dedi Brigid, sesi alçak ve boğuktu. "Benim için boşalacak mısın?"

Ve deneyimsiz bir genç gibi, gözleri bana dik dik bakarken ve vücudu *kendi* rahatlaması için değil, benim rahatlamam için çalkalanırken, ben de tam olarak bunu yaptım, şokun etkisiyle yüksek, kesik bir ses çıkardım.

Brigid'in sert ifadesi bir iniltiyle parçalandı ve derin bir öpücükle çıkardığım sesleri yuttu, düzensiz, hatta çılgınca hareket ederek, kalçalarımın sert itişine kendi dengesiz hareketleriyle karşılık verdi.

Sıcak bir boşalma penisimi ve şüphesiz kiltimin içini kapladı, ama bu dağınıklık umurumda değildi. Kollarımda bu büyüleyici yaratık varken umurumda değildi. Bizi sertçe yana çevirdim, Brigid'i bir kolumla kucaklayarak gevşek samanın üzerine indirdim, diğer kolumla eteğini yukarı kaldırarak, neredeyse arzuyla titreyen, şişmiş, ıslak cinsel organını ortaya çıkardım. Brigid, iki parmağımı onun içine bastırdığımda kıvrıldı ve büküldü, gözleri genişlemiş ve görmüyordu, sıkı kanal parmaklarımı kavradı, ıslanmıştı ve bileğime kadar damlıyordu.

"Oh, Torion, ben..."

"Şimdi amını öpersem çok gürültü çıkarırsın, omega," diye homurdandım, Brigid titreyip parmaklarımla kendini sikmeye başlayınca sırtarak. "Ama bu gece dilimi yıkamanı bekliyorum. Öteki yatağa kaçma. Yemin et," dedim, başparmağımı klitorisine bastırarak ama sürtmeden sabit tutarak.

"Torion," diye sızlandı, neredeyse ağlayacak gibi, bu güzel yaratık.

Senin üzerimde tüm güç var, ona söylemek istedim, ama bekledim, parmaklarımı sımsıkı kavrayışının yerine benim sikimi kavradığını hayal ederek. Yakında öyle olacaktı. Şimdilik, bu kadının dokunuşuyla parçalanışını izlemenin zevkini çıkaracaktım.

"Devam et," diye ikna ettim, klitorisini bir kez daire çizerek, göz kapakları inleyerek kapandı.

"Oh, yemin ederim. Yemin ederim. Ben... ah! Torion, evet, ben..."

Onun çığlıklarını bir öpücükle bastırdım, üzerine eğilip titrek amını okşayarak boşalmasını sağladım. Brigid kollarını omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti, kendi zevk çığlıklarını bastırmak için dişlerini alt dudağıma sertçe geçirdi.

"İşte böyle, aşkım," diye fısıldadım, o sakinleşirken, artçı sarsıntılarla titreyerek, uykulu gözlerle bana bakarken, uzun örgüsü dağınık ve yanakları kızarmış halde. "İşte oldu. Daha iyi, değil mi?"

Yüzünü omzuma gömdüğünde bakışları kaçtı. Sonrasında çok utangaçlaştı, sanki kaçacakmış gibi vücudu gerildi, sonra rahatlamının etkisiyle tekrar yumuşadı.

Alnını öptüm, gerginleştğini ve sonra gevşediğini hissettim, iç çekişi boğazımdan aşağıya doğru akıyordu.

"Yine sertleştin mi?" diye sordu, bir kolunu sırtımdan indirip aramıza uzandı.

Elimi ondan çekip, o beni her zamanki gibi sert bulmadan önce bileğini tuttum. Brigid ve ben birbirimize dokunduğumuzda sertliğimin gerçekten geçtiğinden emin değildim. Ned'in tavsiyesine uyararak ona onu ne kadar istediğimi göstermiştim, ama bu itiraf biraz fazla gelmişti.

"Ben iyiyim. *Akşama* kadar," dedim, sadece ona sözünü hatırlatmak için.

Yüzü kızardı, gözleri çeneme sabitlenmişti. "*Sabahları* sadece sen uyurken kalmak aptalca geldi."

Malcolm onunla yatmadı, eminim. Bu düşüncayı kafamdan silip attım, alnına yavaşça, hafifçe bir öpücük kondurdum, bana sarıldığında hissettiğim zafer duygusunu görmezden geldim.

"Senin yanımda olmanı sevmem aptalca değil. Horluyor muyum?" diye sordum, arkama yaslanıp onu da yanıma çekerek.

Gülümsemi ve saçındaki saman, yüzündeki mutluluk ve nazik, sevgi dolu ifadesi beni derinden etkiledi. "Hayır. Bazen mırıldanıyorsun. Ama o sesi seviyorum," diye itiraf etti, kendi kucağına bakarak.

O horluyordu. Ona söylemeyecektim. O kadar aptal değildim. Ve bu sadece küçük bir ses, düşük ve sessiz bir hırıltı ve uğultuydu, güneşte uyuklayan bir kedi gibi. Tekrar duymak istedim.

"Ben... ben de bunu seviyorum," diye mırıldandı, yakamdaki deri bağları oynayarak.

Öğleden sonra "basit öpücüğümün" aldığı yönü pişman değildim, ama bir sonraki fırsatta tamamen soyunmak istiyordum. "Sarılalım mı?" diye sordum.

Aynı anda kızardı ve kaşlarını çattı, bir an ağzını açıp kapattı ve başını salladı. "Boş ver."

Kollarımı beline daha sıkı sardım. "Hayır, olmaz. Söyle, yoksa tahmin ederim."

"İşlerine dönmek için benim çıkmamı bekleyen adamlar var," diye homurdandı, omuzlarına bastırdı ama bir milim bile ilerleyemedi. "Ne zorbasın sen."

"Boş bir ahırda gençler gibi sevişmeyi seviyor musun?" diye sordum.

Benden gözlerini kaçırdı, omuz silkti ve mırıldandı. "Öyle bir şey. Hadi, bırak beni."

"Beni kendi eteğimin içinde ıslatıp kendimi rezil etmemi seviyor musun?" diye devam ettim.

O da buna güldü. "Aslında evet, seviyorum. İşte. Başardın ."

İç geçirdim ve onu bıraktım, eteğini düzeltmesini izledim ve bana sırtını dönene kadar bekledim, sonra farkına varmadan örgüsünden bir parça saman daha kopardım.

O, ahırın kapısında durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Özlemiştim... şehveti. Ve bunu seninle hissetmeyi seviyorum, Torion Feargus."

Onun sözleri beni olduğum yere çiviledi, o ahırdan ayrıldıktan çok sonra bile, yaklaşan erkek sesleri beni sersemliğimden uyandırdı. *Beni* sevdiğini söylememişti. Sadece bana şehvet duymayı sevdiğini söylemişti.

Yine de aptal gibi sııttım.

"Peki yaz kuraklığı için niyetin nedir?"

"Kırık barajımı yeterince uzun süre ihmal ettin."

"Gerçek bir konuyu tartışalım. Omega'larımızın bölgeden kaçırılmasını nasıl önleyeceksin?"

Gözlerimi kırıştırdım ve yavaşça nefes aldım, etrafımı saran betaları tek tek süzdüm, ta ki onların cıvıltıları bekleyiş dolu bir sessizliğe dönüşene kadar.

"Beyler, kuraklık her yıl olur. Biz de her zamanki gibi hazırlıklıyız. Campbell, barajınla ilgileniliyor, eğer mülkünün batı ucuna bir kez olsun baksaydın bunu bilirdin.

Mitchell Sterling öksürerek gülmesini saklamaya çalışırken bir ara verdim. "Omega'lara gelince... Onların evi olan bu tepelerin, onlar için güvenli ve rahat bir yer olmasını sağlamak için elimden geleni yapacağım. Böylece kalmayı seçebilirler."

Karşımda duran adamlar, kaleye girerken beni köşeye sıkıştıran adamlar, o zamanlar hala toz, kir ve şüphesiz daha az hoş maddelerle kaplıydım, bu belirsiz iddiaya karşı ihtiyatlı bir şekilde hareket ettiler.

Francis Keane boğazını temizledi, iki asi gri kaşı yükseldi. "Onlara seçim töreni için kendilerini size sunma şerefini zaten reddettiniz."

"Ve Hills halkının sana ve seçtiğin omega'ya iyi dileklerini sunmasını engelledi," diye bir başkası da sözüne katıldı.

Adamların hepsi bakışlarını keskinleştirmiş gibi görüldüğü için kaşlarımı çattım. "Seçim töreninin yapılmaması konusunda endişeli misiniz?" diye sordum, kalenin açık salonunda akli başında birini ararken. Tercihen Brigid'i.

"Bu etkinlikte çözülebilecek bazı... anlaşmazlıklar var," dedi Mitchell dikkatlice.

"Anlıyorum." Tam olarak anlamamıştım.

"Ve tabii ki, ilginizi çekecek başka bir genç hizmetçi keşfedebilirsiniz," dedi Keane yavaşça, bakışları benim şaşkınlığımı kaçırmayacak kadar sabit. "Barr kadınına emin olmadığınızı söylemiyorum..."

"Grant," diye hırıldadım, sonra kendimi sakinleştirerek, "Ve şimdi, Feargus."

"Ama Malcolm Barr gibi bir adama karşı kin beslemek seni ancak bu kadar ileri götürür. Bir varise ihtiyacın var ve..."

Bu adamlara aniden ateş açmadan önce nefes aldım ve elimi kaldırarak aşağılayıcı konuşmayı durdurdum. "Hepiniz Hills'in bir törene ihtiyacı olduğunu düşünüyorsanız, o zaman bir tören düzenleyeceğiz. En kısa zamanda."

Sadece Mitchell ihtiyatlı davranacak kadar akıllıydı.

"İzninizle," dedim, zar zor kibar bir cevap vererek gruptan uzaklaşıp merdivenlere doğru koştum. Üzerimde parlayan bakır rengi bir şey gözüme çarptı — Brigid, gölgelerin arasına çekiliyordu, endişeyle karışık yüzüne attığım kısa bir bakış, beni merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya itti.

Yine de, yatak odamın kapısına ulaşana kadar ona yetişemedim. Kolumu beline doladığımda ve onu

içeriye sürüklediğimde nefesini tuttu.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

Kapıyı kapattım ve onu kapıya yasladım. "Yapmayacağım yapmayacağım şey, anlaşmamızı bozmak," dedim.

"Öyle düşünmedim," dedi, çok hızlı bir şekilde, küçük keskin çenesi meydan okurcasına yukarı kalktı. Kollarımda yumuşadı ve ben de memnuniyetle ona yaslandım, elleri göğsümü ve omuzlarımı okşamaya başladığında mırıldanmaya başladım. "Ama bir fikrin var."

Sadece bir başlangıç, diye kendime itiraf ettim. "Eminim sürprizlerden nefret ediyorsundur."

"Evet," dedi kararlı bir şekilde, bana sertçe bakarak.

Ellerim kalçalarından, poposundan aşağı kayarak bacaklarının arkasını kavradı. "Çok yazık."

Onu kaldırıp döndürdüğümde çığlık attı ve bizi, bizim için kurduğu yuvanın başına doğru sendeleyerek yürüdük. O gülmeye başlayınca ben de gülümsedim, sonra onun inlemeleri için çabalamaya başladım.

On Birinci Bölüm

BRIGID

Sen benim için çok tehlikelisin.

Elim Torion'un uyuyan yüzünün üzerinde durdu, gece boyunca çenesinde uzayan sakal izlerini takip ederek boğazındaki uzun kas tendonuna kadar indi. Güneş henüz ufukta doğmamıştı, ama gece yeterince aydınlanmıştı ki, kalın kirpiklerini, yanağına yapışmış, yastığıyla oraya kazınmış saç tutamını görebiliyordum.

Kanatları arkasında uzanmış, çıplak teni yanıma yapışmış, geceliğimin içinden beni ısıtıyordu. Uyandığımda ayak parmaklarım hala onun baldırlarına yapışmıştı. Kolu karnımın üzerinde ağırlaşmış, dirseği bükülmüş, eli göğsümün dışını kavrayacak şekilde duruyordu.

Hâlâ öpüşürken uykuya dalmıştık.

Bu hem korku hem de cazipti, içine düşmesi o kadar kolaydı ki kalbim protesto etmek için çırpınıyordu. Çok mu geç kalmıştım? Bu adamdan çok fazla zevk almaya başladığım için, hayal kırıklığı geldiğinde buna karşı koyamayacak mıydım?

Dudaklarımı ısırıp pencereden görünen ilk pembe ışığı izleyerek, yataktan kalkmaya başladım, yatağın kenarına doğru yavaşça ilerledim.

Torion'un kolu beni daha sıkı sardı, eli utanmadan göğsümü sıktı.

"Hayır," diye homurdandı, diğer kolunu kalçamın altına sokarak beni uzun vücuduna doğru çekti. Penisi popoma değiyordu, ama bana sürtünmüyordu.

"Kalkma zamanı," dedim, ona doğru kıvrılma isteğiyle mücadele ederek. "Biliyorum, ama... hayır," diye cevapladı, yüzünü saçlarıma gömerek,

elleri karnımın üzerinde dolaşıyor ve kolları beni sıkıca sarıyordu. "Biraz daha böyle kalalım."

Gözlerimi sıkıca kapattım. O çok tatlıydı. Bu beni mahvetti. Malcolm'un bana ne kadar az ilgi duyduğunu tüm yönleriyle gösterdi.

"Üzgünüm," diye iç geçirdi Torion ve ben irkildim. "Çok gerginsin. Ben..."

"Hayır," diye patladım, ellerini bir elimle kapattım ve kendimi bir kez daha ona yaslanarak rahatlamaya zorladım. "Sen sadece... bazen beni şaşırtıyorsun."

Torion mırıldandı, ama bir kez olsun benden açıklama istemediği için minnettardım. Çenesi omzumun üzerine yaslanmış, nefesi göğsümü okşuyordu, parmaklarımız çarşafın altında birbirine dolanmıştı.

"Seçim töreninden sonra kalede bir ziyafet verilmesini istiyorum," dedi Torion, sesi o kadar derin ve yumuşaktı ki, kemiklerime, ruhuma işledi ve beni içten dışa ısıttı.

Seçim töreni. Beni değiştirecek bir omega seçmeyeceğine söz verdiği yer. Umursamamaya çalıştım.

"Hazır olduğumuzdan emin olacağım," dedim. "Ama ben... Omandan bazı otları toplamamın zamanı geldi. Son zamanlarda pek şifa veremediğimi biliyorum, ama yine de hazırlıklı olmak istiyorum. Genelde kulübenin yakınlarında toplarım, ama ihtiyacım olanların bir kısmını yakınlarda da bulabileceğimi düşünüyorum."

"Seni uçurayım," dedi Torion.

Ona bakmaya çalıştım ama sonunda burunlarımız çarpıştı ve dudaklarım onun dudaklarına hafifçe değdi. "Yapman gereken bir şey yok mu?"

Çeneme doğru bir kahkaha attı, boğazımı titretene kadar boynuma burnunu sürttü. "Meşgulüm çünkü meşgul olmayı seviyorum. Bugün sana yardım etmekle meşgul olabilirim. Ayrıca, kulübeni kontrol etmelisin. Bir adamı oraya gönderip göz kulak olmasını sağladım, ama orada yapılması gereken başka bir şey varsa sen bilirsin."

Lütfen yapma, diye düşündüm. *Lütfen bu kadar nazik olma. Lütfen bana yardım etme. Lütfen beni bütün gün sana bu kadar yakın tutma.*

Torion'un şefkatli arkadaşlığından günlük kaçıışlarım beni akıl sağlığımı koruyor, aramızda yarattığı rahatlığa kapılmamı engelliyordu. Ama uçmak zaman kazandıracaktı ve çok uzun süre uzak kalmıştım. Ayrıca şimdi burada, kalede bir ziyafet planlamam gerekiyordu.

"Brigid?"

"Hm?" O uzaklaşıp beni nazikçe sırt üstü çevirirken kaşlarımı çatmışım, başım hala sevgi ve duyguları bastırmaya çalışırken o, mükemmel yakışıklılığı ve dağınık haliyle üstümde belirmişti.

"Benim de yapmak istediğim bir şey var," dedi.

Aptalca ona göz kırptım. O sırtı ve çarşafı geri attı. "Bacaklarını aç, omega."

Nefesim kesildi. Sabahları bacaklarımın arasında beni öpmeye başlayacağına dair verdiği sözü gerçekten kastettiğini düşünmemiştim. Onun bunu tekrar yapmasına izin vermekten neredeyse korkuyordum, bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden, onun ağzının orada olmasını ve bana bakan gözlerini ne kadar sevdiğimden korkuyordum.

Ama onun istediğini yapmak için bir an bile tereddüt edecek kadar korkmuyordum.

"Bu..."

"O zehirli," diye bağırdım, işimden başımı kaldırıp Torion'a öfkeyle bakarken.

Eli çiçekten sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Onu dokundun mu?" diye sordum, orada duran, utangaç bir çocuk gibi duran alfa'ya kaşlarını çatarak.

Yavaşça başını salladı, dudakları seğirdi, güneş ağaçların arasından süzülerek saçlarını ve omuzlarını altın rengi bir parıltıyla kapladı. Ormanda unutulmuş bir idol gibi görünüyordu, ilahi ve büyüleyici. Altın rengi ışık ona yapışmış, beni gözlerimi kamaştırıyordu. Yaklaşmak, ona dokunmak, tadına bakmak için duyduğum arzuyu bastırmaya çalışırken öfkem arttı.

"O zaman gidip nehirde ellerini yıka," dedim, sesimi yumuşatmaya çalışarak, ama mırıldanarak eklediğim "tekrar" kelimesiyle bu çabam tamamen başarısız oldu.

"Senin saçından uzak durmam daha iyi, değil mi?" diye sordu Torion gülerek.

Cevap vermemek için dudağımı ısırdım. Torion, karahindiba yaprağı ile devedikenini arasındaki farkı ayırt edemezdi.

Botları dikkatsizce zeminde çıtırdadı ve ben gerildim, gergin bir şekilde kaşlarımı çatmamaya çalışarak onun yaklaşmasını bekledim. Kollarımı açarak

, eğilip yanağıma öptü ve cildimde sıcak, parlak bir iz bıraktı.

"Hazır olduğunda beni bul," dedi.

O geri çekilip beni işime bıraktığında iç geçirdim. Çömeldiğim pozisyonundan doğrulup hafifçe inleyerek omzumu sağlam bir ağaç gövdesine dayadım. Ot toplamak her zaman hatırladığımdan daha zor bir işti, ama hiç bu kadar ağırlı bir şekilde işe başlamamıştım. Torion'un kucağında uzanmaktan kalçalarım ağrıyordu, alfa erkeğıme karşı kendimi zorlayarak karın kaslarım yorulmuştu.

Yaşlanıyordum.

"Brigid?"

Düşüncelerimi kafamdan silip Torion'un sesine doğru döndüm, ağaçların arasından kanatlarının derin gölgesini zar zor seçebiliyordum.

"Yüzmeye gidebilir miyim?"

Dudaklarım seğıirdi ve gözlerimi devirdim.

"Ben senin bekçin değilim, alfa!" Torion gülerken, gülümsememi zorla bastırarak cevap verdim. *Lanet olası neşeli adam.*

"Düşünceli," diye mırıldandım, sanki bu iltifat bir lanetmiş gibi. Güçlü bir tonik yapmak için demlenebilecek narin pembe mantarları toplamak için bir kez daha diz çöktüm.

Yatağımda geçirdiğim yavaş sabahı, Torion'un ağzıyla vücudumun her santimini inceleyerek geçirdiğı telaşsız zamanı hatırlayınca yanaklarım kızardı. "Yetenekli," diye ekledim nefes nefese.

Uzakta parlak bir ıgılık, ani bir sıçrama ve ardından Torion nehrin keskin soğuk suyuyla karşılaştığında bir şaşkınlık ıgılığı duyuldu.

"Saçma," diye ekledim gülümseyerek.

Sonra kaşlarımı çattım ve işime odaklandım.

Torion beni yatakta çılgınca tatmin ettikten sonra kulübeye uçtuk, hareket etmeyi düşünemeyecek kadar bitkindim. Bu yüzden, kalenin ön kapısında, tüm personel ve geçen ejderhaların önünde beni kollarına aldığımda itiraz etmedim. Onunla ejderha olarak uçaçağıımızı sanmıştım, ama o beni kucağına alıp benimle sohbet etti, y e r e yakın uçtu

en az yarım saat boyunca beni kollarında taşımak onun gücünü hiç tüketmemiş gibi davranıyordu.

"Sinir bozucu," diye mırıldandım ve hemen dudaklarımı kapattım.

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden, iki sepeti elle taşımak için doldurdum ve üçüncüsünü sırtıma bağladım. Işık değişmişti ve ben dönüp su sesinin geldiği yere doğru yöneldiğimde midem gurulduyordu.

Torion nehir kenarındaki büyük kayanın üzerinde uzanmış, çıplak, güneş ışığı cildinde parlıyor, hafifçe gizlenmiş zümrüt pulları yakalıyor ve onu yine mücevherli bir tanrıya dönüştürüyordu, sanki eski ejderhalardan biri yeryüzüne geri dönmüş gibi.

Küçük ormanın gölgesinde saklanarak titredim, ama o başını çevirdi, gözleri beni kesin bir şekilde gördü ve geniş dudaklarında kötücül ve bilge bir gülümseme belirdi.

Bir parçam güneş ışığına çıktı, kayaya tırmandı ve onun kucağına oturdu. Bir parçam, onun elbiseyi başımdan çıkarmasına izin verdi, böylece ben de aynı derecede çıplak, aynı derecede güneşin bakışlarında parlayacaktım. Bir parçam onu içime aldı, birleşmemiz gerektiği gibi birleştik, bedenlerimizin ve nefeslerimizin birleşmesi ve gözlerimizin birbirini doyasıya seyretmesi.

Ama benim o parçam hayal gücümdü. Boğazımı temizledim, bakışlarımı indirdim ve sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum.

"Bunları içeri götürüp, onları korumak için elimden geleni yapmam gerekiyor."

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu, ellerini arkasına dayayarak otururken

"Kesinlikle hayır," dedim, şu anda bana çok yaklaşırsa fantezilerimi gerçeğe dönüştürebileceğimden korkuyordum, orada, taşın üzerinde, suda ya da çimlerde. Aslında her yerde.

Torion sadece burnunu çektikten sonra güneşlenmeye devam etti. Bakışlarım tekrar ona kaydı, uzun bacakları, aralarındaki gölge ve yumuşak et, kalçalarındaki güzel kaslar. Gözlerim onun derisinden yalayabileceğim bir damla su ararken boğazım susuzluktan yanıyordu ve ben aceleyle patıkaya, çalı çitine, evime geri döndüm.

Ama alfa erkeğe olan özlemimden kaçamadım.

On İkinci Bölüm

BRIGID

Başparmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve yatağın üzerine serilmiş kobalt mavisi elbiseye baktım.

"Bu kaliteli ipek, hanımefendi," dedi genç hizmetçi Vera, beni dikkatle izlerken.

"Evet. Ve muhtemelen elli yıl öncesinin modası geçmiş bir şey," diye mırıldandım.

Hizmetçi, kararsız bir şekilde mırıldandı. Elbise annemindi, özenle ince ipek kumaşa, sonra kağıda sarılmış ve Torion'a bizimle kaleye geri dönmesi için görev verdiğim sedir sandığına saklanmıştı. Uygun bir şekilde, bunun için Torion'un ejderhasına dönüşmesi gerekti, böylece kollarında sallanırken sohbet etmek zorunda kalmadım.

Seçim töreninin sabahıydı ve ziyafeti planlamak, konuklar için odaları hazırlamak için kalede koşturmak ve sahneyi zamanında hazırlamak için işçileri zorlamak arasında, alfa'nın kalesini hazırlamak için neredeyse deliye dönmüştüm. Şimdi, *kendimi* nasıl hazırlayacağımı düşünmek için ilk fırsatımı yakalamıştım.

Malcolm'un omega'sı olduğum zamanlarda elbiseler ve mücevherlerden hoşlanırdım. Kendimi onun olarak sunmaktan hoşlanırdım, güzel olduğumu bilirdim ya da en azından başkalarını buna ikna edebileceğimi anlardım. Ne kadar güzel bir ganimet olduğumu, bunu ne kadar *isteyerek* yaptığımı düşününce dudaklarım kıvrıldı.

Malcolm mücevherleri saklamıştı elbette, ama elbiseler benimdi. İlk başta onları iyi durumda tutmaya çalışmıştım. Sonra yavaş yavaş, geceleri beni ısıtan şeyin iyi bir ateş ya da iri bir adam değil, kin olduğu için, onları yıpratmaktan, lekelemekten, yamalamaktan ve süs eşyası olmaktan daha yararlı bir amaç için paçavraya çevirmekten zevk almaya başlamıştım.

Artık elimizde kraliyet mavisi ipekten yapılmış eski bir elbise vardı, ama onu modaya uygun bir şeye dönüştürmek için hiç vaktimiz yoktu.

"Dantelli bir fiyonk var mı?" diye sordu hizmetçi.

Kafamı salladım. "Korkarım sadece bu var."

Omuz silktili. "Güzel bir kadının üzerinde iyi dikilmiş bir elbise asla kötü durmaz, hanımefendi. Hadi giyinelim."

Onun bu kadar doğal bir şekilde söylediği sözler beni utandırdı ve sessizliğe büründürdü. O, üzerime giydiğim bornozu çıkarıp beni hazırlamak için acele ederken ben uysalca durdum.

Kale çoktan hareketlenmişti, Torion'un yatak odasının kapısının dışındaki sesler her dakika artıyordu. Betalar ve aileleri önceki gece gelmeye başlamışlardı, erkekler dışarıda kamp kurarken, sahnede duracak olan genç kadınlar, yani omegalar, mevcut tüm misafir odalarına çift kişilik olarak yerleşmişlerdi.

Yatak odasının kapısı açıldı, ama Vera saçımı tutuyordu, sıkı örgüler şakaklarımdan geriye doğru uzanıyordu.

"Çok fazla yukarıya çekme," dedi Torion, aynada belirerek, hizmetçi de onaylayarak ciyakladı, Torion uzanıp parmaklarıyla uzun bir saç telimi yakaladı. "Bugün hava güneşli. Saçın bizim koltuğumuzdan kehribar gibi parlayacak."

Dudaklarımı ısırdım ve aynada sporranını inceledim. "Sahne olmayacak mıyım?"

Torion törenle ilgili planları hakkında ağzını sıkı tutmuştu. Beni ejderhaların ve tüm toplananların önünde seçerek bir gösteri yapmayı mı planladığını, yoksa diğer omegaları açık artırmaya çıkarmak gibi sapkın bir planı mı olduğunu bilmiyordum, ama her fırsatta ipuçları aramaya çalıştım. Şaşırtıcı bir şekilde, Torion hiçbir ipucu vermedi. Onun gibi açık sözlü bir adam için, sırrını iyi saklıyordu. Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini ona belli etmemeye çalıştım.

Diz çöktü, Vera onu takip etmek için aceleyle koştu, o da beni ve oturduğum tabureyi kendisine dönük hale getirdi.

"Ne sen ne de ben o sahneye çıkmayacağız, omega," dedi yumuşak bir sesle, gözlerimi kaçırmam için çok şiddetli bir şekilde bakarak, boğazımda ateş yükseldi. "Olayları güzel bir şekilde izleyeceğiz, bu tepelerin efendisi ve hanımı olarak hayranlıkla izleneceğiz."

Ben homurdandım ve Vera, bitirdiği örgüleri okşadıktan sonra reverans yapıp odadan kaçtı.

"O zaman ne..." diye başladım.

Torion öne doğru atılırken, yüzümü avuçlayıp ağzımı kendisinininkine yaklaştırdı ve göğsünden çıkan aç bir mırıldanma dudaklarıma çarptı.

"Göreceksin," dedi boğuk bir sesle, alt dudağıımı ısırarak. "Çiftleşme dönemim yaklaşıyor, Brigid."

Ağız bir kez daha ağzımı kapattı, ben inlerken dili hevesle içeri girdi, kollarımı omuzlarına dolayarak onu yakınımda tuttum. Bir esinti ayak bileklerimi okşadı ve onun elini yanağımdan çekip eteğimi yukarı çektiğini, dizlerinin üzerinde kayarak bacaklarımin arasındaki boşluğu doldurduğunu fark ettim.

"Bana hazır mısın, Brigid?" diye sordu, dudaklarımızı zar zor ayırarak.

"Ama ben... yuva hazır değil..." Sıcak bir el dizimin içini bastırırken, içimdeki ses kesildi ve iç bacağımdan yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı. İhmal ettiğim tek şey kişisel elbisem değildi. Torion'un çiftleşme dönemi için ihtiyacımız olan yuvayı yapmayı erteliyordum, sanki bu da olayı uzak tutacakmış gibi.

"Yuvayı bitirmek için zamanın olacak," dedi Torion, sesi alçak ve sessizdi, kale birdenbire garip bir sessizliğe büründü. "Ama demek istediğim o değildi. Beni *burada* almaya hazır mısın?"

İki parmak klitorisimden açıklığıma doğru okşadı ve hiç tereddüt etmeden içeri girdi. Nefesimi tuttum, gözlerimi açtığımda Torion'un çok yakınımda olduğunu gördüm, beni izliyordu, tüm rahat çekiciliği şimdi karanlık bir niyete dönüşmüştü.

"Benim sikimi içine almaya hazır mısın, omega? Tek düşündüğüm bu. Zar zor yürüyebiliyorum," dedi boğuk bir sesle.

Cevap vermek için ağzımı açtım, evet demek için nefes nefese kaldım, ama o, başka bir araştırmacı, yalayıcı öpücükle kelimeyi yuttu, parmakları kaygan bir karşılama ile vücudum yol açarken daha derine yerleşti.

"Kendimi sana kök salmak için." Torion'un dişleri çenemi sıyırdı, cesur, ateşli sözleri boğazımda yankılandı. "Günlerce seni doldurmak, sadece bizim tatminimizi aramak için. Tekrar tekrar. Uçmanın sevgisi için, Brigid, şimdi başlamamak için kendimi zor tutuyorum."

Titredim, tabure yere hafifçe vururken, kendimi onun dokunuşuna doğru yuvarlayarak, iki parmağıyla kendimi sikmeye başladım. "Yapabiliriz," dedim, düzgün düşünmeden.

O inledi, sesi boğuk bir kahkaha ile kesildi. "Ne kadar cazip geldiğini bilemezsin. Sana dokunmak bile beni çok tahrik ediyor. Sen boşaldığında ben de boşalacağım. Sesin beni her zaman patlatıyor."

"T-Torion, lütfen!" diye inledim, aniden onu içimde hissetmek, ikimizi de tatmin etmek için çaresizce. Bunun nedeninin sadece küçük bir kısmı, en ufak bir kısmı, Grave Hills ejderhalarının hepsine onun omega'sı olarak kendimi sunmaktan ne kadar korktuğumdan kaynaklanıyordu.

"Mmm, hayır. Bu komediyi sonuna kadar oynamalıyız. Sonra diğer alfalara uçacağız," diye mırıldandı. "Ve yuvaya, omega. Bana güzel bir yuva yapmalısın."

"Alfalar mı?" diye ciyakladım, bu öneri karşısında şaşkınlık içinde.

"Uçuş yaklaşıyor. Ama önce..."

İçimdeki dokunuşu daha acil hale geldi, ağzı boğazımda nazikçe ısırdı ve sonra nabzımın attığı, benim için çok hassas olan noktayı sertçe emdi. İnledim, ellerim omuzlarında gezindi, kalçalarım tabureden kalktı, sadece belimi saran kolu ve içimdeki parmakları beni yere düşmekten alıkoydu.

"Torion, ben..."

"Yalvarma Brigid, sana direnmeye dayanamıyorum," dedi ve sözleri o kadar sert, o kadar samimiydi ki, hıçkırarak itaat ettim, sadece sözsüz seslerle, kalçalarımı onun dokunuşuna dengesizce iterek yalvardım.

Çok uzun sürmedi. Torion artık benim doruğa ulaşma yolunu çok iyi biliyordu. Ayak parmaklarım yere gömüldüğünde ve kalçalarım yukarı doğru kıvrıldığında, başparmağı zevk noktamı buldu, iki kez daire çizdi ve sonra sağ tarafını sıkıca ovuşturdu.

Lanet adam beni çok iyi tanıdı.

Bağırarak boşaldım, dişleri ve dili boğazımı sıkıca tutarken, kolu belimi sararak düşmeye başladığımda beni sabit tuttu. Beni göğsüne çekti, kucağına oturttu. Parmaklarını içimden çıkardı ve sonra onları aramıza getirdi, şehvetli, ıslak bir sesle dudaklarının arasına açgözlülükle soktu ve emdi.

Onları temizleyene kadar yaladı. Gözlerimi kocaman açarak, onun uzun, alçak bir çığlık atmasını, gözlerinin geriye dönüp kapanmasını, altımda titreyerek öne doğru eğilmesini ve birbirimizi desteklememizi izledim.

Ona bakakaldım, az önce ne yaptığımızı, neden aynı anda hem çok hem de çok az hissettiğimi merak ederek, ama o sadece yanağıma burnunu sürttü ve iç geçirdi.

"Önümüzdeki iki günün görevlerini halledene kadar yapabileceğim en iyi şey bu," dedi ve yanağıma öptü.

Yumuşak bir homurtuyla ayağa kalktı, beni parmak uçlarımda kaldırdı ve yanına oturttu. Yerde, Torion'un opak tohumlarından bir damla kalmıştı. Bu manzarayı görünce ağzım sulandı ve garip bir şekilde, Torion'un bana olan arzusunun kanıtını çömelip yalamak için bir dürtü hissederek kaskatı kesildim.

Kendimden biraz tiksinierek o manzaradan uzaklaştım. Torion mırıldanarak odayı hızlıca aradıktan sonra yedek bir bez buldu ve pisliği sildi.

"Gel, seni bekliyorlar," dedi Torion, bezi yıkanacak çamaşır sepetine atıp kolunu belime dolayarak beni kapıya doğru yönlendirdi.

"Bekle," diye bağırdım, yuvaya geri döndüm. Torion'un bana hediye ettiği ekoseyi aldım ve aynaya koştum, yansımama bakakaldım. "Beni işaretledin!"

Torion'un emdiği yerde boğazımda büyük, kırmızı ve pembe bir iz vardı. Onun eserini görünce yanaklarım da aynı renge büründü ve Torion arkamda kıkırdadı.

"Orayı seviyorum," dedi pişmanlık duymadan.

İç geçirdim, ekoseyi kaldırıp omzumun üzerine yerleştirmeye çalıştım, aşk ısırığını gizleyebilecek bir yaka gibi üst kısmını kıvrarak.

"Hayır," dedi Torion, sesi alçak ama nazikti, eli benimkinin üzerine kondu, ekoseyi çıkardı ve sonra kendi istediği gibi karşı omzuna yeniden yerleştirdi. "Bırak görsünler."

Bu çocukça bir davranıştı. Genç sevgilileri tarafından işaretlenmiş kızlar, sahiplenici tavırlara karşı koyamayan ahırdaki erkek çocukların hizmetçileri, genç beta erkeklerinin bir mesaj vermek istediği omega erkekler görmüştüm. Malcolm hiç böyle bir ihtiyaç duymamıştı.

Malcolm soğuk ama başarılı bir sevgiliydi ve ben aradaki farkı hiç anlamamıştım, dedim kendime, parmaklarımla boğazımdaki hassas noktayı okşayarak.

"Bu aptalca," diye mırıldandım, aynada Torion'un gözlerine baktım. "Biliyorum," dedi omuz silkerek. "Ama hoşuma gidiyor."

Göğsümde yayılan yumuşak sıcaklığı görmezden gelerek aynadan uzaklaştım, Torion'un kanadının sığınağına adım attım ve onu odadan dışarıya kadar takip ettim.

"Alfalara gitmekten ne demek istedin?" diye sordum, serbest bırakılmanın baş döndürücü coşkusundan kendime gelmeye çalışarak.

Torion başını eğerek bizi koridorlardan geçirdi. Kale boşaltılmıştı, herkes tören için kurduğumuz sahne ve çadırların bulunduğu dışarıya çıkmıştı. Beklenmedik ve hızlı sevişmenin etkisiyle bacaklarım hâlâ güçsüzdü ve Torion sıcak bir şekilde kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti.

"Alfaların uçuşu," dedi, gözlerime bakarak, sanki bu kelimelerin benim için bir anlamı olması gerekiyormuş gibi. "Söylemedim mi?"

Kafamı salladım. "Onlar az önce buradaydılar, değil mi?"

"Benim yükselişim için, evet. Ama bu, her halükarda gerçekleşecek bir olay. Grup olarak birbirimizin ayağına basmamaya, yasalarımızı ve ticaret anlaşmalarımızı adil tutmaya çalışıyoruz. Birlikte uçtukten sonra her şey yoluna giriyor. Ama bu yıl burada ve Skybern arasında gerçekleşecek, yani kısa bir yolculuk olacak."

"Eğer rutun yaklaştıysa ve yuva henüz bitmemişse..."

"Kendini hazırla," diye uyardı Torion ve kapıları açtı.

Kaleden birlikte çıktık ve kalabalık bizi coşkulu tezahüratlarla karşıladı. Ani parlak güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı, neyse ki önümdeki kalabalığın yüzleri net görünmüyordu. Torion bizi kolayca geçirdi, insanlar yolumuzdan çekildi ve sahneden uzaklaştığımızda, ejderha soylularının oturduğu tribünlerin önünden geçip, sadece ikimiz için planladığım özel oturma düzeninin bulunduğu daha küçük platforma doğru yürüdüğümüzde içimi bir rahatlama kapladı.

Solda, yüksek sahnenin yakınında duran bir grup genç kadın, Torion ve ben yanlarından geçerken kıkırdayarak havayı parfüm kokusuyla dolduruyordu. Sağduyum merakımla çatıştı ve Torion'un yanından eğilerek onları incelemeye başladım. Hepsi de çok güzeldi ve bazıları bize keskin bakışlarla bakıyordu, ama çoğu... genç görünüyordu. Fang'ın ateşi, bazıları çocuk gibi görünüyordu ve bu benim kalbimi sızlattı.

"Kimi seçerdin biliyor musun?" diye fısıldadım, gruba aldırış etmeyen Torion'a bakarak.

Bana bakarken kaşlarını çatı ve etrafımızdaki seyircilerin mırıldanma sesleri arasında beni duyup duymadığını merak ettim, ama sonra kızlara kısa bir süre baktı. Gerçek bir güzellik, uzun siyah saçları beline kadar uzanan, uzun boylu ve muhteşem kıvrımlı bir yaratık, çok şey bilen bir gülümsemeyle saçlarını salladı.

Torion başını salladı ve bana gülümsedi. "Hiçbir fikrim yok, gerçekten. Onlardan uzak durmaya özen gösterdim," dedi, yüzünde rahat bir gülümsemeyle. Sonra başını eğdi ve kulağıma fısıldadı, nefesi sıcak ve içimi heyecanlandırıyordu. "Onları şok edeceğim, Brigid. Ve aslında, seni şaşırtmak istedim. Ama benimle birleş, tamam mı?"

Merdivenlerin dibinde durduk. Torion'un planladığı her neyse onu izlemek için oturmamız için iki sandalye istemiştin, ama bunun yerine bizi bekleyen yastıklı bir bank buldum. Torion ellerimi tuttu, bana bakarak cevabımı bekledi. Etrafımızdaki insanlar ve ejderhalar bizi izliyordu. Söylentiler, gerçekler ve aradaki her şey şimdiye kadar hepsine ulaşmış mıydı? Torion'un Malcolm Barr'a karşı gelerek beni sahiplendiğini bilmeyen kimse var mıydı? Malcolm bugün burada mıydı? Onun benim yerime başkasını sahiplenmesini izleyecek miydin?

Gözlerim genç omegaların toplandığı yere kaydı, kim olabilir diye merak ederken, bir kez daha koyu saçlı güzelliğin bakışlarını yakaladım. Artık Torion'a değil, bana bakıyordu ve yüzündeki ifadeyi anlamadım, sadece kıskançlık ya da kin olmadığını, daha çok... hayranlık gibi bir şey olduğunu anladım.

Torion parmaklarıyla benimkini sıktı ve beni geri çekti.

Benimle bir ol.

Kalbim korku ve umutla çarpıyordu.

"Her zaman," dedim, başımı sallayarak.

O zaman bana gülümsedi, bir elini bırakıp çenemi kavradı ve dudaklarını benim dudaklarıma indirirken daha yukarı kaldırdı. Ben de öyle yaptım ve nazik sıcaklık, şefkatli baskı, etrafımızı saran neşeli çığlıkları engelledi.

On Üçüncü Bölüm

TORION

Omega'm sarsılmıştı. Her şey yatak odamızda başlamıştı... Hayır, aslında her şey nihayet birlikte uyandığımız sabah başlamıştı, ama bugün Brigid'i arzularıyla kesinlikle hazırlıksız yakalamıştım. Bakışları utangaç ve temkinliydi, ara sıra açık bir şaşkınlığa dönüşüyordu ve bu da beni baştan aşağı titretmişti.

Yine de gururla dik duruyor, çenesini yukarı kaldırmış, sırtımda gizlice tuttuğu eli, gerginliğinin tek dışa vuran kanıtıydı.

Onu kollarımın arasına alıp odama uçmak, battaniyelere gömerek yuvamızı yapmak ve sonra kendimi onun içine gömmek istedim. Onu bu kadar çok kişinin, özellikle de bu kadar çok beta'nın önüne çıkarmak, bana bir uyarı çığlığı atma isteği uyandırdı. Önümüzdeki kalabalığı aradım ve Malcolm Barr'ı ejderhaların en uzak köşesinde buldum, ama o da diğer seyirciler gibi bizi izliyordu, dudaklarında alaycı bir gülümseme ve gözleri kısılmış halde.

Onu kaybettin, diye düşündüm, hem sevinçli hem de öfkeliydim. *Onu kaybettin*.

onu kaybettim ve onu sahiplendim.

Ve yakında, bu iş bittiğinde ve diğer alfalara karşı görevimi yerine getirdiğimde, onu daha da tamamen benim yapacaktım. Şanslıysam, önce yuvamızı kurması için ona zaman tanıyacaktım, ama gerçekte, sadece yatağımız olsa bile umurumda olup olmadığından emin değildim. Onu arzuladığım için sürekli şişkin ve ağrılıydim. Penisimin tabanı sürekli nabız gibi atıyordu, sanki onu ilk düğümümle bana bağlayabilmem için zamanını bekliyor gibiydi — bir alfanın omegasına verdiği hediye. Birlikte varisimizi yapacaktık. *Birçoğunun ilki*, diye düşündüm ve omegama gülümsedim, o da kızardı ve azarlayan bir bakışla gülümsememe karşılık verdi.

"Seni bekliyorlar," diye mırıldandı ve karnıma hafifçe dürttü.

"Seni takdir ediyorlar," diye karşılık verdim.

Buna öfkelenerek uzaklaşmaya çalıştı, ama ben onu bırakmadım ve ikimizi birkaç basamaklı merdivenden yukarı çıkardım.

Elimi kaldırdım ve alkışların ve gürültülü konuşmaların beklenen bir sessizliğe dönüşmesini bekledim. "Bugün bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Omega'mı sahiplenme konusundaki sabırsızlığımın çoğunuz için sürpriz olduğunu biliyorum," dedim ve kalabalığın ilgisini ve Brigid'in sinirlerini bozmak için uzun bir duraklama yaparak, o kıvranmaya başlayana kadar ona bakarak özel bir zevk aldım. Kırpık kirpiklerinin arasından bana ince bir bakış attığında, alnına yumuşak bir öpücük kondurdum, bana yaslanışının tadını çıkardım ve sonra toplanan gruba geri döndüm.

"Karşı çıkmak istemiyorum. Hayatım boyunca bu tepeleri sevdim ve burada yaşadım. Uzun zamandır sizin alfanız olarak karşınızda durmak benim en büyük dileğimdi." Alkışlar arasında gülümsedim, Brigid'in eli göğsüme dokunduğunda gururla şişkinlik hissettim. Onun dokunuşunu kendi dokunuşumla kapattım, ikimizi de sakinleştirdim.

"Omega'mı alışılmadık bir şekilde aldım, bu doğru. Bir bakıma," daha yumuşak bir sesle ekledim, böylece kalabalık dinlemek için nefesini tutmak zorunda kaldı, "sanki o beni ilk önce sahiplendi."

Brigid buna kaşlarını kaldırdı, gözleri hafifçe kısıldı.

Parmağımı omurgasından aşağı doğru gezdirdim ve kızgınlığı farkındalığa dönüştü. Onu istiyordum. Onun içinde olmaya *ihtiyacım vardı*. Çiftleşme döneminin kaşıntısı ve yanması hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Bu sabah şafak sökmeden yataktan kalkmışım, çünkü onu istediğim şekilde uyandırırsam yataktan hiç çıkamayacağımızı çok iyi biliyordum.

"Hepinize iyi bir alfa olacağım," dedim, ama Brigid'in bakışlarını yakaladım. "Bunu sağlamak için en iyi omegalar benimle birlikte."

Gözleri seğirdi, eli sırtımda sıkılaştı ve dudakları aralandı, adımı zar zor mırıldandı. Onu daha fazla zorlarsam, seyircilerin önünde çökebilir ve bu kesinlikle bana karşı yumuşamasını sağlamazdı. En azından onu o kadar iyi tanıyordum. Brigid güzel bir gurur sahibiydi. Onurun zırh gibiydi — umarım bir gün bu zırhtan kurtulabilir. Ama burada, kalabalığın önünde değil.

"Onun şerefine ve bugünkü törenin geleneksel şekilde geçmeyeceği için," dedim, hafif homurtular ve zayıf kahkahalar için bir ara verdim, "bu etkinliğe ilginç bir değişiklik öneriyorum."

Omegalar kıpırdanmaya başladı, gözleri büyüdü, gergin görünüyorlardı. Tribünlerde betalar homurdandı. Onlara döndüm, gülümsedim, küçümsememi zar zor gizledim. Belki de hiç gizlemedim.

"Beyler. Eminim çoğunuz kendinize güzel bir kadın bulmak için sabırsızlanıyorsunuzdur. Kuşkusuz, aklınızda birisi vardır. *Umarım* onu da aynı şekilde hissettirmek için elinizden geleni yapmışsınızdır," dedim, alçak sesle, duyulmak için zorlamadan. Dinlediklerini biliyordum. Sonra dikleştim ve seslendim, "Bir omega talep etmek isteyen veya yeni bir eş almak isteyen beta varsa, lütfen sahneye gelsin, böylece omegalarımız sizi daha iyi hayranlıkla izleyebilsin."

"Torion, ne..." Brigid nefesini tuttu, ama sesi itirazlar, şok ve benim şaka yaptığımı düşünenlerin birkaç hafif kahkahası altında boğuldu.

"Çabuk olmanızı öneririm. Hepimizin bildiği gibi, uygun kadınlardan çok daha fazla erkek var," diye bağırdım gürültülü konuşmaların üstüne.

Bir duraksama oldu, birkaç tanıdık yüz birbirlerine gergin bir şekilde baktı ve ardından iri yarısı genç bir beta, göğsünü kabartıp sırtında gururla altın kanatlarını açarak grubun ortasından büyük adımlarla ilerledi. Omega kalabalığına sırtarak saygıyla başını eğdi ve sakın bir şekilde sahneye çıkan merdivenleri tırmandı.

"Bu... delilik," diye fısıldadı Brigid, gözleri bir beta bir beta arasına bakarken, diğer betalar da ona katılmak için acele ediyor, protestoları törenden dışlanma ihtimaline karşı boşa çıkıyordu.

"İtirazın var mı?" diye sordum, başımı ona doğru eğerek, sözlerimi saçlarının bukleleri arasında saklayarak, yumuşak saç tellerinin dudaklarıma değmesiyle vücudumun gerilip şişmesini hissederek.

Brigid'in dudakları sıkı sıkıya kapanmıştı ve ben, onu ve betaları aynı anda kızdırarak bir hata mı yaptım diye merak ettim. Elleri, beline doladığım kolumu kapattı ve şaşırtıcı bir güçle sıkıca tuttu. Hafifçe döndü, bu da onun boş ifadesinin neredeyse tamamen gizlediği gözlerinde bir tür vahşi sevinç görmeme yetti.

"Bunu yürekten onaylıyorum," diye nefes nefese söyledi, bir eliyle ön kolumu anlamlı bir şekilde okşayarak. "Yalnız kaldığımızda bunu sana göstereceğim."

Onu öpmek istedim ve tırnaklarının yumuşak çizikleri bana onun da aynı şeyi düşündüğünü gösterdi. Ama bunu yaparsak, kendimizi tamamen ifşa etmeden bu sahneden inebileceğimizden emin değildim ve bu, o gün için planladığım gösteri değildi.

"Bu senden olmalı," diye mırıldandı ve bu sefer geri çekildiğinde, onu bırakıp, beni bekleyebileceği bankta onun asil duruşunun tadını çıkarmak için kendime biraz zaman tanıdım.

Ben alfa olarak yükseldiğim gün, sanki başarımın bir ödülüymüş gibi, eski ejderhaların gönderdiği vahşi, büyülü bir yaratık gibi evime gelmişti. Benim küçük cadım. *Benim kadınınım*.

Topluluğa geri döndüm, sahneden bana öfkeyle bakan betalara karşı kendimi gizlemeye çalışmadım. Gözlerini kocaman açmış bir sonraki talimatımı bekleyen genç kadınlara baktım, sonra da birkaç yıl önce kendilerini seçen betalara bakarak yeni bir eş bulma şansını deneyen, tribünde ayakta kalan kadınlara baktım. Birkaç gün önce beni azarlayan, yeni bir omega seçme şansı isteyen bazı erkekler, kendi seçtikleri kadınların yanında duruyorlardı, muhtemelen benim planladığım şeyi fark edecek kadar akıllıydılar. Artık yalnız kalan genç bir kadın, terk edildiği için gözlerinden yaşları siliyordu. Adını ya da beta'sının kim olduğunu bilmiyordum, ama inatçı bir kararlılıkla çenesini kaldırdı ve bana dik dik bakmaya başladı.

"Omegalar," diye mırıldandım bekleyen sessizliğe. "Seçiminizi yapın." Kolumu sahnede bekleyen kalabalık erkek grubuna doğru uzattım ve ifadelerinin donduğunu, gözlerinin kalabalığın içindeki birçok yöne kayduğunu, yüzlerinin kızardığını izledim.

Bir an için her şey sessizleşti, omegalar bana bakakaldı, sahnedeki betalar kaderleri hakkında ilk panik anını yaşadı. Son omegalarını geride bırakma kararlarından pişman olan var mıydı acaba?

Sonra yerden parlak, sevinçli bir çığlık geldi, uzun siyah saçlı genç bir kadın sahneye koşarken yolunu açmak için itişip kakışıyordu.

Aynı derecede genç bir adam, zengin bir betanın en küçük oğlu olduğunu tanıdığım, sahnenin arkasından bağırdı ve merdivenlere doğru yolunu açtı. İkili, bedenleri çarpışarak birleşti, kollarını birbirlerine doladılar, ağızları sevinçle birleşti. Arkamda, Brigid hıçkırarak güldü ve ben de ona bir bakış attım, gözlerinin parladığını ve çifti gördüğü için duyduğu mutluluğu gizlemek için ağzını kapattığını gördüm.

Baraj yıkılmıştı ve kadınlar sahneye doğru koşarak birbirlerine ve onları bekleyen erkeklere bağıyorlardı. Bazıları beklemedi, birkaç beta sevgililerine doğru atlayarak yarı yolda buluştu. Muhtemelen en iyisi buydu. Sahne, bir düzine kadar genç kadın için tasarlanmıştı, şu anda yaşanan izdiham için değil.

Sıcak bir el benimkini kavradı ve ben geri çekilip Brigid'in yanına, bankta omuzlarımız birbirine yaslanarak oturdum.

"Bak." Bir dakika önce fark ettiğim ağlayan kadına doğru başını salladı.

"Onu tanıyor musun?"

"Mhm. Emily Anderson," dedi Brigid, kendisinden biraz daha yaşlı görünen kadın merdivenlerden yavaşça inerken.

Bunu duyunca kaşlarımı kaldırdım. Bu kadını hiç görmemiştim, ama kim olduğunu biliyordum. "Cameron Murray'in omegası mı?"

Brigid başını salladı, bakışları Emily'nin sahneye doğru ilerleyişini takip ediyordu. "Ailesinin nakliye işiyle o adamı zengin etti. Malcolm, Murray'in işi değil, sadece parayı talep edebilmesinden dolayı deliye döndüğünü hep söylerdi. Sanırım artık ona yetecek kadar parası olduğuna karar verdi."

"Onu zengin eden onun işi ise, neden başka bir omega arıyor?" diye sordum, Brigid'in yüzündeki ifadenin değişmesini izleyerek.

"Varis yok," diye mırıldandı. "Bir ilişkileri vardı."

Kaşlarımı çattım. "Onun beta'sı ve..."

Brigid başını salladı, gözleri sahne ile Emily Anderson arasında hızla gidip geliyordu. "Malcolm ve Emily. Bir yıl kadar sürdü. Onu yakaladığım ilk kadın oldu."

Gerildim, sonunda onun bakışını takip ettim ve neye baktığını anladım. Malcolm sahnenin ortasında duruyordu ve gözleri

çırpınan, kıkırdayan omega sürüsünü takip ediyordu, ama merdivenleri tırmanmakta olan Emily'yi fark etmemiş gibiydi. Kalabalık gürültülü ve coşkuluydu, tartışmalar ve neşeli birleşmeler sahada her yerde yaşanıyordu. Genç bir kız sevgilisinin etrafına sarılmış dururken, iki yaşlı kişi, belli ki kızın ebeveynleri, onun habersiz sırtına yalvarıyorlardı.

Yerel ejderhaları alt üst etmiştim. Ama benim odak noktam omega'mdı.

"Ondan nefret ediyor musun?"

Brigid o anda bana döndü ve bu düşünceye gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu. Yanakları kızardı ve bana daha fazla yaslanarak sakinleşti. Kolumu omuzlarına doladım, şimdi sahnede olayların nasıl gelişeceğini merak ediyordum.

"O zamanlar öyle düşünüyordum," diye itiraf etti Brigid yumuşak bir sesle. "Malcolm'un başka bir kadının cazibesi olmasaydı bana sadık kalabileceğini düşünecek kadar aptaldım. Bunun asla böyle olmadığını anlamam çok uzun sürmedi."

Emily sahnede Malcolm'a yaklaşıncaya Malcolm, birdenbire sahiplenilme olasılığının farkına varmış gibi sertleşti, ama Emily ona bakmadan yanından geçti.

"Sence kimi seçecek?" diye sordum Brigid'e.

Kaşlarını çatarak sahneyi taradı ve kaşları daha da çatıldı. "Korkarım Murray'e geri dönecek."

"Yeni bir omega aramak için şansını denedikten sonra mı?" diye sordum, bu fikir beni şaşırtmıştı ve şimdi sahnedeki adamı arıyordum. Köşede duruyordu, genç kadınların hiçbirinin ona ilgi göstermemesinden açıkça hoşnutsuzdu. Zengin bir beta olsa da yaşlı bir beta idi, ama ilk olarak yakışıklı sevgilisini sahiplenen genç kadın öğleden sonrasının havasını belirlemiş gibiydi. Omegalar *kendi* seçimlerini yapıyorlardı ve günün kazananları çeşitli konumlardaki genç betalar gibi görünüyordu.

"Bazen affetmek daha kolaydır," diye mırıldandı Brigid, omuz silkerek yüzünü buruşturdu. Donakaldı, sonra yüzündeki ifade açıldı, gözleri hafifçe büyüdü ve dudakları köşelerinden yukarı kıvrıldı.

Emily Anderson durmuştu, ama Malcolm'un, Murray'in ya da bir eşe daha uygun olabilecek diğer yaşlı beta beylerin önünde değil

Şimdi çok uzun boylu, çok şaşkın ve biraz da eski püskü görünen genç bir beta'nın önünde duruyordu. Onu tanımadım, ama neredeyse komik derecede büyük siyah kanatları olmasaydı, bir ejderha soyluundan çok bir insan çiftçiye benziyordu. Belki de zamanla onlara alıştırdı. Her halükarda, minyon ve sevimli yaşlı kadına bakıyordu. Ejderhaların erkeklerinin yaşları aldatıcı olabilir, ama bu delikanlının reşit olalı çok uzun zaman geçmediği, yirmili yaşlarında olduğu açıktı. Bir beta için gençti, ama yine de Emily'nin önceki betasına göre yaşı ona çok daha yakındı.

Omega'ya konuşurken, kulağına ulaşmak için eğilmek zorunda kaldı. Brigid elimi sıktı, Emily parmak uçlarına yükseldi, bir elini genç ejderhanın omzuna koydu ve kulağına fısıldadı. O, açıkça hevesli, gözleri geniş ve ciddi bir şekilde başını salladı ve Emily ona küçük bir gülümseme sundu.

Sonra genç adam kadını ayak parmaklarının ucundan kaldırdı, bir kolunu beline doladı, diğer eliyle de ensesini tuttu. Emily Anderson, hevesli yeni betası tarafından öpülürken Brigid güldü.

"O onu zengin edecek," dedi Brigid bana, gözlerinde genellikle onu yatakta iyice memnun ettikten sonra gördüğüm bir gülümsemeyle. "Ve onun... gençlik enerjisinden hoşlanacağını umuyorum?"

Grave Hills'in omega'larının *çoğu* gençlik enerjisinin tadını çıkarıyor gibi görünüyordu. Ayrıca, daha yaşlı, daha köklü ve daha *güçlü* beta'lardan bazılarıyla kavga etmek zorunda kalacak gibiydim.

Bunu umursamalıydım. O günkü planımdan pişman olmalıydım.

Ama iki narin parmak boynumun arkasına kayıyor, ensemdeki bir tutam saçı büküyordu. Yumuşak bir göğüs koluma bastırıyordu ve sıcak bir nefes kulağımı okşuyordu.

"Şimdi gidersek, ortalık yatışmadan kaleyi kilitleyebiliriz," diye alay etti.

Bazı betalar, bugün hevesli omegaları kazananlar, akıllıca aynı şeyi düşünüyorlardı, coşkulu çiftler kalabalığın içinden çıkıyorlardı, umarım yakında evlerinin yolunu bulurlar.

Sahnede, hala merkezde, Malcolm Barr tek başına duruyordu, bana değil, omega'ma bıçak gibi bakıyordu. Boğazımdaki hırıltıyı yuttum ve Brigid'e döndüm, omzunun üzerindeki kolumu indirip beline doladım.

"Onların şikayetlerine katlanmak zorunda kalacağım," dedim ve sonra reddedilmeyi yumuşatmak için, yanlış yorumlamadan önce, "Ve doğrusu, seninle yatarsam, omega, Uçuş'a geri dönemeyebiliriz," diye ekledim.

Yüzündeki acı ifadesini yakaladım, ama sahnede aşağılanmaya maruz kalmayan Francis Keane, uyarıcı bir bakışla yaklaşıyordu ve omega'mı sorgulamak için vaktim yoktu.

On Dördüncü Bölüm

TORION

"Hills'te hala bazı paralı kadınlar olduğu için şanslısın," diye fısıldadı Francis Keane kulağıma, kalenin büyük salonu hareketlilikle çınlarken. "Şu anda, buradan Gillifenn'e kadar tüm orta halli lordları kızdırmış durumdasın."

"Bugün omegalar tarafından aşağılanmayan varisi olmayan lord yok," diye işaret ettim. Aslında bu bir şans eseri idi, ama şansa minnettardım. "Ve senin de söylediğin gibi, en zengin adamlar da bir ödülle ayrıldılar."

Keane, şüphesiz yine beni uyarılar, ikazlar ve azarlamalarla kulaklarımı sağır etmek için ağzını açtı, ama tam o sırada arkamızda yaşlı bir tenörün titrek sesi duyuldu.

"Bırak şunu Francis. Önümüzdeki on yıl içinde, bir asırda gördüğümüzden daha fazla sağlıklı yeni doğan bebek göreceğiz. Genç çiftler, bu salonda birbirlerine atlamamak için kendilerini zor tutuyorlar," dedi Ned McIntyre.

Ben gülmemi zorla bastırdım, Francis Keane ise şok ve sinirden öfkeyle bağırdı.

"Turunu yap, kızgınları yatıştırmalısın. Omega'n, akıllıca bir seçim *olmasa* da, kesinlikle üzerine düşeni yapıyor," dedi Francis ve sonunda Ned'e tek kelime etmeden ayrıldı.

"O kendini beğenmiş bir ukala. Skybern'lerle soyumuzu karıştırmanın sonucunu gösteriyor."

"Annem Skybern'den geliyor," dedim ve Ned, Keane'in yanımdaki yerini alırken ona gülümsedim.

"Evet, ve bugün ne kadar karışıklık yarattığına bak," diye karşılık verdi Ned, sırtarak.

Odaya bakındım ve genç erkek ve kadınların birbirlerine sarılıp, rahatça oturmuş, hatta bazıları daha az nazik pozisyonlarda, birbirlerini sahiplenmekten çılgınca mutlu göründüklerini gördüm. Ayrıca, kaşlarını çatmış ve bir araya toplanmış, şüphesiz egolarını incittiğim için bana komplo kuran "orta halli lordlar"a ve yanlarında yeni omegalarla oturan kendini beğenmiş zengin adamlara da bir göz attım. Ve son olarak, bakışlarımı, sırtında kıvrımlı ve parlak bakır rengi bir desenle kaplı, canlı mavi renkteki ince silüete diktim — omega'm, bir çiftten diğerine geçerek tebrikler ve gülümsemeler sunuyordu.

Odayı yüzüncü kez taradım, Barr'ı arıyordum. Dışarıda, havaya çılgın kıvılcımlar saçan parlak bir şenlik ateşinin etrafında müzisyenler ve dansçılarla birlikte daha fazla eğlence sever vardı ve Brigid'in kalede düzenlediği ziyafeti tamamlayan yemek tezgahları vardı.

Şimdiye kadar, Brigid'in eski beta'sı içeri adım atmamıştı. Hem rahatlamış hem de şüphelenmiştim. O, yükseltilmiş platformda tek başına bırakılmış bir omega tarafından seçilmişti. Kadın, ona bir varis verebilecek kadar genç görünüyordu, ancak sıradan biriydi ve Barr ile sanki aralarında bir anlaşma yapmışlar gibi el sıkışmıştı.

Eğer onun herhangi bir kadın tarafından sahiplenilmesini engelleyebilseydim, bunu yapardım, ama en uçuk planımda bile bu çok aşırı bir hakaret olurdu. Sadece kadının seçimiyle neye bulaştığını bildiğini umabilirdim.

Omega olmasaydım bugün nasıl geçecekti diye merak ettim. Sahnede duran erkeklerden biri olsaydım. Brigid'in, koyu saçlı genç kadının betasını sahiplendiği gibi, merdivenlere koşarak ve sevinç çığlıkları atarak beni sahipleneceği fantezisini istedim. Ama gerçeği biliyordum. Brigid sahneye koşmazdı, ne benim için ne de başka bir erkek için. Bugün kavganın sonunda eşsiz kalan omega yoktu, ama omega'm benim tarafımdan sahiplenilmemiş olsaydı muhtemelen olurdu.

Garip bir şekilde, bu düşünce beni gülümsetmişti.

Brigid tören için kulübesinden bile çıkmazdı.

Hills'te, erkek bir ejderhanın eşlik etmesindense tek odalı bir kulübeyi ve başkalarını bakmakla geçen sefil bir hayatı tercih eden tek omega'yı bulmuştum. Hayır, o beni buldu.

Ve yine de... Salonun diğerk ucunda gözlerini yakaladım, bakışlarımlın sııcaklığıyla yanaklarının kızardığını, dudaklarının kıvrıldığını gördüm.

Yine de, onu beni istemeye zorlamıştım. En azından yatakta.

"İkiniz de aşk delisi aptallar," dedi Ned yanımda homurdanarak.

Gülümsemem yarı yürekliydi. "O beni henüz sevmiyor, Ned."

O güldü ve omzuma hafifçe vurdu. "Sen ve babanı kastettim, evlat."

Sanki onun bana karşı çıkmasını umuyormuşum gibi, göğsüm rahatsız edici bir şekilde sızladı. "Ah. Anladığım kadarıyla sen de bugün bir hata yaptığımı düşünüyorsun."

Ned bunu duyunca mırıldandı ve koltuğumun koluna oturarak kanatlarımız birbirine değdi. "Bence bugün akıllıca davrandın. Sahnede sadece omegalar senin iyiliğinden memnun değildi. Seyirciler arasında, senin onların türlerine bir seçenek sunmandan umut alan genç kızlar, genç ve yaşlı anneler de vardı. Bugün kadınlarımızı Hills'i terk edip daha yeşil çayırlara gitmemeleri için ikna etmiş olabilirsin."

Bunun üzerine daha dik oturdum ve Ned bana gözlerini devirdi.

"Bu, betaların da aynı şeyi kabul edeceği anlamına gelmez," diye ekledi kuru bir şekilde. Ben iç geçirdim. "Bulabildiğim küçük zaferleri kabul edeceğim."

"Alfa olarak yükseldi, evlat. Bir omegaya sahipsin. Henüz meydan okunmadın," dedi Ned, kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Bunlar zaferlerdir. Bunları hatırla ve say. Ve işte bir tane daha. Hanımefendi yaklaşıyor."

Ned ve ben ikimiz de ayağa kalktık, ama o benden önce Brigid'e selam verdi, elini tuttu ve tahmin ettiğimden daha fazla eğildi. "Sir Edward McIntyre, hanımefendi," dedi, şaşırtıcı derecede centilmen bir tavırla.

"Ah, annemin tarifine tam olarak uyuyorsunuz, lordum. Günlüklerinde sizden çok övgüyle bahsetmişti," dedi Brigid.

Ned'in dik duruşunu, yanaklarının kızardığını hayranlıkla izledim. "Ah. Beni hatırlamasına şaşırdım. Ben onun dikkatini çekecek kadar önemli biri değildim. Annene çekmişsin. Hills ailesine yakışır güzel kadınlar."

"Kimsenin dikkatini çekmeyecek biri olduğunuzu sanmıyorum, Sir Edward," dedi Brigid, gülümseyerek ve hala Ned'in elini tutarak.

"Omega'mla flört etmeyi bırak," dedim Ned'e alaycı bir şekilde, onun daha da kızarmasına sevindim.

Ama bana keskin bir bakış attı. "Çocuğa fazla serbestlik vermeyin. Kadın zevki ne kadar iyi olursa olsun, o aptal bir velettir."

Ned bizden uzaklaşırken Brigid güldü, sonra ben onun elini tutup kendime doğru çekerek kucağıma oturtunca nefesini tuttu. Yakındaki ejderhalardan birkaç kişi alkışladı ama ben onları görmezden gelip Brigid'in yüzünü kendime çevirdim.

"Bu, kalede bugüne kadar görülen en güzel ziyafet," dedim, sesim alçak ve samimi.

Brigid içini çekerek bana yaslandı ve takmış olduğu maskenin bir kısmı kayarak yorgunluğunu ortaya çıkardı. "Senin hoşuna gitmesine sevindim."

"Bu gece bana bakmaya tahammül edemeyen erkekler bile eğleniyorlar," diye ekledim.

Brigid, küçümsenen beta erkeklerin yönüne baktı. "Hasar ne kadar ciddi?"

"Bilmiyorum ve bu gece umurumda da değil. Ne zaman yatabiliriz? Yarın sabah erken kalkmamız gerekiyor." Ve bu gece, alışkanlığa kapılmamak için çok cazip olmayacak birkaç dokunma şekli düşünüyordum.

Ama Brigid kaşlarını çattı ve kucağına baktı. "Sen Uçuş'a katılırken ben burada kalmalıyım diye düşünüyordum."

"Burada mı kalacağım?" diye tekrarladım.

"Yuvayı henüz bitirmedim ve..." "Brigid, senin yerin benim yanımda."

Kollarımda kaskatı kesildi ve ben, bu sözlerin onu neden rahatsız ettiğini ve bunu değiştirmek için ne yapabileceğimi merak ederek, zorlukla yutkundum.

"Bunun doğru olduğunu biliyorum, ama diğer tüm alfalara ne olacak?" diye sordu, beni sinirlendiren bir alçakgönüllülükle. Cesur cadım nereye gitmişti?

"Omegaları olanlar onların eşlik etmesini sağlayacak," dedim.

Gözleri kısıldı ve yüzünü odanın geneline çevirerek, sanki benim kucağımda eğleniyormuş gibi davranarak bir gülümseme takındı. Eğleniyor olmalıydı, en azından ben onun için bunu istiyordum.

"Sadece... baskıcı geliyor," dişlerinin arasından söyledi.

"Baskıcı." Neden onu tekrar edip duruyordum?

"Bütün o alfa erkekler bir arada," diye fısıldadı.

Elini kucağında buldum, tereddüt etmeden parmaklarımızı birbirine doladıgında rahatsızlığı biraz azaldı.

"O zaman benim arkadaşlığımı da baskıcı mı buluyorsun?" diye sordum, sesimi hafif ve alaycı tutmaya çalışarak.

O, öfkeyle nefes alıp geri dönerek gözlerime baktı. "Hayır," dedi, ses tonu sabırsızdı, sanki bunu bilmem gerekmiş gibi. Rahatlamıştım ama o devam etti, "Ama bazen gerçekten çok bunaltıcı olabiliyorsun."

O kucağımda otururken, ona bakmaktan başka bir yere bakacak yer yoktu, ama ben bakışlarımı onun omzunun üzerine odakladım ve ifademi boş tutmak için elimden geleni yaptım.

"Kötü anlamda değil," diye mırıldandı.

İlle de.

"Torion," diye ikna etti ve beni incittiğini bildiği belliydi.

Bu da bir şekilde yarayı daha da kötü hissettirdi. Serbest elimle yüzüne uzandım
yüzüne uzandım ve ağzını yavaşça öpmek için ağzımı ona yaklaştırdım. Bu, birbirimizi teselli etmek için yaptığımız bir hareketti ve her zamanki sıcaklığımız yoktu.

"O zaman bu gece ayrılacağım," dedim.

"Bu gece mi?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Torion, ben sadece... Öyle demek istemedim..."

"Öyle değil," diye aceleyle söyledim, çünkü onun dürüstlüğü için özür dilemesini istemiyordum. "Etkinliğin eş sunucusu olduğum için, sabah hazırlıklara yardım etmek için orada olmam en iyisi olacak. Sadece gece boyunca uçmanı istemedim."

Kaşlarını çattı, parmakları kucağında benimkilerle oynuyordu. "Emin misin?"

Başımı salladım ve çenesini çektim — inatçı, keskin ve gururlu, tıpkı kendisi gibi.

—tekrar hızlıca öpmek için geri döndü. "Eminim. Burada kal. Yuvayı hazırla."

Elleri yüzümü çevreledi ve ilk başta gözlerine bakmak zordu, sonra da gözlerim onun gözlerine takıldığında acı verici oldu, çok şey gördüler, karşılığında çok az şey söylediler.

"Dönüşünü sabırsızlıkla bekleyeceğim, Torion," dedi, yavaş ve sade bir şekilde. Dürüstçe. Sözlerini içtenlikle söyledi.

Ama ben de kendime karşı dürüst olabilirdim. Brigid, bugün o sahnede durmuş olsaydım beni seçmezdi. Diğer betaların arasında dik durmuş olsaydım seçmezdi. Orada tek başıma durmuş olsaydım seçmezdi.

İnledim, kendim ve benimle birlikte

—dağ uçuşuna yanımda getirmediğim arkadaşlarım. Çünkü Brigid kalede kalmak istemişti ve ben henüz yerel bir betaya yeterince güvenmiyordum.

Kanvas çırpındı ve ben başımı kaldırıp Seamus'u görünce iç geçirdim. "Cadogan ve omegasını taciz etmekten bıktın mı?" diye sordum.

"Şimdilik," dedi Seamus, sırtarak ve şarap sürahisi, et, peynir ve meyve tabağının yanında bulunan koltuklardan birine oturdu. "Neden Worthington'ın omega'nla ilgili tuzağına düştün?"

Seamus'un varlığını görmezden gelerek iç geçirdim ve omuzlarımı silktim, öne doğru eğilip annemden öğrendiğim rutin hareketleri yaptım. "Çünkü buraya gece uçtum. Çünkü neredeyse çiftleşme dönemine girdim. *Çünkü* omegamın, onu sahiplenmememi, onu vahşi doğada huzur içinde bırakmamı tercih edeceğini fark ettim."

Seamus homurdandı. "Kadınlar."

Adamın en az bir asırdır Craven Denizi'nin alfa erkeği olduğunu ve hiç omega almadığını düşünürsek, bu konuda ne kadar bilgisi olabileceğinden emin değildim.

"O zaman senden nefret mi ediyor?" diye sordu Seamus.

Çok hızlı bir şekilde doğrulup, kendimi daha yavaş ve derin nefes almaya zorladım, kollarımı başımın üzerine kaldırdım. "Hayır, benden nefret etmiyor."

"Yatakta onu memnun edemiyor musun?"

Gözlerimi devirdim ve onun kışkırtmasını görmezden geldim. "Yatakta çok iyi anlaşıyoruz."

"Cadogan'ın küçük omegasını seviyorum," diye düşündü Seamus, ağzını çok fazla üzümlle doldurarak.

"Bunu çok açık bir şekilde belli ettin," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Gülümsedi ve elini salladı. "Beni *uyarma*, Feargus. Bleake Isle ile sorun çıkarmak gibi bir niyetim yok. Sadece, beni etkileyen bir alfa'nın omegası ile hiç tanışmadım... benim için cazip olabilecek türden bir omega. Genelde onlar... bilirsin..."

"Omega Worthington mu?" dedim, Skybern'deki huysuz ve kibirli kadını düşünerek.

Seamus yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Ama ona yakışıyor."

İç geçirdim, bacaklarımı ayırdım, kollarımı öne ve arkaya uzattım, kanatlarımı da aynı şekilde açtım. "Öyle. Daha önce fark etmeliydim."

Damian'ın benim müttefikim olduğunu sanıyordum, ama bugün onun ısrarcı ve dırdırcı tavırlarından sonra, babamdan daha çok Damian'ın dinleyicisi olduğumu fark ettim. Onun planlarına işbirliği yapmayacaksam, bir sorun çıktığında kesinlikle benim yanımda olmayacaktı.

"Peki ya omega'n? Sana uygun mu?"

Tereddüt etmedim. "Uyuyor. Aslında, bence onda bir alfa ruhu var. Gururlu. İnatçı. Akıllı. Çevresindeki insanları önemsiyor."

Seamus beni izledi. "Çok ciddi birine benziyor. Seni de çok ciddi yapıyor mu?"

Uzağa baktım. Alfa olduğumdan beri yaptığım seçimleri ve Brigid ile geçirdiğim zamanları, onu gülümsetmek için yaptığım veya söylediğim şeyleri düşündüm.

"Hayır, aslında."

Seamus koltuğun kolçaklarına ellerini vurdu. "Eh, bu bir rahatlama. Kendini ciddiye aldığında dayanılmaz derecede duygusal oluyorsun. Şu anki gibi."

Buna güldüm ve göğsümden geçen bu duygu, uzuvlarımı hafifletmişti.

Seamus omuz silkti. "Eğer seni yeterince seviyorsa, yatakta senden hoşlanıyorsa, geri kalan sorunu da halledebilirsin."

Geri kalan sorun, ben omega'ma aşık olmaya başlamıştım, onun da bana katılması için beklemeden. Ama Seamus haklıydı

haklıydı. Brigid'in ziyafetteki sözleri beni incitmişti, ama öyle olması amaçlanmamıştı. Neden Uçuş'a gelme fikrine karşı çıktığını bilmiyordum, ama kalenin ortasında, ejderhalarla çevriliyken, ondan gerçek bir cevap almaya zaman ayırmamıştım. Sadece... gitmiştim. Kendime yüzümü buruşturdum, Seamus'tan bu ifadeyi saklamaya çalıştım ama başaramadım.

"Bu senin ilk alfa kızgınlığın," dedi Seamus sakın bir şekilde, bazen denizdeki yolculuğumuzda beni çok sakinleştiren o derin dinginliğini takınarak. "Duygularının iniş çıkışları olması normal. Yanında bir omega varken durumun daha da karmaşık hale geldiğini tahmin ediyorum."

"Neden hiç omega almadın?" diye sordum.

Seamus sırttı. "Oh, bunu düşündüm. Karaya ayak bastığımda, misafirperver bir hanımefendiyle akşamın tadını çıkardığımda, zamanının geldiğini düşünüyorum. Ama denizdeki hayatımı asla bırakmayacağım. Cesur bir sonradan görme bunu benden alamadıkça. Ve bu, daha nazik cinsiyete uygun görünmüyor."

Buna mırıldandım. Bana göre, omegaların bu konuda fazla seçeneği yoktu. Çoğu, evlerinde, bölgelerinde sıkı bir şekilde tutuluyordu. Nadiren kaçmayı başaranlar vardı, ama bunların çok azı yakalanıyordu.

"Denizde kaçan bir omega gördün mü hiç?" diye sordum, on yıllardır Hills'ten kaybolan birçok kadını düşünerek.

Seamus öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine koydu, gözleri çadırımın aralık perdesine kaydı ve batmakta olan güneşe doğru baktı. "Hayır, diğerleri ne düşünürse düşünsün. Ve ben aradım. Alfalar için değil, omegalar için. Bu en kolay seyahat şekli değil."

"Hatırlıyorum," dedim kuru bir şekilde, hayatta kalamayacağımızdan emin olduğum bazı fırtınaları düşünerek.

"Ya o kadınların, suyu benden daha iyi bilen bir çobanı var, ya da..."

Ya da belki de çabaları sırasında kaybolmuşlardı. Seamus ile seyahatlerimizde yaşadıklarımızı düşününce, ikincisi daha olası görünüyordu. Acı dolu bir sessizlik içinde bir an paylaştık.

"Sen ve Cadogan'ın, bölgelerinizden daha az kadın kaybetmek için elinizden geleni yapacağınızı umuyorum," diye mırıldandı Seamus.

Dudaklarım seğıirdi. "Aslında, dün Grave Hills'te başardığım şeyi duymak isteyebilirsiniz."

Yakında Brigid'e geri dönecek, somurtkan ayrılışımı telafi edecek ve zamanla onu tamamen kazanabileceğimi düşünüyordum. Kolay olmayacağını biliyordum, ama o bu çabaya değeceğini çoktan kanıtlamıştı. Sadece sabırlı olmam gerekiyordu.

On Beşinci Bölüm

BRIGID

Nefes nefese, alınımdaki teri avucumun içiyle silerek yatak odasının kapısına yaslandım ve önümdeki yuvayı incelemeye başladım. Torion'un yatak odasının büyük bir kısmını, adaçayı yeşili kadifeden yapılmış uzun bir çadır kaplıyordu. Açıklığı zar zor aralanmış olan çadırın içinden, sık sık kullandığımız büyük bakır küveti görebiliyordum. İçeriye girince, ışık azaldığı için alan bulanıklaştı ve ince krem rengi keten kumaştan yapılmış başka bir çadır, yatağı görüş alanından gizledi. Yerel marangozlara, üstünde çekici bir süs desenli sedir ağacından yarım duvarlar yaptırmıştım. Bu duvarları yatağın etrafına birkaç metre mesafeyle yerleştirip, boşlukları tüy yastıklar ve yün yastıklarla doldurarak yatağı her yöne doğru genişletmiştim.

Alfa'ya yakışır bir yuvaydı.

Başparmağımın köşesini çiğneyerek, aralık kadife perdenin arkasından pencereye baktım. Güneş, ufukta batmaya başlamıştı.

Torion'la gitmeliydim, diye düşündüm, artık tanıdık gelen ağır ve ekşi bir his göğsümde yuvarlandı. İsyankarlık sert bir şekilde geri tepdi ve ben de incinmiş başparmağımı çekip, elimi yanıma sıkıştırdım ve çenemi kaldırdım.

Torion bana bir günden fazla önceden haber verseydi, onunla birlikte gidebilirdim. Kaleyi eski haline getirmek için haftalarca uğraşmamış olsaydım ya da son birkaç gündür seçim töreni için hazırlıklar yaparken deliye dönmemiş olsaydım. Yuvayı şimdiye kadar hazır hale getirmem gerektiğini bilseydim.

İç geçirdim. "Biliyordun," diye mırıldandım kendi kendime, başımı sallayarak, yatağın etrafındaki perdeleri açtım ve yığılmış yastıklar ve yumuşak çarşafaları görünce kendimi sakinleştirdim.

Başından beri bu dönemin geleceğini biliyordum. Alfa'nın omega'sı olmak için pazarlık yaptığımı, bu rolün benden bir kez daha destekleyici ve tatlı, kapıya gelen herkese sıcak davranmamı gerektirdiğini biliyordum. Nehir kenarındaki ormandaki yerime ne kadar bağlandığımı fark etmemiştim, bir erkeğin kadını olarak geri adım atmanın ne kadar şok edici olacağına kendimi hazırlamamıştım, hem de bu sefer daha da büyük bir ölçekte.

Seçim töreni için onlarca yıllık bir elbise giymiştim, Tanrı aşkına. Geldiğim günden beri çoğu gün, alfa'nın omega'sı olmaktan çok, tozlu, terli ve dirseklerime kadar işlere gömülmüş bir hizmetçi olmaya daha uygun olduğumu hissediyordum.

Çünkü ben öyle olmayı seçmiştim.

Arkamda bir kapı çalındı ve göğsümde parlak bir zevk hissettim, ama bu his çabucak yok oldu. Torion henüz dönmemişti ve kendi yatak odasının kapısını çalmazdı.

"Evet?" diye seslendim, yuvadan uzaklaşarak.

"Hanımefendi, eski alfanın odasında bir beta var," diye cevapladı kapının diğer tarafındaki hizmetçi. Artık odaya girmemeleri emredilmişti, böylece odada sadece benim ve Torion'un kokuları kalacaktı.

"Bir beta mı?" diye tekrarladım ve kapıya doğru yürüdüm. Koridora çıktım ve genç hizmetçilerden birinin gergin bir şekilde ellerini ovuşturduğunu gördüm.

"Bayan Maggie onunla birlikte, hanımefendi, ama o onunla konuşuyor ve istenildiği gibi gitmiyor."

Soğuk bir korku içimi kapladı. "Ben bu durumu halledeceğim. Bu kapının önüne birkaç iri yarı delikanlı gönderin. Kimse içeri girmemeli. Özellikle de bu beta."

Kim olursa olsun, diye düşündüm, zaten biliyor olabileceğimden korkarak.

Hizmetçi, ben kule merdivenlerine doğru koşarken derin bir reverans yaptı. Beta olarak Malcolm'un kokusu daha hafifti, ama yine de kendimi hazırlamam, kollarımı kavuşturup gözlerimi kısarak kapıya ulaşmam ve dilimde keskin bir söz bulundurmam için yeterli bir uyarıydı.

Beni bekliyordu, kolları açık ve yüzünde şüpheli bir ifadeyle. "Alfa'nın odasını bile almamış mı? Bu yeterince açıklayıcı olmalı."

Dişlerimi dilimle sildim ve taktiğimi değiştirdim. "O alfa. Alfa'nın odası, onun seçtiği yerdir. Bundan bağımsız olarak, burada olmaya hakkın yok Malcolm."

Alaycı bir şekilde güldü, gözleri beni baştan aşağı süzdü. "Onun omega'sından çok çamaşırcısı gibi görünüyorsun."

Gözlerimi kırptım, dudaklarım kıvrıldı, bu sözlerin beni incitmediğini fark edince hem şaşırdım hem de sevindim. "Çocukça davranıyorsun Malcolm. Eve dönmelisin. Alfa geri döndüğünde beni *burada* taciz ederken bulmasını istemezsin."

Malcolm çenesini sıktı ve bir adım öne çıktı, aramızdaki mesafeyi çok hızlı bir şekilde kapattı. "Alfa'nın varisini doğuramadığında ne yapacaksın, omega? İkimiz de biliyoruz ki vücudun bu konuda bir hayal kırıklığı," dedi alçak sesle, fazla tatlı bir fısıltıyla.

Ona neredeyse ona vereceğim varlığı anlatma isteğimi yuttum. Benimle birlikte yas tutmayı hak etmiyordu, bu yüzden ifademi boş tutmak için elimden geleni yaptım.

"Vücudun birçok yönden hayal kırıklığı yarattı," diye devam etti Malcolm, daha rahat bir bakışla beni okşayarak. O bakış, acı sözlerine rağmen bir zamanlar beni heyecanlandırırdı. Artık hiçbir şey hissetmiyordum ve bu farkındalık, o konuşmaya devam ederken nefes almamı kolaylaştırdı. "Neden başka bir yerde teselli aramak zorunda kaldığımı sanıyorsun?"

Kaşlarım çatıldı ve Malcolm'un gözleri zaferle parladı, dudaklarımı ıslattığımda bakışları dilimi takip etti.

"Anladım ki, lordum, benim sunabileceğim en iyi şeyleri ortaya çıkarmak için gerekli anlayıştan yoksundunuz," dedim yumuşak bir sesle, Torion'u, ağzını ve ellerini, beni kollarında parçalanırken izlerken parıldayan halini düşünerek.

Alfama olan düşüncelerime çok odaklanmıştım, kaçmak için çok yavaştım ve Malcolm beni omuzlarımdan sıkıca yakaladı, gözleri öfkeyle ve aynı zamanda hatırladığım ama şu anda yankısını hissetmediğim bir açlıkla parlıyordu.

"Öyle mi? Belki de sen..." Malcolm'un hırlaması, önlüğümden Torion'un yuvası için kadife ve keten kesmek için kullandığım makası çıkardığımda kesildi. Makas keskindi ve Malcolm'un boğazına bastırdığımda soluk bir

bir iz bıraktı, ince kolum aramızda kolayca uzanıyordu.

"Delirdin mi, Malcolm Barr?" Sesimin titrememesine dikkat ederek tısladım. Bana dokunmasına, beni tutmasına hazırlıklı değildim ve bu, kalbimin göğsümde çok hızlı ve çok sert atmasına neden oldu, ama elim, eski sevgilimin boğazına makasın keskin ucunu bastırırken sabit kalmıştı.

Elini gevşetip bıraktı, yüzü her zamanki soğukkanlılığına döndü. Silahımı yerinde tuttum.

"Buradan git. Yeni omeganı al. Eve dön," diye tek tek kelimeleri sıkarak söyledim. "Bana dokunmaya cesaret ettiğini alfa'ya söylememem için dua et."

Malcolm yavaşça geri çekildi ve ben, omuzlarının düşmesini, nefesinin bir iç çekişle dışarı çıkmasını izlerken sevinç çığlığı atmamaya çalıştım. Gözlerini makasın ucunda tuttu ve ben, gelecekte kendi çamaşırcı kadınına karşı temkinli davranacak kadar akıllı olup olmayacağını merak ettim.

"Özür dilerim, Omega Feargus," dedi, çok kısa ve sert bir reverans yaptıktan sonra etrafımdan dolaşarak kapıdan çıkıp gitti.

Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyamayacak kadar uzaklaşana kadar bekledim, sonra ben de içimden bir iç çekip makasımı önlüğüme geri koydum ve geriye doğru düşerek kapı çerçevesine yaslandım.

Şimdi yıkanmam gerekiyordu, Malcolm'un izlerini üzerimden silmem gerekiyordu, hem kendim hem de Torion'un kızgınlığı için. Yemek yemem gerekiyordu, yaklaşan kızgınlık dönemine hazırlanmam gerekiyordu, o zaman daha az fırsat olacaktı. Ama titreyerek, bir mil koşmuş gibi nefes nefese dururken, tek *istediğim* Torion'un önümde görünmesiydi, nazik ve tatlı, geçmişe ve dünyanın geri kalanına karşı bir kalkan olarak.

Titremem durduğunda, dik durdum ve aşağı kata döndüm, Torion'un yatak odasının kapısında bekleyen iki iri yarı insan adamı görünce sevindim.

"Adamın kalenin ön kapısından çıktığını gördük, hanımefendi," dedi gençlerden biri, geç kalmış bir selam vererek.

Ellerimi kalçalarımın üzerine koyup başımı salladım. "İkinize de teşekkür ederim. Lütfen banyo için sıcak su gönderin. Ve alfa'nın çiftleşme dönemi için gerekli tüm malzemeleri." Ben

Kapıya ulaştığımda, son anda dönüp onları durdurmak için seslendim. "Dışarıdakilerden, kalan ejderhaların bir an önce ayrılmalarını rica edin. Mümkün olduğunca kibarca, unutmayın."

Adamlar isteğimi yerine getirmek için aceleyle uzaklaştılar ve ben yatak odasına girip önlüğümün bağcıklarını çekiştirerek saçlarıma bağladığım mendili çıkardım.

Torion yakında dönecekti. Çiftleşme döneminin yaklaştığını söylemişti. Bunun başlamasını beklemek yerine, ben kendim başlatacaktım.

Karanlık bir kararlılık beni sardı, küçük intikam ve bencil tutku birbirine karışmıştı. Artık Torion'u daha iyi tanıyordum. Beni istediğini biliyordum. Onun arzusunu ele geçirecek ve onu çiftleşme döneminin talebine dönüştürecektim.

Alfa bu gece benim olacaktı.

On Altıncı Bölüm

BRIGID

Sabah ışığı yuvanın içinde hafifçe sönmüştü, ama yine de tek başıma olduğumu çok iyi bilerek, sinirli bir bakışla onu karşıladım.

Torion gece kaleye dönmemişti, bundan emindim çünkü yuvadan yarım düzine kez çıkıp ön kapının dışında görevli muhafızlara sormuştum.

Yatağa oturarak homurdandım, arkama attığım yastıklar yerlerinden düşerek yere yuvarlandı. Yorgun ve sinirliydim, ayrıca beni daha da sinirlendiren mide bulandırıcı bir endişeyle mücadele ediyordum. Torion dün gece geri döneceğine kesin olarak söz vermemişti, ama benimle yeniden bir araya gelme isteği, ya da en azından çiftleşme döneminin çağrısı, yolculuğun kısa olmasını sağlayabilir diye *düşündüm*.

Belki de sen giderken onu aşağılamamış olsaydın öyle olurdu, diye düşündüm, inleyerek yüzümü ellerimle ovuşturdum.

Kalenin derinliklerinden gelen düşük bir mırıldanma, kadife perdelerden yankılandı, sönük ama tanıdık bir ses, ve ellerim kucağıma düştü.

Torion.

Hala sabahın erken saatleriydi, yani şafak vakti yola çıkmış olmalıydı.

Gülümseyerek, battaniye ve yastıklarla boğuşarak yatağın ayak ucuna ulaştım, bornozumu kapıp, koridora çıkmak için aceleyle neredeyse ters giyiyordum. Kapıyı açana kadar ikinci sesi duymadım.

Yumuşak, boğuk bir kadın kahkahası kalenin büyük salonundan yankılandı. "Yataklar da taştan mı yapılmış?"

Bir an için boş bir umut belirdi. Belki de dün gelen ejderhaların hepsi eve dönmemişti. Belki de

Torion'un sesi değil, başka bir ses duymuştum.

"Elbette hayır. Buraya gelirken yol boyunca koyunları görmedin mi?" diye sordu Torion, sesi o kadar rahattı ki, balkona ulaşmadan bile gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Koyunların üzerinde mi uyuyorsun?" diye alaycı bir cevap verdi kadın.

Kalbim çöktü, artık  l  bir yük gibiydi, aşağıya bakıp onları birlikte gördüğümde midem bulandı. Kadın güzel ve r zg rla saçları dalgalıydı, koyu kahverengi saçları omuzlarından ve sırtından aşağıya örgüler halinde sarkıyordu, dolgun, uzun boylu ve kadınsıydı. Genç bir omega değildi, ama benden daha gençti, tahmin ettiğim gibi.

"Genelde söylenenlerden daha iyi bir söylenti," dedi Torion, yüzünde çarpık bir gülümsemeyle, yüzünü kaldırıp bana doğru dönmeye başladı. Bir sütunun arkasına saklanıp sonra nereye  ekilecektim? İlk geldiğimde kaldığım odaya mı? Kul beme mi?

"Omega'mla flört etmeyi kes."

Donakaldım ve Torion'un bakışları beni buldu, ama benim bakışlarım, sözlerin geldiği yer olan kale kapısından giren    adama yöneldi. Koyu renk gözleri ve saçları olan, koyu kahverengi kanatları olan yakışıklı bir figür, Torion'un konuştuğu kadına ulaşmak için uzun adımlarla ilerledi.

"Arkadaşlarını benimle flört etmekle suçlamayı bırak," diye karşılık verdi kadın.

"Onlar seninle flört etmeyi bıraktıklarında yapacağım," dedi, şehvetli ve a  bir gülümsemeyle kolunu onun omzuna dolayarak onu göğsüne çekti. Ama başının tepesine kondurduğu öpücük şefkatli ve iffetliydi.

"Ahh, bu o olmalı," dedi grubun en iri olanı, uzun saçlı ve yırtık pırtık giysili ama kendinden emin, g r sesli adam. O anda fark edildiğimi anladım.

Torion hala beni izliyordu ve onu güzel bir kadınla gördüğümde beni sertçe vuran kıskançlık, onun bakışlarındaki bariz açlık, umut ve beklenti karşısında yok olup gitti. Nefesimi tuttum ve merdivenlere doğru döndüm. Geceliğimin  zerine bir bornoz giymiştim, ama grupta gerçek dostluğu gösteren bir rahatlık vardı ve hepsi de açıkça uçuştan yeni inmişlerdi.

Torion merdivenlerin yarısında bana ulaştı, beni yakalarken ellerinin ısısı kalçalarımı yakıyordu, hafifçe eğilip burnunu şakağıma dayadı, kokumu alırken nefesinin hışırtısı vücudumdaki ince tüyleri diken diken etti.

"Seni uyandırdık," dedi, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. Diğerlerinin onun omzunun üzerinden bizi izlediğini görebiliyordum, ama gözlerimi kapatma dürtüsüne kapıldım.

"Hayır. Sadece yataktan kalktım." *Sesini duyduğumda.*
Çünkü seni bekliyordum. "Önce giyinmeli miyim?"

"Hep birlikte yukarı çıkıp hazırlanacağız. Önce gelip merhaba desene?" Geriye yaslandı, kaşlarını çatı. "İki alfa var."

Ve ben alfa erkeklerin baskıcı olduğunu söylemiştim. "Peki ya arkadaşların?" diye sordum onun yerine. *Tatlı* konuşmakta pek iyi değildim, ama onun gittiği geceki kadar huysuz olmadığımı oldukça emindim.

"Evet, ama bu önyargıya kapılma," dedi, şimdi gülümseyerek geri adım atıp elimi tutup beni aşağıya indirdi. "Ben... hepsine bu gece dinlenebilecekleri bir yer teklif ettim."

Torion'u kaleye döndüğü anda baştan çıkarmak, alay etmek ve yatağı atmak gibi aptalca planıma gülme isteğine direndim, ama gülümsememi ortaya çıkardım ve misafirlerimize döndüm.

"Seçim töreninden sonra odalar yenilendi. Misafirleri ağırlamaya hazırız," dedim. Torion parmaklarını benimkilerin etrafında sıktı.

Tanıtımları yaptı: Bleake Isle'ın Alfa'sı, onun omega'sı ve üvey kardeşi, ve Craven Denizi'nin Alfa'sı, Torion homurdandığında parmaklarımın üzerine eğilip onları öperek göz kırptı.

"Ziyaretimizin sizin için çok yorucu olmaması için elimizden geleni yapacağız," dedi Alfa de Roche, Torion'un bakışlarını görmezden gelerek beni dikkatle süzdü.

Yanaklarımdaki sıcaklığı görmezden gelerek nazik bir şey söylemeye çalıştım, ama Torion burnunu çekip bizi geri çevirdi. "Onun endişelenmesi gereken tek kişi sensin, o yüzden davranışlarına dikkat et, de Roche."

"Bütün zamanını bir grup asi adamla gemide geçirirken, terbiyeli davranmak zor olmalı," dedi Alpha Cadogan, omega'sını yanına alıp bizi takip ederek.

Grubun arkasında, Niall Cadogan'ın sesi adımlarımızın sesinden zar zor duyuluyordu. "Bak, onlara bağ kurmaları için bir şey verdin."

"Neymiş o?" diye sordu Alpha de Roche.

"Kadınlarından gözlerini ayırmanı istemeleri."

"Umarım bugün kavga etmekten başka yapacak bir şeyler bulursunuz," diye mırıldandı Omega Cadogan.

Torion bana kaşlarını kaldırdı ve ben de bu grup içinde kendime yer bulmak için acele etmem gerektiğini anladım. Konuşmayı kendi başlarına gayet iyi idare ediyorlardı.

Merdivenlerin başında bir grup hizmetçi ile karşılaştık ve birbirimizden ayrılıp özel odalarımıza doğru yöneldik. Torion'un elini benimkine sıkıca tutarak beni aceleyle yatak odasına doğru çekmesine sevinmemeye çalıştım.

"Fazladan bir gece kalmak istememiştim," dedi Torion, kapıyı omzuyla açarken alçak sesle. "Oh!"

Onun sırtına yavaşça yaklaştım, omzunun üzerinden yuvanın perdelerine bakarak, parmak uçlarımda yükselip onun donmuş ifadesini görmek için. Sonra beni içeri çekti, kapı kilitlenene kadar beni kapıya doğru itti ve ben kapı ile onun iri vücudu arasında sıkışıp kaldım. Elleri kalçalarımı ve belimi okşarken nefesim kesildi, beni parmak uçlarımda yükselmeye zorladı, böylece kalçaları benim uyluklarımla arasına daha iyi sığabilirdi.

"Küçük cadı," Torion başını eğerek homurdandı. Onun öpücüğünü bekleyerek ağzımı açtım, ama o bunun yerine boğazıma yaslanarak, bıraktığı solmakta olan morluğu ısırp öperek emmeye başladı. "Bu kadar çabuk nasıl bir yuva yarattın? Hazır olacağını bilseydim, misafirleri davet etmezdim. Ah, yatakta sana yapacağım şeyler, Brigid. Onları anlatamıyorum bile, yoksa şimdi başlamak zorunda kalırım. Diğerlerine gitmelerini söyleyelim. Bugün eve dönüş uçuşlarını tamamlayabilirler."

Torion'un sıcak ellerinde kıvrıldım, hazırladığım kısa konuşmayı, aslında bir özrü hatırlamaya çalışıyordum. Torion'un buna ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu. Beni en azından *sıcak* bir şekilde karşıladı. Bunun yerine, tek yapabildiğim, "Diplomasi" diye bozuk bir şekilde söylemekti.

Torion burnunu çekerek, çenemi nazikçe öpmeye başladı. Elleri kıcıımı okşayıp, kalçalarımı müstehcen bir şekilde ayırırken, penisinin sırtını benim cinsel organıma dayaması olmasaydı, neredeyse tatlı bir öpücük olurdu. "Onlar müttefikler, ama aynı zamanda arkadaşlar. Cadogan az önce çiftleşme dönemini atlattı ve hala Mairwen'den ellerini çekemiyor. O anlayacaktır."

Ama kolları belimi sardı ve ağırlığı bana karşı sabit ve rahatlatıcı bir şekilde bastırdı, yüzlerimiz yanak yanağa, nefesiyle kulağımı ılık bir şekilde okşadı. Kendi ellerimin, sanki bana doğru, içime doğru hareket etmesini teşvik edercesine, kiltinin üzerinden kıcıını okşadığını çok geç fark ettim. Boğazımı temizledim ve ellerimi kanat köklerinin altına kaldırdım.

"Seninle gelmeliydim. Tereddüt ettiğim için özür dilerim," dedim, gözlerine bakmak zorunda olmadığım için bunu söylemenin ne kadar kolay olduğunu fark ederek rahatladım.

Tabii ki bu uzun sürmedi. Torion geriye yaslandı, bir eliyle aramızdaki mesafeyi kapatarak çenemi kaldırdı ve bakışlarımı kendine çevirdi. "Senden hoşlanıyorum," dedi.

Kollarında birden irkildim, sözleri keskin bir ok gibi kalbimi deldi.

Sol ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ve eğilerek dudaklarıma hafifçe bir öpücük kondurdu. "Bir şeyi onaylamadığında ya da bir şeyi yapmak istemediğinde bana söylemeni tercih ederim. İlk başta bunu pek iyi karşılamasam bile."

Konuşamadım, boğazımda küçük, garip bir ses yükseldi ve Torion beni bıraktı, yüzümü saklamama izin verdi, dik durdu ve bizi yuvanın girişine götürdü. İçerideki manzaraya yüzümü buruşturdum — beni bekleyen banyo, şimdi soğumuştı ve üstü örtülü yemek tabakları hazırды. Torion her şeyi içine çekti, mırıldanarak yatağın etrafındaki çarşaflara yaklaştı. Çarşafları ayırdı ve hareketsiz kaldı. Kanatları onu benim görüşümden gizledi.

"Her şey... yolunda mı?"

Kanatları kısa bir süre açıldı ve Torion düşük bir inilti çıkardı, öne eğildi ve benim yaptığım yatağın üzerine ellerini dayadı. "Buraya gel, omega."

Akıllıca, geri çekildim.

Torion omzunun üzerinden bakarak, vahşı bir gülümsemeye alçak sesle güldü. "Tek bir şeye ihtiyaç var," dedi.

Bu beni duraklattı, kaşlarım çatıldı. "Ne?" "Çarşıların her yerinde senin boşaldığın kokusu."

Yüzüm kızardı ve çadırdan çıktım, Torion tekrar gülerken kendi gülümsememle mücadele ettim.

SÖYLENMEMİŞ BİR ANLAŞMAYLA, Torion ve ben bir daha birbirimize dokunmadık, sırayla birbirimizin görüş alanından uzaklaşarak giyindik ve işimiz bittiğinde yatak odasında birlikte kalmadık. Kısa bir grup öğle yemeğinin ardından Torion, diğer adamlarla birlikte kaleyi terk ederek onlara Tepeler'i gezdirdi. Keşif gezisine katılmamak benim için sorun değildi, ama bu tür sosyal durumların nasıl olduğunu unutmuştum. Ben evin hanımıydım. Eğlendirmem gereken başka bir kadın vardı.

Neyse ki o kadın Omega Cadogan'dı.

Mairwen, başka bir alfanın omegası olarak beklediğim gibi değildi. Utangaçtı, diğerleri ayrılınca birden sessizleşti, ama aramızda garip bir durum yaratacak kadar değil. Çoğunlukla benim öncülük etmeme izin verdi, önce kaleyi gezdirirken, sonra da bahçeye çıkarken beni meşgul edecek kadar soru sordu, aptalca küçük kale ve gül bahçesinden çok tarım ve otlak alanlarıyla ilgilendi.

Ve kazara biraz koyun pisliğine bastığında, sadece alçak bir kahkaha attı ve omuz silkti, botunu bir kayaya sürterek temizledi.

"Her yer kayalık gibi görüldüğü halde bu kadar çok tarım arazisi olmasına şaşırdım," dedi Mairwen, kendini desteklemek için onu kullanmaya karar vermiş genç bir kuzuyu okşayarak.

"Sadece kayalar kazılmıştı, muhtemelen sınır duvarları veya hatta müstemilatlar inşa etmek için kullanılmıştı," dedim. "Arada sırada tepeler tarlaların ortasına küçük kayalar fırlatır. Kullanılacak bir yer bulunana kadar bir kenara atılırlar. Eminim etrafta bir yığın vardır."

Mairwen sonunda pes etti, kuzuyu kaldırdı ve güzel elbisesine bulaşan çamur lekelerini umursamadan onu göğsüne bastırdı. "Biliyorum

onların yenmek için olduğunu biliyorum, ama bu benim akşam yemeğim olmadığı sürece, onu şımartacağım," dedi gülümseyerek.

"Torion'un fark etmesini bekliyorum, ama ben geldiğimden beri kuzu eti yerine koyun eti yiyor," dedim, kollarımı kendime dolayarak, kalenin bahçesine doğru dönerek. "Alfaların uçuşu nasıldı?"

Mairwen, cevap vermek için biraz zaman ayırarak mırıldandı. "İlginç. Elbette alfa'ların gerçek konuşmalarına şahit olmadım, ama etkileşimlerini izlemek yeterli bilgiydi."

Dudaklarını ıslatıp uzağa bakışını izledim. Kuzu kıvranınca durdu, sürüsünden olabildiğince uzaklaştığını fark etti. Onu tekrar yere indirip okşadı, sonra bana kısa bir bakış attı, gözleri kayalık zeminde adımlarını izlemek için aşağı indi.

"Bence Ronson ve Torion, tabiri caizse, bir dönüm noktasının başlangıcı olabilir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Sözlerinin ağırlığını hafifletmek istercesine omuz silkti. Ama Mairwen bana, olayları *izleyen* bir kadın gibi geldi ve benim tecrübelerime göre çoğu insan, kendilerini ne kadar göstermeye izin verdiklerini hafife alma eğilimindedir. Bakmayı öğrenmem çok uzun zaman almıştı.

"Bence yükselişe geçmek üzere olan bazı betalar var," dedi yumuşak bir sesle. "Tabii ki onların doğası hakkında bir şey söyleyemem."

Ben mırıldandım ve dostça bir sessizlik içinde yolumuza devam ettik. Başka bir omega ile bu şekilde vakit geçireli çok uzun zaman olmuştu ve bu bile farklıydı. Kızken, diğer omegalar hem sırdaşım hem de rakibimdi. Güçlü bir beta ile iyi bir eşleşme kurmanın en önemli görevim, tek hedefim olduğunu anlayarak büyütülmüştüm. Malcolm'dan sonra, onunla geçirdiğim yıllarda, diğer kadınları suçlamakla çok fazla zaman harcamıştım. Ve sonra, sonunda kendimi özgürleştirdiğimde, ormana çekildim, kendim dışında kimseye bir şey ifade etmeyen bir role büründüm: yardımsever, ama yalnız.

Ufka, hayatımın gidişatına somurtarak baktım.

"Bazen erkeklerin karşılaştığımız zorlukların gerçekten çözümünü olup olmadığını merak ediyorum," dedim, kiminle birlikte olduğumu düşünmeden.

Mairwen hafifçe onaylayarak ses çıkardı ve gülümsediğini fark ettim. "Ronson, başına yeni bir adaletsizlik geldiğinde her zaman çok şaşırır," dedi sevgiyle. Ulaştığımız bitki yataklarının kenarına baktı, konuşmak için dudaklarını araladı, ama gözleri birdenbire büyüdü. "Bu bitkiyi tanıyorum."

Kalın bir mavi sorley bitkisinin önünde diz çöktü, parmaklarıyla ince yaprakları okşadı. Gözlerime attığı kısa bakış, araştırmacı bir bakış, ikimizin de bu bitkinin özelliklerini bildiğimizi gösterdi. Annemin notlarını inceleyerek, bıraktığı ipuçlarını anlamak, omegaların bu bitkiye olan *ihtiyacını* anlamak çok uzun zamanımı almıştı. Torion'un çiftleşme dönemine girmesiyle, Grave Hills'te bu çayı içen kadınlar olup olmadığını merak ettim.

"Annem bir şifalı bitki uzmanıydı, çiçekle ilgili notları..."

Mairwen yavaşça ayağa kalktı ve sözlerimi tamamlamak için başını salladı. O biliyordu. Mavi sorely çiçekleri kurutulup çay olarak demlenerek, çiftleşme döneminde bile hamileliği önlemeye yardımcı olabilirdi.

"Birçok kadın bana oğul sahibi olmak için geliyor. Ve oğul doğurmaktan sağ kurtulan birçok kadın mavi çiçeği almaya geliyor," dedim ve birlikte yürümeye başladık.

Mairwen iç geçirdi. "Başka bir yolu olmalı."

Kabul ettiğimi homurdandım. Önemli değildi. Bir çocuk istiyordum. Torion'a verdiğim sözü tutmak istiyordum. Malcolm'a, benim artık değersiz olduğum konusunda yanıldığını kanıtlamak istiyordum. Riskleri kabul ettim.

On Yedinci Bölüm

TORION

Nefes nefeseydim ve uzuvlarımı ve boğazımı saran, dudaklarımdan çıkmak üzere olan ateş gibi yanan alevlere karşı çırpınıyordum. Keskin bıçaklar göğsümü ve sırtımı çiziyor, topuklarımı ve parmak uçlarımı bıçaklıyordu. Karanlık bir alev örtüsüne hapsolmuş halde inledim. Etrafımı aradım, çaresizce el yordamıyla, bir zamanlar burada bir sığınak, güvenli bir liman, yumuşak, dolu ve kokulu bir yer olduğundan emin olarak...

Soğuk bir titreme göğsümdeki yanık izlerini söndürdü.

"Şşş, her şey yolunda. Ben buradayım."

Gözlerimi açtığımda, gri renkli keten çarşaflar göründü. "Brigid?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

Başka bir serin dokunuş sağ elimdeki acıyı ve ağrıyı dindirdi ve omega'mın elimi ağzına götürüp ortasını öptüğünü izledim.

"Ateşin var," diye mırıldandı, yanağını avucuma sürterek, parmaklarımdan garip bir gerginlik kayboldu, sanki aradıklarını bulmuşlar gibi.

Elbette bulmuşlardı.

"Çiftleşme dönemi," dedim ve sözlerim bir hırıltı gibi çıktı.

O başını salladı, elimi bıraktı ve çıplak vücudumun üzerine çömeldi, benden çıkmaya çalışan sert pulların üzerinde ağzını gezdirdi. İlk dokunuşta, acı ve kendimi parçalama dürtüsü kayboldu. Fark etmediğim pençeler ellerimden ve ayaklarımdan çekildi.

"Misafirlerimizi uğurladım," dedi Brigid ve sonra ince bir gecelik giymiş, tüm hatlarını ve kıvrımlarını, tüm çizgilerini ve eğrilerini, tüm vücudunu gizleyemeyen bir giysi giymiş, muhteşem vücudunu benim üzerime uzattı.

tüm çizgileri ve kıvrımları, şişkinlikleri ve çukurları, benim takıntılı olduğum tüm vücudunu gizleyebilen ince bir gecelik giymişti.

İnledim, ona doğru sallanarak, yüzüm, penisimden aniden damlayan sıvının, aramızdaki karnımda birikmesiyle kızardı.

"De Roche, bir saniye daha kalırsa..." dedi.

Hırıldayarak, Brigid'in ağzını benimkiyle kapattım, boğuk sözlerini, bal ve çay aromalı ipeksi tadını içime çektim. Seamus'un söyledikleri umurumda değildi. Hâlâ burada olup olmadıkları ya da Bleake Isle'a dönüş yolunda olup olmadıkları umurumda değildi. Brigid'siz üç gece acı çekmiştim ve uyanınca içimde bir cehennem gibi yanan bir şehvet hissettim. Artık tek bir şey önemliydi.

Yatakta yuvarlandık, Brigid'in geceliği dolanıp bacaklarının arasına girmemi engelliyordu. Onu sadece eteğini tutup yırtmak için bıraktım.

"Torion," diye seslendi Brigid, ellerini yüzüme koyarak. Ben inledim. Onun her dokunuşu, yazın en sıcak günlerinde serin bir dereye dalmak gibiydi. "Sorun yok. Zamanı geldi. Ben buradayım."

Uyarıcı bir şekilde açılan ve beni kucaklayan uyluklarının iç kısmının yumuşaklığı o kadar güzel ve hassastı ki, içimden bir hazırlık dalgası daha yükseldi. Aramıza uzandım ve başımı onun cinsel organına bastırdım, böylece onu kayganlaştırıp hazırlayabilecektim. Orada bile, genellikle bana karşı çok sıcak olan, ateşli arzumla rahatlatıcı bir tezat oluşturuyordu.

"Bunu istediğini söyle. Hazır olduğunu söyle," diye yalvardım, ona sürtünerek, nefes nefese bir iç çekişle dilini çıkarıp dudaklarını ıslattığına gözlerimi dikerek.

"Bir çocuk istiyorum, Torion," dedi.

Ağzım vahşi bir gülümseme oluşturdu, dişlerim keskinleşti. Sözleri keskin ve emrediciydi, benim otoriter küçük cadım. Romantik değillerdi. Hatta şehvetli bile değillerdi. Ama dürüsttüler.

Yine de, aramızda biraz eşitlik olmasını istiyordum. Pamuğu kavradım, gözleri kısıldığında sıırttım ve geceliğini yırtıp onu bana çıplak bıraktım. O homurdandı ve bu ses bana aynı şekilde cevap vermeme sağladı, esnek vücuduna eğildim, bir göğsünü elimle kavradım ve diğer dik meme ucunu dişlerimin arasına aldım. Brigid inleyerek

ve benim mırıldanmam, hiç de alçak ve nazik olmayan, acil bir kükremeye dönüştü.

"İstiyorum..." O nefes nefese kaldı ve ben dilimle meme ucunu okşadım, sonra emdim, onun ferahlatıcı tadı boğazımdan aşağı kayarak orada bekleyen ejderha ateşini soğuttu. "Seni içimde hissetmek istiyorum, alfa."

Ona karşı inledim ve o, altımdaki yuvanın yumuşak yastıklarına derinlemesine bastırılana kadar uzandım. Ayakları uyluklarımin arkasına gömüldü ve ben, nasırlarının çiziklerine gülümsedim. Omegam yumuşak değildi. Keskin hatları ve sert bir sesi vardı.

"Bana Torion demeni seviyorum," dedim, çünkü *alfa* olmak, bu unvanın babamın değil benim olması hala çok yeniydi.

"Oh," dedi ve ben dirseklerimi omuzlarının iki yanına dayadım, böylece birbirimizin yüzüne bakabilirdik. Utangaç ve tatlı bir gülümsemeye kalbimi çarptırdı. "Omega yerine Brigid'i tercih ederim. Cadı da güzel."

Alnım alnına değdi ve bu an bize yakınlık ve dostluk dolu bir an yaşattı. Ama vücudunun benim penisimin ucuna açılmaya başladığını fark ettim. Göğüslerimdeki pullar yükselmeye hazırken, meme uçları göğsüme hafifçe değiyordu. Dilimde onun tadı, brendi ve buz gibi.

"Bakışlarını kaçırma," diye fısıldadım.

Elleri boynumun arkasına tutunmuş, parmakları saçlarımin buklelerini kıvrıyor, gözleri ilk dokunuşla genişliyordu. Fang'ın ateşi, onun gibisi yoktu. Omega ile ilk kez birlikte olduğumda genç ve deneyimsizdim ve her şey panik, heyecan ve acil hareketlerden ibaretti. Kendimi *eğlenmekten* başka bir şeyin farkında değildim.

Brigid aynı anda hem ıslak, hem sıcak hem de serindi — ya da belki de mesele sıcaklık değildi, belki de o benim arzularımın karşıladığı, tek olası teselliydi. Beni içine çekiyor gibiydi, dudakları beni kavrayıp daha derine yutuyor gibiydi ve ona istediğim gibi gözlerimi açık tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Her hissi, her anı kaydetmeye çalışırken kaşlarımin çatıldı. Hipnotik bakışları, nefeslerimizin bizi birbirine yaklaştırması

bizi birbirimize yaklaştırmadı, onu köküne kadar doldururken boynumun arkasına tırnaklarını geçirmesi.

Orada durduk, kafam bir anda boşaldı ve aynı anda doldu. Sanki fiziksel birleşmemiz zihinsel bir birleşmeyi de yaratmış gibi, ikimiz de gülümsedik, güldük, birbirimize sarılarak titredik. Dudaklarından bir yudum aldım, yanağını, çenesini öptüm ve sonsuza kadar böyle kalabileceğimi düşündüm, başım dönüyordu ve ayaklarım yere basıyordu.

"Torion." Adım bir yalvarış gibiydi, ihtiyaç içinde inleyen bir ses.

Harekete geçmem gerekiyordu, değil mi? Geçmişte bunun bir ritmi vardı, çok hızlı olan bir ritim. Ama bu, solan anılardan daha iyiydi. Brigid'in içinde olmak, daha önce yaşadığım her şeyden daha fazlasıydı. Yeterliydi. Çok etkileyiciydi.

Brigid altımda hareket ederek homurdandı ve onun ipeksi dokunuşu ve sıkışması başımı döndüren bir şoktu, göğsümden ses, kemiklerimden zevk çekiyordu. Bir kez daha içime girdi ve kollarımdaki, boynumdaki gücümü kaybettim, ona düştüm.

"Evet, Torion, ihtiyacım var..."

Evet, işte buydu, yapmam gereken buydu, onunla birlikte hareket etmek, sallanmak, birleşmek ve birbirimize sürtünmek, ta ki ikimiz de parçalanana kadar. Ama bu çok güzeldi, boğazımdaki nefesinin hırıltısı ciğerlerimdeki havayı çalıyordu, bana karşı hareket edişi, istediğini alışı.

Beni de onunla birlikte götürüyordu.

Bir inilti ve büyük bir çaba ile, bizi yatağa geri döndürdüm, Brigid'i boyumda sabit tutarak, nefesini toplayıp dengede kalmasını izledim, kucağımda yayılmıştı. Tereddüt etmedi. Çalışmaktan yara izleri ve nasırlarla dolu zarif elleri, göğsüme dayanarak yükselip alçalıyordu, beni yutuyor ve sonra sıcak ve kaygan bir heyecanla okşuyordu.

"Torion, ben... sen..."

"Durma, cadı," dişlerimi sıkarak, birleştiğimiz yeri, etrafımı saran inanılmaz dudaklarını, beni sıkıca kavrayan, beni karşılayan tutuşunu izleyerek söyledim.

Başımı kaldırıp baktığımda, onun da aynı noktaya baktığını gördüm ve inleyerek iç geçirdim. Saçlarının açık olmasını,

etrafımızı perdeleyecek şekilde açık olmasını diledim, ama boğazı açıkta, ince ve güçlüydü ve onun bir çığlığı yutmasını görünce ağzım sulandı. Ses parlak, tatlı ve yalvarırcasına kaçarken, ben de inleyip mırıldandım.

"Sen..." diye homurdandı, gözleri büyüdü. "Sen büyüyor... Oh, Torion, ben istiyorum..."

Penisimin dibinde taş gibi bir ağrı oluşuyordu ve Brigid her bastırıldığında, onun sürtünmesinin verdiği his beni bağırarak, yatak örtüsünü parçalamak, kanatlarımı açıp güneşe doğru uçmak istememe neden oluyordu. O nokta şişmeye başladı, koyu ve şiddetli bir kırmızı tonuna büründü — benim *düğümüm*. Ellerimle Brigid'in uyluklarını tuttum, onu büyüyen düğüme daha sertçe doğru çektim, onun üzerinde daha fazla yayıldığını izledim ve sonra hayal kırıklığıyla yumuşak bir çığlık atarak geri çekildi. Vücudu direnmesine rağmen bunu istiyordu ve yine de düğümüm büyümeye devam etti.

Aniden doğrulup göğüslerimizi birbirine çarptım, bir kolumu Brigid'in beline doladım, diğer kolumla da ensesini tuttum.

"Düğümü al, Brigid," diye mırıldandım, yalvardım, fısıldadım. "O senin hakkın."

O inleyerek, benim kucağıma yaslandı ve bu sefer biraz daha sert, biraz daha uzun süre bastırdı, sonra tekrar kalkarak nefes nefese kaldı. Gözleri benimkilerle buluştu ve aramızda her zamanki gibi bir şey hissettim, sanki onun kalbini yakalayabilir ve bir anlığına, sadece bir bakışla onu sabit tutabilirmişim gibi.

"Ben seninim, cadı. Al beni."

Kirpikleri titredi ve kolları omuzlarımı sardı, öpücüğümüz beceriksizdi. Üzerimde birkaç kez zıpladı ve ben neredeyse kalkıp onu aşağı bastırarak ikimizin de istediği şeyi talep edecektim. Ama kalçalarını lezzetli bir şekilde kıvrarak burnunu burnuma bastırdı, nefeslerimiz karışırken kalçalarını öyle bir çevirdi ki, ani bir zarafet ve rahatlıkla oturdu.

Bir çığlık atarak orgazm oldu, bana sıkıca sarıldı ve vücudumda bir top patladı, içimden geçip gitti, görüşümü kararttı ve içimden patlayan ani kaynama ve baskıdan başka hiçbir şeyi görmemi engelledi. Boğazımdaki yorgun kaşıntıya uyan bir uğultu sesi vardı, benim kendi orgazm çığlığım. Ve bu

devam etti, ısı ve zonklayan nabız kafa derimden ve ayak parmaklarımdan başlayıp içimde dayanılmaz bir yoğunluğa ulaştı.

Azalmadı, ama ben buna alışmış olmalıyım çünkü sonunda görüşüm netleşti ve uğultu ağır, hırlayan bir mırıldanmaya dönüştü. Brigid sırt üstü benim altımda yatıyordu, ağzı zevk dolu bir çığlık atarken açılmıştı. Vücudu yavaşça sürtünerek ve bastırarak benimkine doğru yuvarlandı, çekirdeği hala düğümümü sıkıp sağarak sert tutuyordu, ikimizi de sonsuz bir ecstasy'nin sınırında tutuyordu. Yumruklarıyla saçımı çekti, boğuk bir çığlık attı ve sonra ağzımı kendininkine doğru çekti, zihnimdeki duyuları tekrar boğdu.

Artık rutun pençesindeydik.

"TORION!"

Dilim ipeksi, şişmiş et yapraklarını taradı ve bulduğum nektar damak tadımı şenlendirdi, tatlı, zengin ve tuzluydu. Daha derine indim, o daha fazlasını sunmak için kalçalarını yüzüme yaslayınca onaylayarak mırıldandım. Artık çok küçüktü. Hayır, tam tersiydi. Ejderham içimde şişiyordu, gergin derim ve sertleşen pullarımdan neredeyse dışarı fırlayacaktı.

Yumuşak küçük pençeleri saçlarımı kazıdı ve küfretti, tekrar adımı söyledi. Adımı.

"Torion." Tatlı bir inilti.

Benim omega'm. Benim kadını. Benim... Brigid'im.

"Cadı," diye tısladım ve o çığlığını boğup ağzıma karşı direnirken, bir kez daha azgınlığın akışını yaladım.

Eş. Evet, bu daha iyi bir kelimeydi. *Eşim.* Benim eşimin. Kendim ve ejderham için talep ettiğim nimet.

Bacakları omuzlarımdan üzerinde titriyordu, kendi boşalmasına doğru eğilirken buklelerim dizginler gibi onun elinde sıkışmıştı. Açgözlü küçük şey. Bu düşünceye gülümseyerek, o titreyip inledi. Kızıl alevlerden oluşan tacı bir gün sonra eğilmişti ve şimdi ateş çarşafların üzerine yayılmıştı.

Onu taramalısın, örmelisin. Ona bakmalısın, diye fısıldadı içimdeki ses.

"Sonra," diye mırıldandım, ama kelime dilimin onun içinde gömülü kalmıştı, sadece onun zevki için yankılanan başka bir düşük ses.

Ayak parmakları kanatlarımın köklerine kıvrıldı ve ben inledim. Artık çok yakındı. Bir kez daha içine dalabilir, onu bağlayabilir, doldurabilir ve bana söylediği gibi onu dölleyebilirdim. Gülümsedim ve babamın masasında Brigid'i hatırlayarak biraz erkek aklım geri geldi, listeler ve planlarla alfa olarak üstünlüğümü sıralıyordu. Bu yumuşaklığı, bu anı hak etmişti.

Ve ben de onu tekrar almadan önce dilimde onun tadını hak ediyordum.

Ama onun tadı viskiden daha iyiydi ve daha da güçlüydü. Kokusu kafamı sisledi ve onu sadece açlık ve şehvetle doldurdu. Ve onun ıslak ve parlak, sudan daha tatlı ve daha ferahlatıcı, aynı anda hem serin hem sıcak hissi... Her santimimi kaplamasını istedim.

"Oh, Torion, ben... Ahh!"

O parçalanırken ben mırıldandım, ağzımı genişçe açıp dilimle onun içini okşadım, küçük bacakları titreyerek daha da açıldı ve benim düğümümün kabul etmek için can attığı bir davet gönderdi. Ve nabızı, yanağıma çarptı. Onun içindeki kanın, onun hayatının, kalbinin ritminin benimkine tam olarak uyduğunu duyabiliyordum. Benim sahip olduğum hayat, benimkine bağlı olan hayat. Yüzümü onun uyluğuna sürttüm, beni çağıran, titreyen yere doğru ilerledim.

Cadım hakkında her şeyi, her tadı, her dokuyu bilmek istedim. O bana aitti, benimle birlikteydi. Benim eşim.

Bacağını uzatırken, ağzımı kalçasının kıvrımındaki nabzına dayadım, emdim, öptüm ve ısırdım, ta ki kan yüzeye o kadar yaklaşıp o kadar ki, onu nasıl değiştirdiğini, onu daha keskin hale getirdiğini, tatlıyı dengeleyen acı bir tuz olduğunu tadabildim. Tadını almak istedim, hayır, tadına bakmam *gerekiyordu*, boğazımdaki ejderha ateşini ikimizi de yakmadan söndürmem *gerekiyordu*.

Ağzımdaki uyluğunun hissi yumuşaktı, çok hassas, çok kırılıgandı.

"Mmm, Torion?"

Benim.

Düşünmeden ısırđım, çenemdeki onun *doğruluğuyla* inleyip titredim, sesindeki küçük çığlık ve iç çekiş, parmakları boynumun arkasını okşadı. Bir an için, adamın tüm şüpheleri kayboldu. Cadımın bana *neden* geldiğiy da neden kaldığı önemli değildi. Oradaydı çünkü o benimdi ve olması gerektiğiy gibiydi. Eşim.

Brigid benimdi. Keskin, ekşi ve funda balı kadar tatlı tadı, bana ait olmaması için fazla mükemmeldi. Kanatlarımdaki hafif ağrı, bunun kanıtıydı. Yeniden dolmaya başlayan düğümümün sert nabzı da bunun bir başka kanıtıydı. Sanki bir rahatsızlık ortadan kalkmış ve yeniden rahatlamış gibi yumuşayıp mırıldanması doğruydu.

Yarayı dikkatlice, çok derine inmeden yaladım. *Yeterliydi*, zihnimdeki ağır ses beni rahatlattı.

Ayağ a kalktım ve işimin küçük kırmızı damlaları - onun güzel, şişmiş pembe cinsel organının hemen yanında - beni cinsel olandan daha derin bir tatminle doldurdu. Bu kadın benim ilişime aitti, ben de onun kine.

"Torion," diye seslendi Brigid, titrek bir eliyle bana uzanarak.

Onun içine bir kez daha girdiğimde, çektiğim kan kalçalarımızın arasında kaydı.

On sekizinci bölüm

BRIGID

Bu şekilde aklımı kaybetmemem gerekiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Rutine girmek eğlenceliydi, özellikle başlangıçta, ama aynı zamanda yorucuydu ve sonunda biraz sıkıcı hale geliyordu.

Hiç bu kadar... bu kadar *zorlu* olmamıştı. Bu kadar gerekli.

Torion'u öpmeyi bırakamıyordum. Yorgundum ve vücudum morluklarla doluydu, ama sahip olduğum azıcık gücüm onu daha sıkı tutmak ve daha fazlasını isteyen fısıltılarla harcanıyordu. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum, ama yüzünü yüzüme yaklaştırdım ve nefesini kendim için aldım.

"Sakin ol," diye mırıldandı, ben inlerken, bacaklarım onun kalçalarını tutamayacak kadar zayıftı. Artık kocaman olmuştu, eskisinin neredeyse iki katı genişliğinde, uzanamayacak kadar uzundu. Ejderhası onun içinde tam anlamıyla doluydu. Konuşabilmesi bile bir mucizeydi. O içimden çıkarken, işe yaramaz uzuvlarımla onu geri çekmeye çalışarak hıçkırarak ağladım.

"Senin düğümünü istiyorum..."

"Ben de istiyorum, küçük cadı," diye hırıltılı bir sesle konuştu Torion. Seslerimiz boğuktu.

Beni kucaklayıp yatağa uzattığında, kalçalarımın altına birkaç yastık sıkıştırırken sızlandım.

"Düğümümü, tohumumu alacaksın. Bütün beni alacaksın, dayanabileceğinden fazlasını."

Onun amacını anlayarak iç geçirdim ve mücadeleden vazgeçtim, yatağın yastığına gevşekçe düştüm ve o beni bir kez daha doldururken onayımı inleyerek ifade ettim. Her girdiğinde, doluluktan, tamamlanmadan nefesim kesildi, yerine sabitlenmiş ve orada sıkışıp kalmaktan mükemmel bir şekilde tatmin olmuşum.

Torion inledi, bana doğru yuvarlandı, bacaklarım onun bacakları arasında sıkışmış, beni daha sıkı, onu daha sert, daha derin ve daha büyük hale getirdi...

"T-Torion!"

"İşte böyle, şimdi dinlen, aynen böyle. Ben seninle ilgileneceğim, ikimizle de ilgileneceğim. Sen nefesini toplarken, seni tekrar tekrar böyle dolduracağım."

Nefesimi toplayamazdım, çünkü içimdeki her vuruş onu tekrar çalışıyordu, ama dinlenirdim. Torion, itişirken eliyle başımı yastığa bastırdı ve o içime düğümünü yerleştirirken ben titredim, her sinirime baskı yapmasıyla delirmiş, yükselen, yükselen ve asla düşmeyen bir his yaratıyordu.

Pençeler ateş gibi uyluklarımın arkasından aşağı doğru sürüklendi ve ben bozuk bir çığlık atarak uyandım, çabalamama rağmen oturmaya çalışırken mide ağrısı çekerek başarısız oldum.

"Hiç esnemiyorsun, değil mi? Çok darsın, cadı. Fark etseydim... Hayır, geldiğinde sabrım yoktu, değil mi?"

Yatağı el yordamıyla aradım, yumruğumla yumuşak bir şey yakaladım — muhtemelen bir yastık — ve Torion'u susturmak için ona fırlattım. Uyumayı hak etmiştim. En azından on yıl daha.

Uyluklarımın arkasına koyduğu elleri, sıcak ve nazik bir şekilde hareket etti, ta ki dizimi göğsüme doğru itene kadar. Uyluklarımdan kalçama ve hatta sırtıma kadar gergin ve yorgun kaslarım protesto ederek çığlık attı.

"Şşş, biraz daha sabret. Nefes almaya çalış," Torion beni işkence ederken yatıştırdı.

Ona bağırarak için nefes aldım, sonra bunun için de çok yorgun olduğumu fark ettim ve nefesimi bıraktım. Vücudumdaki gerginlik ve çekişin bir kısmı, kopmak üzere olan bir ip gibi değil, daha çok bir gerginlik gibi bir şeye dönüştü.

"İşte bu kadar," dedi ve sonra elleri sihirli bir şey yaptı, dizimin arkasından aşağı doğru okşadı, en çok direndiğim yerde durup parmaklarıyla düğümleri çözdü ve sonra devam etti. "En kötüsünü atlatacağız ve sonra geri kalanı için tekrar uykuya dalacaksın," dedi, sanki bir söz veriyormuş gibi.

Ne anlama geldiği bilinmese de, bu düşünce cazipti, ama hiç mantıklı gelmiyordu. Tek istediğim tekrar uykuya dalmaktı, ama Torion

bacağımı düzeltiyor, bir eliyle ayağımı çevirip bileğimi döndürürken, diğer eliyle baldırımı masaj yapıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, gözlerimi yataktaki gölgesini görebilecek kadar açarak. Geceydi, ama onun boyutunun biraz küçüldüğünü anlayacak kadar onu net görebiliyordum — hala iri, muhtemelen çiftleşme döneminden öncekinden daha iri, ama bir gün önce olduğu kadar ezici derecede büyük değildi... Yoksa iki gün önce miydi? Çiftleşme döneminin başlarında zaman kavramını kaybetmiştim ve sonra zamanın hiçbir anlamı kalmamıştı.

"Sana bakıyorum," dedi Torion, çok rahat bir şekilde.

Yorgunluğumdan dolayı bu sözler gözlerimi yaşartmıştı. "Sen alfasın. Senin için yapmam gereken bu," mırıldandım.

Malcolm'u sürekli düşünmemeye, iki adamı karşılaştırmamaya çok uğraştım, ama yine de aklıma geldi. Kemiksiz, morarmış bacaklarımla kendimi yuvadan sürükleyerek banyo ve yemek hazırlamak, Malcolm'un izlerini temizlemek, dinlenmesini kolaylaştırmak için yaptıklarım. Ve bunlar Torion'unkiler kadar uzun ya da... şiddetli değildi.

Hafif nemli dudaklar ayak bileğime değdi ve Torion'un her iki bacağı da yalayıp öperken homurdandığı bulanık bir anı içimi titretti, uzuvlarımı ve içimi ısıttı.

"Bence bu konuda üzerine düşeni fazlasıyla yaptın, Brigid," dedi Torion yumuşak bir sesle. "Hayatımda hiç bu kadar *iyi bakılmamıştım*."

Ben burnumu çektim. "Peki ya genelev ve onlarca kadın..." O benim uyluk arkasını çimdiklediğinde ben homurdandım.

"O deneyimin bununla ne kadar kıyaslanamaz olduğunu sana anlatmamı isteme. Bu sadece seni kaşlarını çatıp utangaç ve huysuz yapar," dedi Torion.

Kendi mizacımdan şaşkın, açık ve utanmış bir şekilde, başımın üzerindeki gölgelik gölgesine gözlerimi kırptım.

"Gördün mü?" dedi, bacağımla indirip diğer kalçama geçerek aynı işlemi tekrarladı.

Ben homurdandım. "Huysuz bir omega için kötü bir anlaşma yaptın..."

Torion homurdandı ve elleri başımın iki yanına dayandığında topuğum yatağa çarptı. Isısı hala

ve yüzünü burnumuza değecek kadar yaklaştırdığında beni bir battaniye gibi sardı.

"Anlaşma yapmadım. Benim olanı talep ettim. Karşılığında, benden istediğin ve benim verebileceğim her şeyi alabilirsin, yakın zamanda elde ettiğimden şüphem olmayan ilk varisim dahil. Ve çok fazla şey istemediğin için, iyi bir esneme ve yıpranmış vücuduna biraz bakım da ekleyeceğim."

Hiçbir şey düşünmeden, ne cevap vereceğimi bilemeden, zorlukla yutkundum. Torion'un ağzı benim ağzımın üzerine sert ve talepkar bir şekilde yerleşti, dili morarmış dudaklarımı okşadı ve aradığı girişi elde etti. Hâlâ benim tadı vardı ve ben inledim, onu yakın tutmak için kollarımı zar zor kaldırabildim.

O nefes nefese kaldı, benim nefesimin bir kısmını kendine aldı ve ben bir öpücük daha peşindeyken başını çevirdi.

"Çılgınlık neredeyse bitti, biraz direnebilecek kadar. Bu gece sana ben bakayım, sabahleyin son kalanını da yakıp bitirelim. Büyülerini biraz daha uzak tut, cadı."

O uzaklaşırken iniltimi yuttum ve gözlerimi sıkıca kapattım. Onu ne kadar da nefret ediyordum, bu mükemmel, tatlı adamı, beni cam kadar şeffaf hissettiren sözleriyle, beni kesip parçalayan ve tüm çürümüş yerlerimi kazıyan sözleriyle.

Lütfen, kalbime yalvardım, lütfen onun körüklediği bu ateş nefret olsun.

TORION beni omuzlarıma nazik öpücüklerle uyandırdı, sonra beni kolları ve bacaklarıyla dikkatlice sardı, göğsünü sırtıma dayadı ve içime girdi.

"Sadece rahatla," diye mırıldandı, i ç imde neredeyse hiç hareket etmeden, yumuşak ve fazlasıyla tatmin edici bir sürtünmeyle.

"Şimdiye kadar bu duygudan bıkmış olmam gerekirdi," diye patladım, nefes nefese kalmış halimi saklamak için yüzümü yastığa gömdüm.

Torion güldü. "Üzgünüm ama eminim ki asla bıkmayacağım."

Bu sözlerle dişimi sıktım, içimde küçük bir mutluluk kıvılcımı yakmıştı. Beni kastetmiş olması gerekmiyordu.

bir noktada herhangi bir kadının da aynı şeyi yapabileceğini fark edecekti.

"Sana fazla yük olmamaya çalışacağım," diye devam etti Torion, şakacı ve neşeli bir sesle, sanki etrafımızdaki havadan bile bu anı gizli tutmak istercesine, fısıldayarak.

Bunu içten söylemiyordu, henüz aşkımızın "yükünü" başkalarıyla nasıl paylaşabileceğini düşünmemişti. Mantıken, Torion'un böyle bir şey söylemeyeceğini biliyordum. Sadece çok yorgundum. Kalbimin etrafındaki kalkanı koruyamıyordum, içimde dikenler oluşturan acıyı uzak tutamıyordum. Artık birbirimize çok yakındık, geri çekilemezdim. Gidecek hiçbir yer yoktu.

"Brigid?" diye sordu, hareketsiz durarak, omzumu çekip beni döndürerek yüzümdeki buruşuk ifadeyi görebildi. "Acıyor mu? Çok mu ağrıyor?"

Kafamı salladım ve bunu saklamaya çalıştım, ama o çoktan içimden çıkmıştı, acı hatıralar ve onu kaybetmiş olmanın üzüntüsüyle hıçkırıkları iki katına çıktı. Onu takip etmek için yuvarlandım, ellerini geri çekip onun üzerine diz çökene kadar mücadele ettim, aramızdaki mesafeyi kapatıp hala sert olan organını içime geri çektim, rahatlamış olduğum o kadar belliydi ki Torion durakladı.

"Durma," dedim, boğazım gözyaşlarıyla doluydu, sözlerim geçmişte boğuluyordu.

Ben onu sürmeye başladığımda oturdu, titrek, zayıf bir ritimle, ama yine de içimde çok güzel hissettiriyordu ve nefesinin kesildiğini görebiliyordum. Bir an sonra, benim tereddütlerimi unutacak ve teslim olacaktı...

Torion'un elleri yüzümü kavradı, ağzım titredi, gözlerimi sıkıca kapattım.

"Burada, *benimle* kal," diye yalvardı, ağzını yanaklarımın üzerinde, burnumun köprüsünde, düzleşmiş dudaklarımın üzerinde ileri geri gezdirerek.

Derin bir nefes aldım ve birlikte bir kez sallandık. Elleri sırtımı okşadı, önceki gece elleriyle çalıştırdığı omuzlarımı yukarı aşağı okşadı. Bu onun suçu değildi. Henüz bilmiyordu, gözlerinin, sonra da kalbinin ve vücudunun başka yerlere kayacağını kendine inanmıyordu.

Şu anda burada, diye kendime hatırlattım. Sadece şu anda. Sonsuza kadar değil. Ona sonsuza kadar vermek zorunda değilsin. Sadece şu anda.

Yavaşça nefes aldım, ağzımı gevşettim ve onu yumuşakça öptüm. Başparmakları çenemi, sonra şakaklarımı okşadı. Gözlerimi açtım ve ikimiz de birbirimize bakamayacak kadar yakın olduğumuz için gözlerimiz şaşkınlıkla doldu. Alnıma bir öpücük daha kondurdu ve birlikte hareket ettik, itişip kakışmadan, yumuşak bir ileri geri hareketle, yakın ve sessiz, sonuna kadar. Torion'un düğümü aramızda zonkluyordu, ama o benim bakışlarımı tuttu, bekledi ve izledi, ta ki ben aşağı bastırıp onu sonuna kadar içime alana kadar. Gözleri bir iniltiyle kapandı ve ben onu nazikçe çekerek üstüme çektim.

"Ben buradayım," diye söz verdim, saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak, bacaklarımı kalçalarına doladım. "Şu anda buradayım."

On Dokuzuncu Bölüm

BRIGID

Bıçakla. Bıçakla. Bıçakla.

Kalçamdaki çapayı düşürdüm ve avuç dolusu sıkışmış toprağı yakaladım, parmaklarımla parçaladım. Esinti hala serindi, ama güneş sırtımın üzerinde parıldıyordu ve çabalarımla beni sıcak tutuyordu. Uzun zamandır dirseklerime kadar toprağı batmamıştım ve kale, ürünleri tercih ederek baharat bahçelerini ihmal etmişti. Yapacak işim vardı — ellerimi ve zihnimi meşgul edecek işler. Seçim töreninden önce tohumlardan bitkiler yetiştirmeye başlamıştım ve artık toprağı ekilmeye hazırlardı. Maggie benim için baktığı meşgul küçük filizler...

Nefesimi çalan ve veren muhteşem öpücükler. Tamamen ele geçirilmiş bir beden

benimkini tamamen ele geçiren bir beden, ben sadece karşılık veren bir hareket ve yankılanan bir ihtiyaç haline geldim. Boğuk inlemeler ve kesik kesik hıçkırıklar.

Kendimi silkeledim ve derin bir nefes aldım. Torion uyanmadan, beni öpmeden, yorgun bedenimi yatıştırmadan, güçlü kollarıyla beni sarmadan ve gözlerimi yaşartan o nazik tatlı sözleri söylemeden önce yuvadan kaçmıştım. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Uyluklarımı bir arada tutmam gerekiyordu, böylece günlerce at binmiş gibi lanet olası çarpık bacaklı hissetmekten kurtulabilirdim.

Karşılaştırma biraz fazla yerindeydi.

"Kafam çürümüş," diye homurdandım ve küçük bir fide dikmekten vazgeçip başka bir çukur kazmaya başladım. Hiçbir şeyi hatırlayamayacak kadar yorgun düşene kadar çalışmam gerekiyordu.

Sol gözümün ucunda koyu yeşil bir ışık parladı ve ben gerildim, kendimi hazırlayarak öfkemi bastırmaya çalıştım.

"İşte buradasın!"

Torion'un neden bu kadar neşeli olduğunu anladım. İlk kızgınlık dönemini yaşamıştı ve beni şaşırtan bir şekilde, bu durumun geçmesi iki haftadan fazla sürmüştü. Kendisiyle oldukça gurur duyuyor olmalıydı.

Yalan söyleme. Sen de ondan çok memnundun, diye sıcak ve ağır bir ses zihnimde fısıldadı.

"Hizmetçiler yemek yemediğini söylediler, ben de sana bir sepet getirdim," dedi Torion, elindeki hasır sepeti kaldırırken geniş bir gülümsemeyle. Sepeti sağ tarafıma yere koydu, başımın tepesine öpücük kondurmak için eğildi, sonra sol tarafıma uzandı. "Meşgulumuşsun."

"Sabahları daha kolay," dedim, dudaklarımı ısırarak, kucağımı yastık olarak kullanan iri adamın suratını asmamak için kendimi zor tuttum. "Yüzüne kir bulaşacak."

Torion omuz silkti ve kanat kancalarından biri kalçama dokundu. "Kir umurumda değil. Biraz yemek yiyin. Neredeyse öğle yemeği vakti geldi."

Gök yüzüne kaşlarımı çattım ve güneş gözlerimi kamaştırdıncaya yüzümü buruşturdum. Farkında değildim. Üzerinde çalıştığım yatağa baktım ve sonuna kadar kazdığımı fark ettim. Ve acıkmıştım.

"Uyandın mı?" diye sordum.

"Sen gizlice çıkarken uyandım," dedi Torion. Çürümüş adam, beni uyandırdığım için bana kızmak yerine, bana gülme cesaretini gösterdi. Muhtemelen kaçmak istememin nedenini anlamaya bile cüret etti.

Nefes nefese onun üzerine eğildim, ağzımı onun ağzına garip bir açıyla eğdim ama yine de öpücüğün tadını çıkardım. Torion mırıldandı ve elini uzatarak yüzümdeki gevşek saçları geriye itti. Öpücüğü kolaylaştırmak için onun üzerinde hafifçe döndüm, öpücüğü yavaş ve derin hale getirdim.

Ben tekrar oturup sepete uzanırken o hala gülümsüyordu.

"Yemek yedin mi?"

"Daha önce. İkimiz için yeterince hazırladım." "Sepeti *sen mi* hazırladın?"

Torion sadece başını salladı ve omuz silkti. "Piknik için fazla telaş yapmamak için en kolay yol bu. Ayrıca kalede bana babamla aynı saygıyla davranmayı henüz öğrenmediklerini düşünüyorum."

"Çünkü sen onlardan istemiyorsun," dedim, bir el pastası çıkarıp doğrudan ağızma tıktırarak. Torion saati hatırlattığı için, açlığım kendini belli etti — mide gurultularıyla birlikte, ironik bir şekilde, yüksek sesle.

"Sence sormalı mıyım?" diye sordu Torion. Serbest elimi iki eliyle tutup göğsüne koydu, okşadı ve parmaklarımızı birbirine doladı.

Avuç içimde hissettiğim kalp atışları ruh halimi dengeledi. Bahçeye tam da bunu yapmak için çıkmıştım, beni tedirgin eden şeylerden uzaklaşmak için, ama bunun yerine sinirlerimi, endişelerimi ve öfkemi yatıştıran adamın kendisiydi.

Gençken ve daha iyi bilmediğim zamanlarda Malcolm'a üzerimde bu gücü vermiştim. Güvenimi kırdıktan sonra, aramızda bir zamanlar var olan şeyin onarılabileceğine, geri kazanılabileceğine inanmak istediğim için, onun bu gücü geri kazanmasına izin vermiştim.

Başka bir erkeğin de aynısını yapmasına izin vermek delilikti.

Ama sakın hissetmek çok rahatlatıcıydı, gün güzeldi ve Torion hala tatlı, hala samimiydi.

"Personelin sana kral gibi davranmasını ister misin?" Eğer isterse, ben de duruma uygun davranmak zorunda kalabilirim, eski bir elbiseyle toprağı kazanan bir kadından daha fazlası olmak zorunda kalabilirim.

Torion burnunu kırıştırdı ve basit bir "Hayır" cevabını tahmin edebilirdim. "Ne olursa olsun, sana saygı duyuyorlar. Ama sen burada büyüdün

ve çoğu seni hayatın boyunca tanıyor, bu yüzden senin kendi pikniğini hazırlayan ve bahçenin ortasında hizmetçilerin sana hizmet etmesini istemeyen bir adam olduğunu biliyorlar."

Torion elimi ağızına götürdü, elin arkasını öptü, sonra da avucunu öpmek için çevirdi. "Şey, öyle deyince..."

O sözünü bitirirken gülümsedim, elimi tekrar göğsüne koyarak, o bulutları incelerken ben de onun getirdiği yiyeceklerden biraz daha aldım. Huzurlu, keyifliydi, ama bundan daha fazlası da vardı. *Rahattı.*

Bu düşünceyle dudaklarım kıvrıldı. Kızken, gelecekteki partnerimde arzu edeceğim son şey "rahatlık"tı. Malcolm beni başımı döndürmüş, gerginleştirmiş ve

umutsuz hissettirmişti. Flört dönemimizde, akşam yemeklerinde bana her zaman özen göstermediği için geceleri ağlardım, ama sabahları uyanınca bu adama olan takıntımın derinliğinden büyük bir mutluluk duyardım. Bu hem işkence hem de coşku vericiydi ve *asla* rahatlatıcı değildi.

Torion'un kalp atışları avucumun altında düzenliydi, nefes alışı güvenilir bir ritimdi ve kendimi ona uyum sağlarken buldum. Parmaklarımdan kırıntılar alnına düştü, o da gülerek bana sırtıttı. Bu manzarayı görünce kalbim göğsümde yerinden fırladı. Ona en olgun çilekleri yedirdim, o da parmaklarımdan suyunu emdi, vücudum arzuya titriyordu. Ve tüm bu arzular, sevgi ve güvenlik içinde, bu adamla birlikte burada kendimi rahat hissediyordum.

Bu korkunç derecede tehlikeli adamla.

"Bunu almama izin ver, Omega Feargus."

Bağırdım, ama itiraz etmeden önce yatak takımları kollarımdan kaydı ve hizmetçi benden önce koştu.

"O kadar işe yaramaz mı görünüyorum?" Yanımdaki Maggie'ye söylendim. Torion ve ben birbirimizle meşgulken, kale personeli malikaneyi temizleyip restore etmekte iyi iş çıkarmıştı.

"Bu sadece saygıdan. Beklenen bir şey değil. Bu senin *hak ettiğin bir şey*," dedi Maggie omuz silkerek.

Burnumu kırıştırdım. "Bir ay önce geldiğimde saygılı davranmadılar."

"Bir ay önce alfa'nın varisini taşıyor olman pek olası değildi."

Donakaldım, bir elim karnımın önünde dururken, hareketli kaleye bakıyordum. Parmaklarımı yumruk yaptım ve elimi zorla yanıma indirdim.

"Beklenti bu," dedim.

Maggie bana döndü, kaşlarını kaldırdı. Yıllardır hiç bu kadar iyi görünmemişti, sanki pozisyonunun yükselmesi ona gençliğini geri getirmiş gibiydi. Artık bütün gün bodrumdan çatı katına koşmak zorunda değildi, başkalarını onun yerine koşmaya gönderebiliyordu. Küçük ama rahat bir ofiste konforlu bir koltuğu vardı ve herkes, işlerini düzelttiğinde bile onu seviyor gibiydi. En azından

en azından onun yerine yeni bir hizmetçi bulmamın çok uzun zaman alacağını umuyordum.

"Elbette öyle." Bir an kaşlarını çattı, sonra gözleri hafifçe büyüdü. Beni korkuluktan, sesin yayıldığı yerden uzaklaştırdı ve çenesini yaklaştırarak fısıldadı. "Öyle olmamalı mı?"

Kafamı salladım. "Onlar tamamen haklı. Ben sadece... düşünmek için kendime zaman tanımamıştım..."

Aslında bu düşünceden kaçınıyordum. Çok fazla risk vardı. Erken doğum, ejderha soyundan bir oğul doğururken hayatını kaybeden birçok kadın... Ve bu, hamileliğimi sürdürebilirim geçerliydi. Geçen sefer, vücudum çocuğu taşıyamadan birkaç aydan fazla dayanmamıştım.

Ve bunu Torion'a söylememiştim. Kimseye söylememiştim.

Birdenbire kendimi hasta hissettim, gözyaşlarıma boğulmak üzereydim, koridor gözlerimin köşelerinde kararmaya başladı. Ya bir çocuğumu daha kaybedersem? Torion, bir varis sahibi olmak konusunda kayıtsız olduğunu iddia ediyordu, ama bu fikir gerçeğe dönüştüğünde nasıl hissedecekti? Tam da bunu ne kadar çok istediğini fark ettiği anda, bu umudu ondan çalsam nasıl hissederdi? Bir çocuk sahibi olmak istediğim için Malcolm'un yatağına geri dönmüştüm, ama bunun benim için ne kadar önemli olacağını, içimde büyüdükçe onları ne kadar çaresizce seveceğimi fark etmemiştim.

Onları kaybetmenin, bu kadar erken olsa bile, ne kadar yıkıcı olacağını hiç hayal etmemiştim.

Torion da benimle aynı şekilde sevgiyi hissetmeseydi, bu kayıp onu benim kadar yıkmasaydı, ondan nefret edebilirdim. Tabii bu kaybı bir kez daha yaşayabilseydim.

"Hayalet gibi bembeyazsın, zavallı sevgilim. Henüz endişelenmek için çok erken, bence," diye Maggie onu sakinleştirdi.

Başımı salladım. Henüz çok erken değildi. Aksine, çok geç kalınmıştı. Bu konuyu iyice düşünmemiştim. Bu kadar uzun süre sonra umudun ne kadar korkunç bir his olabileceğini düşünmemiştim.

"Dinlenmen lazım," diye devam etti Maggie.

"Hayır," diye fısıldadım, başımı sallayarak. Dikkatimi başka bir şeye vermem gerekiyordu.

"Saygısızlık etmek istemem hanımefendi, ama tüm kale haftalardır tam bir gece uykusu uyumadığınızı biliyor," dedi Maggie, beni

Torion ile paylaştığım yatak odasına doğru sürükledi. Yüzüm kızardı ve midem bulandı. "Sonunda burayı olması gerektiği gibi işletmeye başladık. Zaferin tadını çıkar ve kendine biraz zaman ayır."

Kapıyı açtı ve ben, azgınlık kokusu, kirli çarşaflar ve çaresiz sevişmenin kokusuna hazırlandım. Bunun yerine, kendi parfümümün ve Torion'un daha sıcak kokusunun yanı sıra taze bir esinti kokusu aldım. Hizmetçiler odayı havalandırmaya yardım etmişlerdi. Yuva hala duruyordu, ama perdeler açılmış ve yeni yapılmış yatak ortaya çıkmıştı. Yatağı soyarken neyle uğraştıklarını düşününce başım döndü, ama Maggie hala beni sürükliyordu ve direnmektense onu takip etmek daha kolaydı.

"Biraz kestir. Uyandığında atıştırmalık bir şeyler gönderirim," dedi Maggie, beni yatağın ayak ucuna iterek.

Artık benim ve Torion'un kokularından kurtulmak mümkün değildi. Tamamen yeni bir yatak, hatta belki de yeni bir yatak çerçevesi gerekecekti. Yumuşak yastıkların ve serin çarşafların üzerine uzanmanın verdiği rahatlığı nefret ediyordum, çünkü sanki Torion benimle yatakta yatıyormuş gibi kokuyordu. Maggie'nin haklı olmasından nefret ediyordum, göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve çok erken uyanmıştım, huzursuz geçen birkaç haftanın ardından bahçede ve kalede çok fazla çalışmışım.

Maggie odadan çıkarken "Alfa'ya burada olduğunu söyleyeceğim" diyerek veda ettiğinde, onun da bana katılabileceği düşüncesiyle içimde bir tür beklenti dolu bir zevk hissetmekten nefret ediyordum.

Oda sıcaktı ve biraz nemliydi. Bir kaptan diğerine akan suyun sesiyle uyandım. Gözlerimi kapalı tutarak, vücudumu yatağa ağır bir şekilde yatırmış, bir kolumu başımın üzerine atmış, diğer kolumu ise karnımı örtmüştüm. Havada akşam yemeğinin kokusu vardı; tuz, et ve umut verici bir ekşilik. Yumuşak ayak sesleri halının üzerinde ateşin yanına doğru ilerledi ve küvete geri döndü, başka bir su ısıtıcısı da sıcak suyla doluydu. Gözlerimi açtığımda altın rengi, puslu mum ışığı gördüm.

Yatağın kenarı çöktü ve elbisenin yukarı kayarak cildimi ortaya çıkardığı bacağımın kaval kemiğine yumuşak bir öpücük kondu. Bir el kalçama, sonra diğer el de karşı tarafa kondu, dizler bacaklarımın her iki yanına dayandı.

Torion ortaya çıktı, nazikçe gülümsedi, başını eğip bir anlığına göğüslerimin arasına yaslandı.

"Banyo sırası sende," diye mırıldandı.

Bir çığlık göğsümde düğüm oldu, ama otururken bir iç çekiş olarak çıktı. "Artık beni baştan çıkarmaya gerek yok, Torion."

Gözlerini devirdi — bana karşı nadiren gösterdiği bir sinirlilik belirtisiydi ve bunu garip bir şekilde çekici buldum. Sonra topuklarının üzerine oturdu. "Tabii ki yapmam gerek, ama bu öyle bir şey değil. Hadi. Bana centilmenlik yapmama izin ver, yoksa seni kaldırıp suya atarım."

Kollarımı omuzlarına doladım ve o beni kucaklayarak küvete taşıdı. "Maggie sana beni uyutması gerektiğini söyledi, öyle mi?" diye sordum.

Bir an mırıldandı, beni küvetin kenarına dikip kıyafetlerimi çıkarmama yardım etti. "Aslında Maggie'ye seni uyutmasını söyledim. Tam olarak bu kelimelerle değil, ama sanırım bu kelimeler uygun."

O benim elbiseyi ve kombinezonumu başımdan çıkarırken ben kaşlarımı çattım. Maggie ve Torion ne zamandan beri *beni* yönetmek için komplo kuruyorlardı?

"Çocukları gübre ve malçla bahçeye gönderdiğimde kızgın görünüyordun."

"Bunu kendim de yapabilirdim," diye itiraz ettim ve küvete girmek için onun elini tuttum.

Torion alaycı bir şekilde güldü. "Günün geri kalanında tekerlekli el arabasıyla yapabilirdin."

"Çalışmayı seviyorum," diye mırıldandım ve sonra sıcak suya dalarken takdirle küçük bir inilti çıkardım. "Sana da bunlardan lazım."

"Sen uyurken ben kullandım," dedi Torion, sonra gülümsedi ve somurtan yüzümü öptü. "Sırtını kurtardığım için bana kızma. Gerçekten üzerimde koyun pisliği kokusu olmasını mı istiyordun?"

Ben homurdandım, Torion güldü, kolumu küvetin kenarından tutup sabunlu ıslak bir bezle okşadı. "Yani gübre gibi kokmamı istemiyordun," diye mırıldandım.

Torion iç geçirdi. "Eğer bu tartışmayı sona erdirecekse, evet."

Ben gerildim. Tartışıyor muyduk? Daha çok flört ediyor gibiydik.

Örgüm çekildi ve başım geriye düştü. Evet, flört ediyordu. Torion'un koyu renkli gözleri sıcak ve mutluydu ve ben suya daldıkça yüzüme öpücükler yağırdı.

yüzüme öpücükler yağdırdı.

"Er ya da geç, benim sana bakmamı kabul etmekten daha fazlasını yapacaksın. Bunu *bekleyeceksin*," dedi.

Kalbim hızla çarptı ve durdu. Kahretsin, işte korktuğum şey buydu. Uyandığımda onun benden ne zaman uzaklaşacağını merak etmediğim gün. Ona tamamen güvendiğim gün. Kendimi mutlu, memnun ve korkusuz hissettiğim gün. Onun beni inanmaya davet ettiği fanteziden uyandığım ve onun sadece kusurlu bir erkek, benimse kalbi çok kolay seven kusurlu bir kadın olduğumu hatırladığım gün.

"Şimdi kendimize ayıracak biraz zamanımız var," diye mırıldandı Torion. "Bu gece mi?"

"Mm, önümüzdeki hafta falan. Dragonkin, çiftleşme döneminden sonra yeniden yerleşmekle meşgul olacak. Kimse taleplerle kapıyı çalmayacak. Ne yapmak istersin?"

Aklıma düzinelerce fikir geldiğinde gözlerimi kapattım. Torion'la yatakta kalmak en ön plandaydı. Kıyı boyunca uçmak. Belki şehre alışverişe gitmek. Torion'un sıcak, ağır kolu omuzlarımda, tuğla yollarda dolaşmak. Onu birkaç kez yakaladığım güneş ışığı için erken uyanmak.

Hepsi çok tatlıydı. Çok cazip olurdu — bir parçamın inanmak istediği bir yanılsama.

Boğazımı temizledim ve başımı Torion'a yasladım, çenesi şimdi nemli olan omzuma dayanmıştı. Ellerimi buldum, küvetin kenarına dayandım ve parmaklarımızı birbirine doladım.

"Düşündüm ki... Düşündüm ki kulübeye geri dönebilirim," dedim olabildiğince nazikçe.

Bazen Torion'a karşı çok soğuk davranıyordum. Gelecekte neyi hak ederse etsin, onu şimdi cezalandırmaya gücüm yetmiyordu. Yine de, onun irkildiğini hissettim, elleri benim ellerimi reddederek sıkıca kavradı ve sonra gevşedi.

"Kır evi mi?"

"Mm. Sadece bir süreliğine. Her zamanki hastalarımı görmek ve yeni hasat için çalışmak için. Farklı bitkiler yılın farklı zamanlarında yetişir," dedim, bu iddianın ne kadar aptalca ve bariz olduğunu fark ederek. Torion

Hills'i benim kadar iyi tanıyordu. "Ne zaman ihtiyacın olursa geri gelebilirim, ama... Oraya geri dönmek güzel olurdu."

Torion sessizdi, hala etrafımda duruyordu. Yutkundu, boğazı omzuma değiyordu. Sudan buhar yükseliyordu ve ateş çıtır çıtır yanıyordu.

Ama oda soğuk ve bayat bir hale gelmişti. Akşamın büyüsunü bozmuş, ortamı garip bir hale getirmiştım. Nefes almam biraz kolaylaşsa da, kaybımı yas tutuyordum.

"Peki," dedi Torion, sesi kısılmıştı. "Ne zaman gideceksin?"

Bir an için dudaklarımı dişlerimle ısırdım, gözlerimdeki acıyı bastırmak için gözlerimi kırdım. Onun kolayca kabul etmesi, kaburgalarımın altına saplanan derin bir bıçak gibi canımı yakması, saçma ve tamamen mantıksızdı. Ama bu, cevap verirken bıçağın dönmesini engellemedi.

"Yarın, sanırım." *Tabii reddetmezsen. Beni yuvaya sürükleyip oraya seninle birlikte zincirlemezsen.* Alaycı sözler dilimin ucundaydı ve bunların yeterli olacağını biliyordum. Torion'a en ufak bir fırsat bile versem, benim isteksizliğimi fırsat bilip ikimiz için de kararı o verecekti. Ve bu cazibe zehirliydi. Gerekli bir ilaç gibi yuttum onu.

Alfam uzaklaşırken omuzlarımdan serin bir esinti geçti, ağır kanatları fısıldayarak gerildi ve arkamda çömelmişken ayağa kalkarken gölgeler oluşturdu. "Seni götürecek bir araba hazırlatacağım," dedi, sesi düzdü.

Sıcak banyoda titredim ve yatak odasının kapısı arkasından kapandığında gözyaşlarımı saklamak için gözlerimi kapattım.

Yirminci Bölüm

TORION

Önümdeki teklifi, tanıdığım isimlerin listesini ve yanlarında yazan şaşırtıcı rakamları kaşlarını çatarak inceledim. Kilometrelerce uzanan araziler. Güzel topraklar, ormanlar ve tarım arazileri, otlak tepeler ve balıkçılık nehirleri, şimdi potansiyel satış için listelenmişti. Hızlıca yukarı baktığımda, Francis Keane ile Damian Worthington'ın yardımcısı Bay Dunkley arasındaki konuşmayı duydum. Kendinden emin ve bilgili bir tavırla Keane, sanki benim onayım çoktan alınmış gibi, hafif bir baş hareketiyle diğer adama güvence verdi. Arkalarında, odanın gölgeli köşelerinde, fırtınalı beta ve Worthington'ın piç üvey kardeşi Bennett Reeves hepimizi izliyordu.

"Fiyatların adil olduğunu kabul etmelisiniz, lordum," dedi Bay Dunkley, narin gözlüklerini burnundan çekip mendille sildi.

"Bence daha da fazlası," diye ekledi Keane, bana sırtarak ve kaşlarını oynatarak, sanki Skybern değil de *biz* bir şeyden kurtulmuşuz gibi.

"Gerçekten," dedim, iki adamın zafer kokusunu alıp, cevap olarak hırıldama dürtüsüne direnerek. "Aslında, dönüm başına bu kadar yüksek bir fiyat rüşvet kokuyor."

Köşede, Bennett Reeve başını eğdi ve neredeyse bir gülümseme olduğunu düşündüğüm şeyi sakladı. Ejderhalarla dolu bir odada bulunan bir insan olan Bay Dunkley, gergin bir şekilde bağırdı, Reeves'e bakmak için dönüp hızla kendini düzeltti. "Efendim, sizi temin ederim ki..."

"Öyle olsa ne olur, Torion?" Keane, Skybern avukatını keserek sordu. Gülümsemesi yumuşak kalmaya devam etti, ama benim itiraz etmemi beklemediğini ve şimdi konuşmaya daha fazla odaklandığını anlayabiliyordum. "Bizim lordlarımız geçim sıkıntısı çekerken

Skybern ve hatta Bleake Isle'ın beyleri ticarete zenginleşiyor. Grave Hills'in lehine olan böyle bir takas, nesiller boyu zenginlik sağlayacaktır."

"Bu Grave Hills'in lehine mi?" diye sordum, koltuğuma yaslanarak, kaslarımdaki keskin ağrıyı görmezden gelerek arkamda kanatlarımı kısa bir süre esnettim. Çok fazla uçmuştum, bölgenin her köşesine gidip kendimi meşgul etmeye çalışıyordum. Omega'mın terk ettiği boş yuvadan uzak durmaya çalışıyordum.

Senin kaçmasına izin verdiğin yuva, ejderham sinirli bir şekilde homurdandı. Keane kaşlarını kaldırdı. "Sen kendin söyledin..."

Onu görmezden gelerek Dunkley'e döndüm. "Topraklarımızı ele geçirmek isteyen bu Skybern lordları, benim yönetimim altında burada yaşarken Alfa Worthington'ın tebaası olarak kalacaklar mı? Oğulları da öyle mi olacak? Grave Hills'in mi yoksa Skybern'in mi ejderha soylu beyefendileri olacaklar?"

Keane'in ağzı kapandı, gözleri bana dikildi. *Seni piç kurusu*, diye düşündüm, ona bakmayı reddettim. *Hills'i en yüksek teklifi verene satarsın*.

Dunkley koltuğunda kıpırdadı. "Eminim... Bu duruma bağlı olabilir..."

"Eğer burada yaşıyorlarsa, tepelerin beyefendileri olmalılar. Ama kimin çıkarları için oy kullanacaklar acaba?" diye devam ettim, hazırlıksız zavallı adamın kağıtları ve gözlükleriyle uğraşmasını izleyerek. Etkilenmemiştim. Worthington benimle konuşması için bir ejderha göndermeliydi. Köşedeki Reeves'e kısaca baktım, ama o rafta duran kitapları boş boş inceliyordu, ağzında sadece hafif bir gülümseme vardı.

"Yoksa burada sadece boş boş eğlenmek mi istiyorlar? Bu ormanlarda avlanmak çok güzel," diye düşündüm. "Belki de Skybern beyefendileri kısa ziyaretlerinde eğlenmek için topraklarımıza ihtiyaç duyuyorlardır. O zaman satın aldıkları çiftliklerden kim kar edecek? Onları kim yönetecek? Vergilerini kime ödeyecekler? Suç işlerlerse, kime hesap verecekler? Ve..."

Aniden Reeves güldü, keskin, yüksek ses köşeden yankılandı ve sandalyesinde oturan Keane'i bile irkitti. "Anlatmak istediğini anlattın Feargus," dedi Reeves, soğukkanlı ve gülümseyerek öne doğru adım attı.

"Öyle mi?"

"Efendim," dedi Keane, genç beta'ya zar zor dönerek, burnunun kıvrımlarında alaycı bir ifadeyle. Damian kardeşini ne kadar yanında tutarsa tutsun, Reeves'i pek takdir etmiyordu.

Reeves'i pek takdir etmiyordu, Damian kardeşi ne kadar yakınında tutarsa tutsun.

Reeves onu tamamen görmezden geldi, boş gri gözleri benim bakışlarımı tuttu. "Bu bir açılış, bir ilk teklifti. Endişeleriniz duyuldu Alfa ve Lord Worthington'a iletilecek."

Keane, oturduğu sandalyenin kolçaklarına parmaklarını geçirdi ve gözlerime bakmak için öne eğildi. Ben de onu görmezden geldim. Omega Cadogan, Bennett Reeves'te önemli bir güç görmüştü ve ben de onunla aynı fikirde olmaya başlamıştım. Onu Worthington'ın köpeği, Worthington'ın babasının acınası ve skandal bir gayrimeşru çocuğu olarak görmüştüm. Ama sözlerinde keskin bir iğneleme vardı, sanki o da benim gibi teklifin çok saçma olduğunu düşünüyormuş gibi. Reddedeceğimi biliyor muydu acaba?

"Damian'a böyle hareketlerle zamanımı boşa harcamamasını söyle," dedim, çok açık sözlü, çok sert bir şekilde.

"Torion," diye tısladı Keane.

"Ben *alfa'yım*, Lord Keane," diye bağırdım, pençelerimi masanın yüzeyine geçirerek yaşlı adama doğru eğildim ve ona hırıldayarak cevap verdim. "Tıpkı Worthington gibi. Ama onun bölgesi Skybern, Grave Hills *değil*." Keane sert bir şekilde uzaklaştı, karanlık bakışlarında tartışma kaynıyordu, ama ben bir kez daha Reeves'e döndüm. "Benden bir avantaj elde etmek istiyorsa, karşılığında onun bile karşı koyamayacağı bir şey sunmalı. Benim tepelerimde açıkça iktidarı ele geçirmeye çalışmamalı."

Bennett başını eğdi ve bu *neredeyse* saygılı bir hareket gibi göründü. "Sizin dediğiniz gibi, lordum."

Bu saygı gösterisine sinirlendim ama ağızımı kapalı tuttum. "Lordum" diye hitap edilmesini çok istedim ama bu, anlatmak istediğim şeyi destekliyordu. Gerçek çok basitti: Brigid dört gün önce gittiğinden beri kendimi iyi hissetmiyordum. Uykum kötüydü, iştahım açtı ama hiçbir şey beni doyuruyordu ve her şeyin tadı kül gibiydi. Ayrıca, geriye sadece moloz kalana kadar kaleyi taş taş yıkma gibi mantıksız bir dürtü hissediyordum. Keane ve Worthington'ın kurdukları planlara asla razı olmayacaktım. Bu durumda olmazdı. Omega'm, benimle birlikte olmaktansa, örümcek ağları ve tarla farelerinin eşliğinde, harap kulübesinde saklanıyordu.

İç geçirdim ve sandalyemden kalktım. Solgunlaşan ve sessiz kalan Dunkley ile Keane hemen peşimden geldi. "O halde ara verelim. En azından

yolculuğunuzun zahmeti için size bir yemek borçluyum," dedim, diplomatik davranmaya çalışarak ama sadece yorgun ses tonuyla.

Yine de, onlar mırıldanarak kabul ettiler, Keane ise bana olan hayal kırıklığını ifade etmek için neredeyse kaynıyordu. Beklemesi gerekecekti. Belki de Reeves ile akşam yemeğini, bu imkansız hale gelene kadar uzatırdım.

Toplantıyı iptal etmeliydim, ama babam gibi olmayacağıma, omega'ma olan takıntımın kontrolünde, halkıma karşı sorumluluklarımı görmezden gelmeyeceğime yemin etmişim.

Brigid'i çağırabilirdin, diye fısıldadı kötücül, baştan çıkarıcı bir ses. Ve ses haklıydı. Brigid'i dün geri çağırmalıydim. Ya da bir hafta daha kalması için onu ikna etmeliydim. Sonra da hiç gitmemesi için elimden geleni yapmalıydim. Bir yanımda, ona Malcolm olmadığını, ondan daha iyi olduğumu kanıtlamak istediğim için kaçmasına izin verdiğime inanıyordu. Benden istediği her şeyi alabileceğine, bu istek ayrı yaşamak olsa bile.

Gerçek daha acınasıydı. Biraz gururum vardı ve o gitmek isteyerek onu zedelemişti. Kalması için ona yalvarmamı mı istiyordu? Yoksa biraz ikna etmek yeterli olur muydu? Eğer zorba gibi davransaydım, bu onun benim yanımda kalması için ihtiyaç duyduğu bahane olur muydu, yoksa aramıza bir uçurum mu açardı?

Sanki 25 mil mesafe yeterince büyük bir uçurum değilmiş gibi.

"Omega Feargus da bize katılacak mı?"

Neredeyse tökezleyecektim, kendimi kalenin ana salonuna inen merdivenlerin ortasında, Bennett Reeves'in yanında buldum. Kendi karmaşık, dönen düşüncelerimin sisinde yaşıyordum.

"Maalesef hayır," dedim, konuyu burada kapatmak umuduyla.

"Ne kadar anlaşılmaz bir kadın olduğu ortaya çıkıyor," dedi Reeves, çok hafif ve pürüzsüz bir şekilde. O tamamen sinir bozucu derecede kurnaz biriydi ve bu yüzden yüzüne yumruk atmak istedim. Kırık bir burun onun sinsi görünümünü iyileştirmeyebilirdi, ama benim moralimi düzelterek düşündüm.

"Kalenin dışında birçok sorumluluk üstleniyor," dedim.

Reeves, adımlarımı hızlandırmaya çalışsam da benimle aynı hızda ilerleyerek mırıldandı. "Seçim Töreni'nde yaptığın yeni değişikliklerle büyük yankı uyandırmıyaydın, Worthington hiç var olmadığı söylentisinden keyif alabilirdi."

Bir an için, onun var olduğunu açıklamak için ağzımı açtım, çünkü onun yokluğunu her saniye acı çekerek yaşıyordum, göğsümün içinde ona doğru çeken gergin, ağır bir acı. Doğu yönünün tam olarak nerede olduğunu biliyordum, çünkü her o yöne baktığımda, o çekimin daha da ısrarcı hale geldiğini hissediyordum, en çok olmak istediğim yere giden gerçek bir pusula görevi göreceğinden neredeyse emindim.

Bunun yerine omuz silktim ve "Skybern söylentilere fazla önem veriyor" dedim.

Bennett Reeves sadece gülümsedi. "Saygıyla söylüyorum lordum, onların para birimi olarak değerini hafife alıyorsunuz."

Dişlerimi sıktım ve uyarıyı yuttum.

Yirmi Birinci Bölüm

BRIGID

Üçüncü kez iç geçirdiğimi fark ettim ve dudaklarımı sıkıca kapattım, taburede dik oturdum ve çayımı uzattım. Soğuk, acı sıvı dilime değdiğinde yüzümü buruşturdum ve fincanı masaya koydum.

"Uyan, seni aptal," diye fısıldadım, çünkü çay fincanına, artık iğrenç bir şekilde demlenmiş çay yapraklarına bakarak.

Kulübeye göz gezdirirken, zayıf bir ateşte buhar çıkaran su ısıtıcısını gördüm ve kendime geldim. Güneş gökyüzünde yüksekti ve ben güne daha yeni başlamıştım. Yarım gece boyunca pütürlü, dikenli bir yatakta dönüp durduktan sonra uyanmak kolay değildi. Aslında, yarım geceden de fazla.

Ama bu benim hayatımdı, *gerçek* hayatım. Alfa'nın omega'sı olmak için bir kenara bıraktığım hayat.

Oraya, normal rutinime ve sevdiğim işime geri dönmek rahatlatıcıydı.

Ancak alışkanlıklarım normal değildi, çünkü uyuyamıyordum ve konsantre olamıyordum. Ve işim...

"Ne bekliyordun ki? Artık tüm Hills senin omega olduğunu biliyor olmalı. Seni burada iyileşmek için bulmayı beklemiyorlardı," diye boş odaya söylendim.

Kendi yanaklarımı hafifçe tokatladım ve şömineye doğru yürüdüm, *bugün* her şeyin yolunda gideceğine kararlıydım. Ormanda ot toplayarak iyi bir ilerleme kaydedecektim. Güneydeki çiftliğe bir tentür götürecek ve Murray'lere ihtiyaçları olursa kulübede olacağımı söyleyecektim. Onlar da diğer yerlilere haber verecekti.

Peki ya bu haber yerel ejderhalara da ulaşırsa? Alfa'yı terk ettiğin için onlar ne düşünecek?

"Onu terk etmedim," mırıldandım. "O, en ufak bir itirazda bile bulunmadı."

Ve beni geri aramamıştı. Skybern'den elçilerin iki gün önce ziyaret ettiğini bilmeme rağmen. *Maggie*, tüm insanlar arasında, bunu bana haber veren kişi olmuştu. Benim yokluğumun dikkat çektiğini, ama Torion tarafından değil, söyledi.

En azından bana söylemedi.

Bir iç çekerek, buharlı su ısıtıcısını yeni bir fincanın üzerine kaldırıp döktüm, sonra berrak sıvıya göz kırptım. Kahretsin. Çay için çay yaprakları gerekiyordu. Suyu bir kenara koyup, çalışma masasında bıraktığım teneke kutuları karıştırarak çay kutusu bulana kadar aradım ve boş olduğunu görünce inledim. Dün köye gitmeyi unutmuştum. Ve sadece çay bitmemişti. Ben yokken, farelerin ve böceklerin içeri girip yerlerini sahiplenmelerini önlemek için depolarım boşaltılmıştı. Kale mutfaklarından topladığım birkaç şeyle hayatta kalıyordum, ama elma ve ekmek de dün akşam bitmişti.

Bir zamanlar rahat, kutsal ve güvenli hissettiren kulübeye hüznle baktım. Artık sadece *küçük* ve kesinlikle boş görünüyordu. Geldiğimde sessizlik rahatlatıcıydı, kalenin sürekli hareketliliğine kıyasla hoş bir yalnızlıktı. Ama gece çöktüğünde ve çatı katında uyumaya çalıştığımda, yalnızlık birdenbire tamamen yalnız kalmak haline dönüştü.

Kaleye gidip yeni yükselen alfa ile konuşmadan önceki günleri, Torion'u tanımadan ve onun yatağında rahatça yatmadan önceki günleri özledim.

Hayır, beni orada rahat ettiren *oydu*. O piç kurusu.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru çekip ensemden bir topuz yaptım, odayı gözden geçirdim ve kafamda bir liste yaptım. Yiyecek, erzak ve çaya ihtiyacım vardı. Kulübeden çıkıp bu bölgeye geri döndüğümü tekrar duyurmam gerekiyordu. Biraz zaman geçtikten sonra her şey yoluna girecekti. Bu, uzun süre uzak kaldıktan sonra sadece bir uyum süreciydi.

Ve eğer bir bebek yoksa, belki de geri dönmem gerekmeyecekti.

Kulübenin ortasında durdum, çantamın askısını yumruğumla kavradım ve aklımdan geçen düşünceye gözlerimi kırptım. Torion ile yaptığım anlaşmayı bozabilirdim. O... benden memnun olmazdı. Bunu biliyordum. Ama on yıl sonra, belki daha da önce, yeni bir omega bulabilirdi. Onun tarihinden silinebilirdim.

O benim, diye bir düşünce içimden geçerek beni sarsmıştı.

Boğazım düğümlendi, midem bulandı. Dizlerim titriyordu, ayaklarım çok ağırlaşmıştı. Yere çöküp gözlerimi kapatmak ve bu berbat günden vazgeçmek istedim.

Ancak ani sessizlikte, nefes nefese kalıp iç çekmelerim olmadan, yaklaşan bir arabanın gürültüsü kulaklarıma ulaştı. Sanki bu ani kargaşayı yatıştırabilecekmiş gibi elimi karnıma bastırdım, çantalarımı kancalara geri asıp kapıya doğru yürüdüm. Belki de dönüşümün haberi yayılmıştı ve sonunda bir hastam olmuştu. En azından bu bana bir amaç verecekti.

Ama kapımı aralayıp soğuk sabah havasına karşı kendimi hazırlarken, yolun kenarından benim kulübeme doğru gelen kişinin yerel bir çiftçi olmadığını gördüm. Bir çığlık atmak üzereydim, bir elimle kapı çerçevesine tutunarak kendimi ayakta tutmaya çalışırken, Torion'un koyu renkli buklelerini ve geniş kanatlarını gördüm, yüzünü sabah güneşinin ışınlarına doğru kaldırmıştı. Onu izlediğimi fark ettiğinde, düşünmeden dudaklarımı ıslattım ve o kendini beğenmiş, kötücül gülümsemesini bekledim, karnımdaki endişeli sıkışma açlığa dönüştü.

Torion bana selam verirken gülümsedi, ama bu zafer dolu bir gülümseme değildi, ani bir arzu ile ona bakarken yakalandığım için gülümsemesi değildi. Utangaç ve... Çenesi aşağı eğildi ve bakışları kısa ve gergindi. Kulübeye ulaşması saatler sürmüş gibi görünüyordu ve her bakışı ve nefesi uzamıştı. Ben burada, kulübede, aptal gibi onun gelip beni kaleye geri götürmesini bekliyordum. Onun yanına gelmemi talep etmesini istemiştım, böylece ona karşı biraz öfke besleyebilirdim. Ama Torion'un tarzı bu değildi. Benden tek istediği, ikimizin de istediği şeydi ve ben direnip kaçmaya karar verdiğim anda, bana izin verdi. Ve ben bunun için ona kızmaya çalıştım. Bunun yerine.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, o durduğunda.

Bana bakarak başını salladı, artık tereddütlü ya da gergin değildi, ama şaşırtıcı derecede dikkatliydi. Son görüşmemizden bu yana geçen birkaç gün içinde değişmiş miydim? *Onun* gözünde değişmiş miydim?

"İyiyim," dedi boğuk bir sesle ve vagonun bankından atladı.

Göğsümün içinde bir sarsıntı hissettim ve kendimi kapıdan dışarı çıkarken buldum. O da bu harekete karşılık verdi, havada sadece bize ait olan bir tür çekim gücü vardı.

Torion doğruldu, gözlerini kırıştırdı ve arkasına baktı. "İhtiyacın olabileceğini düşündüm... erzak."

İçimde hassas bir acı hissettim. "Doğru düşünmüşsün."

Başını geriye çevirip bana baktı. "Sen... Neden haber vermedin?"

"Torion," dedim, kaçınılmaz olana, her zerremle arzuladığım ve düşüncelerimin çoğunun talep ettiği şeye boyun eğerek, her ne kadar çelişkili ve tartışmalı olsa da. Aramızda cızırdayan enerji ve heyecanın tadını çıkarabilmek için ona doğru yürüdüm.

O zorlukla yutkundu ve sağ elinin hala vagonun iplerini sıkıca tuttuğunu fark ettim. O ele uzandım ve ipler düştü, parmaklarımız sıkıca birbirine kenetlendi. "Hm?" diye sordu.

O çok uzundu ve ayak parmaklarımin ucuna kadar yükseldiğimde bile - soğuk çimlerde çıplak ayak parmaklarım, ama onlar bile keskin bir şekilde canlıydılar - istediğim kadar yükseğe çıkamadım. Diğer elimi boynunun arkasına uzatıp onu kendime doğru çektiğimde gözleri büyüdü.

Torion inledi ve üzerime düştü, ağızlarımız birbirine eğildi, aç ve açgözlüydü, dillerimiz bir anlığına çarpıştıktan sonra doğal ritimlerini buldular, okşadılar, dolandılar ve sonra birbirlerinden ayrıldılar. Ellerimiz birbirine bağlı kaldı, ama Torion'un serbest kolu belimi sardı, beni yerden kaldırdı, ayak parmaklarım sallanırken bizi kulübeye doğru yürüdü, ancak kapıya kadar gelebildik.

"Bekle," demeye çalıştım, ama sözcük öpücükte boğuldu.

Torion, başı alçak kapı çerçevesine çarptığında çığlık attı, benimki ise çerçevenin hemen altından sıyrıldı. Geri çekildi, kapıya göz kırptı ve sonra sanki kapıyı korkutup devasa bedenini içine alması için zorlayacakmış gibi homurdandı. Kıkırdamaya başladım, kollarından kurtulmaya çalışırken, bakışları bana döndü.

"Hayır, yapmayacaksın," diye hırladı ve kolunu bana sıkıca dolayarak nefes alamayacak hale getirdi. Hızlı bir çömelmeyle bizi kulübenin karanlığına soktu ve beni kapımın hemen sağındaki çıplak duvarın birkaç santimlik kısmına sıkıştırdı. Ağzı benimkine sıcak bir şekilde yapıştı, tadı bana çok tanıdık geliyordu, farkında olmadan günlerdir özlediğim bir tadı.

Dizlerim büküldü, bacaklarım beline dolandı, onun penisi aramızda şişince boğazımdan yumuşak bir çığlık yükseldi, kumaş katmanlarını aşarak karnımın hemen altına bastırdı.

"Brigid, ben..."

Ne diyeceğini hiç bilmiyordum, ama bu anın bozulması, onun kollarımdan kayıp arabaya ve kaleye geri dönmesi riskini göze alamazdım.

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye nefes nefese söyledim, elim ensesinde kayarak kıvrımlarına tutundu. Bir sonraki öpücüğü zorladım, dilimi diline dayadım ve Torion inledi.

O hareket etti, ellerimizi ayırdı ve ben onun göğsünü tırmalamak, kanatlarını yırtmak istedim, ta ki onun da kendi acil yırtma, çekme ve aramızdaki kumaşı yukarı doğru çekme hareketini yaptığını fark edene kadar. İkimiz de nefes nefese ve karışık bir şekilde birbirimizi okşarken öpücük sona erdi. Öpücük dışında neredeyse hiç temas etmemiştik, ama göğüslerim ağrıyor, içim beklentiyle zonkluyordu. Cildim parlamış, karıncalanmış ve aydınlanmıştı, Torion'un ilgisini bekliyordu, ama en çok da aniden açgözlü hale gelen içim.

Ağır ekose ve kaba keten kumaşlar karnıma batıyordu, ama hiçbir şey nemli, şişmiş etin kısa dokunuşundan dikkatimi dağıtamadı. Nefesimi tuttum ve Torion homurdandı, ellerimiz neredeyse birbirine çarpacaktı ki, ben onun elini itip çekerek onun penisini buldum ve acımasızca kavradım. Torion inledi, başını geriye attı, dizleri duvara çarpana kadar büküldü. Kaygan, nabız gibi atan başını merkezime yönlendirdim ve öne doğru daldım, Torion'un güzel, bronz, esnek boğazını dişlerimin arasına aldım.

O uludu ve ben kendi çığlığımı onun etine gömdüm, o içime sertçe girdiğinde, ani gerilme bir ısı patlaması, keskin bir acıydı, o ilerledikçe eşit ölçüde artıp yumuşadı.

bizi öyle donmuş halde tuttu, vücudum ona uyum sağlamaktan çok, onu içimde daha iyi tutmayı yeniden öğreniyordu.

"Daha fazla," diye fısıldadım, ısırđığım cildi öperek. "Daha sert. Daha derine."

Kalçalarımı öne doğru esnetmeye çalıştım ama Torion beni kapı pervazına sıkıştırmıştı, omurgam kalçalarımın en ufak ucuna kadar mükemmel bir şekilde düz duruyordu, böylece kendini içime daha iyi gömebiliyordu. Nefesim kesilene kadar içeri itti, sadece vücudunun ağırlığıyla beni yerinde tuttu ve kolunu belimden çekti.

"Evet, benim sevimli cadım," diye fısıldadı ve sonra bir kolunu sol uyluğumun altına geçirdi. Beni sert bir itmeyle duvara doğru yavaşça yukarı çekince ciyakladım, sonra diğer bacağıma da aynı hareketi tekrarladı, ta ki beni kollarında tutana ve çaresizce onun penisine sabitleyene kadar. Torion dik durdu, göğsü benim göğsüme sertçe nefes alıyordu, ikimiz de hala giyiniktik, kumaş yığınları bir kenara itilmişti.

Gözleri benimkilerle buluştu ve ben kıvranarak inledim, onun bakışlarının karanlık anlamını yorumlayamayacak kadar doluydu.

"İstediğın bu mu?" diye sordu, içimden çıkarken, ağzım acınası bir protesto sesiyle açıldı. O tekrar içeri girerken başım duvara çarptı, içimdeki hareketi ani ve sert oldu, neredeyse utanç verici derecede ıslaklık hareketi kolaylaştırırken tenlerimiz birbirine çarpıyordu.

O beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken konuşamadım, hayvan gibi homurdanıyordu ve içimden yükselen yumuşak bir rahatlama çığlığı çaresiz seslerden oluşuyordu.

"Açgözlü omega, alfasının sikini istiyor," diye homurdandı Torion ve onun itişleriyle kulübenin sallandığını yemin ederim.

"T-Torion," diye bağırdım. Sesinde bir tür öfke vardı, kalçalarının benimkilere vurduğu ağır tokatlarda, içimdeki uzunluğunun acımasız vuruşlarında. Bu beni heyecanlandırdı, vücudunun benimkine kurduğu tuzak da öyle, ama kaşları çatılmıştı, içimdeyken yüzündeki olağan şaşkınlık yerini kararlı bir somurtmaya bırakmıştı.

Elim hala saçlarına dolanmıştı ve şimdi onu dikkatini dağıtmak için kullandım, bağırıncaya kadar çekip sonra yüzünü yüzüme doğru yönlendirdim, alaycı gülümsemesi yumuşayana kadar ağzını ısırarak.

Torion Malcolm değildi, bunu çok önceden biliyordum. Ama gelecekte aramıza ne girerse girsın, artık

Malcolm gibi olmak, Torion'un ulaşamayacağı bir yerde sevgimi sallandırmak istemiyordum.

"Ben... Ah! Torion, seni özledim," onun sert adımları arasında zorla çıkardım. Konuşurken sesim titredi, Torion'un vücudu benimkine çarptı, göğsü benimkine gömüldü, ağzı daha nazik ama daha az açgözlü bir öpücükle benim göğüslerimi ezdi.

Elleri kışımı sıktı ve içimdeki vuruşları daha derine indirdi, ta ki en dibe vurana kadar, şişkin düğümü beni açarak genişletti, sonra yavaşça dışarı çıktı.

"Seni özledim," diye tekrarlardım, nefes almama izin verdiğinde.

"Seni özledim," diye fısıldayarak cevap verdi, alt dudağımı emdi, sonra tekrar ağzımı yaladı, öpücük onun sevişmesindeki sabit, kapsamlı, derin ritmi aldı. "Bu... Lanet olsun, Brigid, çok iyi hissettiriyorsun."

Onun sözlerini tekrarlayarak yanaklarını öptüm, düğümü içimden çıkamayacak kadar kalınlaştığında inleyerek. Torion geri çekildi, kalçalarını duvardan çekti ve vücutlarımız yeni bir ritim bulduğunda birlikte nefes nefese kaldık, yuvarlanıp sürtünerek, düğümü benim inlemelerimle aynı ritimde zonkluyordu.

Kollarımı omuzlarına doladım, ağzımı onun ağzıyla kapattım ve orgazm olurken öpücüğe haykırdım, alfamın kollarında titreyerek. Torion kendi inlemeleriyle benim çığlıklarımı yuttu, benim sıkılaştıkça içim onun düğümünü sağarken, o içimde patladı. Sırtım pürüzlü duvara kaydık, ama ben sadece Torion'u öpüp ona sarıldım. O bizi güvenli bir şekilde yere indirecekti. Sonra da kulağına küçük müstehcen sözler fısıldayacaktım, ta ki o da beni orada sikene kadar. İkimiz de başka bir şey yapamayacak kadar yorulana kadar onu içimde tutacaktım.

Onun vagona geri dönüp beni terk etme şansı kalmayana kadar. En azından bugün değil.

Yirmi İkinci Bölüm

TORION

Maggie'nin benimle birlikte gönderdiği son sepeti içeri taşıırken, Brigid'in yüzü çatı katının kenarından görünüyordu. Brigid'in beni terk etmesinden o kadar rahatsız olmuştum ki, onun bu kulübede nasıl idare edeceğini merak etmemiştim. Arabada bir torba çay olduğunu söylediğimde omega'mın yüzündeki coşkulu ifadeyi görünce, Maggie'nin hanımı için endişelenmekte haklı olduğunu anladım.

Sepeti yere bıraktım ve Brigid'e bakarken hissettiğim *tüm* umudu yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Geldiğinde huysuz, temkinli ve inatçı bir Brigid bekliyordum, o da bana karşı gelip bana yarım bir gülümseme ya da gözlerini devirene kadar onu kızdırıp dürtmeyi sapkın bir şekilde dört gözle bekliyordum. Omega'mın bana karşı gösterdiği açlık - karanlık geceler ve geçen uzun günler boyunca benim ona karşı hissettiğim açlıkla rekabet edecek kadar güçlüydü - beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertmişti.

Ardından öfke geldi. Bizi birbirimizden mahrum bırakmayı düşündüğü, ben dayanamadığım halde uzak durduğu, beni tekrar öperse onu affedeceğim için öfkelenim.

Seni özledim.

"Torion?"

Gözlerimi kırptım ve bir saatten az bir süre önceki acı hatıraya değil, üstümdeki Brigid'e odaklandım.

"Bu gece burada kalacak mısın?" diye utangaçça, yumuşak bir sesle sordu.

Yutkundum ve minnettarlığımı acınası bir şekilde göstererek yere çökmemek için dizlerimi kilitledim.

"Ben biliyorum biliyorum sormam sormamalıyım,"
Brigid devam etti, hafifçe biraz yüzünü buruşturarak,
dilimin ucunda duran "evet" çığlığını

dilimin ucunda duran "evet" ılığını

"Neden olmasın?" diye sordum, sepetin yanına dönüp çay poşetini çıkardım. Ateşin yanında bir su ısıtıcısı asılıydı ve hafifçe ittiğimde içindeki suyun şapırdadığını duyabiliyordum.

"Sen kalede olman gerekiyor," diye mırıldandı Brigid. Gözümün ucuyla, kızıl saçlı bir buklev çatı katının kenarından sarkıyordu ve ben de parmaklarımla etrafına dolanmasın diye çay yapmakla meşgul oldum.

"Bu hafta çok meşguldüm" —*senin yokluğundan dikkatimi* başka yere *yönlendirmek* için— "nmzdeki bir iki gün için gerçekten yapmam gereken hiçbir şey kalmadı."

"Gerçekten mi?"

O kadar memnun grnmeseydi, kendimi korumak, ona geceyi teklif edip sabah ayrılmak gibi bir akıl yürütme yeteneğim olabilirdi. Tek bir kelime ve bir parça umutla iradem çöktü.

Hayır, bu doğru değildi. *İradem* Brigid'in olduğu yerde olmak istiyordu. Kafamdaki Francis Keane ve hatta Ned MacIntyre gibi beta sesleri, alfanın omegasını kovalaması gerekmediğini, tam tersi olması gerektiğini fısıldıyordu. Babam, görevini değilse de itibarını feda ederek annemin kaprislerine boyun eğmişti.

Brigid'in kaprisleri yok, endişeleri var, diye kendime hatırlattım.

Benim silmek istediğim endişeler. "Gerçekten mi?" diye cevap verdim.

Kollarını önünde kavuşturdu ve sanırım gülümsemesini saklıyordu. "Bana ay mı yapıyorsun? Ben yapabilirim..."

"Hayır, orada kal ve dinlen," dedim, mesele hallolduğu anda omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Dediğim gibi, kulübede "bir gün kadar" kalacaktım. Brigid'i kendini en güvende hissettiği bu yerde gzlemleyecektim ve burayı onun için de aynı şekilde güvenli bir yer haline getirmek için elimden geleni yapacaktım.

"Peki. Kaleyle ilgili beni bilgilendir," dedi Brigid, atı katının kenarından geriye doğru yuvarlanarak. Kulbesinde dolaşırken onun küçük ipuçlarını tatmak için onu geri çağırmak istedim, ama dilimi ısırdım ve gözlemlenmeden mekanı inceleme fırsatını değerlendirdim.

"oğunlukla sakın geçti, ama Alpha Worthington ve Francis Keane bana bir plan getirdiler," dedim.

"İyi bir plan mı?"

Ben homurdandım. "Onlar için, eğer ben buna kanarsam."

"Anlat bana," diye emretti, hafifçe doğruldu, kaşları çatılmıştı.

Gülümsememi saklamak için başımı eğdim ve omega'ma tüm haberleri anlattım.

"O ZAMAN ÇOK MU GEÇ KALDIK?"

Kulübenin penceresine ulaşmadan önce durakladım, titrek, kadınsı ses düşüncelerimden beni sıçrattı. Brigid, getirdiğim eşyaları uygun yerlerine yerleştirirken beni nehirde yıkanmaya göndermiş ve bana katılacağını söylemişti. Merakım ve Brigid'in yanına dönme isteğim beni sabırsızlandıırıncaya kadar amaçsızca yüzdüm.

Görünüşe göre bir hasta gelmişti. Onları rahatsız etmemem gerektiğini biliyordum, ama onları bölmek de istemiyordum. Suya geri dönmek için hazırlanırken, Brigid'in cevabını duydum.

"Çiftleşme döneminden önce bana gelseydin daha iyi olurdu, biliyorsun," dedi Brigid, sözleri nazik bir tonla yumuşatarak.

"Alfa'nın kalesine gidip önleyici ilaç isteyemezdim! Ve kimsenin *senin* sahiplenilmeni beklemediğini kabul etmelisin."

Omega'm adına öfkkelendim, zihnim konuşmayı yakalamak için hızla çalışıyordu. Brigid'in iç çekişi kulübeden pencereden dışarıya, kulaklarıma kadar ulaştı.

"Haklısın."

"Lütfen, yardım edebileceğini söyle. Bir oğul daha kaybetmeye dayanamam. Çayı her gün içeceğim..."

"Çay sadece önceden yardımcı olur," dedi Brigid ve diğer kadın ağlamaya başladı, ama omega'm onu bir kez daha kesintiye uğrattı. "Ama başka otlar da var. Etkinlikleri daha az güvenilir, ama sunabileceğim tek şey bu."

Görülmemek ve duyulmamak için dikkatlice yavaşça geri çekildim ve onların konuşmasını düşündüm. Özellikle çiftleşme döneminde hamileliği önlemek, ejderha kadınları için yasadışıydı. Brigid daha önce kadınlara böyle bir

hizmetleri sunmuş olsaydı ve bu bilgi bölgenin beta erkeklerine ulaşmış olsaydı, onu hapse atmasam bile en azından cezalandırmam beklenirdi. Tabii ki, yardım ettiği kadınlardan biri böyle bir eylemi itiraf etmek zorunda kalacak ve aynı cezayı alacaktı.

Fang'ın ateşi, umarım işler o noktaya gelmezdi. Eğer gelirse, Brigid'e karşı harekete geçmeyi reddederek, kendimle betalar arasında kalan son köprü parçasını da yakardım. Kafam dönüyordu, Brigid açığa çıkmadan önce yasayı nasıl değiştirebileceğimi düşünmek için yeni seçenekler arıyordum. Yaptıklarını bilenler olduğu sürece, hem o hem de ben basit bir şantajdan öte, misilleme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktık.

Kapının yanında gün batımını izlerken, düşüncelerimin altında, çakıl taşları üzerinde dönen araba tekerleklerinin sesi duyulmuyordu, ama yere düşen yumuşak ayak sesleri beni uyandırdı. Brigid yaklaşırken ona döndüm, yüzü taş gibi ve ihtiyatlıydı. Elimi ona doğru uzattım ve kalkan düştü, gözleri büyüdü ve hafifçe doldu.

"Kulak misafiri olmak istemedim," dedim.

"Torion, yemin ederim, sözümü tutmadım..."

Elini tuttum ve onu kendime doğru çektim, endişeli sözlerini yumuşak bir öpücükle durdurdum, boş olan kolumu titrek vücuduna doladım, ta ki o iç çekip bana yaslanana kadar.

"Biliyorum," diye mırıldandım dudaklarına, daha sert bir öpücük daha verip ekledim, "Öyle olsaydı da umurumda olmazdı." Brigid buna irkildi ve geri çekildi, ben de hemen durumu düzeltmeye çalıştım. "Aslında umurumda olurdu, ama sadece çocuklarımızla ilgili tüm konuşmaların beni heyecanlandığı için, onların etrafımızda koşuşturmalarını istediğim için. Ama senin seçimin için sana kızmazdım ve bu, seni omega'm olarak yanımda tutma kararımı değiştirmezdi."

Brigid, ben konuşmamı bitirmeden önce göğsüme gömülmüştü, açık yakamdan cildime doğru düzensiz nefesleri üflüyordu. Elleri göğsümden çeneme kaydı, orada ovuşturdu, sonra geriye yaslanarak kucaklaşmamızda sırtını kavisledi. "Torion. Sen dayanılmaz derecede iyisin," dedi, sesi zayıf ve gözleri ıslaktı.

Onun sözlerinin övgü olup olmadığından emin olamadığım için kaşlarımı çattım. Başparmağımla onun gözyaşlarından birini yakaladım ve sildim. "Sana iyi davrandığım sürece." Bu sözler düşünmeden dudaklarımdan döküldü, tam da danışmanlar konseyinin beni uyardığı türden bir duygu. Benim görevim Hills'e karşıydı, omega'ya karşı değil.

Ama henüz gerçek bir konsey kurmamıştım ve kurarsam, ilk çağırma isteğeceğim kişi Brigid olurdu.

Boğuk bir çığlık attı ve parmak uçlarına yükseldi, ellerini titreyerek başımı kavradı, parmakları saçlarıma dolandı ve beni kendine çekerek açlık ve rahatlama içinde dudaklarımızı birleştirdi.

KULÜBE ikimizi barındıracak kadar büyüktü, bu yüzden küçük bir aile kızlarının öksürüğü için Brigid'e danışmaya geldiğinde, ben dışarıda kendimi uzak tuttum, onları arabayla getiren atı fırçalayıp suladım. Konuşmalarını duyabiliyordum, Brigid'in nazik ve kesin sorularını, gergin küçük kızı tatlı bir şekilde taklit ederek onları birlikte kıkırdatmasını. Pencerelerinden onu izledim, raflardan kavanozları hızlı ve yetkin bir şekilde alıp, küçük bir bez torbayı otlarla doldurup, aileye banyo ve çayların hazırlanışını anlatıyordu.

"Size verdiğim talimatları ve otları yazarsam yardımcı olur mu?" diye sordu Brigid.

"Evet, hanımefendi," dedi anne, Brigid'in omzunun üzerinden yazdıklarını inceleyerek hızlıca başını salladı. "Onları kolayca bulabiliriz."

Yine görünmez oldum, kulübenin arkasını dolaşarak omega'mın ailesine veda etmesini dinledim. Arabaları kulübenin görüş alanından çıkınca tekrar içeri girdim ve Brigid'in raflara ve dolaplara geri koyduğu kavanozları dikkatlice düzenlemesini izledim.

"Neden sadece bazılarının üzerinde etiket var?" diye sordum ve şöminenin yanındaki sallanan sandalyede, her zamanki gibi onun yoluna çıkmayacak bir yer buldum.

"Çoğunu görünüşünden veya kokusundan tanıyorum, ama bazıları birbiriyle kolayca karıştırılabilir, bu yüzden kavanozun üzerine adını yazıyorum," dedi.

"Bütün otları kendin mi topluyorsun?"

Kafasını salladı. "Tepeleri dolaşan tüccarlar var. Benim tüccarım, burada bulamadığım otları güneyden veya kuzeyden getiriyor, ben de ona sadece su yataklarında veya bu ormanda yetişen otları veriyorum."

O işine devam edip her şeyi toplarken ben de mırıldandım. İşimi bitirdiğim yerde eşyaları bırakma konusundaki dikkatsiz alışkanlığımı düşündüm, bir hizmetçi ya da başka bir görevli gelip arkamdan her şeyi düzelteceğini bilerek.

"Herhangi bir alanda eşyaları düzenli tutmak için mi böyle yapıyorsun, yoksa bu kulübenin büyüklüğüne göre mi böyle yapıyorsun?"

Brigid omzunun üzerinden bana dar gözlerle baktı ve o keskin bakışın belimde uyandırdığı arzu hissi beni biraz utandırdı. "Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

Omuz silktim. "Seni izlemeyi seviyorum."

Dudaklarını büzdü. "Sadece... buraya geldiğimde işler böyle organize edilmişti. Sanırım bu kadar küçük bir alanda işler böyle yürüdüğü için böyledir. Artık buna alıştığım için nasıl değiştirebilirim bilmiyorum."

"Bu annenizin kulübesi miydi?"

Brigid başını salladı. "Annem, babamın başka bir omega ile birlikte olabilmesi için babamın evini terk etti ve kendi annesi, yani benim büyükannem hala burada yaşıyordu. Bu açıdan şanslıydı, çünkü babam onu kovana kadar bu mülkü miras almamıştı."

"Kaç yaşındaydın?"

"Dört," dedi Brigid yumuşak bir sesle. "Beni çiftleşme dönemleri arasında yaptılar. Sonra annem bir oğul doğurmadan başka bir çiftleşme dönemi geçti ve evlilikleri sona erdi."

"Onu sık sık görür müydün?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

Brigid başını salladı. "Aslında nadiren. Ve o çok..." Brigid kulübede ilerlerken durdu, aynaya bakarak gözlerini kırptı ve sonra hüzünle gülerek bana döndü. "Sanırım o, benim şu anda olduğum gibiydi; biraz sert ve köylü gibi. O zamanlar bana oldukça vahşi ve dağınık geliyordu. Babamın yeni omega'sı Janet'i umursamıyordum. Genç ve tatlıydı ve bana iyi davranıyordu.

beni küçük bir oyuncak bebek gibi. Malcolm ile birleşmemden sonra annemi daha fazla görmeye başladım."

Brigid kucağıma oturdu ve ben, kolları omuzlarımı sararken, bacakları bacaklarımın etrafına dolanırken, kendimi beğenmiş gibi görünmemeye çalıştım. Onun burada, kulübede benimle birlikteyken daha rahat olduğunu hayal ediyor muyum, emin değildim, ama bu değişimi kesinlikle çok seviyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, o beni çok korkutuyordu," dedi Brigid yumuşak bir sesle, başını çenemin altına gömerek. "Malcolm'a karşı dikkatli olmazsam, onun durumuna düşeceğimi düşünüyordum. Ben..." Diye iç geçirdi. "Tabii ki, o öldükten sonra, seçtiğim hayattan bıktıktan sonra buraya geldim. Başlangıçta bu benim için bir cezaydı, ta ki onun ne kadar bağımsız olduğunu fark edene kadar. Keşke o hayattayken onunla aynı uyumu yakalayabilseydim."

Ayaklarımı yer döşemesine sıkıca bastırarak, altımızdaki sandalyeyi salladım ve omega'mı kucakladım. Brigid'i benimle birlikte kaleye geri göndermek için duyduğum her türlü istek yok oldu. Burası onun sığınağıydı. Güvenli olduğundan emin olduğunda kaleye geri dönecekti ve kapıları kapatmadığı sürece, onun rahat olduğu bu yerde onunla buluşacaktım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

BRIGID

Torion'un nefesleri yanağıma sertçe çarpıyordu, bu, onun kalçalarının yumuşak hareketleriyle, bacaklarımın arasında parmaklarının akıcı hareketleriyle tezat oluşturunuyordu. Ben onun vücudunun kucağında titriyordum. Çatı katı Torion'un kanatlarını tavandaki kirişlere sürtmeden bacaklarımın arasına uzanamayacağı kadar yüksekti, bu yüzden geceleri birbirimizi yan yatarak bulduk, bacaklarım onun kalçalarının üzerindeyken öpüşüyorduk ya da onun sırtımı sarması gibi. Bu durum bizi zevkimizde yavaş ve sabırlı olmaya zorladı, acil ihtiyacı şefkatli ve nazik hale getirdi.

Torion'un küçük parmağı iç uyluklarımdaki yara izini okşadı ve bu garip tepki karşısında nefesim kesildi, o küçük dokunuş kanımda ateş gibi atıyordu. Titredim, doruğa yaklaşmıştım, Torion sallanmasını yavaşlatırken onun elini tırmaladım.

"*Lütfen.*" Sesim sert çıkmıştı, ama ağzı boğazımın nabzını bulup yumuşakça öpüp emdiğinde eridim.

"Seni ısırdığımı inanamıyorum," dedi gülerek, parmakları zonklayan cinsel organımdan ayrılıp, çiftleşme döneminde bana bıraktığı ize doğru yürüdü. "Şey, sanırım inanabilirim. Sana karşı her zaman açgözlüyüm."

Hareket etmeyi bırakmış, sert penisi içimde huzurla dinleniyordu ve sadece ısırik izinin etrafında daireler çiziyordu. Böylesine basit bir dokunuşun beni bu kadar çıldırtması, bu kadar ateşli hale getirmesi, bu kadar...

O yara izine bastırırken ben çığlık attım, içimden gelen ani ve şok edici bir orgazmıla kasılmalar başladı. Bir elimle yüzümü kapattım, o yara izine bastırınca kadar parmaklarımı onun parmaklarının üzerine sıkıştırdım ve sıcaklık ve tatlılık dalgaları halinde devam eden bir rahatlama ile boşaldım. Ben sakinleşene kadar, Torion'un kolu

beni sarmış, kendini derinlemesine sokuyor, kulağıma mırıldanıyor ve homurdanıyordu.

"Cadı," diye hırıltılı bir sesle konuştu ve ben bir kez daha titredim, elini nazıkçe tutup, şaşırtıcı yara izinden uzaklaştırarak şişmiş dudaklarıma ve zonklayan klitorisime geri götürdüm. "Evet, işte böyle. Bir kez daha yap, sevgili Brigid."

Ben inleyip kıvrandım ve Torion, her zamanki gibi bu anlarda olduğu gibi zihnimi okudu, ağzını ağzımın üzerine eğdi, dilini penisiyle aynı ritimde içeri soktu, inlemelerimi ve çığlıklarımı hızla yuttu.

Bu gece iki kez birbirimize ulaşmıştık, ancak ilk seferinde onu şöminenin yanındaki halıya itmiş ve ikimizi de nefes nefese bırakan sert ve hızlı bir hareketle onu ele geçirmiştim.

Sabahleyin kaleye geri dönmesi gerekiyordu.

Günü en yakın köye uçarak ve birlikte alışveriş yaparak geçirmiştik. Tanıdık yüzleri, yerel orman cadısı ya da şifacı olarak değil, alfanın omega'sı olarak selamladım. Yine de, beni kulübede ya da evde değilsem kalede bulmaları için talimatlarımı verdim, karşılık olarak aldığım şaşkın ifadeleri görmezden geldim. Bu bir tür meydan okuma gibi gelmişti, ancak Torion'un yanımdaki rahat tavırları bu etkiyi azalttı.

"Seni kaleye geri istiyorum," demişti, yavaşça kulübeye doğru yürürken, omuz silkip gözlerime bakarak. "Ama burada kalmak istiyorsan, sana gelmek için zaman ayırıyorum."

Tamamen tersine, onunla kaleye geri döneceğimi söylemek dilimin ucundaydı. Bu dürtüyü yuttum, inatla kulübeye, yalnızlığıma, acıma sarıldım.

"Brigid," Torion nefes nefese, ağzı benim ağzımın üzerinde açık kalmış halde, "Oh, benimle gel. Yine benimle gel."

Torion benim vücudumu bu kadar iyi tanımıyor olsaydı, bu sözler boş bir yalvarış olurdu. Elinde göğüslerimi avuçlayarak, yoğurarak ve sıkarak, zevkimi tırmanmaya yönlendirirken, bir parmağını içime sokarak beni düğümü için genişletirken, diğer iki parmağı klitorisimi acil bir şekilde ovuşturuyordu. Ben inleyerek ve vücudumu kısa bir süre çırpınarak orgazm olurken, o kendini içime yerleştirdi, göğüslerimi sert kavrayışına doğru eğerek

sert tutuşuna doğru eğip, beni bu kadar etkili bir şekilde işkence eden ve tahrik eden dokunuştan kalçalarımı uzaklaştırmaya çalıştım.

Torion beni serbest bıraktı, kollarında beni sardı, düğümünü derine yerleştirdi ve içimde ovuşturarak, ikimiz de kuruyup gevşeyene, zevkten bedenlerimizi sallayamayacak kadar yorgun düşene kadar, sonsuz ilahi dakikalar boyunca ecstasy'mi uzattı. Nefesimizi toparlarken, titreyerek, nefes nefese ve iç çekerek, birleşmiş, terli ve harika bir yorgunluk içinde sakinleşene kadar, o nabız gibi atıyordu.

Ağzımı açıp aptalca ve anlamsız bir şey söylemek istedim, sadece bir iki kelime, o da cevap versin de sesini tekrar duyabileyim diye, ama o benden önce davrandı.

"Şimdilik dinlen," diye fısıldadı, kulağıma, şakağıma, çeneme ve ağzımın köşesine öpücükler kondurarak. "Bu gece sana tekrar ihtiyacım olacağını zaten biliyorum."

Uykulu ve bu sözden memnun olarak burnumu çektim. "Yine azgın olamazsın."

"Seni istemem için alfa erkeklerin çiftleşme dönemine gerek yok, cadı," diye cevapladı Torion karanlık bir sesle. "Yarın ayrılmak için kendimi dinlendirmem gerekiyor."

Nefesim kesildi ve kalması için yalvarmamak için yüzümü yastığa gömdüm.

Torion'un ayrılmasından sonra günler ağır ağır geçiyordu. Düzenli ziyaretçilerim geri dönmüştü, ama ister yalnız ister çalışıyor olsam, saatler üç katına çıkmış gibi geliyordu. Yine de, çözümü kabul etmeyi inatla reddediyordum. Beş yıldır bu kulübede yaşıyor, ormandaki bilge kadın rolünü üstlenmişim. Bu unvanı bırakmak, o yılların hiçbir değeri yokmuş gibi davranmak gibi geliyordu, oysa o yıllar beni daha gerçek bir ben yapmıştı. Hayatındaki önemli erkekleri, önce babasını, sonra da beta'sını memnun etmekten başka bir şey istemeyen kız artık yoktu.

Seni memnun etmek isteyen Torion'dur, kurnaz bir ses içimden fısıldadı yeni bir sepet yapmak için bir dizi söğüt kamışı taşıyarak kulübeye döndüğümde. Sözler kafamın içinde dolaştı, huzursuz bir beden dönüp duruyor, bekliyordu.

"Şimdilik," diye mırıldandım kendi kendime, köşeyi dönüp kulübemin önünde bekleyen arabayı görünce durdum, kapıdaki armanın güçlü Feargus meşe ağacı olduğunu fark ettim.

Torion'un bu kadar çabuk geri döndüğünü düşününce kalbim güm güm çarpmaya başladı ve yüzümde bir gülümseme belirdi, ta ki sürücünün hala arabanın üstünde beklediğini fark edene kadar. Belki de kaleye geri çağırılıyordum? O anda bunun nedenini düşünmek istemediğim için, bu bile beni pek hayal kırıklığına uğratmadı.

Kulübeden kadın seslerinin yumuşak mırıldanmaları kulağıma ulaştı ve bir an durup, kelimeleri veya ses tonunu yakalamaya çalıştım, sonra söğüt dallarımı bir kenara bıraktım. Eteklerimdeki döküntüleri silkeledim ve kapıya doğru yöneldim. Torion'u kalenin ahırlarında ziyaret ettiğimde tanıdığım şoför beni gördü ve koltuğundan saygıyla yarı selam verdi.

"Ah, buradasınız, hanımefendi," dedi Maggie, alışılmadık bir şekilde resmi bir ses tonuyla.

Onun eşini görmek için bir an gözlerimi kısmak zorunda kaldım ve gördüğümde, görünüşümü düzeltmek için biraz daha zaman harcamış olmayı diledim. Diğer kadın kusursuz giyinmişti ve orta yaşlı görünüyordu. Boyu o kadar uzundu ki, loftumu tutan alçak kirişlere çarpmamak için eğilmek zorunda kalacaktı.

"Sizi Bayan Baird ile tanıştırayım. Cambelton'un en iyi terzisi," diye devam etti Maggie. "Omega Feargus."

Mistress Baird, kulübenin genel çevresini alaycı bir bakışla süzdükten sonra bana dönüp uygun bir reverans yaptı. "Omega Feargus. Ne kadar... rustik bir sığınak edinmişsiniz."

Bir an durup, kekelemeyle karışık şaşkınlığımı yuttum ve kendimi biraz daha dikleştirdim. "Yalnız olduğum zamanlar için uygun. Beklediyseniz özür dilerim. Randevum olduğunu bilmiyordum."

Maggie hafifçe kızardı, ama o da Mistress Baird'in önünde ağırbaşlı ve sakin görünmek için elinden geleni yapıyor gibiydi. Kadın, şefkatli bir terziden çok, sert bir okul öğretmeni havasındaydı.

"Sizin için randevuyu ayarlamaya cüret ettim, hanımefendi," diye mırıldandı Maggie. "Çünkü inzivaya çekilmeden önce çok meşguldnz."

Maggie'yi bir kenara çekip, bana yeni kıyafetler için randevular ayarlayarak tam olarak ne yapmaya çalıştığını sormak istedim, ama Mistress Baird'ın varlığı hem baskıcı hem de sabırsızdı. İşimi halletmek daha iyiydi.

"Çok alışkansın, Maggie. Pekala, nasıl başlayalım?" diye sordum terziden.

Bayan Baird bu sözlerim üzerine canlandı, elinde bir mezura tutarak, sonraki bir saat basit ve verimli sorularla geçti. Hangi kumaşları seviyordum? Yüksek mi, alçak mı, hangi yaka kesimini tercih ediyordum? Hayır, beni gördükten sonra benim için en iyi renk seçimlerini o yapacaktı. Sade mi, süslü m?

Asla böyle bir şey söylemezdi, ama randevunun sonunda birbirimiz hakkındaki düşüncelerimizin düzeldiğini düşündüm. Onun doğrudanlığını ve sunmaya hazır olduğu seçenekleri takdir ettim ve onun da her sorusuna hızlı ve hazır cevaplar vermemi takdir ettiğini düşündüm.

"Son provalar yapılması gerekecek. Buraya geri dönmem mi gerekiyor, yoksa alfa'nın kalesinde size eşlik mi edeceğim?" diye sordu Mistress Baird.

Bunu benim değil de alfa'nın kalesi olarak adlandırması beni biraz incitti.

"Kaleye," diye cevapladı Maggie hemen ve ben onu düzeltmeye hiç niyetim yoktu.

Bayan Baird de bundan memnun görünüyordu. Maggie onu bu iş için ayarladığında, benim küçük, harap kulübeme taşınmaktan daha iyisini beklediği kesindi.

"Sizi arabada bekleyeceğim," dedi terzici, daha önce olduğundan daha derin bir reverans yaptıktan sonra ayrıldı.

Maggie ve ben, kapımın kapanmasını bekledikten sonra uzun bir nefes aldık.

Gözümün ucuyla ona ters bir bakış attım. "Bu neydi böyle, Mags?"

Kemikli kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini bana doğru uzattı, ben de gülümseme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Maggie'yi son bir buçuk haftadır özlemiştim. "Yoksulların giysilerini giyerken

Maggie, keskin dili ve kızarmış yanaklarıyla sordu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Böyle bir fikrin olduğunu bilmiyordum."

"İlk başta yoktu. Ama daha iyisini yapmak için bolca vaktin vardı, ama yapmadın, sonra da buraya, buraya geri döndün..."

"Saklanma yeri mi?" diye önerdim, Mistress Baird'in kullandığı terimi beğenmiştim, her ne kadar bu beni korkak gibi gösterse de.

"Humph," diye cevapladı Maggie.

"Tabii ki haklısın," dedim ve Maggie'nin telaşlı homurdanmasına gülümsedim. "Personel benim hakkımda dedikodu mu yapıyordu?"

Maggie yere baktı, kollarını indirip parmaklarını birbirine doladı. "Biraz," dedi yumuşak bir sesle, personelin kesinlikle dedikodu yaptığını ve sadece onların değil, başkalarının da yaptığını açıkça belli edecek şekilde.

"Anlıyorum," dedim, karnımdaki gerginliği, bir tür hata yaptığımı söyleyen kulaklarımda çınlayan uyarı sesini görmezden gelmeye çalışarak.

Maggie başını kaldırdı, dudaklarını bir an için sıkıca kapattı, sonra nefes aldı ve konuştu. "Cesaretinizi toplamalısınız, hanımefendi. Yakında size ihtiyacı olacak ve ne olursa olsun, onu hayal kırıklığına uğratmak istemeyeceğinizi *biliyorum*."

Maggie uzanıp gevşek ellerimi tuttu ve bir kez sıktıktan sonra beni bırakıp kapıma doğru yöneldiğinde yüzüm kızardı.

"Teşekkür ederim, Maggie. Açık sözlülüğün için minnettarım," dedim ve o da bana sert bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra ayrıldı.

Haklı, diye düşündüm, ama bu benim sesim gibi gelmedi. Sanki bir yabancı bana korkak demiş gibi hissettim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

TORION

Tuğla üzerinde tekerleklerin çıkardığı çıtırtı sesi zayıftı ama beni kalenin ön kapısından dışarı koşmaya itti, neredeyse küçük bir çocuğa çarpıyordum.

"Lordum, geliyorlar..."

"Bunu bildiği çok açık, Freddy, şimdi lordun önünden çekil!" diye bir hizmetçi içeriden seslendi.

Onlara aldırış etmedim, gözlerim kaleye yavaşça yaklaşan arabayı takip ediyordu, merdivenlerden aşağı inmek için acele ederken neredeyse tökezleyecektim. Brigid kaleden ayrılıp kulübesine gitmesinden bu yana neredeyse bir ay geçmişti ve onu birkaç gün önce görmüş olsam da - düzenli ziyaretlerinin en sonuncusu- geçici de olsa geri dönmesini çok istiyordum.

Tabii onu kalmaya ikna edemezsen.

Kendi umutlarımı çok yükseltmek istemediğim için bu düşünceyi susturdum. Brigid, ikimiz için de pek hoş olmayan bir görev nedeniyle geri dönüyordu ve ortam ve arkadaşları, onu tekrar çatımın altına yerleştirme hedefime onu sevdirmeye pek yatkın değildi.

Araba sallanarak durdu ve ben genç kapıcıya sert bir bakış attım, kapıyı açmak için ondan önce davranmak için acele ettim. Zavallı çalışanlarım son birkaç haftadır benim en kötü halimi görmüştü, kulübeden döndükten sonra huysuz bir suratla dolaşıyor, hafta ortasında ekşi bir mizaç sergiliyor ve tekrar ayrılacağım güne kadar sabırsız bir coşkuyla doluyordum.

Arabadan indiğimde Brigid'in yüzü kızarmış ve biraz telaşlı bir ifadeyle bana doğru koşarak kollarımın arasına atladı.

"Kendim gelemediğim için üzgünüm," dedim ilk olarak.

"Sen de iğnelerle uğraşmak zorunda kalırdın," dedi Brigid, parmak uçlarına yükselerek. Onu çok sıkı tuttum ve vücudu benimkine baştan çıkarıcı bir şekilde bastırdı, bu da onun dokunuşunu üç gün boyunca özlediğimi gereksiz bir şekilde hatırlattı. Sanki dakikaları saymıyormuşum gibi.

"İğneler mi?" diye sordum, omega'mın yakınlığı yüzünden başım dönüyordu. Sanki yeniden nefes alabiliyormuşum gibiydim, Brigid yakınımdayken sadece sevdiğim tepelerin temiz havasını kokluyordum, onun berrak parfümü benim için dünyanın baş döndürücü duyularını yeniden canlandırıyordu.

"Bir araba, son provalar için ideal bir yer değil, Alfa Feargus," diye sert bir ses arabadan geldi.

Brigid benden uzaklaşmaya çalışırken kolumu onun beline daha sıkı sardım, ama o beni açık kapıya doğru itti ve ben de nezaketimizi hatırlayarak yaşlı kadına elimi uzattım. O beni eliyle uzaklaştırdı, sadece dışarı eğilip Brigid'e doğrudan bakarak onu sabit tuttu.

"Şimdi dükkânıma gidip siparişin geri kalanını tamamlamam gerekiyor. Tamamlandığında gönderirim, daha sonra herhangi bir şeyin ayarlanması gerekirse bana haber verir misiniz?"

Brigid başını salladı, gülümsemesi beni gerginleştiren bir şekilde titriyordu. "Teşekkür ederim, Bayan Baird."

Brigid'e katılıp ben de teşekkür etmek için ağzımı açtım, ama kapı kapandı ve içeriden bir vuruş sesi geldi, şoför aceleyle itaat etti.

"O çok zorlu bir kadın gibi görünüyor," dedim. Brigid içini çekip bana yaslandı, araba yolu dolaşıyordu. "Nasıl s ın?"

"Biraz iğne yastığı gibi hissediyorum, ama şimdi iyileşeceğim," dedi Brigid. Onu tekrar kollarımın arasına alabilmeden, ulaşamayacağım bir mesafeye kayd ı, önüme geçip kollarını uzattı. "Ama nasıl görünüyorum?"

Tek bir şeye odaklanmış zihnim — tek amacı Brigid'e tekrar yakın olmak olan zihnim — parçaları bir araya getirmek için çok uzun sürdü ve Brigid kıpırdanmaya başladı, elbisesi üzerinde ellerini gezdirip eteğini düzeltti.

"Tabii ki saçımı hizmetçilerden biri yapmalı," dedi, gözleri omzumun üzerinden bakarak.

Arabadaki iğneler, kıyafetler hakkında konuşan bir öğretmen kadın ve...

Kendimi sarsarak uyandım. Elbise! Yeni bir elbise giyyordu, araba yolculuğu sırasında bitirilmiş bir elbise.

"Muhteşem görünüyorsun," dedim, hatamı örtbas etmek için aceleyle. Brigid homurdandı ve gözlerini devirdi. "Öylesin! Asil."

Yanakları kızardı ve doğru yolda olduğumu anladım. Ona bir adım daha yaklaştım ve çenesini nazikçe kavradım. Brigid'in ne giydiği benim için hiç önemli olmasa da, bu sözler yalan değildi. Ama pas kırmızısı elbise ona mükemmel oturmuştu — Bayan Baird'e tebriklerimi sunarım — ve omuzlarına ve beline dökülen, zaten çok sevdiğim kıvrımlarını daha da belirginleştiren iki Feargus tartanı vardı, biri yeni ve avcılık renklerimiz olan kahverengi ve yeşil üzerine ince kırmızı ve mavi çizgili, diğeri ise annemin süslü elbise tartanı.

"Beni iyi temsil ediyorsun, Omega Feargus," dedim, çünkü ona ailemin adını takmanın verdiği hissi sevmiştim.

Brigid buna iç geçirdi ve bana gerçek bir gülümseme gösterdi, ancak bakışlarında hala beni endişelendiren bir tedirginlik vardı.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Brigid, omzunun üzerinden kaleye giden yola bakarak.

"Birkaç saat, tabii kimse erken gelmezse," dedim, Brigid'i kaleye neden geri getirdiğimi hatırlayarak.

"Kesinlikle gelecekler," dedi kuru bir şekilde, kolumu tutup kolunu koluma takarak, dönüp beni içeriye doğru yönlendirdi.

"Hiç şüphesiz," diye onayladım, Brigid başını sallayıp kale personeline gülümserken, ikimizi merdivenlere doğru yönlendirirken zorlukla yutkundum.

Brigid daha sıkı bir şekilde bana yaslandı, başını omzuma yaslayıp sesini alçaltarak, "Yine de, bu bizim için yeterli bir süre olabilir... Torion!" dedi.

O çığlık atarken ben güldüm, kollarımı bacaklarının altına soktum ve ikimizi birden merdivenlerden yukarı taşıdım. "Oh, bunun için bolca zaman var..." anlamlı bir şekilde sözümü kesip kaşlarımı oynattım.

"Ben *ince* davranıyordum," diye tısladı Brigid.

"On dakika içinde adımı haykırmaya neden olacağım, bunda ince bir şey yok," diye cevap verdim ve yatak odasına koştum. Omega'mı yatağıma geri getirmenin zamanı gelmişti. Erken gelen beta'lar *beklemek* zorunda kalacaktı.

"Saygıyla söylüyorum, Alfa Feargus, bu toplantıyı pek ciddiye almıyor gibisiniz," dedi Francis Keane sert bir sesle.

Hiçbir neden yokken kendimi tembelce gülümserken yakaladığım için, Keane'in beni uyardığı için onu *suçlayamazdım*, onun niyetini sorgulamış olsam bile. Brigid ile yeniden bir araya geldikten sonra vücudumda hala kalan uykulu memnuniyeti bir kez daha bastırıp silkelemeye çalışarak, Keane'e gözlerimi kısarak baktım ve sonra yavaşça masadaki diğer betalara doğru gözlerimi gezdirdim. Toplantımızı, yıllardır kapalı olan ve ailemin ilgisizliği nedeniyle ihmal edilen kütüphanede yapıyorduk. Kırık bir pencereden dolayı bazı hasarlar vardı, ama Brigid, çiftleşme döneminden önce onarımları ayarlamıştı. İşler tamamlandığında, oda eski ihtişamına kavuştu: tavan kirişleri özenle oyulmuş, pencereler vitraylarla kaplanmış, uzak köşede bir şömine yanıyordu. Brigid, odayı kanepeler ve çalışma masalarıyla yeniden döşemek yerine, personele büyük masalardan birini getirip odayı benim için bir toplantı odasına dönüştürmelerini söylemişti. Akıllı cadı.

Keane'e cevap vermek için ağızımı açtığımda, aniden sözüm kesildi.

"Saygılarımla, Beta Keane, buradaki bazı beyler alfamızın kulağına oldukça acınası şikayetler getirmişler."

Destek konuşması beni şaşırtmış, koltuğumda kıpırdanmaya başlamıştım. On yıllardır ilk kez burada yeni yüzler vardı — seçim törenine getirdiğim geleneksel olmayan değişiklikten bu yana statüleri yükselen genç ejderhalar. Samuel Cameron masanın uzak ucunda öfkeyle oturuyordu, genç yüzü öfke ya da utanç ya da her ikisinden dolayı kızarmıştı, gözleri birçok yaşlı betaya bıçak gibi bakıyordu. Cameron, zengin omega Emily Anderson tarafından seçilen beta idi ve genç adamın kaba ve olgunlaşmamış bir delikanlıdan önemli bir beyefendiye dönüşmesi çok uzun sürmemişti. Bu dönüşümde benim de bir payım vardı — yani, amcasından miras kalan çiftliğin onarım için ihtiyaç duyduğu desteği ve personeli almasını sağlamıştım — ama sadakat gösterisi beklemiyordum.

"Acınası mı?!" Lord McKinney, ellerini masaya vurarak bağırdı.

"Son yirmi yılda neredeyse tamamen atıl hale gelen kiralık araziler artık restore edildi ve hasat için hazır hale geldi," dedi Cameron, yaşlı adama çenesini kaldırarak. "Yerel tüccarlar mutlu. Tanıdığım bir adam, ticaretin daha iyi olacağını ve yardıma ihtiyaç duyacağını düşünerek oğlunu Skybern'den eve çağırdı bile. Bunların hepsi, alfa'mızın hükümdarlığının birkaç ayında gerçekleşti. Yine de ona kötü hava koşullarından, kesilen ağaçlardan ve bir iki kayıp koyundan bahsediyorsunuz, sanki bunlar herhangi bir insanın kontrol edebileceği şeylermiş gibi."

Birkaç adam koltuklarında kıpırdadı, belki de azarlandıkları için, ama masanın ortasında oturan biri yüzünü odanın arkasına çevirdi ve fısıldayarak mırıldandı. Sadece "cadısı" ve "omega" kelimelerini anlayabildim, ama etrafındaki adamlar gerginlikten donakaldılar. Dalgalanma beta masasının etrafında dolaşırken, bir an durup adamın adını hatırlamaya çalıştım.

"Benim omega'm bir şifacı, cadı değil. Her ne kadar onun büyüleyici doğası hakkında sık sık dalga geçsem de," dedim, açık ve net bir şekilde. Bence batıl inançlar yaşlı kadınlar ve çocuklar içindi, ama inanmayanlar bile çirkinlik uğruna bir söylentiye kapılabilirdi.

"O bir omega'dan başka bir şey olmayabilir, lordum, ama onun kızlarımıza kötü bir örnek olmasına izin veriyorsunuz," dedi Ben Danielson. Onu iyi tanıdığım bir beta değildi, ama son zamanlarda başımın belası da değildi, bu yüzden onun bakışlarına karşılık verdim ve kendimi hazırladım.

"Nasıl?" diye sordum, cevabı zaten bildiğimden korkarak.

"Onun tasmaı biraz uzun, sence de öyle değil mi?" Francis Keane, kaşlarını kaldırarak masanın etrafına bakındı. "O harap kulübede tek başına, bir tür değişken yaratık gibi davranıyor?"

Konuşmanın endişe verici bir hal almasına rağmen, Brigid'in bu tasviri karşısında dudaklarım kıvrıldı. "Omega Feargus, bugün hepinizin gördüğü gibi, burada kalede. O aynı zamanda hayatımda tanıştığım en pratik kişi ve bu nedenle, bağımsız olarak yaşarken hem bana hem de eski topluluğuna karşı sorumluluklarını

. Kendi mülküne bakması gerekiyor, ama benim yanımdaki rolünü hiçbir şekilde ihmal etmiyor."

En kişisel yollar dışında, ama bu konuyu zorlamayacak kadar sağduyulu olduğumu da ekledim.

Konuşmam hayatımda hiç olmadığı kadar ölçülüydü ve masadaki bazılarını yatıştırmış gibi görünüyordu, ama birçok kişinin gözlerinin köşede oturup öfkeyle bekleyen Malcolm Barr'a kaymasını fark etmedim değil. Barr'ın Brigid'i, onun kulübesine çekilmesinden çok daha kınanacak şekillerde terk ettiğini haykırmak istedim, ama bunun bir anlamı olmazdı. Söyleyeceklerimi söyledim. Mantıklı davranmak masadaki erkeklerin elindeydi ve tecrübelerime göre bu, ancak bir erkek zaten buna meyilli ise olurdu.

"Beta Cameron'ın da belirttiği gibi, hava durumunu kontrol edemem, ancak Lord McKinney, ağaçların temizlenmesi için adamlarımı sizin mülkünüze göndereceğim. Danielson, sizin mülkünüze de çitlerin onarımı için adamlarımı göndereceğim. Bu bahar rekor sayıda çocuk doğdu ve koyunlarınız kurtarılamazsa, en azından benim hediyem olarak yenileriyle değiştirilebilirler." Bu, aptalların hak ettiğinden daha cömert bir teklifti ve onlar da bunun farkında gibiydiler, çünkü bu sefer ağızları kapalı kaldı. "Bu konular halledildiğine göre, bugünlük bu kadar yeter ve omega'mın hepiniz için hazırladığı ziyafetin tadını çıkaralım mı?"

Koltuğumdan kalktım ve ağızlarını açıp birbirlerine fısıldayan adamlarla göz teması kurdum, ta ki beta erkekler tek tek odadan çıkıncaya kadar. Samuel Cameron grubun en arkasında duruyordu, ben de onun yanına gidip onunla birlikte odadan çıktım.

"Mantıklı konuştuğun için teşekkür ederim," dedim.

O, tüm odayı azarlarken olduğundan daha gergin görünüyordu ve arkamıza baktı. "Bunun ne faydası olacak bilmiyorum. Beni ciddiye almıyorlar."

"Bu adamların hepsinin parası, yüksek sesli fikirleri ve itibarı var. İlk ikisini kullanmaya devam et, üçüncü de yakında gelecektir," dedim ve genç adamın omzuna vurdum.

O buna burun kıvırdı ve koridordan çıkıp mum ışığı ve müzisyenlerle dolu büyük salona girdiğimizde birbirimizden ayrıldık.

birkaç personel, bal likörü ve bira sürâhilerinden servis yapmaya hazırđı. Grubumuzun havası bu manzarayı görünce oldukça neşelendi ve Brigid'in McKinney ve Danielson'ı bir masaya eşlik ettiğini görünce kendi somurtkanlığını çığnedim, onların öfkesi ve şüpheciliğı onun güzelliğı ve gülümsemeleri karşısında yok oldu.

Göğsümde gururla yanan bir ateş vardı. Omega'mın ne olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Annem babamın yanında bir çiçek gibiydi, babam tarafından seviliyor ve diğer erkekler tarafından hayranlıkla izleniyordu, ama kalede hiçbir zaman aktif bir güç olmamıştı. Brigid zarif, değerli ve alfa olarak benim için bir kazançtı. Erkeklerin onun hakkında ne düşündüğü önemli değildi. O onların yönüne döndüğünde, flört edip kızardılar ve aşk sarhoşu çocuklar gibi onun kendilerini masalarına götürmesine izin verdiler.

Benim dikenli, savunmacı, ürkek omega'mın odadaki erkekleri büyüleyip ikna etmesini izlerken, yüzüme absürt bir gülümseme yayıldı, çünkü onun bana asla bu şekilde tatlı sözler söylemeyeceğini biliyordum. Hayır, o gözlerini devirecekti ve başka bir erkeğe gülümsemeden önce fısıldayarak beni koltuğuma oturtacaktı.

Ve ben, neredeyse en başından beri olduğu gibi onu sevmeye devam ederdim.

Yirmi Beşinci Bölüm

BRIGID

On yıldan az bir süre önce, kendimi zayıf bir kadın olarak görüyordum. Malcolm'un başkalarına ilgi duymasını kendime yüklemiş, onun sadakatsizliğini kabul edip onunla kalmayı seçtiğim için kendimden nefret etmiş, hayatım boyunca babamın ve Malcolm'un emirlerine uymaktan bıkmıştım.

Ama zayıf bir kadın olamazdım, beta erkekler ve Torion için dik durduğum ve gülümsediğim sürece olamazdım. Akşam yemeğinde ellerim titrediğinde, tekrar kontrolünü sağlayana kadar onları peçetenin altına sakladım. Bir nefes daha alamayacağımı düşündüğümde, çenemi eğdim ve bana söylenenleri dinliyormuş gibi yaptım, zihnimde yavaşça sayarken onların sözlerinin ritmine göre başımı salladım.

Akşam nihayet sona erdiğinde, yemekler kaldırıldı ve içki siparişleri azaldı. Torion'la yatmaya giderken rahatlamış mıydım yoksa korkmuş muydum, bilemedim. Bütün gün panik halimi kontrol altında tutmayı başarmıştım, en azından başkalarından saklamayı, ama yine yalnız kalırsak ondan saklayabileceğimden emin değildim.

Torion, her zamanki gibi, bana hazırlanma şansı vermedi. "Beni ne kadar gururlandırdığını biliyor musun?"

Yatak odamızın kapısından zar zor geçmiştik ki, o alçak ve ciddi bir sesle, duygularla boğuklaşmış ve arzuyla yanan bakışlarla konuştu. Nefesimi tutmaya, kaçmaya çalıştım, ama çok yorgundum ve Torion'un kolları belimi sardığında boğazımda bir hıçkırık belirdi. Sanki beni tam olarak vurmak, endişelerimi sakladığım kırılğan kafesin kilidini kırmak için sözlerini özel olarak seçmiş gibiydi. Yüzümü göğsüne saklamak için ona yaklaşmaya çalıştığım da, başparmakları kaburgalarımı kavradı ve bana bakacak kadar uzak tuttu.

bana, gözleri sıcak bir şekilde parıldayarak, yumuşak bir gülümsemeyle. Sonra gözlerinin arasında gergin bir V şekli oluştu ve maskemin kaymakta olduğunu anladım.

"Lütfen, Torion, bırak da..." Nefes nefese, kelimeler boğazımda düğümlenerek

Omuzları omuzları düştü hayal kırıklığıyla hayal
kırıklığıyla bakışları titredi, ve
göğsümdeki yumuşak bir şey yırtıldı. "Brigid..."

Torion'un tatlılığına kendimi kaptırırken suçluluk duygusuyla boğulmak mı, yoksa onun benden uzaklaştığı gerçeğiyle yüzleşmek ve bunun benim hatam olduğunu bilmek mi daha kötüydü? İlk kez, her iki seçeneği de reddettim ve gömleğine tutunmak için uzandım.

"Çok... çok üzgünüm..." Nefes alamıyordum, görüşüm bulanıklaşıyordu, sıcak damlalar yanaklarımdan akıp ağzımın köşelerinde tuz birikintileri oluşturunuyordu.

"Brigid?" Torion'un yüzünü seçemiyordum, ama beni göğsüne sıkıca sarıp kanatlarıyla bizi çevrelerken, onun kokusunu ciğerlerime çekiyordum. "Brigid, aşkım, ne oldu? Sorun ne? Biri bir şey mi söyledi?"

"Aşk" kelimesini duyduğumda omurgam eğildi ve ellerimdeki titreme kollarıma, omuzlarıma ve tüm vücuduma yayıldı, kontrolümü bir anda tamamen kaybettiğim.

Anlamsız bir özür geveliyordum, panik içindeki sözlerime gözyaşlarım eşlik ediyordu. Uzaklaştığım, onu ittiğim, Torion'un bir kadının güvenebileceği bir adam olduğunu fark ettiğim halde ona güvenemediğim için özür diliyordum.

Torion'un elleri dirseklerimi kavradı ve kollarımı boynuna doladı. Ayaklarım yerden kesilirken kendim de kollarımı sıktım, onu boğacakmışım gibi sıkıca sarıldım. Elleri beni nazikçe kucakladı, ayaklarım sallanıyordu ve nasıl başardığını bilmiyordum ama beni göğsünden çekmeden altımdaki yatağın yumuşaklığını hissettim.

"Hadi, sana sarılayım. Seni tutuyorum, aşkım."

Sesi alçak ve yavaştı, beni susturmadan rahatlatıcı sözler söylüyordu. Kalp atışları kulağımın altında düzenli bir şekilde atıyor, konuşmam basit yaralı seslere dönüşürken saniyeleri ve dakikaları sayıyordu. Hiç böyle kucaklanmamıştım, küçük bir kız olduğumdan beri

ve bu beni daha da ağlatıyordu, ses çıkaramayacak kadar nefesim kesilene kadar, Torion sırtımı okşarken ve gömleğini ıslatmama izin verirken, bir ömür boyu ağlayacak kadar.

Nefesim düzensiz ve seyrek hale geldiğinde, beni sırt üstü çevirdi, elini göğsüme yavaş bir ritimle bastırmak için geriye doğru eğildi ve ciğerlerimi doğru ritme geri döndürdü.

"Buradayım, aşkım," diye fısıldadı, sözleri yumuşakça düşerken yanaklarımdaki gözyaşlarını öptü.

Yanlış vaatlerde bulunmadığını fark ettim. Her şeyin yoluna gireceğini söylemedi. Ejderhanın ateşi, zavallı adam, neyin yanlış olduğunu bile bilmiyordu.

Hıçkırıklarla birlikte histerik bir kahkaha çıktı ve gözlerimi açıp ona baktığımda gözlerim ağrıyordu. Alnındaki kırışıklık daha da derinleşmişti ve gözleri ıslaktı, sanki benimle birlikte benim *için* ağlamış gibi. Bu manzara sonunda dilimi çözdü.

"Ben... ben... hamile olduğumu sanıyorum," dedim, gözyaşlarıyla boğulmuş, zorla çıkardığım için neredeyse anlaşılmaz kelimelerle.

Ama Torion hareketsiz kaldı ve yüzümü inceledi, gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Bu ilk kez olmuyor," dedim, göğsümdeki elini kapattım, ikimizi de sabitlemek için oraya bastırdım, sabahları çektiğim mide bulantısını ya da adetimin ne kadar zamandır gelmediğini düşündüğümde içimden kaçmaya çalışan umudu bastırmak için.

"İlk kez değil mi?" diye tekrarladı.

Bir an için, Torion'a hikayeyi anlatmak yerine yataktan kalkıp odadan, kaleden kaçıp kulübeye geri dönebilirim diye düşündüm. Ama sonra onun karanlık gözleriyle karşılaştım ve bu sefer beni takip edeceğini anladım. Eğer bunun benim için gerekli olduğunu düşünseydi kaçmama izin verebilirdi, ama onun kollarında ağladıktan sonra bunu yapmazdı. Bana verdiği alana minnettardım ve beni kovalayıp bana sarılırsa da minnettar olurdum. Bu adamı hayatıma almaya başlamanın zamanı gelmişti.

"Son çiftleşme. Malcolm'la. Ben... Ben henüz hamile bile değildim ki... ben... kaybettüğimde..."

Gözlerim bir kez daha yaşlarla doldu, onları geri tutmak için kurduğum tüm tuzaklar ve duvarlar artık yıkılmıştı, Torion'un sığınağı direnmek için çok cazipti.

"Hayır," diye mırıldandı Torion, boğuk bir ılık boğazımda dğmlenip kaldı. "Oh, Brigid. Hayır. Çok zgnm."

Hıçkırıklarım artık daha yumuşaktı, yorgundum ve Torion beni kendine yaklaştırdı, kaldırdı ve kucağına oturtarak yatakta ileri geri salladı. Bu, bana hiç sunulmamış bir tür rahatlatmaydı, çok sabırlıydı, sanki beni sonsuza kadar böyle tutacakmış gibi. Ben de ona izin verirdim. Bu fikir kulağı harika geliyordu. Torion'un sevgisini ne kadar istediğim konusunda kendime yalan söyleyecek kadar yorgundum.

Saatler geçmiş olabilir. Odadaki mum ışığı giderek sönüyordu, ya da gözlerim çok yorgun ve kapaklarım şişmişti. Tekrar sakinleşip nefesim derinleşip düzenli hale geldiğinde, Torion hala beni göğsüne sıkıca sarıyor, elini başımın arkasına koyup beni nazikçe okşuyordu.

"Barr bilmiyor," dedi Torion sonunda.

Konuşmak için boğazımı iki kez temizlemek zorunda kaldım ve sesim kısılmıştı. "Hayır. Bilmesini istemiyorum. Bu bebeğın yasını tutmak bana düşer."

Torion ağızını başımın tepesine değıdirdi, bana doğru nefes verdi ve onun da benimle birlikte yas tuttuğunu anladım. Yumruğumu açıp avucumda onun kalp atışlarını hissettim.

"ok korkuyorum," diye fısıldadım.

Torion başını salladı, yanağındaki kıllar saçlarımı kaşıyordu. "Bu çocuğu istiyorsun."

"Her şeyden çok," diye yeni gözyaşları ve zayıf nefesler arasında söyledim. Büyük eli, karnımdaki elim üzerine kaydı, sıcak ve güçlüydü.

"Benimle paylaş," diye mırıldandı.

Başımı geriye eğdim ve kaşlarımı çattım. Bu gece, hayatımdaki hiç kimseyle paylaşmadığım kadar çok şey paylaşmıştım.

"Bu korkuyu benimle paylaş. Ve sevincini de. Bunu tek başına taşımaya alışma, Brigid. Ben buradayken ve tek istediğim sana yardım etmekken." Gözleri yüzümü taradı, teklifini kabul etmemi bekledi.

"Sen alfasın Torion, bir görevin var..."

Kafasını salladı, gözyaşlarıyla ıslanan kirpikleri kalın ve sivriydi. "Ben *senin* alfanım, Brigid. Ben seninim. Lütfen. Bana yardım etmeme izin ver. Sana ve çocuğumuza bakmama izin ver."

O kadar ciddi ki, diye düşündüm uyuşmuş bir şekilde. Torion'un şakacı tavırları arasında, onun kalbinin ne kadar büyük ve samimi olduğunu bazen unutuyordum. Bana bunun kanıtını sürekli gösteriyordu ve işte yine gösteriyordu. Eli benim elim üzerinde sıcaktı. Diğer elim altındaki kalbi sabitti, avucuma karşı atıyordu. Torion alfa idi ve kolayca yeminler etse de - bana omega pozisyonunu teklif ederek, beni evinde tutacağına, bana çocuklar ve saygı vaat ederek - yeminlerini *hafife* almıyordu. Teklif ettiği şeyin arkasında durmayı amaçlıyordu.

İçini çekti, bana karşı yumuşadı, beni nazikçe yanına çekip yatakta aşağı kayd. "Denememe izin ver," dedi ve ben kendimi başımı sallarken buldum.

"Ben de deneyeceğim," dedim, kendime ve Torion'un yorgun gülümsemesine şaşırarak. "Yine başarısız olacağımdan korkmuyor musun?"

"Başarısız olmak mı?"

"Çocuğu doğurmaktan."

Gülümsemesi yıldırım hızıyla somurtkan bir ifadeye dönüştü. "Bu başarısızlık değil, Brigid. Böyle konuşma."

"Ama..."

"Şu anda tüm endişelerim senin için," dedi kararlı bir sesle. Sonra bir an sessiz kaldı, kaşları yavaşça çatıldı ve yüzünü kapladı. "Bu doğru değil. Ben de bu çocuğu istiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum, seni de kaybetmek istemiyorum. Ben de korkuyorum."

Bu beni rahatlatmamalıydı, ama rahatlattı. Uzanıp Torion'un alnını öptüm.

"Daha fazla anlat," dedi, bizi yatağa daha derin bir şekilde yerleştirerek, bacaklarımdan biri onun bacaklarının üzerinde kalmış, ikimiz de tamamen giyinik, ellerimiz karnımın üzerinde birleşmiş halde.

Ona hamileliğin şu ana kadarki belirtilerini anlattım, sabah bulantılarımı nasıl idare ettiğimi, birdenbire sık sık canımın çektiği yulaf lapası ve atıştırmalık olarak yediğim turşu yabani rampa ile nasıl yemek yaptığımı anlattım.

İlk hamileliğimi anlatmaya başladığımda durakladım, ama Torion gözlerime ve elime bakarak beni sakinleştirdi ve dilim çözülerek konuşmaya başladım. Hamile olduğumu fark etmeye başladığımda Malcolm'u başka bir kadınla yakaladığımı, bunun yol açtığı depresyonu anlattım.

ardından, Malcolm'u tekrar yatağıma kabul ettiğim için kendimden ne kadar nefret ettiğimi anlattım.

Ve ona en kötü gerçeği anlattım.

"Hamile kaldığım için pişman olduğum günler oldu. Bir çocuğun beni sevmeyen ve saygı duymayan bir adamla kalmaya zorlayacağından korktuğum günler oldu. Bazı günler çok mutluydum, bazı günler çocuğun Malcolm'u istediğim gibi bir adama dönüştüreceğini düşünüyordum, bazı günler ise hiç hamile kalmamış olmayı diliyordum. O yüzden..."

Torion, hızlı ve sert bir öpücükle sözlerimi kesti ve basitçe "Hayır" dedi.

Gözlerimi kırptım, birikmiş gözyaşlarım akıp gitti. "Ama..."

"Senin suçun yok, Brigid. Tartışmaya gerek yok," dedi ve konuşmadan önce dudaklarımı kapatmak için elini benimkinden çekti. "Bu düşünce her aklına geldiğinde, onu kafandan atmanı istiyorum. Bu doğru değil. Kadınlar sadece hamile olmadıklarını dilemekle hamileliklerini kontrol edebilselerdi, ejderhaların sayısı çok daha az olurdu. O yüzden bu yolu seçme, aşkım."

Aşkım. Sürekli bu kelimeleri tekrarlıyordu. Bu kelimeleri duymaktan ne kadar hoşlandığımı fark etmek beni korkutuyordu, ama bu gece o korku bastırılmıştı. Artık çok yorgundum, o korkuya enerji verecek gücüm kalmamıştı. Birkaç aydır tanıdığım bu adamın kucağına sahip olduğum her sırrı ve her korkuyu döktüm. O da beni koruduğu gibi onları da korudu.

Birbirimize sarılarak yerleştığımızda, elimi

Onun altından karnımı dışarı çıkararak yüzünü okşadım, güçlü çenesinin üzerindeki sert sakalları parmaklarımı gıdıkladı. Avucunu karnımın üzerine koydu, sıcak ve ağırdı, koruma vaat ediyordu. O gece, birkaç saatliğine, sadece uykuya dalmama yardım etmek için, bu vaadi inanırdım.

Yirmi Altıncı Bölüm

TORION

Dünyam aylardır değişiyordu. Önce babamın ölümüyle, sonra Brigid'in kaleye gelişiyle ve bir kez daha çiftleşme dönemimizin günleri ve geceleri boyunca.

Şimdi bunların ayrı ayrı yıkıcı olaylar olmadığını, sadece hayatımın ekseninin değiştiğini, eğilip beni yanımda uyuyan kadının kollarına kaydırıldığını fark ediyordum.

Birisi nasıl hem kalbimi bu kadar sıkı ve inatçı bir şekilde kavrayabilir, hem de aynı anda onu kırabilir?

Sabahın ilk ışıkları yeni doğmuştu, oda gri bir ışıkla kaplıydı ve Brigid'in gözleri önceki gece ağlamaktan hala şişmişti. O uyurken onu ailemin battaniyesinden çıkarmayı başarmıştım, ama onu daha fazla rahatsız etmek istemedim. Kırmızı geceliği yanaklarını özellikle solgun, çillerini soluk göstermişti.

Henüz hamileliğinin dışa vuran bir belirtisi yoktu, ama ben nasıl olacağını hayal etmeye başlamıştım bile: önce hafif bir şişkinlik, sonra şimdi çukurlaşmış olan yerin yuvarlanması, ardından yavaş yavaş büyüyerek şişkin, sinirli ve en güzel şekilde çocuğumuzun yükünü taşıyan bir hal alması. Bu beni gurur, korku ve açlıkla doldurdu, başımı döndürdü. Brigid sürekli hareket halindeydi, çalışıyordu. Onu nasıl dinlendirmeyi başarabilirdim, yoksa hamileliği bunu benim için halleder miydi?

Onu takip edip kulübeye gidersem nasıl tepki verirdi?

Artık Brigid nereye giderse gitsin, ben de orada olacağımdan hiç şüphem yoktu ve bu, kaleyi terk edip onun küçük evine taşınmam anlamına geliyorsa, öyle olsun. Beni kapının dışında uyutursa, uyurdum.

Bellfry'ın hayaları, alfa olarak yükseldiğim yıl baba olacaktım. Bu, delilik ve tuhaf bir şansın birleşimi idi.

Brigid, uyanırken çıkardığı yumuşak ve tanıdık homurtuyla kıpırdadı ve omega'm dışında her şey bir kez daha odak noktamdan kayboldu. Artık her şeyden önce o geliyordu. Öyle olmak zorundaydı. Ned, babamla aynı hatayı yaptığımı söyleyebilirdi, ama Brigid annemle aynı kadın değildi. Hills'teki omega görevini ciddiye alıyordu ve bana da benim görevimi hatırlatıyordu, ama kimse *ona* karşı sorumluluklarını yerine getirmiyordu. Bu artık benim hakkımdı.

"Bütün gece beni böyle koruduğunu söyleme," dedi Brigid, bir gözünü aralayıp bana sert bir bakış attı, yüzü çoğunlukla yastığa gömülüydü.

Öyle yapmıştım ve bunun için özür dilemeyecektim.

"Bu sabah betaları nasıl gönderebileceğimi düşünüyordum," diye itiraf ettim.

Brigid oturdu, dağınık, korkunç görünümlü ve huysuzdu... ama o kadar çarpıcıydı ki, beni şaşkına çevirdi. "Torion, bunu yapamayacağını biliyorsun."

Ona bakarken aptalca bir gülümseme takındım. "Yapabilirim."

Cevap olarak gözlerini kısarak baktı. "O zaman bunun akıllıca olmayacağını biliyorsun. Bugün iyi olacağım, söz veriyorum."

Kazanç benim için çok açıktı, o ne teklif ettiğini fark etmeden fırsatı kaçırmadım. "Olacak. Bu sabah burada kalacaksın. Uzun bir banyo yap, Maggie sana kahvaltı ve ziyaret eden hizmetçilerden topladığı tüm dedikoduları getirsin."

Brigid homurdandı. "Torion..."

Dudaklarımı dudaklarına değdirdim ve şaşkınlıkla gözlerini kırpışını zevkle izledim. "Beta erkekleri tolere etmemi istiyorsan..."

"İsrar ediyorum," dedi Brigid, kaşlarını çatarak.

"O zaman ben de bu sabah dinlenmeni ve akşam yemeğinde bize katılmanı istiyorum. Bu adamlar benden iyilik görmek için buradalar. Bunu yaparken omega'mı kesmelerine izin vermek zorunda değilim."

Brigid burnunu çekti, ama sonunda yüzündeki ifade yumuşadı. Maggie'ye ona da gözleri için soğuk kompres getirmesini söyleyecektim.

"Peki," diye iç geçirdi. Arkasını döndü ve ben nefesimi tuttum, o da göğsüme sokuldu. Bunu daha önce de yapmış mıydı? Muhtemelen,

ama o kadar yakınımda olduğu için düzgün düşünemiyordum. Bu sabah her şey farklıydı. "Hadi uyuyalım. Kimse bu kadar erken kalkmaz."

"Hayır..." diye kabul ettim ve bu sabah şansımı zorlayabilir miyim diye düşünürken ekledim, "Ama sana göstereceğim bir şey var."

Betaları bekleyip onların gitmesini planlamıştım, ama belki de dün geceki itiraflardan sonra, kaleden tekrar ayrılmak için hazırlıklarını yapmadan önce tekliflerimi düşünmesi için ona biraz zaman vermek en iyisi olabilirdi.

"Mm, önemli mi?" diye mırıldandı, dudakları göğsümün çıplak tenine değiyordu.

Önemli miydi? Hatırlayamıyordum. Muhtemelen önemli değildi. Muhtemelen bir faydası olmazdı. Onu rahatsız edip, kulübede uzun süre kalarak yoluna çıkarak, onun pes etmesini ve kaleye dönmesini sağlayabilirdim. Onu rahatsız etmek istemiyordum. Onu anladığımı, daha önce kimsenin denemediğini düşündüğüm bir şekilde ona bakabileceğimi göstermek istiyordum.

Brigid iç geçirdi ve arkasına yaslandı. "Peki, tamam. Göster bana."

Bir kez daha pencereye baktım. Misafirlerimizin uyanması için henüz çok erkendi. Öte yandan, zor bir gecenin ardından Brigid'i yataktan kaldırmak için de çok erkendi. "Bu pek..."

"Hayır, şimdi merakımı uyandırdın ve merak ederken rahat edemeyeceğim," diye homurdandı, benden uzaklaşarak, ama ağzının köşesindeki hafif gülümsemeyi yakalamadan önce.

"Hoşuna gidecekmiş gibi görünüyorsun," dedim, onu takip ederek, çünkü elbisesini çıkarmasını açgözlü gözlerle izledim. Pencereden gelen ışık, yeni ince geceliğinin silüetiyle beni tahrik etmeye yetiyordu. Etek ucunda güzel bir dantel vardı, bu da onu hemen yırtıp atmamam gerektiği anlamına geliyordu.

Brigid durdu, bana doğru yarı dönerek, düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Sanırım bana hoşuma gitmeyecek bir şey göstermek isteyeceğini hayal edemiyorum."

Boğazım garip bir şekilde tıkanmış halde, onun yanına sendeleyerek yaklaştım, kolumu beline doladım ve onu kendime çekerek şakağına öptüm. "Haklısın," diye boğuk bir sesle söyledim.

Aramızdaki bu hassas baloncuğun patlamasından korktum. Bu baloncuğun içinde rahatlık, uyum ve sonsuz derecede kırılğan bir şey vardı. Aceleyle giyinmeye başladım. Brigid bana güvenmeyi öğreniyordu, her ne kadar bu güvenin ne kadar büyüdüğüün farkında olmasa da. Sabrım meyvesini vermeye devam ediyordu, bu da ilerlememi kolaylaştırıyordu. Malcolm gibi bir adamın yaptığı hatalarla hiçbir ilgim olmak istemiyordum. Brigid benim omega'mdı ve ister burada yanımda, basit bir gündüz elbisesi giyiyor olsun, ister ben onsuz acı çekerken kulübede yalnız olsun, başka hiçbir kadını istemiyordum. Endişelerini benimle paylaşmaya istekli olduğu sürece, ya da ben kendim ortaya çıkarabildiğim sürece, onun stresıyla başa çıkmasını yalnız bırakmayacaktım.

Giyinmeyi bitirip Brigid'in yanına döndüğümde, saçını örmeye çalışıyordu, saçını alıp onun için ördüm.

"Bana göstermek istediğin şeye giderken mutfağın önünden geçebilir miyiz? Maggie şimdiye kadar zencefil çayımı demlemiş olmalı," dedi Brigid.

"Sabah bulantın için mi?" diye sordum, kolumu beline dolayarak.

"Çok şiddetli değil, ama henüz biraz erken," diye açıkladı Brigid, onu koridora çıkarırken. Sesi alçaldı. "Çoğu gün, sabahları ya da başka zamanlarda ortaya çıkan mide bulantısı hissinden başka bir şey değil. Çay bu sorunu kolayca çözüyor." Merdivenlere ulaşana kadar sessiz kaldı, sonra bana kısa bir süre yaslandı ve ekledi: "Bazı günler, bu hissin hamilelikten çok hamilelikle ilgili gerginlikten kaynaklandığını düşünüyorum."

Brigid'in boş elini tutup dudaklarıma götürdüm ve bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazdım. Brigid, aksini söyleyene kadar yanında zencefil çayı bulundurmalıydı. Belki de her ihtimale karşı zencefilli bisküvi de.

Mutfağa vardığımızda çay hazırды, ince porselen fincanlar yerine büyük seramik bardaklarda buhar çıkıyordu. Brigid minnetle aldı, küçük yudumlar alırken ellerini bardağın dibinde ısıttı. Sabahları kale soğuktu, özellikle de personel günün hazırlıklarıyla meşgulken dış kapıların açıldığı alt kat. Belki Brigid için güzel yün eldivenler veya daha kalın bir şal bulabilirdim.

"Bana bakıyorsun," dedi bana. "Bir yere gitmemiz gerekmiyor mu?"

Yakalandık, diye düşündüm ve Brigid'i kolumla yanıma daha sıkı sarıp, yolumuza devam ederken arkasına kanatlarımı açarak rüzgarı engelledim.

Brigid için ayarladığım ofis, daha önce bayanlar için oturma odası olarak kullanılıyordu, ancak annem burayı çok küçük ve gizli bulmuştu, sol alt koridorun son kapısıydı. Yine de, Brigid'in kulübesinin iç kısmının iki katı büyüklüğündeydi ve kalenin güneyindeki küçük göle bakan büyük ve yeni onarılmış bir penceresi vardı. Ayrıca, bitki bahçesine inen bir merdivene açılan gizli bir kapısı vardı, bu da Brigid'in ürünlerini toplaması ve saklamasını kolaylaştırıyordu.

"Beğenmezsen ya da sadece bazı kısımlarını beğenmezsen..." Kapıyı açmadan önce başladım.

"Torion," dedi Brigid sabırsızlıkla.

"Her şey değiştirilebilir," dedim, bu odayı düzene sokmak için çalışan adamların bu konuda bir şey söyleyeceklerini ya da en azından düşüneceklerini çok iyi bilerek.

Brigid sadece kuru bir beklentiyle bana bakıyordu. Birdenbire aklıma geldi: Bana birliğimizin nasıl olacağını anlatan, şu anda karşımda duran kadın ile önceki gece kollarımda parçalanırken tuttuğum kadın arasındaki zıtlık. Bir adım öne çıktım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, o da parmak uçlarına yükselip öpücüğe karşılık verirken kanım kaydadı.

O benimdi.

Şimdiye kadar emin değildim. Hâlâ emin olmayabilirdim, ama zamanla oraya varacağımızı kendime söyledim.

Geri adım attım ve kapıyı iterek açtım, hemen dönüp onun tepkisini görmek istedim. Brigid'in gözleri hemen büyüdü, nefesi kesildi ve dudakları aralandı. Oda, yüksek tavana dizilmiş raflara asılmış otların kokusuyla doluydu. Bu otlar, onun kulübesinden katalogladıklarımla uyumlu olacak şekilde özenle seçilmişti. Duvarları, doldurulmayı bekleyen cam kavanozları daha iyi sabitlemek için ince bir pirinç çubukla tasarladığım yeni yapılmış raflarla kaplıydı. Sağ duvarın büyük bir kısmını rahat bir şömine kaplıyordu ve bu sabah ateşi yakmayı düşünen hizmetçiye minnettardım.

"Torion," diye fısıldadı Brigid, içeri girip sol duvar boyunca uzanan ve üzerinde üç yağ lambası aplikesi bulunan büyük tezgahın önünde durdu. Tezgahın altında kağıt ve mürekkep, bandajlar, keseler, mürekkep şişeleri, kalemler, mürekkep hokkası, kalem kutusu, mürekkep şişesi, mürekkep

"Torion," diye fısıldadı Brigid, içeri girip sol duvar boyunca uzanan ve üstünde üç yağ lambası aplikesi bulunan büyük tezgahın önünde durdu. Tezgahın altında kağıt ve mürekkep, bandajlar, doldurulmayı bekleyen keseler ve karışımları karıştırmak için kullanılan aletlerle dolu çekmeceler vardı.

"Burada kalırken işine devam etmemen için hiçbir neden yok," dedim, hedefimi çok açık ve umutlu bir şekilde belli etmemeye çalışarak. "Eğer senin için uygunsa."

Karşımızdaki büyük pencerenin etrafında lüks bir kanep ve iki koltuk vardı, tezgahın yanında ise hastalar için yüksek bir sıra bekliyordu. Yine de Brigid'in hareket edebileceği, isterse daha fazla mobilya veya masa ile alanı doldurabileceği bolca yer vardı.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" Brigid, odanın ortasında ona katıldığında sordu. Yavaşça döndü, elinde hala çay bardağı vardı.

"İhtiyacın olan her şey, *istediğin* her şey benim elimden gelirse senin," dedim basitçe. Bunu daha önce de söylemiştim, ama Brigid'e sözlerimi sık sık hatırlatmam gerekiyordu.

Brigid bana döndü. Hâlâ solgundu, gözlerinin kenarları hâlâ kırmızıydı, ama şimdi bakışları açık bir şaşkınlıkla doluydu, şaşkın ama mutsuz değildi.

"Değişiklikler olursa..."

"Sakin yapma," dedi hızlıca, dudaklarını sıkıca kapatıp odayı bir kez daha gözden geçirdi. Yeterince baktıktan sonra yüzündeki ifade yumuşadı. "Mükemmel."

Omuz silktim, içimi kaplayan gururu görmezden geldim. "Çalışırken neyi tercih edeceğine karar vereceksin. Bir şey var..."

Gizli kapı beklemek zorunda kalacaktı. Brigid hızlıca hareket etti, çayı masaya koydu, sonra yüzümü sıcak elleriyle kavradı ve beni kendine çekerek öptü. Ağzı benim ağzımı kapattı, sert ve samimi bir öpücüktü ve nedense o çekildiğinde yüzüm kızardı.

"Teşekkür ederim," dedi, uzun bir süre gözlerime bakarak.

"Rica ederim."

Ben daha cevap veremeden, kollarını belime doladı ve yanaklarını çarpan kalbimin üzerine bastırdı.

Bu kadar yeter, diye düşündüm. Ama Brigid kalbimi mutlu küçük düğümler halinde sarmalamayı bitirmemişti.

"Kaçtığım için özür dilerim," diye fısıldadı.

Kollarımı ona doladım, sonra kanatlarımı da ekledim. Başımı eğdim ve yumuşak ipek saçlarına fısıldadım, "Hissettiğin tüm nedenlerden dolayı özür dilerim."

Brigid, yorgun ve bitkin bir şekilde içini çekti, belki de rahatlamıştı. Tekrar konuştu, ama sesimiz birbirimize karışmıştı ve sözleri benim bekleyen kulağıma ulaşmaktan başka bir yere gidemezdi. "Kır evimden eşyalarımı almaya birini gönderir misin?"

Gözlerimi kapattım ve onu, evimin kokusunu derin bir nefesle içime çektim. "Evet, cadı. Eğer istediğin buysa."

Brigid başını salladı, gömleğimin açık yakasına burnunu sürttü ve kendi açgözlü nefesini yuttu. "İstediğim bu. Ve ihtiyacım olan da bu."

Yirmi Yedinci Bölüm

BRIGID

"Bu yolculuğu başkasına vermeliydim," diye mırıldandı Torion, nadiren kullandığı büyük masasının arkasında somurtarak.

"Kimseye yeterince güvenmiyorsun," dedim, onun surat asmasına gülümseyerek. "Aynı akşam geri döneceğini söylememiş miydin?"

"Döneceğim," dedi sertçe. "Seamus işi uzatmayacaktır. Onu buraya çağırmak için haber gönderebilirim. Anlayacaktır, eğer..."

"Başkalarının bilmesine hazır değilim, Torion," dedim nazikçe, masasının etrafından dolaşarak ve o beni yakalayıp, sanki bir şeyden kaçıyormuş gibi kucağına oturturken gülmemi bastırmaya çalışarak. Sana yaslanmak, buraya gelmemin tek amacıydı, aptal adam.

Torion homurdandı. "Bu haberi herkese duyurmak istesem de, ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Tek başıma pek mümkün değil, tabii kaledeki herkesi de yanına almayı planlamıyorsan," dedim rahat bir şekilde. Torion benim alaycı sözlerimi umursamadı, kaşları hala çatık kalmıştı. "Seni bu kadar rahatsız eden şeyi söyle bana. Sadece birkaç saat sürer."

Bakışları, ilginç bir şekilde ihtiyatlılık ya da utanç göstererek kaçtı ve ben elimi çenesine götürdüm, başparmağımla çenesinin kenarındaki kılları okşadım.

"Bunu yetkinliğine veya... bağımsızlığına bir hakaret olarak algılamayı istemiyorum," dedi yavaşça. Kaşlarım ilgiyle ve belki de biraz da beklenen bir kırgınlıkla kalktı. "Kısa bir süre önce, sana sıkı sıkıya bağlı kalacağıma ve bir an bile senden ayrılmayacağıma yemin ettim."

Buna burun kıvırdım. "Ben kulübeye geri dönersem bunu nasıl başarabilirsin ki?" Gözleri sonunda yüzüme doğru kalktı, ifadesi

kuru ve donakaldım. "Benimle gelmeyi mi planlıyordun? Kulübeye zar zor sığıyorsun! Bir hafta içinde deliye dönerdim ve hemen geri dönmek zorunda kalırdık..."

Torion'un yanakları kızarıırken dilim tutuldu.

"Çok akıllıca," dedim, parmaklarımı ensesindeki karışık buklelere geçirerek onun planlarını affettim.

"Kendi başının çaresine çok iyi baktığını biliyorum. Sadece bunun nedenlerini nefret ediyorum," dedi Torion.

Torion'a korkularımı, umutlarımı ve sırlarımı dökerek içimi boşaltalı henüz bir hafta olmuştu. O süre içinde Torion hiç değişmemişti, ancak bu Torion'un —sadık, özenli, bana destek olan istikrarlı bir figür— başından beri bana sunduğu adam olduğunu anlamam bir gün kadar sürmüştü. Onun bana bunu sağlamasına *izin vermenin* nasıl bir his olduğunu ancak şimdi öğreniyordum.

Harikaydı.

Korkutucu, içimdeki bir ses böyle dedi ama hemen susturdum.

Korkmuş tarafımı bir kenara bırakmayı öğreniyordum. Torion'a henüz tamamen güvenmiyor olabilirdim, ama ona aktif olarak *güvensizlik duymaktan* vazgeçmeye çalışıyordum. Belki de ikisi aynı şeydi.

"Bugün için bir sorunum olmayacağını biliyorsun," dedim nazikçe, parmaklarımla bulduğum düğümleri çözerek.

"Biliyorum," dedi Torion iç çekerek.

"Kendine ya da bana verdiğin sözü bozmuyorsun," diye devam ettim. "Böyle olacağını biliyordum," dedi Torion, hafifçe gülümseyerek.

"Nasıl?"

"Son derece mantıklı. Sen benim en iyi yanımsın, küçük cadı."

Bu iltifata ve göğsümde yarattığı coşkulu sıcaklığa, bir yudum öpücükle karşılık verdim. "Yanına birini almalısın."

"Güvenliğim için mi endişeleniyorsun?" Torion, saçma sapan bir şekilde memnun görünerek sordu. "Özellikle değil," diye itiraf ettim, sırıtarak. Onunla dalga geçiyordum, ama bu doğrudu. Torion'un herhangi bir tehlikeye girmesini hayal etmekte zorlanıyordum

. Benim gözümde o çok otoriter ve güçlüydü. "Ama bence hoşlandığın erkeklerin gözüne girmeye başlamalısın."

"Aslında, Cameron'ı davet ettim. O ve Emily Anderson, nakliye işlerini genişletiyorlar ve bence Seamus onu sevecek."

Başımı salladım. "İyi bir seçim. Ama bir dahaki sefere, daha uzun süredir bu işin içinde olan, ama normal grubun dışında kalan bir beyefendiyi düşünmeni tavsiye ederim."

Torion başını salladı, kafası kafatasının arkasını ovuşturan parmaklarının üzerine eğildi. "Bana kimi önerdiğini söyle."

"Ben Danielson olabilir," dedim.

"Oldukça nazik biridir. Onunla nadiren görüşme fırsatım oldu. Toplantıda bana biraz sorun çıkardı, ama sanki Keane ona bir şey fısıldamış gibi hissediyorum," dedi Torion düşünceli bir şekilde.

"Danielson'ın geçen töreninde beta'sını seçen bir kızı vardı ve çiftte iyi bir miktar para verdi, bu yüzden onun diğerleri kadar inatçı olmadığını biliyoruz. Arazilerini ve yakın köyü iyi bir düzen içinde tutuyor. Siyasete karşı dirençli olabilir, ama eğer bir gün onun tavsiyesine ihtiyacın olursa, bunu bir onur olarak kabul edeceğini düşünüyorum."

Torion bana gülümsüyordu, bakışları ağır ve sıcaktı. "Yakında onunla konuşmaya çalışacağım. Teşekkürler, Brigid."

Başım döndü. Hayatımda tanıdığım hiçbir erkek —yakın ya da uzak tanıdık— böyle bir konuda fikrimi söylememe izin verecek kadar hoşgörülü davranmazdı, bunu yaptığım için benden *memnun* olmayı bırakın. Ve ben bunca zaman Torion'u onlarla karşılaştırmış, onun beklediğim gibi birine dönüşmesini beklemiştim.

Sana bir özür borçluyum, diye düşündüm. Ama bunu söylemek yerine, bu sefer uzun uzun onu öptüm, o da aynı şeyi yapmaktan memnun gibi görüldüğü için çok sevindim.

Yatak odasına geçmeyi ya da en azından masasını yeni bir amaçla kullanmayı önermek için geri çekildim, ama Torion önce konuştu.

"Sanırım senin tavsiyenden başka bir tavsiyen olmasaydı, olabileceğim en iyi durumda olurum. Ama sayıca üstünlük güç demektir, başka kime danışmamı önerirsin?"

Gülümsedim, alfamın kucağında daha rahat bir pozisyon aldım ve gözlemlerimi çekinmeden paylaştım.

TORION ertesi sabah şafak sökmeden ayrıldı ve kulaklarıma veda fısıldamadan önce omurgam boyunca neredeyse iffetli bir şekilde dudaklarını öptüğünü hayal meyal hatırlıyorum. Çıplak sırtımdan güneş ışığı süzülürken ve dudaklarımda bir gülümsemeyle uyandım. Gözlerimi açtığımda buharlaşan çayım, havada parıldayan küçük toz zerrecikleri ve limon ve zencefil kokusu sabahı taze bir selamla karşılıyordu.

Torion'un yastığını yakaladım, kafasının izi hala üzerindeydi, ve onu kendime doğru çektim, tarçın külü kokusunu olabildiğince derin nefesle içime çektim. Ne olduğunu biliyordum, göğsümün yoğunlaşıp dolup ağırlaşmasına rağmen, sanki uçup gidecek kadar hafif ve coşkulu hissettiğimden. Gergin beklenti korkuyla buz gibi soğuktu, ama aynı zamanda heyecan vericiydi de.

Torion'un yastığına inleyerek bir kez daha sakinleşmeye çalıştım. Bugün Torion'un benim için inşa ettiği güzel ofisimde çalışacaktım ve bu, duygularımın çalkantısını biraz yatıştırmaya yardımcı olacaktı. Bu duyguları uzaklaştırmamaya kendime söz vermiştim, ama onlara fazla takılmak, umutlar kadar endişeleri de biriktiriyordu.

Yatağımda oturup, biriktirdiğim yastık ve battaniyeleri bir kenara itip, geriye kayarak kendimi yuvadan dışarıya, güne atmaya hazırlanırken, beyaz çarşafların üzerinde birkaç tane donuk kırmızımsı kahverengi leke gördüm ve olduğum yerde donakaldım. Hafifçe aralanmış dudaklarımdan küçük bir çığlık çıktı ve nefes almaya çalışırken gözlerimi kapattım.

Malcolm'un malikanesinin yakınındaki köydeki yaşlı hemşire, bunun erken hamilelikte sık görülen bir belirti olduğunu, herhangi bir endişe belirtisi olabileceği gibi hiçbir şey ifade etmeyebileceğini söylemişti. Annemin notlarında da hemen hemen aynı şeyler yazıyordu ve ağrı gibi başka sorunlar olursa dinlenmeyi ve belirli çayları içmeyi öneriyordu. Endişemi ve eski üzüntümü sakladım ve kanama konusunda kendi endişeleriyle bana gelen kadınlara sahte teselli ve sabır sözleri söyledim.

Ama ilk hamileliğimde lekelenme olmuştu ve bu lekelenme kramp ve kanamaya dönüşmüştü ve yatakta ağlayarak geçirdiğim bir gün boyunca

Torion'un adı dilimin ucundaydı, ona yalvarmak üzereydim, ama bu beni dehşete düşürdü.

Torion'un adı dilimin ucundaydı, onun için hazırladığım yalvarış beni dehşete düşürdü. Elini elimde tutmak, ona başkalarına söylediğim aynı teselli sözlerini söylemek istedim, böylece o da bana tüm güveniyle karşılık verebilirdi.

Parmaklarım kan lekelerine uzandı ama durdu, bunun yerine iç uyluklarımdaki parlak beyaz yara izine kondu — Torion'un bana, şehvet ve sahiplenmeyle dolu skandal bir anda bıraktığı absürt ısırık izi. Beni ısırıldığı için ona hiç düzgün bir şekilde azarlamamıştım. Yapamazdım. O izde benim... sevdiğim bir şey vardı. Değer verdiğim. Onu şiddet içeren bir şey olarak görmeliydim, ama daha çok bir söz gibi geliyordu. Dudaklarım kıvrıldı ve titredi. Geri döndüğünde benim üzüntümü fark edince çok kızacaktır.

Bu düşünce beni rahatlattı, tıpkı vücudumdaki izine dokunmak gibi.

Kapı çalındı ve ben irkildim, battanileri üzerime çekip yüzümdeki dehşeti silmeye çalıştım. İçeri giren, her zamanki hizmetçim değil, Maggie'ydi.

"Affedersiniz hanımefendi, size birkaç sorum var... Aman Tanrım, çok solgun görünüyorsunuz canım! Ne oldu?"

Maggie küçük not defterini önlüğünün cebine koydu ve yatağa doğru yürüdü. Ben de, sıkıntımın ve bunun nedeninin hiçbir izinin görünmemesi için dikkatlice telaşlandım. Maggie, hafifçe buruşuk elini alnıma koydu ve tısladı.

"Ateşin yok," dedi ve nedense bu söz beni rahatlattı.

"Sadece yorgunum ve hala uyanıyorum," dedim, titrek sesimi zorla bastırarak ve Maggie'nin dokunuşundan uzaklaşarak çayımı aldım.

Maggie mırıldandı ve geri çekilerek beni süzdü. "Peki, hepsi bu kadar mı?" dedi yavaşça, ama ben dudaklarımı sıkıp gülümsediğimde, çoğunlukla yemekler, mutfak için yeni bir çocuk işe alıp alamayacağı ve bir sonraki tadilatla hangi odaya odaklanmak istediğimle ilgili sorularını sıraladı.

"Hepsi çok iyi geliyor," dedim, Maggie'nin ilk tercihlerini kabul ettikten sonra. Gözleri kısıldı ve ben düşünmeden aceleyle devam ettim.

Maggie'nin ruh halimi çok yakından incelemesini istemiyordum. "Kahvaltımı tepsiyle yukarıya gönderir misin? Bir de banyo ve... çalışma odamdan defterimi ve belki okumak için bir kitap getirir misin?"

Maggie buna şaşırarak gözlerini kırptı. "Elbette yapabilirim. Kendinizi iyi hissetmiyorsunuz, değil mi?"

"İyi hissetmiyorum, söz veriyorum. Ama alfa bugün yok ve sen sorumlusun, bu yüzden dinlenmek için zaman ayırmanın güvenli olduğunu düşünüyorum. Hatta... biraz tembellik etmek için bile."

Maggie dudaklarını büzdü, sonra gülümsedi, çok nazik ve şefkatli bir gülümsemeydi. Elini bükülmüş dizimin üzerine koydu ve battaniyenin üzerinden okşadı. Maggie'nin birçok oğlu ve torunu vardı ve o anda onun beni çok iyi anladığını anladım.

"Elbette, hanımefendi. Ve siz de biraz tembellik etmeyi hak ediyorsunuz. Hepsini hemen yukarı göndereceğim."

"Teşekkür ederim, Maggie," diye hırıltılı bir sesle söyledim, sulanan gözlerimi saklamak için kucağıma bakarak.

Ve doğrusu, Maggie muhtemelen haklıydı, çünkü yatakta geçirdiğim sabah dengemi biraz olsun geri kazanmıştım. Artık kanama yoktu, kramp da yoktu ve birkaç saatimi ardıcın kullanım alanları hakkında bir dizi notu düzenleyerek geçirdim, bu sırada zihnimde tek bir düşünce dönüp duruyordu.

Bu çocuğu kaybetmeyecektim. Annemin ve benim cephaneliğimdeki tüm çaylar ve tonikler, tüm eski karıların masalları ve batıl inançları, buradan Skybern'e kadar tüm doktorlar gerekse de, Torion ve benim yarattığımız bu hayata sıkı sıkı tutunacaktım. Eski ejderhalar için eski tapınakları kazıp, onları değerli taşlar, altın ve her türlü valvarma simgesiyle doldururdum.

Şey... belki bu biraz abartılı olurdu. Mevcut koşullar altında kazı yapmak pek akıllıca olmayabilirdi.

Ama eğer gerekliyse, Tylane'in kuyruğu adına, bunu yapardım.

Öğle yemeğinden sonra, bütün gün tek bir yerde oturup mümkün olduğunca az şey yapmak benim doğama pek uymadığını fark ettim. Kendimi yeterince iyi hissettiğim ve ilk paniğimden dolayı biraz aptalca hissettiğim için, yataktan kalkıp giyindim, tam da büyük salondan gelen telaşlı sesleri duymak için. İç balkona kadar gittim ve sadece bir ejderhanın kanatlarının arkasını gördüm

Samuel Cameron'a ait *olabileceğini* düşündüğüm bir ejderhanın kanatlarının arkasını gördüm ki, bir çocuk bana doğru koştu.

"Ne oldu?"

"Bleake Isle'da bir meydan okuma var, hanımefendi. Alfa onlara destek vermek için gitti," dedi çocuk nefes nefese.

Daha dik durarak kendimi balkonun kenarına attım. "Beta Cameron!" diye bağırdım ve kapıya neredeyse ulaşmış olan genç adam dönüp gözlerime baktığında rahatladım. "Alpha de Roche Torion'la mı?"

Cameron başını salladı. "Evet, Omega Feargus. Ve ben de onlara katılmak niyetindeyim. Başından beri katılacaktım, ama Alpha Feargus, işler tahmin edilenden uzun sürerse diye sana haber vermemi istedi."

Göğsümde tatlı bir acı hissettim. "Teşekkür ederim." Cameron kapıya dönünce dudağımı ısırdım ve kendimi bağırırken buldum. "Torion'a acele etmesini söyle. Ve dikkatli olsun," diye ekledim, sesim sonunda titredi.

"Sanırım öyle olacak, hanımefendi," dedi Cameron.

Yutkundum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, ayaklarım koridorda bir ileri bir geri yürümek istiyordu. Ama onları yatak odasına geri zorladım, artık huzur ve sabır olmayacağını biliyordum. Endişeyle baş başa kaldım ve Torion dönene kadar bekledim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

BRIGID

Hamileliğin beni ne kadar yorduğunu unutmuştum, ama o gün bu küçük bir lütuf gibiydi. Vücudumun ihtiyacı olan şey bir şekerlemeyse, bunu yapacaktı. O gece uykum kesik kesikti, ama en azından uyuyabilmişim.

Yine de, kalenin ön kapısı gıcırdayarak ve inleyerek açıldığında, sonra sesler duyulduğunda, uyanmadan önce yataktan kalkmışım. Torion'un alçak tenör sesinin bana ulaşması için karanlıkta gözlerimi kırpiştirarak uykulu bir an geçmesi yetti, sonra harekete geçtim. Yatak odasında tökezleyerek bir bornoz aldım ve ana salona inen merdivenlere ulaştığımda ancak o lanet şeyi giyip belime bağlayabildim.

"Brigid."

En üst basamakta durdum, Torion'un merdivenleri ikişer ikişer çıkarken görmekten mutlulukla bulanık gözlerimi kırpiştırdım.

"İyi misin?" diye sordum, ellerimi ona uzanarak, onu tutmak için sabırsızlanarak.

"Adaya ulaşmadan meydan okuma başarısız oldu," dedi Torion. "Herkes iyi."

O bana ulaştığında ona kaşlarımı çattım, parmaklarım onun gömleğini kavradı. "Yaralandın mı?"

Deniz havası ve misk kokulu ter gibi harika kokuyordu ve ona doğru sallandığımda, kolları belimi sararak beni sabit tuttu. "İyiyim," diye güldü. "Dövüşün tadını bile çıkaramadım."

Eğilip dudaklarını alnıma bastırdı ve Samuel Cameron'un Bleake Isle'daki meydan okumayı bana bildirdiğinden beri zihnimi meşgul eden fırtınayı yatıştırdı. Torion'un göğsüne yaslanarak iç geçirdim ve sonunda aşağıdan yükselen sesleri duydum.

Torion'un elleri omuzlarımı kendine doğru çekerek, neler olup bittiğini görmek için dönmemi engelledi.

"Ronson'a, bazı sorun çıkaranları kale hücrelerinde saklayacağımızı söyledim," dedi Torion. "De Roche bu amaçla bize kara demirlerden ödünç verdi."

"Onları burada tutmak güvenli mi?"

"Hapishane hücreleri, babamın en iyi durumda tuttuğu tek bölüm gibi görünüyor. Bizim için bir tehlike yok ve yakında yargılanacaklar. Brigid, sana söylemem gereken bir şey var."

Kaşlarımı çattım ve geriye yaslandım, aniden Torion'un yüzünde canlı ve vahşi bir heyecan, hatta şok ifadesi gördüm.

"Ne oldu?"

"Burada olmaz," diye fısıldadı. Aşağıdaki adamlara talimatlar verdi ve sonra beni yatak odasına götürdü. "Bugün çok şaşırtıcı bir şey oldu."

Meydan okumadan başka mı? diye merak ettim, ama düşüncelerim Torion'un yoğun enerjisinden daha yavaştı ve o beni yatağın kenarına oturtup yanıma oturdu ve ellerimi ellerine aldı. Koyu renkli gözleri fal taşı gibi açılmıştı, dudaklarında dalgın bir gülümseme vardı.

"Mairwen bir *ejderha*."

Gözlerimi kıptım. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Torion homurdandı ve başını salladı. "O dönüştü, Brigid. O, gördüğüm en vahşi ejderhalardan biriydi!"

Mairwen mi? Sessiz, tatlı Mairwen mi? Bu öneri karşısında zihnim boş kaldı.

"Torion, yani o... uçtu mu?"

Torion, benim şaşkınlığıma güldü, görünüşe göre kendisi de benim kadar şaşkındı. "Uçtu. Ateş püskürdü. Cadogan'a saldıran ejderhalarla savaştı! Cadogan hepimize ona zarar vermememiz için bağırsa bile onun olduğunu inanmazdım, ama gözlerimin önünde geri dönüştü."

Bir an için Torion'a sadece baktım. Bana daha önce hiç duymadığım bir masal anlatıyordu. Ama şaka yapmıyordu ve bu hikayeye benim duyduğum kadar şaşırmış görünüyordu. "Ama... ama *nasıl?*"

Torion başını salladı ve gülümsedi. "Hiçbir fikrim yok! Ama sanırım onlar biliyor olabilir, Niall Ronson ve Mairwen'in geleceğini söyledi.

buraya gelip her şeyi açıklayacak. *Kanatları* var, Brigid!"

"Bu kanatlar nereden çıktı?" diye sordum, oturarak, sanki kanatlı kadını ziyaretinde görmüşüm gibi aniden hatırlayacakmışım gibi hafızamı zorlayarak. Sanki böyle duyulmamış bir manzara bir şekilde gözümünden kaçmış gibi.

Torion omuz silkti ve tekrar güldü. "Ronson'u, onu ejderha şeklinden çıkardıktan sonra kaçırdığı için suçlayamam. Sen benim için savaşa uçmuş olsaydın, ben de aynısını yapardım. Ama ben... Kafam çok karışık. Sanırım onlar gelip bize ne olduğunu anlatana kadar bu karışıklık geçmeyecek."

"Bir ejderha mı?" diye aptalca tekrarladım, belki cevabı mantıklı bir şeye dönüşür diye.

Torion yataktan kalktı ve odada volta atmaya başladı, Mairwen'in ejderhasını —Mairwen'in ejderhasını— ayrıntılı olarak anlatıyordu. Nazik bir kadını ejderha olarak hayal etmek bile zordu, ama Torion'un çizdiği tablo, parlak bakır, pas ve turkuaz tonları, pençelerinin ve dikenlerinin Torion'un ellerinin genişliği kadar olduğu boyutları, tüm hikayeyi daha da inanılmaz kılıyordu.

Onu izlerken, henüz gördüklerimi ve ne kadar korktuğumu anlatmadığımı fark ettim. Bunun zihnimdeki yükten mi, yoksa gece yarısı ya da şafak sökmeden önce saatin geç olmasından ve hala uykudan sersemlemiş olmamdan mı kaynaklandığını bilmiyordum, ama Torion'un bu haberin ardından duyduğu heyecanı anlayamıyordum. Dişi bir ejderha kesinlikle bir tür mucizeydi, ama bunun genel olarak nasıl kabul göreceğini bilmiyordum.

"Uçmak ister misin?" diye sordu Torion, hikayesinin sonunda biraz nefes nefese kalmış bir şekilde.

"Şimdi mi?" Pencereden karanlığa bakarak hafifçe kaşlarımı çattım.

Torion sırtıttı ve kendini yatağın üzerine geri attı. "Hayır, demek istediğim, Mairwen gibi bir ejderha olman mümkün olsaydı, bunu ister miydin? Uçabilmeyi?"

"Hayır."

Torion'un gözleri büyüdü ve ben dudaklarımı sıkıca kapattım. Elini başının altına koydu. "Gerçekten mi? Uçmayı sevdiğini sanıyordum."

"Ben..." Başımı salladım ve yatağa geri uzandım, yan dönerek ona baktım. "Uçmayı seviyorum. Ve birdenbire ejderhaya dönüşebilmem sadece bunu yapmak kadar basit olsaydı, kendi başıma uçmaktan zevk alırdım. Ama Torion, bu Bleake Isle için... oldukça büyük bir kargaşaya neden olacak. En azından. Muhtemelen tüm ejderhalar için."

Torion'un bu sözlerden etkilenip düşüncelere dalacağını ummuştum. Onun heyecan balonunu patlattığım için neredeyse kendimi kötü hissettim. Oysa o sadece yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Sen çok endişeleniyorsun, küçük cadı," dedi, bana uzanarak alnıma bir öpücük kondurdu.

"Sence bu doğru değil mi?" diye sordum, biraz sertçe.

"Doğru olduğunu biliyorum. Sen her zaman haklısın. Kadınlarımızın kendi ejderhalarına sahip olmaları mümkünse, betalar bu değişime kesinlikle direneceklerdir. Bu direnişin üstesinden gelindikten sonra, omegalar için durumun nasıl iyileşebileceğini düşünmeden edemiyorum." Torion saçlarını geriye doğru taradı ve bana baktı, gülümsemesi yine genişledi. "Bence kanatlar sana yakışır."

Aklıma gelen tek cevap bir öpücüktü ve Torion bana geri döndüğünde, tekrar uykuya dalmak çok kolay oldu.

Ertesi gün daha fazla kanama oldu ve Torion'un paniği beni biraz memnun etse de, bunu bilmem gereken tek kişi bendim. Onu yatak odasından çıkıp doktor aramaya gitmesini engellemek için kısa ve yarı yürekli bir güreş maçı yaşandıysa da -benim için çok endişelendiği için gerçekten karşı koyamadı- bu da bizim işimizdi. Sonunda anlaşmaya vardık.

O, *gizlice* bir doktor çağırırdı ve ben de onu ofisimde karşılardım. Kalede hamileliğimin sırrını çok uzun süre saklayamazdık. Hizmetçiler, çoğu ejderhaların sandığından çok daha zekiydiler. Ama resmi bir açıklama yapmadan önce, en azından ilk kez hayatın atışlarını hissedebildiğim, bebeğin hareketlerini hissedebildiğim ana kadar beklemek istedim. İlk hamileliğimde bunu deneyimleyememiştim ve bu, bir dönüm noktası, bir an gibi görünüyordu

sadece umutla gergin bir şekilde beklemek yerine, hamile olmanın keyfini çıkarmaya başlayabileceğim bir an gibi görünüyordu.

"Biraz kan görmekten çok, yaşınız beni endişelendiriyor, hanımefendi," dedi Doktor Thistlethwaite, gözlerime bakmak yerine saatine bakarak.

Dudaklarımı büzdüm, zaten bunu duymaya hazırdım, ama Torion kısa bir hırıltı çıkardı. "Henüz otuz beş yaşında bile değil. Henüz yaşlılık çağında sayılmaz." Elleri omuzlarımda duruyordu, ben yeni ofisimdeki bankta oturmuş, bu ofisin ilk hastası olmanın ironisini düşünürken, arkamda duruyordu.

"Yine de çoğu kadın ondan on yıldan fazla bir süre önce ilk kızgınlık dönemine girer. Genç kadınların vücutları daha esnektir, vücutlarında büyüyen ejderhanın getirdiği büyüme ve değişime daha kolay uyum sağlarlar. Yaşlandıkça vücutları daha sabit bir hale gelir."

O sözlere alınmış ve endişelenmiş olarak koltuğumda kaskatı kesildim, ama Torion yüksek sesle alay etti.

"Bu tamamen saçmalık," dedi Torion.

"Torion," diye mırıldandım, doktoru fazla eleştirmekten endişelenerek.

Thistlethwaite'in iddiasına da pek ikna olmadığımı itiraf etmeliyim, ama benim bakımımdan sorumlu olacak adamı kızdırmamak gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Hayal kırıklığınızı anlıyorum, lordum, ama herhangi bir... ileride ortaya çıkabilecek sorunlara karşı, şimdiden varisin hayatını korumak için plan yapmaya başlamamız en iyisi olacaktır," dedi Thistlethwaite.

Gözlerimi kapattım ve titreyerek nefes aldım, elim kucağımda gevşek bir şekilde dururken refleks olarak alt karnımı örtmek için kalktı. Hiç tanışma fırsatı bulamadığım bir çocuğu dünyaya getirmek acımasız bir kader olurdu, ama o sevgiyi çoktan hissetmiştim, bir saat boyunca çocuğu hayal ederken saatin ibrelerinin çok hızlı döndüğünü fark ettim.

Torion'un elleri omuzlarımda kısa bir süre sıkılaştıktan sonra beni bıraktı ve bankın etrafından dolaşarak doktoru omzundan yakaladı ve hızla benden uzaklaştırdı.

"Gel, koridorda bir dakika konuşalım," dedi Torion, sesinde zar zor bastırılmış bir hırıltı olduğunu düşündüğüm kalın bir ton vardı.

Ayağa kalkıp alfamın adını söylemeye başladım, ama sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, bana bastırıcı bir bakış attı ve ben koltuğuma çöktüm. Torion'un bundan sonra ne yapacağını biliyordum, doktorun iddialarını ya da bir varis karşılığında beni feda edebilecek herhangi bir planı kabul etmeyeceğini biliyordum. Kendi isteklerimin onun istekleriyle aynı olup olmadığından emin olmasam da, Torion'un önceliğinin *ben* olduğumu anlamak göğsümde küçük bir sıcaklık yarattı.

Kapının dışındaki sesler boştu, ancak doktorun sesi sinirlenerek yükselmeye başlamıştı ve Torion'un söz kesmeleri hızlı ve sert idi. Ayak sesleri uzaklaştı ve bir an için kulaklarımda sadece kendi kalp atışlarım ve yavaşça alıp verdiğim nefeslerim duyuluyordu. Sonra kapı tekrar açıldı ve ofisimin dışındaki kalenin ortam gürültüsü dünyayı yeniden canlandırdı.

Ağzımı açmadan Torion başını sallamaya başladı. "Tedavi etmekten çok kasaplık yapmaya meyilli bir doktorun sana bakmasını istemiyorum. Catherine Eames *dört* oğul doğurdu. Ve bu oğulların omegaları da başarıyla daha fazla oğul doğurdu. Bahse girerim bu konuda o doktorun kendi hayalarından daha fazla bilgisi vardır."

Dudaklarım seğirdi ve kalbim sızladı. "Gel, yanıma otur," dedim.

Torion gözlerini kısarak, "Doktorun haklı olduğunu bana ikna etmeye çalışmayacaksan, hayır," dedi.

Omuz silktim ve şakacı bir ses tonu kullanmaya çalıştım. "Sen bile kaslarımda gergin olduğunu söyledin, bunu kabul etmelisin." Torion bana somurtarak baktı ve ben iç geçirdim. "Torion, doğum yapmaya kadar dayanabilsem bile..."

"Brigid, lütfen," dedi, sert ses tonu çatlamaya başladı.

"Ejderhaların doğumları tehlikelidir. Bir seçim yapmak zorunda kalabilirsin..."

"Ben zaten bir seçim yaptım, ama senin bunu duymaya hazır olduğunu sanmıyorum," dedi Torion sertçe, taş zemini geçip bankın üzerine sertçe vurarak kollarını bana doladı.

"Ya da en kötüsü olur ve hiç seçim şansımız kalmaz," diye devam ettim, gözlerimi kapatıp yüzümü göğsüne dayadım.

"Ben... Bunun olmasına izin veremem, küçük cadı," diye fısıldadı Torion, başını benim başımın üzerine eğip dudaklarını saçlarıma değdirdi. "Lanet olsun, o adamı buraya getirmemeliydim."

Bunların, sonunda yüzleşmemiz gereken gerçekler olduğunu biliyordum, ama ancak bebeği daha önce olduğundan daha uzun süre hayatta *tutabilirsem*. Ama kollarımın Torion'un göğsünü sardığını, ona sanki benim dayanağımış gibi sarıldığımı fark ettim ve bu bağımlılık bir kez olsun beni korkutmadı. Torion'a olan duygularımdan daha büyük savaşlar vermem gerekiyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

TORION

"Bu..." Brigid sözünü yarım bıraktı, parmağı gökyüzünü işaret ediyordu, parlak kehribar ve ateş ejderhasının pullarından bir ışık parlaması yansıyordu.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Evet, onlar işte. Ve bu da Omega Cadogan."

Başımı çevirip Brigid'in ağzının açık kaldığını, gözlerinin inanamama hissiyle büyüdüğünü gördüm. Ejderhalar yaklaşırken büyüdüler, Mairwen'in deniz yeşili renkleri gökyüzünden kayboldu, kanatlarını yavaşça çırparak daha küçük eşine ayak uydurmaya çalıştılar.

Ronson'a karşı yapılan meydan okumadan sonra Ronson ve omega'sını temizlemek için ayrılalı neredeyse iki hafta olmuştu. Onun için tuttuğum mahkumlar somurtkan ve kaderlerine boyun eğmiş halde kalmışlardı, bu da beni rahatlatmıştı. Kaleye dönüp Brigid'in hamileliğinin tehlikeli gerçekliğiyle bir kez daha yüzleştikten sonra onları neredeyse Ronson'a geri gönderecektim.

Omega'mın beni sakinleştirmekle vakit geçirmesi doğru gelmiyordu, tam tersi olması gerekirdi. Brigid'in neredeyse şehit gibi sakinliği beni biraz rahatsız ediyordu, sanki onun mide bulantısını ben de hissediyormuşum gibi. Onun kendi başına savaşmasını, kaderinin riskini stoik bir şekilde kabul etmemesini istiyordum, ama şu anda onun savaşçısı olmak benim görevimdi. Keşke bu savaşların nasıl kazanılabileceğini bilseydim. Brigid, Omega Eames'i çağırmak için biraz daha beklememi rica etmişti ve ben de razı olmuşum. Hamileliğinin henüz üçüncü ayı bile olmamıştı. Hala zaman vardı.

Ve şimdi Mairwen Cadogan'ın ejderha olarak yeni statüsünün gizemi de çözülmeliydi. Arkadaşlarımla cevaplarla gelmesini umuyordum ve eski ejderhalara, bu cevapların bir kısmının Brigid'e yardımcı olabilmesi için dua ettim.

Ejderhaların inişiyile yer sarsıldığında Brigid, "İnanılmaz!" diye haykırdı.

Onların dönüşümleri havayı ileriye doğru itti ve ben kanatlarımla Brigid'i rüzgardan korudum. Muhteşem, parlak canavar, heykel gibi ama nispeten minik, kehribar rengi altın kanatlı bir kadına dönüştü. Mairwen saçlarını ve elbisesini düzelttikten sonra dönüp Ronson'a bir şey söyledi ve Ronson başını geriye atıp yüksek sesle güldü. Kanatlı bir kadın görmek kadar, ciddi ve somurtkan alfanın gülümsemesini görmek de neredeyse aynı derecede şok ediciydi. Aslında pek de değil, ama yine de eski dostumu bu kadar neşeli, gülümsemeye hazır ve gözleri omegasına dikilmiş görmek şaşırtıcıydı.

İkili bize yaklaştı ve Brigid'in eli benim elimi sıktı, kanatlarının kancaları birbirine değdiğinde birbirine bağlandı.

"Meşgulmüşsünüz, görüyorum," dedi Brigid ikiliye selam verirken, gülümsemesi geniş ama hala şoktan titriyordu.

Mairwen'in cevabı utangaç bir gülümsemeydi, ama kanatlarını arkasına saklayıp alfa'sının yanında gururla durduğunu düşündüm.

"Ada bu haberi nasıl karşıladı?" diye sordum. Seamus'tan, Ronson'un eski seçim töreni geleneğini bir kenara atmasına rağmen, ilk duyurunun beklendiği gibi gittiğine dair bir mektup almıştım.

"Şaşırtıcı derecede iyi," dedi Ronson ve Mairwen yüzünü buruşturdu. "En azından bir direnç olduğunu biliyoruz, ama henüz açıkça karşı çıkma olmadı. Mairwen'in ejderhasının betalar için kesinlikle korkutucu olması yardımcı oluyor bence."

"Bazı genç kadınların kendi kanatlarını talep etme tehlikesi daha büyük olabilir," dedi Mairwen ve bu açıklamadan biraz gurur duyuyor gibiydi.

Kaşlarımlı kaldırdım. "Yani nedenini biliyorsun?"

Çift birbirlerine ve sonra da çevremize baktılar. Kale dışında hareketliydi ve ben de personele Mairwen'in gelişinde neyle karşılaşabilecekleri konusunda uyarıda bulunmuştum, ama çoğu kişi kesinlikle bakıyor ve daha iyi görebilmek için avluda ilerlemelerini yavaşlatıyordu.

"İçeri girip çay içerek her şeyi konuşmaya ne dersiniz?" dedi Brigid, geri adım atarak. Elini elimden çekmeye çalıştı, ben de biraz daha sıkı tuttum ve o bunun yerine yanıma yaklaşıp kolumu omzuna dolamama izin verdiğinde memnun oldum.

Eğer o da Mairwen ile aynı dönüşümü yaşarsa, kanatlarımız birbirine dolanır mı? Cesur, otoriter omega'mı bir ejderha olarak görmek istedim. Kocaman ve güzel, pürüzsüz ve güçlü olur muydu? Çim yaprağı gibi parlak mı, yoksa taş gibi gümüş rengi mi?

Eğer bir ejderha olsaydı, bu onu güvende tutar mıydı? Çocuğumuzu güvende tutar mıydı? Yoksa isteksizce kalbimi ele geçiren kadın için başka bir risk mi olurdu?

"ISIRIK MI?" diye tekrarlardım, şaşkın bir şekilde Ronson'a bakarak. O, omegasının elini tutmuş, ikisi kanatlar için tasarlanmış küçük kanepede birbirlerine sokulmuş oturuyorlardı. İki çift kanat.

Brigid'in tuttuğu çaydanlık ellerinde titriyordu ve ben, o yere düşürmeden önce onu yakaladım. Yüzü solgun bir şekilde kollarıma yaslandı.

"Evet, alfa'dan omega'ya kadar. Derisini delen bir şey," dedi Ronson, ben Brigid'i kendi sandalyesine oturturken sözleri yavaşladı. Çaydanlığı tepsiye geri koyduktan sonra onun önünde diz çöktüm, ellerini ellerime alıp soğuk parmaklarını ısıtmak için ovuşturdum.

Brigid, ellerini tuttuğum yere bakıyordu, gözleri geniş ve boş.

"Hepsi bu mu?" diye sordum, göğsümde garip bir zafer hissi yükselirken, boğazımın derinliklerinde düşük bir mırıldanma duyuluyordu.

"Mairwen'i ele geçirdiğimde ejderham çok... oradaydı. Bunun da bir parçası olduğunu düşünüyoruz," dedi Ronson.

Arkadaşlarımın Brigid ve beni dikkatle izlediklerini fark ettim. Şöminenin yanındaki eski kütüphanede oturmaya başladığımızdan beri çok geçmeden keskin bir anlayış içimi kaplamaya başlamıştı, ama bu anlayış *"çiftleşme bağı bir ısırıkla ortaya çıkar"* sözleriyle kesinleşmişti.

"Sen..." Brigid nefesini verdi ve sonunda viski rengi kahverengi gözleriyle bana bakarak bir soru sordu.

Başımı salladım ve sonra topuklarımın üzerine oturdum, sonunda Mairwen ve Ronson'a baktım. "Çiftleşme döneminde Brigid'i ısırdım. Bağ hakkında bilgim yoktu, ama ejderham kesinlikle ne yaptığımızı biliyordu. Onu sahiplendim."

Mairwen şok olmuş görünüyordu, ama Ronson'un gözleri kısıldı ve dudakları sanki gülecekmiş gibi seğirdi.

"Çiftleşme döneminiz kısa süre sonra sona erdi mi?" diye sordu Ronson ve ben başımı salladım. Sonra Mairwen'e döndü ve gülümsedi. "Gördün mü? Tüm o sonuçlar, ilk dürtümle seni ısırmadığım için oldu."

"Emin misin ki..." Mairwen, alfasını, hayır, *eşini* görmezden gelerek bana sormaya başladı.

"Kafamda ona 'eşim' diyordum. Onu..." Boğazımı temizledim ve Brigid'e döndüm, onun hala şokta olması ve konuşmanın dışında kalması hoşuma gitmiyordu. Sesimi biraz alçaltım. "Seni benim bir parçam, benim gibi görüyorum."

"Torion," diye mırıldandı, elini uzatıp yanağımı okşayarak, sanki beni teselli etmesi gerektiğini düşünüyormuş gibi. "Bunun kalıcı olduğunu söylediler."

Artık dayanamıyordum. Yüzümde o kadar geniş ve dolun bir gülümseme belirdi ki, neredeyse acıtıyordu. Ama o anda hiçbir şey acıtmıyordu. "Biliyorum, küçük cadı. En güzel kısmı da bu."

Brigid'in gözleri biraz daha büyüdü ve yanakları pembeye döndü. Keşke yalnız olsaydık da, daha fazlasını söyleyebilseydim, ona hayatımın geri kalanında tek istediğimin, onu sevilen ve istenen hissettiren ejderha olmak, onun yanında soluduğum daha tatlı havanın tadını çıkarmak, her gün uyandığım daha büyük amacın tadını çıkarmak olduğunu söyleyebilseydim. Dilimi tutan Ronson ve Mairwen'in varlığı değildi. Onların duyması umurumda değildi, ama omega'mı artık yeterince iyi tanıyordum ve onun zaten bunalmış olduğunu ve rahat hissetmediği insanların önünde savunmasız kalmaktan nefret ettiğini biliyordum.

"Bu sadece şu anki yaşamınız için kalıcı değil," dedi Mairwen, sesi alçak ve nazikti. "Omega'nın ömrünü beta veya alfa'nın ömrüyle aynı seviyeye uzatır. Birkaç yüzyıl öncesine ait tarihi kayıtlarınız varsa, Hills'te de aynı şeyin geçerli olduğunu doğrulayabilirim."

Omega'ların çiftleşme dönemi dışında erkek çocuk sahibi olmalarını engelleyen şeyi de ortadan kaldırıyor gibi görünüyor. Ve en sevindirici olanı, bulduğum kadarıyla, bu doğumların tehlikesini önemli ölçüde azaltıyor."

Mairwen konuşurken gözlerim Brigid'deydi, bu yüzden sözlerin onu etkilediği, gözlerini kırıp kaskatı kesildiği, umut ve dehşetin karışımıyla bakışlarını bana çevirdiği anı gördüm. Zavallı omega'm, *eşim*, diye düşündüm karanlık bir zevkle, kendi umutlarından o kadar korkuyordu ki, bu beni nazikçe ezdi.

"Ne demek istiyorsun? Tehlikenin azaldığını ne demek istiyorsun? Omega için mi yoksa..." Brigid öne eğilmiş, ellerini benim ellerimin etrafında sıkıca sıkıyordu.

"Omega ve bebek için, anladığım kadarıyla. Bleake Isle kayıtlarında, eşleşmiş omegaların oğullarının doğumlarından sağ çıktıklarını varsaymak için yeterli bilgi vardı, eşleşmemiş omegalar ise bizim hala yaşadığımız zorluklarla aynı oranda mücadele ediyor gibi görünüyordu," dedi Mairwen. "Doğum oranı da, hem oğullar hem de kızlar için daha yüksekti."

Brigid hala bana umutsuzca tutunmasaydı, omuzlarımdan birdenbire kalkmış gibi hissettiğim ağırlık yüzünden geriye doğru yere düşebilirdim. Göğsümde zafer çiğliği, rahatlama ve sevinç dolu bir ses vardı, ama onu yuttum ve Brigid'in ifadesini izledim.

"Oh," dedi yumuşak bir sesle.

Nefesimi tuttum. Kaybettiği bebeği mi düşünüyordu? Ona sadık olmayan beta'yı mı düşünüyordu? Malcolm'un onunla çiftleşip çocuklarının doğduğu bir hayat mı hayal ediyordu?

Gözleri yaşlarla doldu ve yavaşça gözlerini kırptı. "Ohhh," diye nefes verdi ve ben daha dik oturdum, göğsümde bir şişkinlik yükseldi, derin bir nefes verdim. Bu, onun kendi duygularının yankısıydı, diye düşündüm, farkında bile olmadığımız bir bağdan gelen bir çağrı. Benim zevk aldığım ve tadını çıkardığım bir bağ, ama Brigid'in kendisi için seçtiği bir bağ değildi.

Sonra nefesi kesildi ve gözyaşları döküldü, Brigid soluyordu, ben onu yakalamak için dizlerimin üstüne kalkarken bana doğru düştü. Küçük bir ses çıkardı, hıçkırık gibi bir şey, ve kolları omuzlarımı sardı, bana sıkıca sarıldı.

Bu üzüntü değildi, gergin bir ipin aniden kopmasıydı, düşüncelerinin etrafında bir tuğla duvar haline getirdiği endişeler şimdi parçalanıyor, zararsız çakıl taşlarına dönüşüyordu.

"Her şey yolunda," dedim, onu kollarımın arasına alıp kanatlarımla bizi sardım. "Artık her şey yoluna girecek, aşkım."

Bu sözleri söylemeye korkuyordum, Brigid'e yalan söylemeye, tutamayacağım bir söz vermeye korkuyordum. Ağlarken boynuma başını yasladı ve alnının cildime değmesi harikaydı — bu, aldığımız haberi reddettiğini düşünmemem için ihtiyacım olan tüm güvenceydi.

"İzninizle," dedim omzumun üzerinden. "Grave Hills kayıtları pencerenin yanındaki köşede, ama ne bulacağınızı bilmiyorum."

Mairwen ve Ronson ikisi de ayağa kalkmış, şaşkın ama farkında gibi görünüyorlardı. Ronson bana ciddi bir şekilde başını salladı ve eşini kendine yaklaştırdı. "Acele etmeyin. Mairwen kütüphanede günlerce vakit geçirebilir, ben de ona aramasında yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.

"Çok üzgünüm..." diye başladı Brigid, ama onu nazikçe susturdum ve odadan çıkardım. "Hayır, hizmetçiler. Ben..."

"Yüzünü bana doğru çevir, böylece seni gizli bir randevuya götürdüğümü sanacaklar," dedim. Brigid bana karşı burnunu çektirdi ve ben de eşimi sıkıca sarılırken, muhtemelen yalanımı kolayca ortaya çıkaran bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Otuzuncu Bölüm

BRIGID

Nefes aldım ve soğuk su boynumdan aşağı akarken titrememi görmezden geldim. "Geri dönmeliyiz. Ben öyle demek istemedim..."

"Henüz değil," dedi Torion.

Yatak odasına kadar yanımda kalmıştı, ama duyurunun şokundan kurtulmam çok uzun sürmedi.

Hayır, bu bir yalandı. Şoktan henüz kurtulamamıştım. Söylenenleri düşünmek bile zordu, gerçekliğini hissetmek ise imkansızdı. Ama gözyaşlarım oldukça çabuk durmuştu, içimde bir yerlerde hala bir hassasiyet hissetmeme rağmen. Mairwen'in bana söyleyecek başka bir şeyi varsa, belki de dengemi yeniden kazanana kadar beklemem daha iyi olurdu.

Torion, gözümün ucuyla görebildiğim şekilde yatağa oturdu ve ben lavabonun başında donakaldım, birdenbire dönüp ona bakmaya korkmaya başladım. O, çiftleşme çılgınlığı içinde benimle çiftleşmiş, hayatlarımız arasında kırılamaz bir tür fantastik bağ oluşturmuştu — hepsi bir ısırıkla.

"Bu eylemi tam olarak anlamadan yapmış olsam da, seninle çiftleşmiş olmaktan pişman değilim," dedi, sesi net ve kararlıydı.

Ve çok hipnotik bir şekilde doğrudan. Kendime izin vermeden ona bakıyordum, yatak kenarında otururken onu içime çekiyordum, bana nazikçe gülümsüyordu, kanatları onu destekliyordu ve elleri kucağında açık bir şekilde duruyordu.

"Ama Brigid, keşke yapmasaydım mı istiyorsun?"

Cevabımın bu kadar hazır olması, Torion'un sorusunu tam olarak duymadan önce refleks gibi dilime gelmesi şok ediciydi. Çok hızlı konuşmamak için dudaklarımı sıkıca kapattım.

Su kabının yanındaki havluyu aldım ve nemli yüzümü ve boynumu nazikçe kuruladıktan sonra havluyu yerine koyup Torion'un yanına gittim.

"Bunu yaptığına sevindim," dedim, göğsümde hafif bir sevinç dalgası hissederek kucağına oturdum ve o bana, o parlak, rahat gülümsemesiyle, kollarıyla belimi sararak gülümsedi. "*Minnettarım*. Bize söylediklerine inanmaya çok korkuyorum, ama Torion... eğer bu doğruysa..."

"Biliyorum," dedi Torion, sesim kırılmaya başladığında. Bir elini başımın arkasına koydu ve beni kendine çekti, alnıma uzun, yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sen ve çocuğumuz güvende olacaksınız. Buna inanıyorum."

Buna inanmam gerektiğini fark ettim. İnanmak zorundaydım, yoksa korkum beni yok edebilirdi.

"Sadece o değil. Evet, bu benim için çok önemli," dedim ve şakaklarımı Torion'un omzuna yasladım. Böyle konuşmak genellikle daha kolaydı — yakın, ama onun güzel, sıcak gözleri bana kendini açmam için yalvarmadan. "Uzun bir hayat. Hayal edebileceğim kadar çok çocukla."

"Sana bir sürü kız çocuğu verebileceğimi düşünmüştüm, ama sanırım bundan sonra onların erkek mi kız mı olacağını bilemeyeceğiz," diye düşündü Torion.

Herhangi bir türden "bir avuç dolusu" çocuk iddiasına itiraz edebilirdim, ama kafamda kalın siyah bukleleri, büyük siyah gözleri ve bolca çili olan küçük bir kızın resmi canlanıyordu. Güneşli bir öğleden sonra öpebileceğimden daha fazla çil.

Boğazımda küçük, mutlu bir hıçkırık yükseldi ve sesi bastırmak için Torion'a daha da yaklaştım, yumuşak gömleğinin kumaşına. Elleri sırtımı yukarı aşağı okşadı, omuzlarımı kavradı ve oraya dokundu. Kanatların izini aradığını anlamam biraz zaman aldı.

"Mairwen'inki gibi bir ejderham yoksa hayal kırıklığına uğrar mısın?" diye sordum, sözlerim Torion'a doğru mırıldanarak çıktı.

"Hayır," dedi Torion, biraz fazla hızlı bir şekilde. Ben geriye yaslandım ve gözlerimi kısarak yanaklarının kızardığını gördüm. "Senden hayal kırıklığına uğramadım, ama belki senin *için* biraz hayal kırıklığına uğradım. Ve kendim için de, çünkü

seni bir ejderha olarak görmek isterdim. Ne olursa olsun, bir ejderha olarak kendini savunabileceğini bilmek isterdim."

"Bu, Hills'te bir isyan başlatır. Bundan önce bile, Bleake Isle gelenekleri konusunda buradan çok daha rahattı," dedim.

Torion başını salladı ve sırtıttı. "Biliyorum. Ve ben ejderhaları bir kez şok ettim bile."

En az iki kez, diye düşündüm, Malcolm'un altından beni aldığı düşünüklerini göz önünde bulundurursak.

"Başka bir dönüşüm olmadan da endişelenecek yeterince şeyin var," diye mırıldandı Torion, başını eğip burnumun köprüsünü öptü.

Elim kalktı, parmaklarım Torion'un pürüzsüz çenesine hafifçe dokundu ve onun bakışları ağırlaştı, bu küçük dokunuştan memnun kaldı. "Beni sahiplendiğini, farkında bile olmadan beni sonsuza kadar kendine bağladığını gerçekten umursamıyor musun?" diye sordum. Bu sözler gerçek olamayacak kadar büyük geliyordu, söylenebilecek ama inanılmayacak bir şey gibi.

"Bu benim istediğim şeydi. O anda, ondan sonraki tüm anlarda ve ondan önceki birçok anda da." Torion uzun bir süre gözlerimin içine baktı ve dilini dudaklarına sürdü. Başka bir şey söylemek için tereddüt ediyordu ve ben onun sözlerinden korkmak yerine sabırla bekliyordum. "Sen benim için *doğru* kişisin, Brigid. Sen, sadece iyi bir alfa olmak için değil, iyi bir erkek olmak için de yanımda olması gereken kadınsın. Seni seviyorum. Ciddiyetini ve güldüğünde yüzünün aydınlanmasını seviyorum. Bana ne yapmam gerektiğini ve nasıl yapmam gerektiğini tam olarak söylemeni seviyorum ve kendini güvende hissettiğinde bana kendini teslim etmeni seviyorum. Her gün benimle birlikte güvende hissetmen için elimden gelen her şeyi yapmak, senin için *doğru* olduğunu düşündüğün adam olmak istiyorum."

İnlemek istedim, Torion'un kollarında eriyip sonra ondan kurtulmak, o güzel sözlerden ve onun bunları ne kadar içten söylediğini bilmekten kaçmak istedim. Ama bakışları beni olduğum yerde tuttu ve itirafı - Torion'un her hareketiyle bana zaten gösterdiği, sır bile olmayan bir itiraf - reddedilemeyecek kadar samimiydi. Eğer ona sırtımı dönersem onu çok incitmiş olurdum ve Torion'a karşı ne hissedersen hissedeyim, onu incitmek istemiyordum.

"Ben... Bir daha kendimi *kimseye* bu kadar içtenlikle verebilecek miyim, bilmiyorum," diye fısıldadım, konuşurken yüzümü buruşturarak. Ama Torion şaşırmış görünmüyordu ve benden çekinmedi, sadece başını hala çenesini kavrayan eline yasladı. "Daha önce kendimi ortaya koydum, verebileceğim her şeyi ve daha fazlasını verdim, ama hepsi... yok oldu. Boşa gitti. Geriye ne kaldığını bilmiyorum."

Torion'un gülümsemesi acı doluydu ve gülümsemesini avucuma çevirip orayı öptü. "Senin kendini benim için feda etmeni istemiyorum, Brigid. Seni olduğun gibi seviyorum. Sadece senin yanında olmak istiyorum, hazır olduğunda beni hayatına almanı istiyorum."

Torion, kendi içinde yer açmadan beni sevmenin yolunu nasıl buldu? Ben de fedakarlık yapmadan, o şekilde sevmeyi öğrenebilirim, bu kolay olabilir.

"Deneyebilirim," diye fısıldadım ve o, sanki teşekkür edercesine avucumu tekrar öptü. "Gerçekten istiyorum."

Bana döndüğünde gülümsemesi daha da genişlemişti. "Aramızda bir bağ var. İhtiyacımız olduğu kadar zamanımız var. Bu hayatı paylaşmaya hazırsan, bu benim için yeterli."

Sözlerinde samimiydi ya da muhteşem bir şekilde yalan söylüyordu. Gözlerinin köşesindeki hafif acıyı hayal mi ettim, emin olamadım.

ALPHA CADOGAN, arkadaşının kütüphanede bir gününü mutlu bir şekilde geçirebileceğini söylerken şaka yapmıyordu. Mairwen'i yüksek rafların ortasında uçarken buldum, kollarına tozlu kitapları dolduruyor, kanatlarıyla havaya toz zerrecikleri savuruyordu. Torion, Ronson'ı ofisine götürmüştü ve beni diğer omega ile yalnız bırakmak niyetinde miydi emin değildim, ama ona eşlik etmeyi teklif etmem uygun göründü.

İlk başta varlığımı neredeyse fark etmedi, en üst raftaki deri ciltli kitapların sırtlarını parmağıyla okşarken omzunun üzerinden bir merhaba mırıldandı.

"Daha önceki patlamam için özür dilerim," dedim, *eşleştiğimi* öğrenince gözyaşlarına boğulmamı nasıl adlandıracağımı tam olarak bilemeden.

"Oh!" Mairwen havada zıpladı. "Çok üzgünüm, buradaki koleksiyon dikkatimi dağıttı."

Elbisesi aslında binicilik kıyafeti gibi olduğunu fark ettim, eteğinin altında sıkı oturan pantolon vardı ve etek perde gibi açılabilirdi. Torion bizi Grave Hills'in etrafında uçururken benzer bir şey giymiştim, ama o eskidi ve annesine aitti. Bu, işlevsel elbisenin biraz daha yeni ve daha şık bir yorumuydu ve elbisenin altına pantolon giymenin özgürleştirici mi yoksa sadece sıcak mı olduğunu merak ettim.

Yere geri indi ve bu kütüphanede merdiven olmadığını fark ettim, çünkü eski alfa erkekler kaledeki kadınların kitapları okumasını istemiyorlardı.

"Görünüşe göre epey bir şey bulmuşsun," dedim, masanın üzerindeki diğer iki büyük yığını ve onun getirdiği yığını fark ederek.

"Ne kadarının işe yarayacağından emin değilim, ama binlerce yıllık kayıtlar var burada," dedi, oldukça küflü görünen bir yığın sayfayı işaret ederek. "Bu, bize buranın nasıl bir yer olduğunu gösterecek kadar eski bir dönem. O zamanlar, bağ kurmak adada yaygın bir uygulamaydı."

Torion'un beni, tutku dolu bir anında ısırmış olduğunu hatırladığımda hala başım dönüyordu, ama yine de başımı salladım. Bu, benim artık bir ejderhaya hiç olmadığı kadar yakın olduğum, onun kadar uzun yaşayacağım ve muhtemelen hamileliğimin daha kolay geçeceği anlamına geliyordu. Bunların hiçbiri benim için henüz bir anlam ifade etmiyordu.

"Ayrıca... ejderha kadınlarının doğum uygulamalarıyla ilgili eski bir kitap buldum. Modern doktorların kullandığı eski uygulamalarla kesinlikle alakası yok," dedi Mairwen.

Aniden oturdum. "Görmek isterim?"

Mairwen başını salladı ve derin bir nefes aldı, topladığı kitapları karıştırdı ve bana kiraz kırmızısı ciltli büyük, eski bir metin uzattı. "Ronson, istediğim tüm araştırmaları yapabilmem için yeterince uzun kalamayacağımızı söylüyor, ama şimdiye kadar bulduklarımı düzenlemek istiyorum. Ve onu beni geri götürmesi için ikna edebilmeliyim. Ben... henüz çocuk sahibi olmaya karar vermedim, ama adadaki kadınlara daha güvenli çözümler sunmanın yolları ile çok ilgileniyorum. Aslında her yerde."

Her zaman uygulamalı öğrenmeyi tercih etmişimdir, zevk veya amaç için bir şeyler okumak için oturduğumda zihnim sık sık başka yerlere kayardı. Annemin notlarını incelemek, hem onun el yazısını hem de zihnimin onun talimatlarını nasıl anladığını yorumlama süreciydi. Ama çocuğumu dünyaya güvenli bir şekilde getirebileceğimi düşünürsem, bu odaya oturup elimizdeki tüm metinleri okurdum. Onlarla tanışmak için de orada olabilirsem.

"Teşekkürler, Mairwen," dedim ve kırmızı kitabı deri sayfalarının hoş bir gıcirtısıyla açarken elimi uzattım.

Mairwen elini geri çekip parmaklarımı sıkıca sıktı. "Ejderham ortaya çıkmadan önce bazı belirtilerim vardı. Göğsümde bir sıcaklık. Biraz baş dönmesi. Mide bulantısı. Sen..."

Gülerek cevap verdim. "Korkarım bunlar hamilelikte oldukça yaygın belirtiler.

Evet, son zamanlarda bunları yaşadım."

Torion dışında ilk kez birine hamile olduğumu söylüyordum ve tatlı, biraz utangaç ve açıkça şefkatli olan Mairwen'e bunu söylemek çok hafifleticiydi.

"Oh!" Güldü ve masada benim yanıma oturdu. "Anlıyorum. Peki, sen..." Bazen ejderham benimle konuşur. Sanki benim daha sert, daha doğrudan bir versiyonum gibi. Gururlu, kendinden emin ve..."

Mairwen bana baktı, kaşlarını hafifçe kaldırarak bekledi.

Gülümseyerek başımı salladım. "Bunu bilmek zor. Bu aralar zihnim hiç sakinleşmiyor," dedim. Mairwen mırıldandı ve bakışları kitapların düzenine kaydı, sonra eski plak kılıflarına takıldı. "Seçilen eş bağlarının daha özel olduğunu söylemiştin, değil mi? *Seni* seçen sadece Alfa Cadogan değildi," diye tahmin ettim.

Mairwen gülümsedi. "Hayır. Ben de kesinlikle onu seçtim."

Başımı salladım. Belki de hatam buydu. Torion beni seviyordu, beni seçmişti, ama ben hala kırılmıştım, ona aynı şekilde karşılık verebileceğimden emin değildim. Ama ya zamanla, Torion'un bana verdiği, doğru olduğuna ya da en azından içtenlikle söylendiğine inandığım tüm sözlerle, kalbimi yeniden paylaşmayı öğrenirsem?

"Kendi ejderhamı keşfedersem bebek için tehlikeli olur mu?" diye sordum.

Mairwen burnunu kırıstırdı ve kağıtları bir kenara koydu. "Sanmıyorum. Omega'ların da ejderha olmasının sadece *avantajları* olduğunu gördüm. Ama bakalım daha fazla bilgi bulabilecek miyim."

Cesurca işe koyuldu, başlıkları okudu, içeriği kontrol etti, önündeki tüm bilgileri dikkatle inceledi ve eğlendi. Ben de odaklanmak için elimden geleni yaptım, ama zihnim doluydu ve düşüncelerim sürekli uzaklaşıp Torion'un nerede olduğunu ve ne zaman tekrar yanıma geleceğini merak ediyordu. Dünya ve düşüncelerim sadece o yanımdayken sakinleşiyor gibiydi.

Aylardır kalbimle bir savaş veriyordum ve şimdi kılıcı nasıl bırakacağımı bilip bilmediğimi merak ediyordum.

Belki de çoktan kaybetmiştim, diye düşündüm ve bu düşünce bana umut verdi.

Otuz Birinci Bölüm

BRIGID

Büyük yosunlu kayaya yaslanarak derin bir nefes aldım. Torion, güvenini kazandığı bazı beta erkeklerle buluşurken, öğleden sonra bana eşlik eden Ned MacIntyre bastonuna yaslandı. Yaşlı adamın benim egzersizime uygun olduğunu, dolambaçlı ve tırmanışlı yollarda daha yavaş bir tempoya ilgi duyacağını düşünmüştüm, ama onun görüldüğünden daha çevik olduğunu fark ettim.

Rüzgar bana doğru esiyor, elbisenin vücudumun etrafında şekillenmesine neden oluyordu. Ben de karnımın üzerine bir kolumu koyarak, orada giderek belirginleşen yuvarlaklığı gizlemeye çalışıyordum.

Zaman çok hızlı geçiyordu. Neredeyse dört aylık hamileydim. Kalede çalışan bazı personel hamileliğimden haberdardı, bu da tüm personelin muhtemelen artık haberdar olduğu anlamına geliyordu ve ben daha önce olduğumdan daha ilerlemiştim...

Öncesine göre.

Hâlâ gerçek gibi gelmiyordu, daha çok korkutucu derecede güzel bir rüya ya da çok tatlı ve nazik bir kabus gibiydi. Sanki uyanacağım ve karnım boş ve düz olacak, uyluk içimde kazara ama samimi bir bağlılığı simgeleyen güven verici yara izi olmayacak ve Torion her gün beni ilk gördüğünde yüzünde beliren o çok özel gülümsemeyi göstermeyecekmiş gibi.

"Korkarım seni yavaşlatıyorum," dedim Ned'e. Onun Torion için bir danışman ve büyükbaba arasında bir şey olduğunu düşünüyordum ve o bana kibarca takılırken ve centilmence selam verirken, beni gerçekten sevdiğinden henüz emin değildim.

"Saçmalık. Biz birbirimize çok yakışıyoruz. Şimdi, genç delikanlı, her mola verdiğinde sana su ve yiyecek vereceğime yemin ettirdi ve eminim geri döndüğümüzde çantayı kontrol edecektir.

Genç bir alfanın cezalarına katlanamayacak kadar yaşıyım, madam, bu yüzden itaat etmek zorundayız."

Burun kıvırdım, ama Torion'un kurallarına uymak zor değildi. Son mide bulantım muhtemelen bir hafta önce geçmişti ve şimdi sürekli olarak hafif açlık ile açlık arasında bir yerdeydim. Şu anda, o gösterge hafif açlığın biraz üzerindeydi. Ned'den tenekeyi aldım ve içindeki koleksiyona gülümsedim. Torion ve Maggie artık düzenli olarak bir dizi konuda komplo kuruyorlardı, beni dinlenmeye ikna etmekten başlayıp bana ne kadar yemek yedirebileceklerine kadar.

"Torion muhasebe ziyafetinin duyurulmasını mı bekliyor?" diye sordu Ned.

Gerildim, elimdeki şeker kutusu kolumu belime kapatacak şekilde yaklaştı. Bu, Ned'in tahminini kabul etmekle birlikte, onun orada görebileceği şeyi saklamaya çalışmak anlamına da geliyordu. Kendimi rahatlamaya zorladım ve kurutulmuş bir çileği ısırdım.

"Bu benim tercihimdi," dedim, rüzgarlı tepede yaşlı adamın beni duyabileceği kadar yüksek sesle. Muhasebe ziyafeti, alfa'nın çiftleşme döneminden yaklaşık beş ay sonra gerçekleşen ve hamilelikle kutsanmış tüm beta ve omegaların yaklaşan oğullarını duyurmalarına izin veren büyük bir etkinlikti. Malcolm, biz birlikteyken bu etkinliklere katılmıştı, ama beni hiç götürmemişti — çocuk sahibi olamadığım için bir ceza olarak.

Ned MacIntyre başını salladı. "Akıllıca bir hareket. Torion'un seni talep ettiği için aptal olduğunu düşünen erkeklerin hevesini kıracaktır."

Buna gülümsedim ve gözlerimi tekrar atıştırmalıklarına çevirdim. "Senin gibi erkekleri mi kastediyorsun?"

Ned güldü, ve bu, herhangi bir kötülük içermeyen, çekici bir şekilde tiz bir sesiydi. "Aynen benim gibi. Duyurmak için bir sorunu olmayan, ama yine de gelip sevinçten kıkırdayacağını düşünen eski beta'n gibi."

Kafamda kin ve merak dönüyordu, dilimde kaşıntı hissediyordum. Demek Malcolm'un hâlâ oğlu yoktu. Demek Torion'un omega olarak bana olan hayal kırıklığını görmek istediğini düşünüyordu. Bu önemsiz duyguları içimden attım.

Malcolm artık beni ilgilendirmiyordu. Sadece çocuğum ve Torion önemliydi.

"Umarım onun için beklentilerini karşılayabilirim," dedim, Ned'in koluna nazikçe dokunarak.

Ned bir an için sözlerimden etkilenmiş gibi göründü, sonra kaşlarını çattı ve gülümsemesi yumuşadı. Elimi kolundan çekip centilmen bir tavırla dudaklarına götürdü.

"Sana beklentilerimin üzerinde bir izlenim bıraktıysam özür dilerim, Omega Feargus," dedi Ned. Tenekeyi ona uzattığımda aldı ve bizi kaleye geri götürecek yola doğru çevirdi. Bir süre sessizce yürüdük, sonra Ned boğazını temizledi. "Kadınlara karşı zaafı olan erkekler vardır. Eski beta'n da onlardan biriydi, sanırım."

Yutkundum ama cevap vermedim. Ned dudaklarını alaycı bir şekilde kıvırdı ve bakışlarında bana onaylayan bir ışıltı vardı. Bu adam gelenekçiydi ve Malcolm'la geçirdiğim zamanlardaki dertlerimi dedikodu yaparak dökmektense, onurlu bir sessizlikle onu daha çok etkileyeceğimi çok iyi biliyordum.

"Sonra Torion'un babası gibi, ve sanırım Torion'un kendisi gibi, kadınlara karşı zaafı olan erkekler var," dedi Ned yavaşça, bizi nazikçe hareket ettirerek, bir anlığına gözlerime bakmadan, sonra başını çevirip gülümsedi. "En azından senin için, ben memnunum."

Gülümsemesine karşılık verdim, ama sözlerinin ardında yatan anlamı biliyordum. Ned, Torion'un bana olan sadakatının Grave Hills'e olan ilgisini etkileyeceğini düşünüyordu, sanki alfamızın kalbinde görevini tam olarak yerine getirmek için yeterli yer yokmuş gibi.

"Onu hafife alıyorsun," dedim yumuşak bir sesle, çünkü kendimi tutamadım. Ned bana bir bakış attı, ama ben gözlerimi ileriye dikip dudaklarımı ıslattım. "Onun ne kadar değer verdiğini değil, değer verme sorumluluğunu ne kadar ciddiye aldığını hafife alıyorsun. Bu yeri birazcık sevse bile, kendini daha az vermezdi ve ikimiz de biliyoruz ki, Hills'e olan sevgisi birazcık olmaktan çok daha fazlası."

Ned onaylayarak mırıldandı, ama yanaklarında gizli bir gülümseme belirmediğini fark ettim.

Ofisimin kapısı çalındığında notlarımdan başımı kaldırıp kaşlarımı çattım. "Girin?" Torion kapıdan içeri girip hızla kapıyı kapattığında kaşlarım düzeldi. Torion odayı geçip bana sarılmadan ve başını eğip ağzını benim selamımı kapamadan önce koltuğumdan kalkmayı başarmıştım.

Öpüşürken inledi ve ben de iç geçirdim, kollarımı kaldırıp omuzlarını sardım, kanatlarının köklerini tutup onu yakınımda tuttum. Uzaklaşmaya niyeti yoktu, masama çarpana kadar bana daha da yaklaştı. Dili benimkine dokundu, elleri aşağı kayarak kalçamı kavradı, nazıkçe sıktı, kalçalarımızı birbirine yapıştırmaya çalıştı.

Arzu damarlarımdan sıcak ve uyuşuk bir şekilde akıyordu. Öpüşürken inledim, Torion'un kollarında eridim. Son birkaç haftadır utanç verici derecede duyarlıydım, ancak Torion'un bunu fark edip etmediğinden emin değildim, çünkü bana olan ihtiyacı her zaman... çok fazlaydı. Tylane'in kuyruğu, bu adam beni öpmeyi seviyordu. Öpüşmeden öteye gitmediğinde bile, yüzünde bir gülümseme ve adımlarında bir havayla benden uzaklaşıyordu. Ama son zamanlarda...

Torion uzaklaşmaya başladığında, "Sakın bu odadan çıkmaya kalkışma," diye nefes nefese söyledim. Ona yapışmıştım, vücudum arzuyla titriyordu.

Torion parlak gözlerinde ateşle aşağı baktı, yanakları kızarmış, dudakları benim öpücüklerimden nemli ve parlak. "Fazla vaktim yok."

Bir an şaşkınlıkla ona baktım, sonra Torion'un Skybern'den Alpha Worthington ile buluşacağını hatırladım. Kahretsin.

Boğazını temizledi ve sonra düşük bir sesle ekledi, "Bu yüzden seninle bağlanamayacağım."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Bir uzlaşma, güzel." Sonra kollarında döndüm, bir elimi açık defterime dayadım ve diğer elimi eteğimi kaldırmak için kullandım.

Torion arkamda yüksek sesle inledi, sonra hevesle sırtıma yaslandı ve eteğimi havada tutmama yardım etti, eli karnımın üst kısmını kaplamak için yukarı kayarken

diğer eliyle ise üstümde dolaşıp elbisenin yakasına kayarak göğüslerimi okşadı.

"Toplantı nasıl gidiyor?" diye sordum, zihnimin uzak bir köşesi o anın aciliyetiyle uyanmış, Torion'un görevine ilgi göstermemi talep ediyordu.

"Brigid!" Güldü, nefesinin boynumda tüylerimi diken diken etti. Parmakları benim girişime yönelirken aynı anda oynayacak bir meme ucu buldu ve ikimiz de aceleci inlemelerle nefes verdik. "Siktir. Çoktan ıslanmışsın. Beni mi düşünüyordun?"

Doğrusu, Torion'u hiç düşünmemiştim. O kapıdan içeri girene kadar işime tüm dikkatimi vermiştim. Ama bir aydır, onu gördüğüm anda vücudum zevk için hazırlanıyor gibiydi. Gün boyunca onunla karşılaşmamak için çaba sarf ediyordum, sırf arzumla ikimizi de rahatsız etmemek için.

"Lütfen," diye hıçkırdım.

Torion sonsuz, yumuşak bir hareketle içime girdi ve tüm vücudum bu birleşmede çiçek açtı. Dirseklerimin üzerine çöktüm, sırtımı kavrayarak onu daha derine aldım, umursamazca şehvetli ve kafam tamamen boşalmıştı.

"Kahretsin, şimdi tek düşünebildiğim şey seni bağlamak," dedi Torion, nefes nefese, sırtımı sıcaklığıyla kaplarken, içimde derinlerde kalarak ve ben masaya eğilirken bana sarılarak. Derin itmelerle hareket etti, karnımdaki eli titrek bacaklarımın arasına dokunmak için aşağı kayd. "Worthington gider gitmez, seni yatağa geri götüreceğim."

Sızlanarak, sözleri içimde tutmak için dudaklarımı birbirine bastırmaya çalıştım. Ama Torion'dan sakladığım sırlar bana ne zaman yarar sağlamıştı ki? O, benim yaptığım her itirafı kabul etmiş ve onu, beni korumuşt. Ve bu itiraf da onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

"Keşke yine çiftleşme döneminde olsaydın," diye nefes nefese söyledim ve Torion şaşkınlıkla sırtımda sıçradı. "Ne zaman yanına yaklaşısam, beni yatağa sürükleyip, tekrar hareket edemeyecek kadar zayıflayana kadar günlerce orada tutmanı istiyorum."

Torion uzun, alçak bir küfür etti ve hareket etmeye başladı, sert ve derin, benden asla yarıdan fazla çıkmadan.

"Muhasebe ziyafetine dört gün kaldı," diye dişlerini sıkarak, ağzımı açıp masama doğru inleyerek kulağıma fısıldadı. "Ve bu beni öldürse bile dileğin gerçekleşecek. şimdi ağzını kapat da kimse çığlıklarını duymasın, çünkü bu kadar gergin olduğunda ne anlama geldiğini biliyorum."

Alnımı açık defterimin serin, kuru sayfalarına dayadım ve Torion beni unutulmaya sürüklerken ellerimi ağzımın üzerine sıkıca bastırdım.

Ned MacIntyre, Torion ve Grave Hills'e karşı sorumluluğu konusunda endişelenmekte biraz haklıydı belki de, çünkü beni yatağa taşıyıp uyutduktan sonra, Alpha Worthington ve adamlarıyla sadece iki saat geçirdikten sonra sözünü yerine getirmek için yanıma geri döndü.

Muhasebe ziyafetinde tuhaf bir şekilde yürüyorsam, katılımcıların bunu benim artık belirgin olan hamileliğime bağlamalarını ve Torion'un inanılmaz derecede uyuşuk ve kendini beğenmiş ifadesini fark etmemelerini umuyordum. Bu sabah hazırlanmak için yataktan zar zor ıkabildik. Son birkaç gün içinde, fısıltıyla söylenen hayaller ve endişeler, nazik güven verici sözler ve gzyaşlı umutlar kadar, parlak ecstasy çığlıkları da vardı. Torion'a her baktığımda utangaç bir şekilde glmsediğimi fark ettim ve halka açık etkinliği idare edecek kadar doymuştum.

"Bu gece ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu Torion, başını eğip kulağıma fısıldayarak.

Elimi kaldırıp parmak eklemlerime uzun bir öpücük kondurduğunda kızardım, gözlerimi onunkilere dikip viskinin gözlerindeki sıcaklığının beni baştan aşağı ısıtmasına izin verdim. "yle," dedim, elimi bırakmaya niyeti olmadığını anlayınca elimi çekerek. Ama kendimi onun yüzündeki birkaç dağınık bukleyi düzeltirken buldum.

"Tekrarlamakta fayda var," dedi omuz silkerek.

Dolu büyük salonda toplanan birçok çifti gözden geçirdim —birbirlerine çılgınca sırtan genç beta erkekler, başlarını eğmiş ve daha ölçülü gülümsemelerle küçük gruplar halinde toplanmış kadınlar. Gözlerim, beta erkeği Samuel'e yaslanmış Emily Anderson'a takıldı.

ve başını eğip ağzını yakasının kenarındaki açıkta kalan cilde değdirdiği anı yakaladım, sonra boğazına doğru kayarak kulağına bir şey fısıldadı. Kızın yüzü kızardı ve etrafına bakarak gözlenip gözlenmediklerini kontrol etti, ama ben gülümsedim çünkü başını kısa bir hareketle salladı ve yüzünde tanıdık bir beklenti belirdi. Sonra çift kalabalıktan uzaklaşıp ayrılan koridorun gölgesine doğru ilerledi.

Yıllar önce, bu kadınla hoş bir sohbet yapacağımı hiç hayal etmemiştim, ama bu akşamın erken saatlerinde, onun kuru mizahına ve keskin zekasına gülmüştüm.

"Genç ejderhalar çok yorucu," demişti, bakışları odanın diğer ucuna kaymış, Samuel bir arkadaşını itip gülmüştü. Sonra bana bakmış, gözleri sıcak bir şekilde parlamış ve biz de komplo kurar gibi gülümsemiştik.

"Gerçekten çok derin uyuyorum," diye kabul ettim, sırıtarak. "O sana uyumana izin verdiğinde," diye ekledi, gülümseyerek.

Hamilelik haberleri yoktu — Emily zayıf bir kadındı ve elbisesinin bel kısmı bu gece bu gerçeği gizlemeye çalışmıyordu — ama istedikleri takdirde yakında bir kızları olacağını tahmin ettim.

"Duyuruları yapmaya başlayalım mı?" diye Torion'a sordum, omzuna yaslanarak.

O başını salladı ve kolunu kaldırarak beni kendine daha yakın çekti. "Bitireceğiz. Hala yemek yiyor musun?"

"Biraz gerginim," diye itiraf ettim.

Torion omzumu okşadı. "Bu iş bittiğinde odamıza bir tepsi getirtireceğim. Betalar kutlamalarına çok dalmadan ayrılabiliriz. Hazır mısın?"

Gerginliğim doruğa ulaştı, omurgamdan yukarı doğru küçük buz parçaları fırladı ve geri çekilmemi istedi. Ama Torion'un kolu omuzlarımda üzerinde ağır ve sıcaktı ve kolu enseme ulaştığında, onun sakin varlığı gerginliğimi eritti. Bir kez başımı salladım ve o gülümsedi, sonra bakışları omzumun üzerinden geçip salonun en sağındaki adamlardan biriyle göz göze geldi.

Adam ayağa kalktığında bir sıra gıcırdadı ve herkes sanki sadece bekliyormuş gibi, konuşmaların gürültüsü kolayca kesildi.

bu ana kadar geçirdikleri zaman.

"Grave Hills hasat zamanı bir oğul sahibi olacak," diye bağırdı Lord McKinney. Omega'sını yanında getirmede, ama gülümsedi ve elini kalbinin üzerine koydu.

Tüm oda nefesini tutarken, başka bir adam koltuğundan kalktı, bu sefer elinde genç, kızaran bir kadının elini tutuyordu. "Grave Hills hasat zamanı iki oğul sahibi olacak."

Erkekler tek tek koltuklarından kalkarak sayıya katkıda bulundular. Üç oğul, dört oğul, beş oğul ve böyle devam etti. Son hesaplama şölenine katılmamıştım, ama köyde fısıldanan sayıyı duymuştum: sekiz oğul. Sadece sekiz, ve çocuğumu kaybetmemiş olsaydım, dokuz olabilirdi. Ama dokuz ayın sonunda, bu oğullardan sadece altısı dünyaya geldi ve sekiz anneden sadece beşi hayatta kaldı.

Torion elimi dudaklarına götürdü, beyaz parmak eklemlerime öpücükler kondurdu, bakışları benimkilerle buluşmaya devam etti, ta ki sayı gittikçe yükselirken nefes almadığımı fark edene kadar. Onun elini sıkıca tutan ellerimi bırakmaya çalıştım, ama o, anlayış ve endişe dolu bakışlarıyla, diğer eliyle benim elimi kapattı. İnsanlar, birbirleriyle tek kelime etmeden birbirlerini nasıl bu kadar iyi anlayabilirler? Ben iç geçirdim ve Torion'un dudakları benimkilerle aynı anda hafifçe kıvrıldı.

"Grave Hills, hasat zamanı on dört oğlunu karşılayacak."

Oda nefesini tutmuş beklerken, sessiz bir duraklama, beklenti dolu bir sessizlik oldu. Torion hala gözlerime bakıyordu. Artık daha nazik bir şekilde, elini elimle sıktım ve hafifçe başımı salladım. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan öne eğildi, sandalyesini masadan geriye itti ve ayağa kalktı. Eli benim elimi çekti, sıkıca tuttu ve ben de kendimi koltuğumdan kalkarken buldum, sersemlemiş bir şekilde ona bakarken, odayı, kalabalığı ve önümdeki alfamdan başka herkesi unutmuştum.

"Grave Hills hoş geldin..."

Kalenin kapısı gürültüyle açıldı ve tanıdık bir siyah başın dışarı fırladığını gördüm: Malcolm. Onun öfkesinden hoşlanmadım, ama üzülmedim de. Eski beta'mla ilgili tüm düşüncelerim, sandalyelerin zeminde sürtünme sesleri ve odanın her yerinden yükselen tezahüratlarla silinip gitti. Torion'un ardından söylediği sözler, coşkulu tezahüratların altında kayboldu

, ama bu pek de önemli değildi. Hepimiz ne söyleneceğini biliyorduk.

Ve elbette, özel olarak ve sessizce, hepimiz bu sözlerin yalan olacağını biliyorduk. Oğullar hasat zamanından önce kaybolacaktı. Kadınlar da.

Otuz İkinci Bölüm

BRIGID

Kaşlarımı çatarak uyandım, bir anlığına bana parıldayan parlak ışığa gözlerimi kısarak baktım, sert zeminden kalkmaya çalışırken inledim ve sonra nerede olduğumu ve nedenini hatırlayarak durakladım.

Dışarıda, gölge için şemsiyenin altında güneşin altında kestiriyordum. Gözlerimi bir kez daha kapattım, çenemi kaldırdım ve hafif yaz esintisinin tepeden aşağıya, yattığım yere doğru esmesine izin verdim. Torion, bahçede çalışmaya kararlı olsam bile, istersem dinlenebileceğim bir yerin her zaman olduğunu ısrarla söylemişti. Ben bu fikrin aptalca olduğunu inatla savunmuştum, ama o günden beri her gün bu konaklamanın tadını neşeyle çıkarıyordum.

Bir elimle kendimi destekledim, diğer elim ise bilinçsizce karnıma düştü, çünkü orada tuhaf bir çırpınma ve patlama hissi vardı. Kaşlarım çatıldı, gözlerim yanımda getirdiğim meyve reçeli ve ekmek sepetine kaydı. Mide bulantısı hissetmem gereken zaman çoktan geçmişti, ama bu farklıydı, hoş olmayan değil, yabancı bir histi ve...

Göğsümde bir sıcaklık hissettim ve sakinleştirici bir dokunuş düşüncelerimi silip süpürdü.

Hızlanma... içimdeki yaşamın hareketi. Çocuğum.

Gözlerim kapandı, gözyaşları doldu, boğazım sıkıştı. Göğsümde ateş yanıyordu, ama bu yatıştırıcı bir sıcaklıktı, damarlarımdan akıyordu, hatta koruyucuydu. Ejderham ve çocuğum. Kanatlarımın olmaması umurumda değildi ve o anda ejderhaya dönüşmek istemiyordum, ama büyüyen bebeğin hafif vuruşları ve kabarcıklarıyla kendini duyururken üzerime çöken yatıştırıcı, nazik battaniyeye minnettardım.

Güneş göz kapaklarımdan kırmızı bir ışıkla parlıyordu ve ejderha ateşi kalbimde parıldıyordu. Kale'deki hareketlilik etrafımda nazik bir mırıltı gibiydi, tanıdık sesler birbirlerini çağırıyordu. Bu güvenli yerdeydim, çocuğumla baş başa. Ve ejderham, sessiz ve uyanık görünse de, içimde saklı kalarak, benim ve bebeğin hayatta kalacağımızı garanti edecekti.

Bitki bahçesindeki güneşli bir tepede, şemsiyenin altında, yıllardır ilk kez kendimi güvende hissettiğimi fark ettim.

"Brigid? Ağlıyorsun."

Gözlerimi açtım ve Torion'a gülümsedim. İlk hareketini hissettiğimde aramızdaki bağ onu bana çekmiş miydi, yoksa bizi her zaman birbirimize çeken mıknatısın peşinden mi gelmişti?

"Bebeğin hareket ettiğini hissettim," dedim gülümseyerek.

Torion'un gözleri büyüdü ve battaniyenin üzerine yanıma uzandı, bir eli otomatik olarak uzandı ve sonra belimin üzerinde durdu. Elini tutup hareket hissettiğim yere bastırdım.

"Henüz hiçbir şey hissedemeyeceksin," dedim, onun yanına yaslanarak.

"Biliyorum... Biliyorum, sadece..." Torion daha da yaklaştı ve diğer kolunu da bana dolayarak beni göğsüne yasladı. "Bu kadar büyük bir mutluluk hissedebileceğimi bilmiyordum."

Uzanıp başımı eğdim, o da başını eğerek dudaklarımızı nazikçe birleştirdi ve uzun bir nefes boyunca öpüştük.

Seninle birlikteyken kendimi bu kadar güvende hissedebileceğimi fark etmemiştim. Sana güvenmek, diye düşündüm ama söylemedim. Bunun yerine, alfamın kollarında, sevgiyle sarılmış olarak orada dinlendim.

Muhasebe ziyafetinden sonra Catherine Eames'e yazmıştım, çocuk sahibi olmakla ilgili tavsiye isteyen sade sözlerle, ve o da hemen ziyaret etmeyi kabul etmişti.

İlk bakışta, yaşlı kadın tam da bir büyükannenin nasıl olması gerektiğine dair kafamda canlandırıdığım gibi biriydi. Benim kişisel büyükannem deneyimim, babamın annesiydi; o, evinde benimle hiç rahat hissetmeyen gergin bir kadındı

kadıncı ve beni evinde hiç rahat hissetmiyor gibiydi, ama masallarda okuduğum ve parkta bir ağacın gölgesinde örgü örmek için bir araya gelen nazik köy kadınlarını görmüştüm. Dul Eames, ilk bakışta, çantalarında her zaman balmumu kağıdına sarılmış zencefilli kurabiye taşıyan ve sokakta yanlarından geçen küçük kızlara gülümsemeyen kadınlara benziyordu. Minyon bir kadındı, yuvarlak yanakları yaşını gizliyordu ve giyim tarzı, bilezikleri bile dahil olmak üzere, fırfırlı kıyafetleri tercih ediyor gibiydi.

Ama görünüş aldatıcı olabilir.

"Eh, sen de sonuç olarak büyümüşsün, canım," dedi Catherine Eames, kalede bulunan ofisine oturur oturmaz.

"Ben... teşekkür ederim," dedim ve bunun bir soru gibi gelmemesi için uğraştım.

"Barr için boşa harcanmış olduğunu söylemezdim. Tam onun tipi gibi görünüyordun. Ve birçok kadın gençliklerinden sonra durgunlaşıyor gibi görünüyor. Ama en iyilerimiz yaşlandıkça daha keskin ve daha güçlü hale geliyor," dedi ve bir kez başını salladı.

Nefes aldım ve bunun benim için adil bir değerlendirme olduğuna karar verdim. Betaları yataklarından uzaklaşan birçok omega tanıyordum ve ya bunun farkında değillerdi ya da farkında olmamayı tercih ediyorlardı. Kin beslemiştim. Bunun bana pek çok fayda sağladığını söyleyemezdim, ama Malcolm'un evinden çıkmamı sağlamıştı.

Ve sonra buraya gelmiştim.

Boğazımı temizledim ve sandalyenin kenarına kayarak çayı uzattım.

"Ahududu yaprağı mı içiyorsun?" diye sordu Catherine, sesi hâlâ keskin, gözleri artık şahin gibi dikkatli bakıyordu.

"Evet," dedim, başımı sallayarak.

"Aferin kızım. Alfa ile arandaki yeri yeterince sağlamlaştırıyorsun, anlıyorum."

Buna gülümsedim. "Torion, çiftleşme döneminin sonucu ne olursa olsun beni tutmaya kararlıydı. Ama kendi iyiliğim için, senin verebileceğin her türlü öğüdü almak istiyorum. Ve çocuğun iyiliği için."

"Doktorun kim?"

Kaşlarımı çattım. "Thistlethwaite ile konuştuk."

"Tam bir aptal doktor," dedi Catherine Eames tereddüt etmeden ve hakaretini yumuşatmadan.

İsteğim dışında burnumu çektim ve ona bir fincan çay uzattım. Kendi fincanımı dudaklarıma götürdüm ve durakladım, soruları nasıl açığa çıkaracağımı düşünürken fincanın kenarı cildimi ısıttı.

Kendimi tamamen başka bir şey söylerken buldum. "Thistlethwaite, beni çocuğu güvenli bir şekilde doğurmak için çok yaşlı buluyor. Torion'dan çocuğu çıkarmak için bir plan yapmasını istiyor."

"Doğum sırasında zorluklardan çok, çıkarma işlemleri sonucunda daha fazla omega ölüyor," dedi Catherine Eames, karanlık bir ifadeyle kaşlarını çatarak, sonra da beni spekülatif bir şekilde incelemeye başladı. "Alfaya bir varis ve birkaç kız çocuğu verecek kadar gençsin, sanırım."

Mairwen'in bana söylediklerini düşünerek mırıldandım. Eğer çiftleşmemiz nedeniyle ömrüm Torion'unkiyle aynı olursa, ona birkaç oğul ve kız verecek kadar genç olabilirdim. Bu düşünce beni ısıttı ve diğer omegaya açıklamak istemediğim için gülümsememi sakladım. Mairwen, Torion'un uyluğuma bıraktığı ısırığın hamileliğimi kolaylaştıracağını veya doğumumu daha güvenli hale getireceğini düşünebilirdi, ama ben her türlü avantajı elde etmek istiyordum. Geleceğim artık benim için çok değerliydi ve hiçbir riski göze alamazdım.

"Aileniz sağlıklı çocuklar ve daha güvenli doğumlarla tanınıyor," dedim, kadının gözlerine bakarak.

Dudakları kıvrıldı ve başını eğdi, kalın beyaz buklesi tokadan kurtuldu. "Utangaç olma canım."

Nefesimi içime çektim ve başımı sallayarak fincanımı tabağına geri koydum. "Bu çocuğu, tercihen kendi hayatımı feda etmeden, güvenli bir şekilde dünyaya getirmeme yardımcı olacak herhangi bir bilgelik, herhangi bir tavsiye var mı?"

Catherine Eames içini çekip koltuğuna geri yaslandı, neredeyse minderlere gömüldü ve fincan tabağını ve çayını karnının üzerine koydu.

"Öncelikle, canım, Thistlethwaite'i bu işin dışında tut. Yorgun olduğunda dinlen, yorgun olmadığında hareket et. Seni rahatsız eden bir şey yoksa yatak istirahati yapmana izin verme. Alfa'n hoşgörülü mü?"

Buna gülümsedim. "Hoşgörülü, koruyucu, biraz da otoriter."

"Onu rahat bırak. Önümüzdeki birkaç ayda bulabileceğin her basit zevki yaşa," dedi, sonra çayından bir yudum aldı,

düşündü. Hafifçe başını sallayarak kararını verdi ve çay fincanını tekrar masaya koydu. "Doğum konusunda ise, kanatlarını bağlamalısın."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kanatları bağlamak, doktorlar tarafından büyük ölçüde hoş karşılanmıyordu, çünkü bunun ejderhanın ileride uçuşa yeteneğini tehlikeye atabileceğini iddia ediyorlardı.

"İki oğlumun da doğum sırasında kanatları bağlandı, birinin ejderhası var, diğerinin yok. Kanatları bağlanmamış olan yerel ejderhaların tüm beyleri arasında, şansları benim oğullarım kadar kötü. Oğullarım bir gösterge ise, ejderha olmak doğum şekliyle değil, karakterle ilgili bir mesele."

Onun sözlerini düşündüm ve yavaşça başımı salladım. "O zaman bebek annesinin karnından çıkmadan kanatları nasıl bağlanır?"

Catherine bana onaylayarak gülümsedi ve başını salladı, mükemmel bir otoriteyle devam ederek yöntemi açıkladı. "Eğer alfa itiraz ederse..."

Başımı salladım. "Torion bu yöntemi kendisi önerdi."

"Mükemmel. Kızım ve ben doğumda size eşlik edeceğiz. Ayrıca Skybern'den genç bir kadın da çağıracağız. Babası benim doktorumdu ve ona tüm yöntemlerini öğretti. Kadınların hayatlarını umursamayan erkekler tarafından yazılmış yöntemleri kullanan Hills'teki doktorlardan çok daha fazla ona güveniyorum."

"Bleake Isle'ın Omega'sı ilerici doğum yöntemleriyle çok ilgileniyor. Su doğumunu duyduunuz mu?" diye sordum.

Catherine Eames daha dik oturdu ve bardağını bana doğru uzatarak yeniden doldurmamı istedi. "Bu yöntemi duymadım ama *onu* duydum. Kanatları olduğunu söylüyorlar!"

Arkadaşımın, Widow Eames'e onun hakkında dedikodu yaptığım için bana kızmamasını umuyordum, ama kadının heyecanı benim de heyecanımı artırdı. O kadar uzun süredir kendi iyiliğime odaklanmıştım ki, hayatta kalmak ve ejderhalardan saklanmakla meşguldüm, başkalarını önemsemeyi unutmuştum.

Acı bir şekilde bencil olduğumu hissederek, ejderha olmakla pek ilgilenmememin, bunun diğer kadınlar için çok güçlü bir şey olmayacağı anlamına gelmediğini fark ettim. Ve Torion'dan önce, Malcolm yüzünden değil, kendi ejderham olsaydı, hayatımda nerede olurdu?

*Şu anda olduğun yerde, diye cevapladı sıcak bir ses zihnimde. Alfa ejderhanı bir kez görseydi, seni sahiplenmek için yalvarırdı.
Belki de onu önce ben talep ederdim.*

Hamile olduğumu kamuoyuna duyurduktan sonra, günlük yürüyüşlerimi iki refakatçiyle yapmaya başladım. Karnım büyüdükçe yürüyüşlerim kısaldı, ama sıcak hava ferahlatıcı bir esinti ve baş döndürücü bir temiz hava getiriyordu. Torion, bahçede benim için dinlenebileceğim bir hamak yaptırmıştı ve genellikle öğle yemeği için orada buluşuyorduk.

Bugün, kaleye dönüşüm ahırların yakınındaki gürültülü hareketlilikle dikkatimi çekti ve kalabalığın içinde uzun, geniş ve koyu kül yeşili kanatları olan figürü bulmak çok uzun sürmedi.

"Torion?" diye seslendim, o da endişe ve öfkeyle başını döndürdüğünde kalbim sıkıştı.

Torion bana doğru yürürken, korumalar ayrılıp işçi kalabalığının yanına doğru ilerlediler.

"Ne oldu? Ne oldu?" diye sordum, ellerimle ona uzanarak, o yaklaşırken kollarını kavradım ve ikimizi de dengeledim. Torion genellikle benim için o ifadeyi takınırdı, ama ben iyiyordum ve onlar atlara binicileri hazırlıyorlardı.

Cevap verirken nefesi kesik kesikti, kanatları kalkan gibi genişçe açılmıştı. "Az önce haber geldi. Kulübenizde yangın çıkmış. Henüz hasarın boyutunu bilmiyorum."

"Kulübe mi?" diye hayretle sordum. "Kimse var mıydı..." Ama kulübede kim olabilirdi ki? Haber almamız bile mucizeydi ve nehir bu kadar yakın olmasına rağmen, şu anda kurtarılacak bir şey kalmış olabileceğinden şüpheliydim.

"Burada kal. Senin için kurtarmak için elimden geleni yapacağım," dedi Torion, kaşlarını çatıp çenesini sıkarak bana doğru eğildi.

"Muhtemelen çoktan kaybedilmiştir, Torion," dedim, dudakları yanağıma sıkıca yapışırken.

"Düzeltirim, söz veriyorum, aşkım."

"T-Torion..." O benim ellerimden kayıp gidiyordu ve ilk başta kalbimdeki o keskin acıyı anlayamadım. Bu acı kulübe için miydi? Hayattayken yeterince tanımadığım ve değerini bilmediğim annemin son kalıntıları için miydi?

Biraz, evet. Ama Torion'un atlara binen adamlara emirler yağdırmasını izlerken, kaçmadan önce kulübenin kolayca katlanabileceğim bir kayıp olduğunu anladım. Tekrar kaçmaya niyetim yoktu. Buna *gerek* yoktu. Burada güvendeydim. Seviliyordum.

"Dikkatli olun," diye bağırdım, ellerimi ağzımın etrafına koyup sonra kalçalarımdayadım, tırnaklarım belime batıyordu.

Muhtemelen duyulmayacak bir uyarı yeterli değildi. Torion kulübeyi kurtarmak için kendini tehlikeye atacaktı. Ya bu sırada yaralanırsa?

Derin bir nefes aldım ve ilerleyerek genç bir insan delikanlıyı kolundan yakaladım. "Arabamı hazırla."

"Ama Omega..."

"Hemen," diye
homurdandım.

Otuz Üçüncü Bölüm

TORION

"Alfa Feargus!"

Ciğerlerim sıkışmıştı ve taşıdığım kovalardan soğuk su taşarak yanan kollarımı şok etti. Baştan ayağa beni kavuran sıcaklığın, yarım saat boyunca su taşımaktan mı, yoksa hala havada uçuşan, duman bulutlarının içinde saklanan, yanaklarıma çarparak acı veren ve saçlarımlı cızırdatarak yakan kül ve kıvılcımlardan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

"Alpha!"

Beni çağıran delikanlıyı görmezden geldim. Son alevleri söndürmek için çalışmayan herkes, benim dikkatimi çekebilmek için boş vaktimi beklemek zorundaydı. Brigid'in kulübesinin yakınında ejderhanın inebileceği bir yer yoktu, bu yüzden suyu elle taşımak zorunda kaldık. Bu daha yavaş ve yorucu bir işti ve zaten çok geç kalmıştık.

"Omega Feargus seni şuraya götürmemi istiyor..."

Brigid'in kulübesinin tanınmaz hale gelmiş, kararmış iskeletine su kovalarını fırlatırken, çaba sarf ederek bir homurtu çıkardım. Kollarım hemen gevşedi, ahşap kova dizime çarparak işe yaramaz bir şekilde sallandı, ben de dönerek gözlerim yanarken sesi aradım.

"Bu iş bittiğinde kaleye geri döneceğimi ona söyle. Artık tehlike yok."

"Ama o burada, efendim."

Kova düştü ve ayak parmağıma çarptı, yine görmezden geldiğim bir acı daha, küfrederek sesin geldiğini düşündüğüm yere doğru büyük adımlarla yürüdüm. "Ne demek o burada..."

"Torion!" Sesi uzaktaydı, ormandaki bir ruh beni görevimden uzaklaştırmak için beni baştan çıkarmaya çalışıyordu. Hemen sesin peşinden gittim.

Brigid'in adını çağırmaya çalıştım, ama ağzımdan sadece sert bir öksürük çıktı. Elimi ağzıma götürdüm, ama havadan daha acı bir kül tadı aldım.

"Bu taraftan, efendim." Aniden, solumda bir genç adam belirdi, dirseğimi tutup beni dumanın içinden çıkardı. Dumanın içinde dönüp durmuştum, kulübenin yakınında sonsuz gibi gelen kalın bir bulut, yolun yakınında dağılmıştı. Orada bir araba bekliyordu ve kapısının önünde omega'm duruyordu, kollarını yuvarlak karnının üzerinde kavuşturmuş, sert bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Burada olmamalısın," diye boğuk bir sesle söyledim.

Brigid kollarını çözdü, başını salladı ve vagonun açık kapısına doğru döndü, temiz su dolu bir kaseden ıslak bir bez çıkardı. "Buraya gel. Haline bak. Teşekkürler, George. Adamlara dumandan uzaklaşmalarını söyle. Şu anda sadece yangının yayılmadığından emin olmamız gerekiyor."

Yürümeye çalışıyordum. Kollarım yanlarımda işe yaramaz haldeydi ve ayaklarım bacaklarımdan ucundaki kurşun bloklardan biraz daha işe yarıyordu, ama ayakta kalmayı başardım. "Henüz bitirmedik, benim..."

"Diğerleri halleder," dedi Brigid, soğuk bezle elimi tutarak. Tısladım ve sonra rahatlamış bir şekilde inledim, göz kapaklarım kumlu kayalar gibi hissettiren bir şeyin üzerinde yavaşça kapandı.

"Biz sadece birkaç kişiyiz," dedim, ama bu sadece sembolik bir protestoydu. Artık omega beni pençesine aldığından, kaçmak için çok zayıf olduğumdan emindim.

"Saçma. Onlarca var. Ben kendim beş tane getirdim," dedi Brigid ve sesi bile ateşli zihnime ferahlık verdi. Elimi silmeyi bitirdi ve bir anlığına kendi pürüzsüz avuçlarında tutarak soğuk, sert cama dokunmadan önce homurdandı. "İç."

Su bal ve nane ile tatlandırılmıştı ve ben onu açgözlülükle yudumladım, ağzımın köşelerinden ve boğazımdan akan bir kısmını boşa harcadım. "Özür dilerim," bardağı bitirdiğimde nefes nefese söyledim. "Onu sana saklamak istedim."

Brigid'in gülümsemesi yarı yürekliydi. "Biliyorum. O kirli gömleği çıkar da en kötü kısmını göreyim. Herhangi bir yerin yanmış mı?"

Gömleği çıkarmaya başladım, ama kollarım tüm güçlerini kaybetmişti. Brigid homurdandı, ellerimi itip omuzlarımı çözdü, böylece kumaş kanatlarımdan kolayca düştü. "Nehre girmeliyim," dedim.

"Bu uygun olur, ama önce seni bir muayene edeyim."

"Bunu kimin yaptığını bulacağız," diye onu teselli ettim.

Brigid mırıldandı ve kaşlarını çatarak etrafımda dolaştı. Rüzgârın dumanı bulunduğumuz yerin tersi yönde taşıdığını fark edince rahatladım. Kulübeye geri baktığımda Brigid'in haklı olduğunu anladım. Ben dere ile kulübe arasında gidip gelirken, yardım etmek için daha birçok adam gelmişti.

"Sanırım haklısın. Soruşturma yapmadan bu işi bırakmamalıyız," diye mırıldandı, bir kolunu kaldırıp üstünkörü yıkadıktan sonra diğerine geçti. "Kanatların kirli görünüyor ama yaralanmamış. Bu haftaki toplantıda kurbağa gibi ses çıkaracaksın."

Dumanın beni sersemletip sersemletmediğinden emin değildim, ama eşimin ve benim iki ayrı konuşma yaptığımızı hissetmeye başlamıştım. "Kulübeyi yeniden inşa edeceğim. Söz veriyorum."

Brigid geri adım attı ve bakışları benimkilere yöneldi, gülümsemesi yumuşadı. "Sana bir havlu getirdim. Gidip iyice yıkan. Nehrin yukarısına gitmeyi unutma. Sonra arabaya gel, birlikte kaleye döneceğiz."

"Uçup buluşabilirim..."

"Hayır. Arabayla gideceğiz," dedi Brigid, gözlerini uyarı gibi kısıarak.

Ağzımda garip bir gülümsemeyle mücadele ederek havluyu aldım, üzerime bulaştırmamaya dikkat ederek, ve aceleyle itaat ettim. Adamlar dağılmaya başlamışlardı ve su eklenmediği için duman da azalmaya başlamıştı. Yıkılan kulübenin bazı büyük kirişlerinde hala kömürler yanıyordu ve bu karmaşadan kurtarılacak hiçbir şeyin kalmadığı artık daha da belirgindi. Brigid'in şoktan donakalmış ya da teselli edilemez, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ürkek olmasını bekliyordum.

Her zamanki gibi yanılmıştım. Yüzüme soğuk su serpmenin verdiği hissi tadını çıkararak hızlıca yıkandım, şişmiş,

ve birkaç yudum su içtim. Temiz bir beze sarılmış olarak arabaya döndüğümde, Brigid açıklıkta oturuyordu ve bir şifacı olarak beni dikkatle inceliyordu. O bakış bile kanımı ısıtıyordu.

"Birkaç yanıgın var, ama çok kötü görünmüyorlar. Arabada üzerine merhem süreceğim. Gel."

Nedense utangaç bir şekilde, sanki su birikintilerinde oynarken yakalanmış ve çamurlu ayak izleriyle eve girmek üzere olan bir çocukmuşum gibi, omega'mın ardından arabaya bindim.

"Buraya, yanıma otur," dedi ve yastığı okşayarak.

Yerime oturdum ve Brigid tavana vurduğunda ve sürücü arabayı hareket ettirdiğinde arkamızdaki araba kapısını kapattım. Birdenbire, eşim sönmüş gibi göründü. Kolumu kaldırıp omzuna attım, bana yaslandı, bankta kalçalarımız birbirine değene kadar kaydı ve yüzünü göğsüme gömdü.

"Beni bırakıp öylece kaçma," diye mırıldandı.

Bir dakika önce kollarım ne kadar yorgun olursa olsun, hiç düşünmeden Brigid'i kucaklayacak gücü buldular.

"Kır evini kaybetmeni istemedim. Senin için çok önemli.

Her şey yolundaymış gibi davranmana gerek yok."

Brigid iç geçirdi ve sıcak nefesi cildimi yatıştırdı, yanağı bana karşı çok yumuşaktı. "Tabii ki kulübenin yanması normal değil. Bu konuda üzgünüm. Ama Torion..." Geriye yaslandı ve arabanın pencerelerinden gelen ışık, rahat ifadesini net bir şekilde ortaya çıkardı. "Kulübeye ihtiyacım yok."

Buna şaşırdım. Brigid, hamileliğini bana söylediğinden beri, mülkü kontrol etmek veya eşyalarını toplamak için kısa bir ziyaret dışında kulübeye geri dönmemişti. Gelecekte bu durumu nasıl ele alacağımızdan emin değildim. Onun çocuğumuzla birlikte kaleden ayrılmasını istemezdim, ben yanlarında olmadan olmazdı, ama bir gün bunalırsa, kendine zaman ayırmaya ihtiyaç duyarsa bu konunun gündeme gelebileceğini düşünmüştüm. Onu tekrar kaleye ikna edebileceğime, hatta kulübede hoş karşılanacağıma oldukça emindim, ama onu kısıtlamayı düşünmüyordum.

Brigid'in eli yükseldi ve yanağımı okşadı, tırnakları gün boyunca uzayan tüyleri hafifçe kazıdı. "Yeniden inşa ettiğimizde, çocuklarımızdan birinin miras alacağı bir mülk yapma niyetiyle yapmalıyız," dedi yumuşak bir sesle, bana gülümseyerek.

Kasıklarımın bir sıcaklık yayıldı ve gerildi, ama Brigid'in hala *ilk* çocuğumuza hamile olduğunu ve onu ikinci kez hamile bırakmayacağımı kendime hatırlatmaya çalıştım. Yine de, pratik yapmak kimseye zarar vermezdi.

"Kalenin içinde ihtiyacım olan her şeye sahibim - annemin ve kendimin. En önemlisi... sen varsın," dedi, neredeyse fısıldayarak. Gözleri cam gibi parıldıyordu ve bir anlığına hızla gözlerini kırptı, boğazı yutkunarak gerildi, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıktı. "Seni seviyorum, Torion."

Bir an nefesimi tuttum, bir parçam rüyadan uyanmayı bekliyordu. Belki de dumanın etkisiyle bayılmıştım? Ama hayır, rüyalarımın Brigid beni parlayan gözleri, açık kolları ve keskin, geniş bir gülümsemeye karşılıyordu. Burada ise Brigid gözyaşlarına boğulmuş, dehşete kapılmış ve kararlı görünüyordu. Bu, tüm çekingenliği ve korkularıyla *benim* omega'mdı.

Yavaşça başımı eğdim ve dudaklarımı alnına bastırdım, iç çekişi boğazımdan aşağı kaydı. Bu sözlerin onu neden zorladığını biliyordum. Kendi uydurduğu direnişlerine karşı bunu itiraf etmesinin, duygularının söylemeye hazır olduğundan daha derin olduğunu bildiğini biliyordum. Ama bunu benim için yüksek sesle söylemişti ve daha da önemlisi, daha kolay bir şekilde, kendi tarzında benden bir daha kaçmayacağına söz vermişti. Bu itiraf, bu *beyan*, şimdiye kadar aldığım en değerli hediye idi ve bunu bana verebilecek tek kişi oydu.

"Seni seviyorum, dostum," diye boğuk bir sesle söyledim, sesim dumandan çok duygudan dolayı titriyordu.

Brigid titredi ve kucağıma tırandı, o yanlışıyla elini kolumun üst kısmındaki ağırlı bölgeye değdirdiğinde ben de iniltiyi dişlerimle bastırdım. Merhem bekleyebilirdi. O anda ihtiyacım olan tek şey dostumu yakınımda tutmaktı.

Topuklarımın üzerine oturdum ve önümdeki güzel ziyafete, zevk dolu bu açık büfeye bakakaldım. Az önce tadına baktığım bu ziyafeti, kolayca tekrar tatmaya ikna edilebilirdim. Brigid, bacaklarını kucağımda açmış, meme uçları ısırılıp emildiğinden kızarmış, saçları yastıkların üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu. İnleyerek, aramızdaki havayı eliyle savuşturdu.

"Yapma," diye homurdandı, kedi gibi zayıf bir sesle, eli yuvarlak karnının üzerine düştü ve gözlerimi oraya çekti.

"Yapma mı?" diye tekrarlardım, sesim boğuk bir mırıldanmayla.

"*Yapmam*," diye inledi, benden uzaklaşmaya çalıştı ama başlık onu tutsak tutuyordu.

Gülerek pes ettim, eğilip göğüslerinin arasına ve karnının en yüksek noktasına basit öpücükler kondurdum, hem rahatlama hem de protesto içeren bir iniltiyle ondan uzaklaştım. Ben sırtına kıvrılmak için hareket ederken bacaklarını kapattı ve benden uzaklaştı. Bu şekilde de onu alamayacağımdan değil. Birkaç saat sonra uykusunda bana karşı kıvranmaya başladığında bunu ona hatırlatacaktım.

"Düşünüyordum da," diye mırıldandı Brigid, ellerimden birini tutup kolumu göğsüne doladı. Parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü ve ben de yüzümü gevşetip absürt bir gülümsemeyle Brigid'in saçlarına saklandım.

"Yerel ejderhalara bağımızı anlatmalıyız," diye devam etti.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve heyecanımı bağırarak dışa vurmamaya çalıştım. "Ejderhanın geleceğini mi düşünüyorsun?"

Brigid başını salladı ve sonra geriye doğru kıvrılarak bana daha sıkı sarıldı. "Pek sayılmaz, ama bağın ne anlama geldiğini açıkça belirtmek daha iyi olur diye düşünüyorum. Benim bu kadar çabuk yaşlanmadığımı fark etmeyebilirler, ama birkaç yıl içinde sana bir oğul daha doğurursam, bu kesinlikle akrabaları şok eder."

Brigid ve bize uygun bir grup çocuk düşüncesi değil, çekingen omega'mın bağımız hakkında konuşması da beni durduramazdı. Aylardır bu konuyu dolambaçlı bir şekilde ele alıyor, ona ejderhası veya gelecekle ilgili sorular sorduğumda omuz silkiyordu.

"Elbette haklısın, dostum," dedim, *dostum* kelimesini memnuniyetle homurdanarak. Kollarımda, fark edebileceğim kadar eridi. "Sana öyle demem hoşuna gidiyor mu?"

Brigid bir dakika sessiz kaldı ve ben onu biraz fazla zorladığımı düşünerek hayal kırıklığıyla iç çekmemeye çalıştım. "Evet," diye fısıldadı.

Daha uzun bir sessizlikten sonra, cevap olarak sadece mırıldanmaktan başka bir şey yapamadım, bacaklarımdan birini kaldırıp onun bacaklarını kapattım, onu bana sıkıca sarıp, bu kadına karşı her zaman hissettiğim ısrarcı arzuyu bastırmaya çalıştım. "Senin de aynı şeyi söylediğini duysam, ben de aynı şeyi hissederdim," dedim, güven verici bir ses tonu kullanmaya çalışarak, ama içimde çok fazla bir ihtiyaç vardı, sesimde bir inilti, bu cümlede sakladığım yalvarışı ortaya çıkardı.

Brigid kollarımda kıpırdanarak sabırsızca nefes alıp veriyordu, ama ben onu biraz gevşetince bana dönerek baktı. Bir elini kaldırıp yanağımı okşadı, uzun bacağı benim bacaklarımın arasına kaydı, pürüzsüz, çıplak uyluğu ipek gibi benim uyluğumu okşadı.

"Bana bu kadar özen gösterdiğin için teşekkür ederim, *dostum*," dedi Brigid ve ben titreyip zevkten iniltiyi bastırırken, ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. Eğilip çenemi öptü, sert, yuvarlak karnı aramızda sıkışmış halde, ulaşabildiği kadar yakından. Bana sıkıca bastırmasının hissini çok sevdim. Onunla geçirdiğim bu ayların hiçbir anını değişmezdim, ama hamileliği ve iyileşmesinden sonra, onu baştan ayağa, vücudunun her santimini birden benimkine yaslayabileceğim zaman, birleşmemizin tadını tekrar çıkaracağımı da biliyordum.

Ellerim onun yanlarını okşadı ve çok yorgun mu yoksa benim yavaş, nazik ve sabırlı olmam mı onu yatakta bir kez daha sevişmeye ikna edebilirdi diye merak ettim. Ve sonra, dudaklarına kısa, hafif öpücükler kondurmaya başlamadan önce - onu kızdırıp beni tutup dudaklarımızı düzgünce birleştirecek öpücükler - karnıma, doğrudan onunkinden gelen hafif bir dokunuş hissettim.

İkimiz de donakaldık, nefesimiz kesildi. Brigid'in gözleri gülmekten kıvrıldı, benimkiler ise şaşkınlıkla açıldı.

"Bu...?" diye başladım, sonra başka bir daha sert dokunuş beni dürttüğünde hıçkırık tuttu.

"Oof." Brigid güldü ve geriye yaslandı, eli yanağımdan düşerek karnındaki yeri kapattı. "Görünüşe göre biri uyanmış."

Ona, sonra da eline baktım. Elini kenara çekti, ama odamız çok karanlıktı, görünecek bir şey olsa bile hiçbir şey seçemiyordum.

"Buraya," dedi Brigid, elimi tutup karnına doğru çekerek, kendi elinin olduğu yere koydu ve hafifçe yukarı doğru itti. "Ah, hareket ediyor, görüyorum."

Nefesimi tutarak birkaç saniye bekledim, ta ki yünlü katmanların ve Brigid'in ipeksi teninin içinden parmakla dokunulmuş gibi hafif bir dokunuş hissedene kadar. Ama aslında öyle değildi. O dokunuş, çocuğumuzun bizimle birlikte olduğunu *anlamam* için yeterliydi.

"Sanırım bu bir kanattı. Gıdıklıyorlar," dedi Brigid, bana gülümseyerek. gülümsedi.

Yüzümün ne ifade ettiğini bilmiyordum. Tüm dikkatim, tüm duyularım, avucumun içindeki hafif ileri geri baskı tarafından tamamen çalınmıştı.

"Bu harika," dedi Brigid, iç çekerek, gözlerini kapatarak. Sonra kaşları biraz çatıldı. "Sırtıma bir yastık koy."

Ellerimi değiştirdim ve aceleyle emrini yerine getirdim, çocuğumuz bana selam vermek için kanadını sallarken, eşimi yastıklardan ve kollarımdan oluşan bir yuvaya yerleştirdim. İlk selamlaşmamız, ilk dokunuşumuz.

Bugün bir yangın çıkmıştı, diye düşündüm uzak bir şekilde. Boğazım yorgundu ve saçlarım, iyice yıkamama rağmen, hala hafif bir duman kokusu taşıyordu. Ama bu mükemmel bir geceydi, diye karar verdim. Gelecek olan birçok geceden biri.

Otuz Dördüncü Bölüm

BRIGID

"Bu saatte misafir gelmesini tavsiye etmezdim, ama en azından gelen alfa erkekler bir süreliğine adamını başından uzaklaştırdı," diye mırıldandı Catherine Eames.

Yarım bir gülümsemeyle cevap verdim ama yaşlı kadına bakmadım, doğum yapmak için ayrılmış büyük odanın taş zemini üzerinde dikkatli ve sabit adımlarla ilerlemeye devam ettim. Alt dudağım ağrıyordu ve acımasızca ısırmaya devam ederken bile yüzümü buruşturuyordum. Dul Eames haklıydı, Torion haftalardır doğumum yaklaşırken etrafımda dolanıp duruyordu. Gözümü bile kırpmadan, kramplarım veya kasılmalarım olup olmadığını kontrol ediyordu. Dul Eames'e her gün notlar göndererek, sanki bebeği kendisi doğuracakmış gibi sorular soruyordu.

Beni deli ediyordu ve o haldeyken koşabilseydim – sadece yalpalayarak – tepelere doğru kaçırdım. Yine de bir parçam kapıdan çıkıp onu çağırmak istiyordu. Her zaman benim için çok fazla yük taşımıştı ve şüphesiz ki, yapabilseydi şimdi de aynısını yapardı.

İkimizin de dehşetine, bundan sonra olacaklar tamamen bedenimin ve irademin sorumluluğundaydı.

Nazik bir el kolumu okşadı ve ben, boş odada yavaş adımlarla ileri geri yürüyen, bana eşlik eden kadına baktım. "Yakında dönecekler," dedi Mairwen, sanki aklımı okumuş gibi. Gülümsedi ve nedense onun yumuşaklığı bana nefes almamı hatırlattı.

Doğumun yatak odamızda gerçekleşeceğini düşünmüştüm, ama Dul Eames bu öneriye alaycı bir gülümsemeyle karşılık vermişti. İki kızı ve Mairwen'le birlikte benimle oraya gelmişti. Biz

Eşiğin üzerinden adımımı atar atmaz, yuvamın yakınındaki diğer omegaların kokuları beni alışılmadık bir hırıltı çıkarmaya zorladı. Hemen bir misafir odası hazırlandı. Yuvamda olmamak bir şekilde yanlış geliyordu, ama Torion dışında başka birinin beni oraya kadar takip etmesi imkansızdı. Dul Eames bunun normal bir içgüdü olduğunu, ancak kadınların yüzyıllardır doktorların yataklarında ve misafir odalarında idare ettiklerini ve benim de öyle yapabileceğimi söyledi.

Hayal kurmam, kasıklarımın alt kısmında ani bir şokla kesintiye uğradı, nefesim kesildi ve dizlerim titredi. Boğuk bir çığlık attım ve Mairwen beni destekleyerek, odadaki diğer kadınlar hareketsizce bekleyip izlerken, şaşırtıcı bir güçle beni yerden kaldırdı. Acı keskin ve yakıcıydı, ama çabucak geçti. Bir an titreyip Mairwen'e yaslandım, sonra doğrulup onun beni yatağın ucunda bekleyen bankta oturtmasına izin verdim.

"Doğum başlamadan önce saatlerce bu şekilde bekleyebileceğimizi söylemiştin," dedim, Catherine'e bakarak sızlanmamaya çalışarak. İki kızını da yanında getirmişti, ama isimlerini çoktan unutmuştum. Umarım biri tekrar söyler de hatırlarım. Ya da belki de yaklaşan çabalarda bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktır.

"Saatler. Hatta bir gün bile." Catherine, ben inlerken alaycı bir gülümsemeye baktı. Kollarım, biraz sallanırken kocaman karnımı zar zor sarmalıyordu. "O kadar uzun sürmez canım."

"Karnın aşağı indi ve şoklar var. Çocuk gelmeye hazırlanıyor," kızlarından biri beni teselli etti.

Gülümsemeye çalıştım, ama bu daha çok bir yüz buruşturma gibiydi. Bebek huzursuz bir saat geçiriyordu, ama kısa bir süre önce o kadar hareketsizdi ki korkmaya başlamıştım. Onlar gelene kadar, kendi gözlerimle görene kadar, kollarımda tutana kadar hiçbir şey doğru gelmeyecekti.

Hafta başında karnım gerçekten düşmüştü ve o zamandan beri inleyen, sendeleyeyen, amaçsız ve sabırsız bir canavara dönüşmüştüm. Mairwen ve Ronson günler önce çağırılmıştı, Catherine Eames sonunda kızlarıyla birlikte gelmişti ve bir doktor da... bir yerlerde hazır bekliyordu.

Beklemek. Çok fazla beklemek.

Ve beklemekten bıktığım, korktuğum ve sıkıldığımda, tek yapabildiğim şey...

"Yürü," diye homurdandım ve Mairwen beni kaldırıp odada bir kez daha dolaşmamı sağladı.

Vardığımızda ortalık sessizdi, Eames ve kızları koltuklarda uyukluyor, Mairwen mum ışığında kitap okuyordu. Ellerimi pencere pervazının soğuk taşına dayadım ve güneşin ufka doğru alçaldığını izledim. Ronson ve Torion geri dönmüşlerdi, ama hepimizi çıldırttıkları için mutfağa çay demlemeye gönderilmişlerdi.

İçimde garip, hafif bir değişiklik oldu ve ardından uyluklarımdan aşağıya pek de hafif olmayan bir sıvı akmaya başladı. Mairwen, benim nefesimi kesen sesime ya da taş zemine damlayan suyun sesine baktı ve daha önce hiç doğum yapmamış ama bir şekilde bu deneyim için yaratılmış, doğa tarafından tasarlanmış ama yine de acemi olan iki kadının şokunu ve anlayışını paylaştık.

Kitabı kapandı ve Eames'lerin kızlarından biri uyandı, solgun yüzlerimize bir bakış attı ve ayağa kalktı.

"Pekala. Başlamaya hazır mıyız, bir bakalım."

Ama ben hazır değilim, diye düşündüm, korku ve heyecanla birlikte ateşli bir umut da içimde kabarıyordu.

Hazırsın, diye cevapladı düşünceme parlak bir ses, hem yabancı hem de tanıdık. *Hazırız.*

"SANA SAHİBİM. Buradayım, aşkım. Derin nefes al." "Şimdi kanatları bağlayacağız, hanımefendi."

"Yapın."

Zihnim yanıyordu. Geri kalanım ise, içime girip beni parçalayan, zonklayan dikenler tarafından ele geçirilmişti. Açığa çıkmıştım ve her şey *yanlıştı*. Çok parlaktı, çok açıktı ve çok fazla koku vardı, hasta olabilirdim ya da bayılabılırdim, ama çok fazla acı vardı. Sözcükler sırtımda yankılandı ve temas...

Bana karşı başka bir bedenın olması çılgınlık ve korkunçtu, ama aynı zamanda tanıdık ve güven vericiydi. Ellerim geniş parmakları ve nasırları sıkıca kavradı ve sakin, güven verici varlığı...

Eşim.

Torion benimle birlikteydi. Yaşlı kadının, onun görüntüsüne dayanamayacağımı iddia etmesine rağmen, onun varlığına minnettardım. Ona sarıldım ve tarçın ve kül kokusuna, onun sıcaklığına odaklandım. O haklıydı. O benimle birlikte olmalıydı. Sadece biz olmalıydık ama...

"İzleyebilir miyim?"

Bu soruya, yakınımıdaki diğerlerine, diğer omegalara olan anılara tepki olarak hırıldadım.

"Ona sorma, canım, cevap vermeye vakti yok. İstersen gel ve bak, ama bayılma. Yerde ayak altında dolaşırsın."

Odadaki olan bitenden hem habersiz hem de fazlasıyla haberdardım ve gözlerimi kapattım; hareketli bedenler, odayı kaplayan gün batımı renkleri, parlak mum ışığı, yoğun gölgeler ve kaderlerin bir araya gelmiş gibi bacaklarımın arasında eğilen üç kadın yüzü. Bir bakire, bir anne, bir yaşlı kadın.

Kıkırdadım, ama bu bir hıçkırık gibi çıktı.

"Ben sana sahibim, sen de çocuğa sahiptin. Derin nefes al, aşkım," diye mırıldandı eşim, sonra benim için mırıldandı ve bu ses bedenimi ve kulaklarımı doldurdu, dünyanın kenarlarını yumuşattı.

Doğanın en çılgın planının ortasında, vücudumun izin verdiği kadar derin nefes aldım.

"Bitti. Şimdi geri çekil. Onu suya sokmak mı istiyoruz?"

"Sadece yapın," diye bağıırken buldum kendimi, bedenim kendine baskı yapmak, küçölmek ve kör edici bir çaba noktasına yoğunlaşmak için garip bir güç topluyordu.

"İşte," dedi biri.

Evet, buradaydım. Ben buradaydım ve çocuğum geliyordu. Çocuğum geliyordu.

Ağladım ve parmaklarımı tutan parmakları kırmaya çalıştım.

DÜNYA ÇOK SESSİZDİ, o kadar çok alev ve ılıkların ardından garip ve yanlış geliyordu. Grave Hills'in tamamı nefesini tutmuş gibi, ürkütücü, korkutucu, huzurlu bir sessizlik anıydı.

Çatırdayan, görkemli, rüzgârlı bir ılık duyuldu ve dudaklarım gülümsemeyi başardı.

"Ejderhanın nefesi," diye mırıldandı Catherine Eames, kendi kollarını izleyerek, tuttuğu narin, güçlü, kızarmış küçük varlığa gözlerini dikmiş olarak.

"Bu..."

"Dul Eames?" Torion, beni hala kucaklayarak, boğuk bir sesle sordu. "Bu... bu..."

Vücudumda hafif bir endişe hissettim, ama bir başka tatlı ılık daha yükseldiğinde, küçük bir yumruk meydan okurcasına havaya kalktığında, neyin yanlış olabilecekti ki?

"O mükemmel."

Bu sözleri söyleyen Mairwen'di, dul kadının omzunun üzerinden bakarak kadını sersemliğinden uyandırdı. Genç, kanatlı omega bana gülümsedi, kurnaz, tatlı ve biraz da sersemlemiş bir şekilde.

"O mükemmel," diye tekrarladı Mairwen.

Catherine Eames, Mairwen'e baktı, gözlerini kırptı ve sonra başını salladı. "Sağlıklı. Sağlıklı bir kızın var. İşte buradasın."

O benim kollarımda, en yumuşak ketenin üzerine yatırıldığında, kanatları hala keskin uçları ve kancalarıyla nazikçe bağlandığında, tüm parçalar yerine oturdu. Bir kız bebek, benim *kızım*.

Kanatları

olan.

"Mükemmel.

"

Korku ya da şok içimde yükselmeden önce bu kelime omzumdan geçti. Torion'un eli — benim tutuşumdan biraz morarmış görünüyordu — aşağı uzandı, bir parmağı kızın ayağının yanında durdu, ta ki kız tekmelip onu itene kadar. Ağlaması hiçkırıklarla kesildi, artık daha yumuşaktı.

Gözlerim yaşardı ve bu adil değildi. Her ne kadar güzel ve güçlü olursa olsun, hiçbir şeyin, hiçbir duygunun bu anı, onu görmemi engellemesi adil değildi. Kızım. Çocuğum. Sonuçta birlikte bu dünyaya gelmiştik. O benim kollarıma gelmişti.

Ve o mükemmeldi. Ve birdenbire, hayatımda gerçekten bildiğim tek şey bu oldu.

Bir kızım var. Ve o mükemmel.

"BU KADAR ERKEN Mİ?" diye sordu Torion ve ben gözlerimi kırptım, ama göğsüme yaslanmış küçük bohçadan gözlerimi ayırmadım. Siyah saçları vardı ve cildinin kırmızısı daha yumuşak, soluk kum rengi bir kahverengiye dönüşmüştü.

"Mm?"

"Şimdiden kaşlarını çatıyorsun. Daha uzun sürer sanıyordum," dedi Torion.

Dilimi ağzımın içinde gezdirdim ve bayat tadı yüzünden yüzümü buruşturdum, sonra bir nefes verdim ve yüzümdeki kasları gevşetmeye çalıştım. "Çay var mı?"

Doğumun ardından vücudumun nasıl hissettiğine fazla dikkat etmemeye çalışıyordum. Kollarımdaki küçük kız bebek dikkatimi çok dağıttı, ama bağırmaktan boğazım ağrıyordu. Çay iyi gelirdi. Yorgunluk gözlerimi açık tutamayacak kadar şiddetli hale geldiğinde beni ve bebeği başka bir yere taşımışlardı ve şimdi Torion ve ben, *kızımızla* birlikte yuvamızda, odamızda yalnızdık.

Torion elini kolumdan aşağı doğru kaydırıp ve sonra parmağının ucuyla kızımızın başının arkasını, ince, koyu saçlarını okşadı, sonra yataktan kalktı. O sırtını dönünce, sonunda başımı kaldırıp ona baktım. Hareketleri yumuşaktı, rahattı, benim için endişelendiğinde bazen gösterdiği gerginlik yoktu.

"Onun için bir isim seçmedik," dedim.

Küçük bir erkek isimleri koleksiyonumuz vardı: Torion'un babasının, benim babamın ve sonra bizim tercih ettiğimiz Lachlan. Torion başını çevirdi ve gülümsedi. "Yok. Bizim küçük sürprizimiz."

"Onu kucağına alır mısın?" diye sordum, kelimeleri zorla çıkardım. O kadar sabırlıydı ki, küçük dokunuşlarla yetiniyor, kısa bir süre eğilip kızımın başının arkasını öpüyordu.

Şimdi sırtı ve yatağa dönmek için acele ederken halıya takılıp neredeyse düşüyordu, ama çaydan bir damla bile dökmedi ve çok nazıkçe yanımdaki yatağa geri döndü.

"Neden kaşlarımı çattığımı biliyorsun," diye fısıldadım, Torion bebeğimizi göğsümden kaldırıp

sonra benim oturduğum pozisyona oturdu. "Endişeleniyorsun," dedi Torion, sesi de benimki kadar kısık, duyuluyordu. İkisi de sakinleşene kadar onu geri almamak için ellerimi daha sıkı sıktım. "Ama sorun değil."

"Sorun değil mi?" diye tekrarladım.

Torion başını salladı. "Çünkü endişelendiğinde, her zaman plan yaparsın."

Çayı yudumladım. Hâlâ sıcaktı ve nane aromalıydı, boğazımı yatıştırdı ve dilimde ferahlık hissi uyandırdı. "Bu haberi bir an önce duyurmalıyız. Hizmetçiler konuşursa haber çoktan yayılmış olabilir. Ama ejderhaların... bir kızın... fikrini reddetmemeleri için bir şansımız varsa..."

Torion, kelimelerle boğuşurken bana kaşlarını çattı. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Hızla başımı salladım ve sonra tereddüt ettim. "Onu toplumsal olarak reddetme fikri beni rahatsız ediyor. Şu anda, ben sadece... O bir omega mı? Kanatları olduğu için beta mı? Anlamıyorsak, başkalarını nasıl anlayabiliriz?"

"Bunun anlaşılması gereken bir şey olduğundan emin değilim. Daha önce bildiğimizden daha fazlası mümkün, hepsi bu," dedi Torion, siyah saçlarının kıvrımlarına gülümseyerek.

Ona baktım ve bu kadar emin, bu kadar kendine güvenen biri olmak nasıl bir his olabilir diye düşündüm. Bu naiflik değildi. Torion sadece açık fikirli, esnek ve benim hiç başaramadığım bir şekilde değişimi kucaklayabilen biriydi.

"Bir şey isteyecekler, onun varlığını açıklayan bir tür neden isteyecekler. Ve bu... olabilecek en iyi şey," dedim.

"Çiftleşme," dedi Torion gülümseyerek. "Bleake Isle ve Mairwen hakkındaki söylentiler artık yeterince yayıldı. Çiftleşme, kanatlı kadınlara, hatta kız çocuklarına bile izin veriyor. O bir omega ya da beta. Kim bilir?

O daha bir bebek. Kanatlı, mükemmel bir bebek."

Şimdi sırtıyordu ve bunun onun sevincinden mi, benimkinden mi, yoksa kızımızla birlikte yatağa uzanmış Torion'un resminden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

çıplak göğsüne sarılmış, uykulu dudaklarıyla şapır şapır sesler çıkarıyordu, ama ben de gülümsüyordum.

"Ona bir isim bulmalıyız," diye fısıldadım, çayı bir yudum daha içip yastıklara geri uzandım, çabalamaktan ve endişelenmekten vazgeçtim, muhtemelen vücudumun artık bunlarla uğraşacak gücü kalmadığı içindi.

"Mmm, sanırım geleneksel bir isim seçsek iyi olur. Onu sıkıcı yaşlı ejderhalardan korumak için elimizden gelenin en iyisi bu, değil mi?"

Gülümsedim. Şimdi mırıldanıyordu, göz kapakları ağırlaşmıştı, bana değil ona konuşuyordu.

"Adını annenin adıyla mı koyalım? Senin adınla mı?" diye devam etti, kocaman avucuyla onu neredeyse tamamen örtüyordu.

"Ona kendi adını ver," diye itiraz ettim, yorgun bedenimin izin verdiği kadar onlara doğru yuvarlandım. Yakında biri gelip hepimizi kontrol edecek, onu yanımdaki küçük beşiğe koyacaktı.

"O bir ejderha," diye fısıldadı Torion, bana dönüp gülümsedi. "Onlara karşı çıkamayacakları bir isim verelim. Saygı duymamız için yetiştirildiğimiz bir isim."

"Ne öneriyorsun?" diye sordum, kaşlarımı çatarak.

Torion'un uykulu gözleri parladı. "Ona eski ejderhalardan birinin adını ver. Dagger Hill'den Tylane."

Kızımı izlerken dudağımı ısırdım. O kadar küçüktü ki, o kadar güzeldi ki. Ona bir savaşçı ejderhanın adını vermek içimde bir tür kötü his uyandırıyor. Ama bu ona, benim onun için savaşabileceğimden daha uzun sürebilecek olan mücadelede güç verecekse, o zaman en iyisi buydu.

"Tylane," diye fısıldadım, yumuşak yanağını okşayarak.

Otuz Beşinci Bölüm

TORION

"Nasıl gitti?"

Yorgun adımlarımı durdurdum ve vücudumun hafiflediğini, yorgun kemiklerimin enerji kazandığını, somurtkan dudaklarımın yeniden yukarı kıvrıldığını hissettim. Brigid kale kapısının hemen içinde duruyordu, örgüsü çözülmüş, gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve kollarında hafifçe zıplayan, ağlayan küçük bir canavar gibi güzel bir bebek vardı.

Tylane. Benim küçük güneşim ve ne yazık ki, şu anda yerel betaların bana bu kadar sıkıntı yaşatmasının sebebi. Grave Hills, hasat zamanına kadar on bir oğul sahibi olmuştu. On bir oğul ve bir kız.

"Kızlarımı kucağıma alayım," diye hırıltılı bir sesle söyledim ve kollarımı genişçe açtım.

Brigid homurdandı, ama kendini ve Tylane'i kucağıma aldı. Birkaç saniye içinde, Tylane'in ağlamaları yatışan küçük homurtulara dönüştü.

"Seni tercih ediyor," diye mırıldandı Brigid.

Ben güldüm ve Brigid yumuşadı, başını omzuma yasladı. "Annesi sakın ve mutlu olduğunda seni tercih ediyor," diye düzelttim, kendini beğenmiş gibi görünmemeye çalışarak.

Brigid beni affetti ve kızımız gibi benzer bir homurtu çıkardı, ben de bunu gerçeği kabul ettiği şeklinde yorumladım.

"Nasıl gittiğini anlat bana. Dürüstçe," dedi Brigid.

İç geçirdim ve küçük grubumuzu kapıdan uzaklaştırıp şöminenin yanındaki koltuğa, eşimi ilk gördüğüm yere götürdüm. Onları kucağıma oturtup sırayla şakaklarından öptüm ve karşılığında iki iç çekişle ödüllendirildim.

"Cevaplayamadığım birçok soru sordular. O daha bir bebek, omega ise yıllarca koku yaymayacak. Ve ömrünün ne kadar olacağını bilmiyoruz. Bu tür şeyler."

"Neden onun ömrünü bilmeleri gerekiyor ki?!" Brigid haykırdı ve Tylane de ona katılarak kısa bir  ı lık attı, ikimiz de onu sakinle tirmek için acele ettik.

"Bilmelerine gerek yok. Belki de sadece onu zihinlerinde tanımlamaya yardımcı olacağını d   n yorlardır. Neden çok olduklarını anlıyorsun," diye hatırlattım ona.

Bir an sessiz kaldı, gözleri merak ve endişeyle Tylane'e sabitlenmi ti. Tylane, ateşin sıcaklığını ve al altılmı  seslerimizi fırsat bilip tekrar uykuya dalmı  gibiydi. Neredeyse bir aylık olmuştu. Uykusuz geçen bir ay, merak dolu bir ay, beklemedi imiz soruların cevaplarını bulmak için  abaladı ımız bir ay. Büyüyen, uzayan,  ı lık atan ve kalbimde... ve ekose battaniyemde birçok iz bırakan küçük kızım la beni nefes nefese bırakan bir aşkın ayı. Aile ekose battaniyesi, bebek battaniyesi için iyi bir seçim değildi.

"Onların  okunu korkacak kadar iyi anlıyorum," dedi Brigid yumuşak bir sesle, yüzümü inceleyerek.

"Henüz korkmana gerek yok," diye onu teselli ettim, kızlarımı kollarımda hafifçe sallayarak. "Mairwen ve Ronson yardımcı oldular, omegaların da hazır bulunmasını sağlamak da  yle. Genç  iftler çiftleşme fikrinden memnun görünüyorlardı."

Brigid buna gülümsedi. "Kadınlar kanat istiyorlar. Onlar da uçmak istiyorlar."

"Ve açık genç erkekler, omega'larının ömür boyu yanlarında kalmasını istiyorlar," dedim.

Brigid ba ını kaldırdı ve bakı larında umabilece im tüm sıcaklık vardı.

Babam annemle oldukça geç tanışmı tı. Belki de bu yüzden ona bu kadar minnettardı, her anın tadını çıkarmaya bu kadar kararlıydı. Brigid'i bu kadar genç yaşta bulduğum için inanılmaz  anslıydım. Onlarca yılı birlikte ge irecektik. Brigid'in istediği kadar  ocuk sahibi olacaktık. Çocuklarımız da bizim kadar şanslı olursa, yıllar boyunca torunlarımız ve torunlarımızın çocuklarıyla tanışacaktık.

"Bir günde hepsinin fikrini de i tirmedim," diye itiraf ettim.

"Yapamazdın," dedi Brigid rahat bir şekilde ve gözlerini yavaşça kırdı. Yorgundu. Tylane  u anda uyuyordu, ama bu uzun sürmeyecekti.  kisini de yatırmam gerekiyordu.

"Başka bir şey daha var," dedim ve yüzümü buruşturdum. Şimdi uygun bir zaman değildi. Brigid, Tylane'in altından elini çekip, sorar gibi mırıldandı ve gözlerimden bukleleri geri çekerek okşadı. "Soruşturmayı yürüten adamlar, kulübenin yangınının kaza olmadığını düşünüyorlar."

"Yerel çocuklar, tahminimce," diye mırıldandı Brigid. "Kulübeyi yaramazlık yapmak için falan kullanmışlardır."

"Yanmayan bazı kırıışlerde yağ buldular."

Brigid'in gözleri hafifçe büyüdü, okşayan eli yanağımda durakladı. "Oh. O zaman... çok kasıtlı bir şeydi."

Kaşlarımı çattım ve bu haberi verdiğim için hemen pişman oldum. "Çevrede bulunan tüm çiftliklerle konuştum ve onlar daha çok senin ve mülkünün durumunu merak ediyorlar. Onların sana karşı herhangi bir kin beslediğini sanmıyorum. Ayrıca soruşturmayı yürütenler, kulübenin yakınından geçen herkesi kayda geçiriyorlar."

Brigid içini çekti ve bana sarıldı, ben de göğsümde yanan mantıksız zafer duygusunu bastırdım.

"Neredeyse sorumlusu kim olduğunu bulmamayı umuyorum," dedi Brigid. Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Zaten durum yeterince gergin. Eğer sorumlu bir beta ise, bu başkaldırıyı görmezden gelemeyiz. Cezalandırmak zorundayız, ama misilleme kinleri daha da alevlendirebilir."

Brigid'e katılmaya meyilli olabilirdim. Suçu görmezden gelebilirsek, en azından sahte bir barış sağlanabilirdi. Ama suçlu hakkında zaten şüphelerim vardı ve eğer haklıysam, affetmek söz konusu olamazdı.

"Her gün bir gün," dedim, kızımızın güzel yüzüne bakarak, gülümserken yüzünün buruşup gevşemesini izledim.

Gerçek şu ki, Grave Hills'te işler kötüye giderse, ejderhalar Tylane'i kabul edemezse, Brigid ve ben oradan ayrılacaktık. Seamus bize yardım edecekti ve Mairwen ile Ronson Bleake Isle'ı ele geçirmeye devam ederse, gidecek bir yerimiz olacaktı. Ancak ejderhalar arasında, bölgeleri aşan bir bölünme, uzun vadede daha da fazla çatışmaya yol açacaktı. Bleake Isle kadınların gidebileceği bir yer sunabilirdi, ama diğer bölgeler omega'larını kaybetmekten hoşnut olmayacaktı. Başarılı bir şekilde ilerlemek istiyorsak birleşmemiz gerekiyordu.

Halkıma hizmet etmek istiyordum. Ejderhaları geleceğe taşımak istiyordum, kadınlarımızın kaçmadığı bir geleceğe, ama ailemi asla tehlikeye atmazdım.

"Çok yorgun musun?" diye sordu Brigid, sesi yumuşak ve şurup gibi yavaş bir tona büründü.

"Senden daha fazla değil, eminim."

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu ve ben aşağı baktığımda göz kapaklarının düşmüş olduğunu gördüm. "İkimizi de yatağa taşıyabilir misin?"

Buna burun kıvırdım ve kollarımdaki eşimi hareket ettirdim. Tylane tüy kadar hafifti ve Brigid'i tutmak bana hiç zor gelmiyordu, doğumun eşiğinde olsa bile. Onları kucağımda, bebek annesinin üstünde, kaldırarak bunu kanıtladım ve onları en nazik şekilde merdivenlerden yukarı, odamıza taşıdım. Brigid, yatağa ulaşmadan önce uykuya dalmıştı.

"SKYBERN'İN BİZE SUNDUĞU AVANTAJLAR, *senin* sorumlu olduğun betalara sunduğu avantajlar..."

"Hills'ten, ejderhalarımızdan sorumluyum, evet. Danielson'ın kumar borçlarından ya da McKinney'nin kendi tarlalarını kötü yönetmesinden sorumlu değilim. Dürüst olmak gerekirse Keane, bunu sen de benim kadar iyi *biliyorsun*. Skybern'e bölgemizde bu kadar hakimiyet vererek neyi riske attığımızı da biliyorsun." Güneş gökyüzünde alçalmıştı, ben yorgunluktan bitkin düşmüştüm ve bu lanet toplantı hiçbir sonuca varmıyordu. Keane'i bir kez daha dinlemeyi kabul etmemeliydim, ama zaten defalarca çözdüğümüz sorunların aynen tekrar gündeme getirileceğini beklemiyordum.

"Bildiğim ve konuştuğum tüm ejderhaların da hemfikir olduğu şey, şu anda önceliklerinizi yanlış yere koyduğunuz, lordum. Bunun kanıtı da..."

Sam Cameron yanımda boğazını temizledi, gözleri yaşlı ejderhaya dikildi. "Söyleyeceklerine dikkat et. Alfa'nın öncelikleri konusunda, açıkça kendi çevrenle konuşuyorsun, Hills'in beta'larının çoğunluğuyla değil."

Açıkça iç çekmeme izin veremedim, ama konseyin dikkatinin başka yöne kaymasıyla kısa bir nefes aldım ve gerginliğimin bir kısmını da dışarı atmaya çalıştım.

Keane'in tüyleri diken diken olmuştu ve koltuğunda kıpırdanarak dar burnuyla genç adama baktı. "Son terfiniz için alfa'ya çok minnettar olabilirsiniz, ama..."

"Alfa olarak yükselen kişi dışında aramızda bir üstünlük olduğunu mu söylüyorsunuz? Bunu gösterebilir misiniz efendim, ben de anlayayım?" Sam sertçe sordu.

Elimi kaldırdım ve Sam sandalyesine geri oturdu, Francis Keane'e öfkeyle bakarak. Sam'in diğer tarafında, genç betalardan biri arkadaşımın omzuna vurdu. Konsey son zamanlarda tartışmalı hale gelmişti, kabul ediyorum, ama tartışmalarda bir denge vardı. Hayatı boyunca aynı adamlarla çevrili olan babamın aksine, ben sadece kendi nesliminkilerin değil, tüm betaların farklı görüşlerini dinliyordum. Bu, ifade edilen görüşlere ilişkin bir tercihim olmasını engellemiyordu.

"MacIntyre, ona sen söyle. O sadece seni dinliyor," dedi Keane, gözlerini kısarak eski arkadaşına, babamdan sonra bana en yakın kişiye döndü.

Keane gibi birinin onu ikna etmiş olabileceğini düşünmek mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi. Keane, bizi, topraklarımızı ve onurumuzu en yüksek teklifi verene satmak isteyen adamdı.

"Satmamız mı gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordum, şaşkınlıkla. Ned, benim fark etmediğim bir şekilde zor günler mi geçiriyordu? Öyleyse, o bunu doğrudan söylemeyecek kadar gururlu bir adamdı.

"Öyle değil," dedi Ned, gözlerini Keane'e doğru çevirerek. "Ama ben..." Somurtarak masanın etrafına baktı ve bana anlaşılmaz bir bakış attı. Ned bana her zaman özel olarak en samimi görüşlerini söylerdi. Bu tür konsey toplantılarına nadiren katılırdı ve bir keresinde bu ortamları, birbirlerinin ağzından yiyecek kapmak için bekleyen vahşi köpek sürüsü olarak tanımlamıştı.

"Devam et, Ned," dedim, sesim alçaktı ama homurdanma ya da kınama yoktu.

O içini çekti. "Senin öncelikli ilgi alanlarının ne olduğunu biliyorsun. Sen... ejderhaları kendi isteğine göre yönlendiriyorsun, evlat."

"Seni ileri itiyorum demek istiyorsun," dedim.

Omuz silktili. "İleriye gitmek, haritayı elinde tutan adam tarafından tanımlanır. İnsanları koyun gibi güdemezsin, evlat... yani, lordum. Benim endişem, çok fazla kişinin elinden kaçmasına izin verdiğinde ne olacağı."

Gözleri bir an için Keane'e kaydı. Sözleri bana bir uyarı, bir dostun tavsiyesi, sadece bir azarlama değildi.

Ancak tavsiye, halkımı büyümeye zorlamak yerine statükoyu korumaktı. Ned, kadınlarımızın hayatlarını ve mutluluklarını riske atarak neler olabileceğinden çok, onları gücendirmekten korkuyordu. Keane gibi adamları reddetmekten, o adamlar sonunda öldüklerinde ve onların yerini alacak yeni bir liderin olmadığı durumdan daha çok korkuyordu.

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı masanın etrafında dolaştırarak, gözlerimi kaldırıp benimle göz göze gelen cesur erkekler kadar kendimi de darbeye hazırladım. "Bizi karanlık çağlarda tutmak isteyen erkeklerin korkularını şımartmayacağım. Yeterince akıllı olursak büyüyebiliriz. Yeterince cesur olursak halkımızı koruyabiliriz. Ve geçmişte saklanmamak için sağduyulu olursak önümüzdeki değişikliklerle başa çıkabiliriz.

"Grave Hills'in kendi halkının elinden satın alınmasına izin vermeyeceğim," diye devam ettim, bakışlarımı Ned'den ayırıp artık kötülüğünü gizlemeye çalışmayan Keane'e çevirdim. Aramızdaki bu tartışma henüz bitmemişti. Ben farkında olmadan Damian Worthington'ın cebine girmeyi başarmıştı. Skybern'e Grave Hills'te bir yer edinmeye karar vermişlerdi ve benim reddetmem onların planlarını engelleyemezdi.

Diğer ejderha türlerinin topraklarına casuslar yerleştiren türden bir alfa olmak hiç istememiştim, ama şimdi rahatça yararlanabileceğim iyilikleri hatırlatmam gerekebilir. Worthington çok geç olana kadar elini göstermeyecekti ve eğer ciddi bir gücü varsa, hazırlıklı olmam gerekiyordu.

Otuz Altıncı Bölüm

BRIGID

Torion'un ofisinin kapısında durdum, ikisini gördüğümde elim hızla atan kalbimin üzerine koydu. Torion'un kolu göğsüne doğru kıvrılmıştı, Tylane sabırsızca kıvranıp tekmelese de onu kucaklıyordu, onun değerli dudaklarından çıkan küçük homurtular ikisini de eğlendiriyordu.

"Beslenme zamanı olabilir diye düşündüm," dedi Torion, bana yumuşak bir gülümsemeyle bakarak. "O da senin gibi aç olduğunda otoriter oluyor."

Tylane'in yüzü Torion'un gömleğine dönüştü, muhtemelen açık ağzından ıslak bir iz bırakarak. Küçük kırmızı yumruğunu onun kalbine vurdu ve mükemmel sahip olduğu şeyin sıkı tutuşu benim göğsümü sıktı. Bu minik çocuk, gözlerini kırpmasıyla bizi tamamen ele geçirdi.

"Hemşirelerin yanında olmadığı için şaşırdın mı?"

Kafamı salladım ve odaya girdim. "Seninle olacağını biliyordum. Öyle söylediler."

"Biraz uyuyabildin mi?"

Gülerek, "Dün gecedен sonra o kadar yorgundum ki uyumamak imkansızdı. Sen uyudun mu?"

Torion yüzünü tekrar Tylane'e çevirdi ve gerginlik izleri hafiflese de tamamen kaybolmadı. Başını hafifçe salladı.

"Ama bizim küçük teröristimiz yüzünden değil," dedim, masaya doğru ilerlerken. "Hayır," dedi, dudakları yukarı kıvrılırken. "Bu küçük ateşli kraliçe yüzünden değil.

kraliçe yüzünden değil. Onu emzirirken ikinizi de kucağıma alayım mı?"

Bu gereksiz yere karmaşık bir iş gibi geliyordu, ama ofis koltuğu rahattı. Torion ve ben, geçen ay *birbirimize* pek zaman ayıramamıştık, birlikte geçirdiğimiz onca zamana rağmen

. Tylane'i onun elinden aldım ve sandalyesini masadan geri çekmesini bekledim.

İkinci kez düşündüğümde, Torion'un kucağı son derece rahat ve kolları harika bir şekilde sıcak ve güçlüydü. Ben oturmak için yerime yerleşirken onun hangi pozisyonda kalacağı önemli değildi, o bizi tam istediğimiz şekilde, istediğimiz kadar uzun süre, tek kelime etmeden, şikayet etmeden tutacaktı.

"Seni özledim," diye mırıldandım, kanatları bizi sardığında. "Özür dilerim, aşkım," diye fısıldadı Torion, yüzünü saçlarıma gömerek saçlarıma gömdü, nefesleri saçlarımin arasından geçip boğazımın yanından sıcak bir şekilde aşağı kaydı.

"Öyle demek istemedim. Benim sana, kızımıza ne kadar odaklandığım için özür borçlu olduğumdan daha fazla özür borçlu değilsin. Sadece bilmeni istedim."

"Mm. Öyleyse ben de seni özledim."

Tylane kollarımın arasına sokulurken gülümsedim, elbisesini kenara çekip göğsüme tutturdum. "Biliyorum." Aramızdaki bağın her geçen gün daha da netleştiğini, daha da güçlendiğini hissediyordum — takdir, sabır ve hayranlıktan doğan nazik bir özlem.

Torion gülerken nefes verdi ve sessizliğe büründük, emzirmenin verdiği tatmin ve küçük gurultuların sesleri ikimizi de huzurlu bir uykuya daldırdı. Tylane'in emzirme ritmi ve Torion'un kalp atışlarının düzenli sesi yorgun sinirlerimi yatıştırırken, sevdiğim insanlarla çevrili, sıcak bir ortamda neredeyse tekrar uykuya dalabilirdim.

"Bleake Isle'ı ziyaret etmek, Mairwen'in orada ne yaptığını görmek isteyebileceğini düşündüm," dedi Torion yavaşça, beni huzurumdan uyandıracak kadar sert bir sesle.

Kapanmış gözlerim yeniden açıldı ve odada bir tehdit var mı diye etrafa baktım. Hiçbir şey bulamayınca, Torion'un önerisi düşüncelerime yerleşmeden önce, bebeğime baktım ve onun varlığı karşısında bir kez daha hayranlık duydum. Bakışlarım Tylane'in koyu renkli başının üstünden kayarak Torion'un kanatlarının arasından masasını kaplayan kağıt parçalarına doğru kaydı.

"Skybern hakkında haber aldın mı?" diye tahmin ettim.

Torion iç geçirdi, göğsünün hareketi sırtımda dalgalı bir gerginlik hissi yarattı. "Seamus ve Ronson'un adamları da aynı şeyi bildirdi. Damian'ın buraya gelmesine çok az kaldı."

Buna şaşırdım. "Müzakere etmek için mi?"

Torion'un cevap vermeyi reddetmesiyle oluşan sessizlik, zihnimde yüksek, parlak bir alarm haline dönüştü.

Oturmaya başladım, ama Tylane'in hemen kaşlarını çatması ve telaşlanması beni durdurdu. Torion'un elleri kollarımı okşadı ve beni daha da kendine çekti. *Böylesine küçük bir insan, eylemlerimizi tamamen kontrol ediyor*, diye düşündüm.

"Torion?" diye ısrar ettim.

"Bence bana meydan okumak istiyor."

Boğazım düğümlendi ve başım döndü, Tylane benim huzursuzluğuma sinirlenerek küçük bir inilti çıkardı. "*Alfa* olarak mı?"

Torion'un sol eli kolumdan yukarı kaydı, parmakları boynumun arkasını buldu ve masaj yaparak şokumdan dikkatimi dağıtmaya çalıştı. Bir yanım ona beni şımartmayı kesmesini söylemek istedi, ama durması çok yazık olurdu, bu yüzden ona daha ciddi bir şekilde kaşlarımı çatmaya çalıştım.

"Büyük olasılıkla," dedi, başını sallayarak.

"Bunu ne zamandır biliyorsun?" Ve neden hiçbir şey söylememişti?

"Bugün öğrendim. Aslında, buraya gerçekten ayak basmak istiyorsa, bana meydan okuması daha doğrudan bir çözüm olur diye düşünmüştüm, ama bu çok aşırı bir yol. Onun bunu yapmaya karar vermesi çok saçma görünüyordu."

"Yani Grave Hills'i kendi topraklarına katmak, Skybern'den ejderhalara mülk satmanı istemesinin asıl amacıydı," diye mırıldandım, başımı Torion'un çalışan parmaklarına yaslayarak.

"Hiç şüphesiz. Gidecek misin?" "Gitmek mi?"

"Bleake Isle'a. Tylane ile birlikte."

"Kesinlikle hayır," diye bağırdım, başka bir cevap düşünmeden önce.

İçimdeki küçük, korkak bir parça huzursuzca kıpırdadı ve "*O meydan okumayı kaybederse sana ne olacağını düşün. Tylane'i düşün*" diye bağırdı. Ama

onun yüzüne baktığım anda, seçimim çoktan yapılmıştı. Çaresizce bir çocuk istemiştim - dürüst olmak gerekirse bir kız çocuğu - ama sevecek ve bakacak bir çocuk. Artık bir çocuğum vardı ve onu hayatım pahasına koruyacaktım. Ama o sadece benim değildi.

Torion onu sadece benimle birlikte yaratmamıştı. Sadece benim yanımda durmamıştı. Beni, kendimi gömdüğüm geçmişimin küllerinden çıkarmıştı. Beni özen, *sevgi* ve sabırla hayata döndürmüştü. Eğer bu rutin hamileliğime yol açmasaydı, yine de çılgınca mutlu olurdum, kalbimde alevlendirdiği sevgiyi hak eden bir adamla evli olurdum. Torion'a sadakatimi borçluydum ve Tylane'in annesinin tüm varlığıyla sevmeyi bildiğini bilmesini istedim.

"Kaybetmeyeceksin," dedim Torion'a.

"Eğer yenilirim, teslim olacağım ve sen ve ben *hemen* kaçmak zorunda kalacağız. Seamus da bizimle birlikte olacak. Ama Worthington'ın, beni destekleyebilecek ejderhaların daha fazla meydan okumalarını önlemek için beni tamamen yok etmeyi ısrarla talep etmeyeceğini garanti edemem. Utanç içinde kaçacağız, ama aynı zamanda saklanarak yaşamaya da başlayabiliriz."

Tylane'i çok sıkı tutuyordum ve Torion'un kucağında dönerek onu daha gevşek tutmaya çalıştım, bir elimi göğsüne koyup parmaklarımı gömleğine batırdım. Göğsümde şiddetli, yankılanan bir inkar çığlığı ve boğazımda bir sıcaklık vardı, Torion'un bakışlarıyla karşılaşınca onu zorla yuttum. "Gerekirse kaçacağız, ama sen düşmeyeceksin, Torion. Worthington bu şekilde Grave Hills'i senden çalmak istiyorsa, o zaman senin yarısı kadar bile alfa değildir. Bizi ele geçirecek kadar içinde ateş yok. Bana başarısız olmayacağını söyle."

Torion'un gözlerinin köşeleri kırıştı, kaşlarının arasında küçük bir endişe çizgisi belirdi. Onun ciddiyeti beni her zaman şaşırtırdı, tüm kalbiyle gülen, geceleri kulağıma tatlı sözler fısıldayan ve ben de onun sevgisine cesaretle karşılık verdiğimde çok şaşırmış görünen genç alfam.

"Senden gelen emirleri reddedemem, dostum," dedi Torion.

"Başarısız olmayacağım."

Eğildim, çenesini sıkıca okşayarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırdım ve sözümü bir öpücükle mühürledim.

Alfa'nın süitindeki ağır kadife perdeleri çekerek, camları titreten soğuk rüzgarı dışarıda bıraktım. Yazın son günlerinde Tylane'i doğurmuştum ve o günden bu yana iki aydan az bir sürede mevsimler bir kez daha kışa doğru keskin bir dönüş yapmıştı. Torion'un babası vefat edeli ve o alfa olarak yüксеleli neredeyse bir yıl olmuştu ve tüm bu süre boyunca, bizim odamızın üstünde bulunan, alfa tarafından kullanılması gereken güzel, yüksek odalar hakkında hiç konuşmamıştık.

Onun için hazırladığım otoriter bir sürprizdi, ama o benim otoriterliğimi seviyordu.

Odalar yaz boyunca defalarca havalandırılmıştı ve ben de aylar önce Torion'un izniyle onları temizlemiştim. Kalan kokuların üzerinden haftalar geçmişti. Torion dün, yüzyıllar önce alfa olarak hüküm süren aynı eski lordun soyundan gelen betaların kuzeydeki toplantısına katılmak için ayrıldığında, Tylane ve ben misafir odasında kaldık ve kalenin adamları alfa süitindeki yatağımızı söküp yeniden kurdular.

Belki de Tylane için, böylece Torion'un odasında kendi çocuk odası ve sonunda yatak odası olacaktı, ya da belki de Torion'un Grave Hills'in alfa olarak hakkını savunmak için benim küçük ritüelimdi. Burası onun kalesi, evi ve alfa odasındaki yatağıydı. Bir gün biri bunları ondan talep edebilir, ama bu Skybern'in lordu olmayacaktı.

Kapı hafifçe çalındı ve ben döndüğümde Tylane'in hemşirelerinden biri ortaya çıktı.

"Bebek beşiğinde," diye fısıldadım.

"Onu şimdi aşağı götürmemi ister misin? Alfa az önce geldi."

Kafamı salladım. "O da iyi geceler demek isteyecektir. Bekler misiniz? Bu uzun sürmez..."

"Brigid?" diye bir ses duydum, acil değil ama arayan bir ses, ve gülümsedim.

Hemşire koridora geri çekildi ve ben odada son bir kez göz gezdirerek son dakika ayarlamaları yapabileceğim bir şey var mı diye baktım.

Ana odada oturma alanı ve bir masa vardı, böylece istediğimiz zaman burada yemek yiyebilirdik. Tam karşımızda, alfa için yeterince geniş ama yine de yakın olan yatak odasına açılan kemerli bir giriş vardı. Tylane uyurken yuvamızı kendim yenilemiştim.

Perdeleri tekrar takarak, Torion içerideyken artık eski odalarımızda olmadığımızı fark edememesini sağladık. Yatak odasından bir banyo odası ve ardından giyinme odasına açılan bir kapı vardı, bu kapı da oturma odasına açılıyordu, böylece personel yatak odamızdan geçmeden banyoya su taşıyabiliyordu. Ben zaten banyomuza ve belki de alt katlardaki birkaç odaya su pompalanması olasılığını tartışıyordum.

Torion bir keresinde, yönetmek istediğim herhangi bir alanı talep edebileceğimi söylemişti — ben onun kucağına otururken bana kaşlarını kaldırarak bakmıştı — ama ben kaleyi yönetmeyi seviyordum ve ne kadar değişiklik yaparsam yapayım, o hiç itiraz etmemişti.

"İşte buradasın," dedi Torion, oturma odasına gelip, odaya bir bakış attıktan sonra ilerleyip kollarıyla beni sardı.

Bir iki dakika onun kollarında kalmanın rahatlığını yaşayarak iç geçirdim, sonra kendimi toparlayıp geriye yaslanarak ona umutla baktım. O ise sadece uykulu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ee?" diye sordum, kollarımı onun kucaklamasından kurtaramadan, kaşlarımı kaldırmakla yetindim.

"İyi gitti. Eş bulma ihtimalinden oldukça heyecanlandılar ve..."

"O değil," dedim ve onu kaburgalarına sertçe dürttüm. Başımı omzumun üzerinden çevirdim. "Ne düşünüyorsun?"

Torion gözlerini kırıştırdı ve etrafımıza baktı: Grave Hills'in manzaralarını resmeden, benim sipariş ettiğim duvar halıları, kapı ve pencerelere asılı ağır mavi ve yeşil perdeler, yanan şömineler ve kemerli geçitten gümüş ve beyaz ışıklar saçan yuvamız.

"Ah," dedi gülümseyerek. "Artık bizim gibi hissettiriyor. Bu iyi."

Ben homurdandım ve kendimi kurtardım. Erkekler. "Şimdilik Tylane'e iyi geceler de. Hemşireler ona bakacaklar, böylece en azından birkaç saat uyuyabiliriz."

"Bu gece bir sorun çıkmayacak, hanımefendi," dedi hemşire beni sakinleştirerek.

Torion burnunu çekip beşiğe gitti ve içinden sarılmış bir bohçayı kaldırdı. "Siz iyi olacaksınız, ama biz olmayabiliriz," dedi genç kadına

dedi, Tylane'in başının tepesini öptü ve uzun bir nefes verdi.

"Eminim dün gece beta'nın kalesinde deli gibi uyumuşsundur," diye mırıldandım.

Torion güldü ve kızımızı hemşireye verdi, odadan çıkıp kapıyı kapatmalarını bekledikten sonra bana doğru geldi ve beni daha da sıkı bir şekilde kucakladı.

"Bizim için çok iyi iş çıkardın dostum," dedi Torion, sözlerini mırıldanarak ve yüzünü saçlarıma sürterek.

"Sormadan yaptığım için kızmadın mı?"

"Hayır, böylesi daha iyi. Artık eskisi gibi, aileme aitmiş gibi görünmüyor ve hissettirmiyor. Bunun mümkün olabileceğini düşünmezdim, ama doğru. Ve burası kalede bizim hak ettiğimiz yer," dedi ve şakağıma öpücük kondurdu.

Alfa'nın gölgesinde büyürken bunu sık sık duyup duymadığını merak ettim, "hak ettiğin yer". Torion bunu, onun yanında benim yerim ve onun bu kalede yeri ile ilgili olarak söyledi. Bu, hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir tür güvenceydi. Babamın evinde hak ettiğim bir yerim yoktu, annemi bu kadar çabuk yeni bir omega ile değiştirdiği için. Malcolm da bana evinde hiçbir zaman gerçek bir hakimiyet vermedi, muhtemelen benim de öncekiler gibi geçici bir varlık olduğumu bildiği için.

Torion, en başından beri bana kaleyi ve kendisini talep etme izni vermiş, sonra da eşleşme ısırtığı ne kadar bilinçsiz olursa olsun, benim onunla olan yerimi kalıcı hale getirmişti. O kazayı kutlamıştı.

Onun kollarında kendimi yeterince kıvrarak parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum," dedim. Hâlâ bu kelimeleri yeterince sık söylemiyordum, ama her söylediğimde Torion'un yüzü aydınlanıyor ve bana sıkıca sarılıyor, bu küçük jestimi büyük bir sevgi dalgasıyla ödüllendiriyordu. Bu sefer, beni kucaklamadan önce kurtuldum, onun sert elini elimle yakaladım ve hafifçe çektim.

"Benimle gel."

Otuz Yedinci Bölüm

BRIGID

"Bu gece otoriter bir ruh halinde olduğunu görüyorum," dedi Torion, sırtarak ve benim önümden giyinme odasına doğru ilerledi. Odaya ihtiyacımız olmayacağını bildiğim için mumları yakmamıştım, ama önümüzdeki banyo ve arkamızdaki oturma odasından gelen ışık, yolumuzu aydınlatmaya yetiyordu. "İşte paylaşılmak için yapılmış bir küvet," dedi Torion, ateşin ısı ve hafif buhar çıkan banyo ile ısınan odaya vardığımızda.

"Gelecekte, elbette. Benim payıma düşeni bu gece aldım."

"Öyle mi? Bu bana tanıdık geliyor," dedi Torion, gözleri ağırlaşmış ve eli benim elimi sıkarken, ilk birleşmemizi düşünerek. "Eminim seni ikna edebilirim."

Muhtemelen ikna edebilirdi, ama benim bir planım vardı ve onu benim istediğim gibi davranmaya ikna edebileceğime oldukça emindim. Döndüm, diğer elini de benim elimle kavrayarak banyonun yanında durdum. Ayaklı şamdanlar ve iyi yanan bir şömine vardı, odanın tavanı altı noktadan güzel taş kemerlerle yükseliyordu. Soğuk geceyi dışarıda tutmak için perdeler kapatılmıştı ve taşların ayaklarımızı ısıtmemesi için yere halılar serilmişti. Mekan sıcak ve romantikti, bizim paylaşabileceğimiz bir koza gibiydi.

"Kanatlarının yağlanması gerekiyor ve bu kadar çok uçtuktan sonra ağrın olduğunu biliyorum. Sana ben bakayım, Torion. Sen de benim için aynısını yapardın. *Her zaman* benim için çok şey yapıyorsun. Bir geceliğine sana ben bakayım," dedim, sesim alçak ve ikna ediciydi.

Gözleri kısıldı ve göğsünden bir homurtu yükseldi. "Cadı," diye mırıldandı.

Gülümsedim. Bu kelimeleri bir tür büyüye dönüştürmeye çalışmıştım. Suyun içinde lavanta ve biberiye yağı vardı, onun duyularını yatıştırmak için

ama gerçekten ihtiyacım olan tek bir sihirli kelime vardı.

"Lütfen."

Torion, teslimiyet dolu bir kahkaha attı ve ben ellerimi onunkilerden çekince kollarını genişçe açtı. Aylar önce, aşık olmadan önce, rutin hayatıma girmeden önce, Torion beni ona dokunurken izlerken, bir erkeğin ilgisini bir kez daha çekememekten korktuğum için titriyordum. Şimdi ise hevesli bir açlıkla titriyordum. Torion'un ilgisinden daha fazlasına sahiptim. Onun sevgisine sahiptim.

Torion ve ben, Tylane'in doğumundan önce ve sonra, son aylarda bol bol dokunmuştuk. Ben yorgun düştüğümde beni yıkamış, o da geleceğimiz hakkında konuşurken onu sıkıca sarılmışım, ama bu sabırlı bir sevgiydi, şehvet olmadan paylaştığımız bir sevgi. Bunu daha önce hiç yaşamamışım ve bundan zevk almışım, her geçen gün eşime daha fazla güveniyordum.

Saatlerce baş başa kalacağımızı, Torion'un ona bakma konusunda bana serbestlik vereceğini bildiğimden, yükselen şehvet ile kemiklerime işleyen bir tatmin arasında bir şey hissettim. Bu dünyadaki yerim burasıydı. Bu benim erkeğim, eşimdi.

Metal tokayı çözdüm, deri kayışları çözdüm, omuz düğmelerini açtım ve kumaşı sıyırdım. Yanakları ve dizleri soğuk rüzgardan çatlamıştı ve kanatlarında kuru, açık renkli lekeler vardı. İkimiz de bu süreçten keyif alacağımız kadar, onun için bunu yapmam *gerekiyordu*. Artık ona bakmak benim görevimdi. O beni sahiplenmişti.

Onu gerçekten sahiplenmiş miydim? Bu gece sahiplenecektim. Bundan sonra her gün sahiplenecektim.

"İçeri gir," diye mırıldandım, arkasına dolanarak, daha fazla yağ, kuru giysiler, losyonlar ve biraz kanat mumu hazırladığım masayı yerine yerleştirdim. Çalışmam için rahat bir tabure ve iyi bir lamba vardı. Küvet iki kat büyüktü ve her iki dar ucu ortada yükselip köşelerde alçalarak kanatların kenarlardan sarkmasına izin veriyordu.

Torion suya girerken tısladı ve inledi, suya batarken kısa bir süre titredi. Su, kenarın alçak dudağına kadar yükseldi. Onun küveti nasıl mükemmel bir şekilde doldurduğunu öğrendiğimi fark ettim ve garip bir gurur duydum.

"Bana her zaman iyi baktığını biliyorsun," dedi Torion, omurgasını yukarı doğru yükselen ve başını yaslayabileceği serin porselene yaslanarak.

O otururken kanatları dizlerime değdi, ellerimin arasında yağı ısıttım. "Evet, ama ilgimin genellikle pratiklikle ifade edildiğini biliyorum. Kaleyi yönetmek, yuvamızı korumak, akşam yemeklerini planlamak. Her hareketinle bana ne kadar sevdiğini gösteriyorsun, Torion," dedim, kelimeleri karıştırmadığım için kendimle gurur duyarak.

"Senin pratikliklerini çok romantik buluyorum, cadı," dedi Torion, ben ellerimi omuzlarına ve kanat köklerine gömüp oradaki düğümleri masaj yaparken. Bir bez ve sabun alıp kollarını ve göğsünü köpürttü.

"Seni görmek beni içten içe ısıtıyor, bunu bilmelisin," dedim yumuşak bir sesle, ellerimi sırtından çekip kalın kanatlarının dikenlerini okşayarak. "Ve seni gördüğüm anda, sana daha yakın olmak, tenini tenime değdirmek için can atıyorum."

Torion suda hareketsiz kaldı, başını çevirerek gözlerinin büyüdüğünü, dudaklarının aralandığını görebildim.

"Ve sen de burada seninle güvende hissettiğimi bilmelisin. Senin omun olarak, hayır, senin eşin olarak kendimi daha iyi tanıyorum."

"Brigid," diye mırıldandı Torion, ağır bir mırıldanmayla.

"Benim yerim burası, seninle birlikte, Torion. Sen benim için *doğru* kişisin," dedim, aylar önce bana söylediği sözleri tekrar ederek.

O oturup bana doğru dönmeye çalıştı, ama Torion bana her zaman onun üzerinde çok fazla güç vermişti. Omzuna dokunarak onu durdurmam ve nazikçe küvete geri çekmem yetti, o da bir kez daha gevşedi.

"Beni omega'n olarak ilan ettiğin anda sana aşık olmaya karşı savaşmaya başladım ve bu savaşı kabul etmek istediğimden çok daha erken kaybettim," dedim, Torion'un boynuna öpücük kondurmak için öne eğildim ve onun titremesine gülümseyerek karşılık verdim. "Senin aşkına teslim oluyorum, Torion. Ve sana aşkımı teslim edeceğime söz veriyorum, eşim."

"Seni seviyorum, Brigid," diye cevapladı Torion, sesi mırıldanmasıyla ve daha zengin bir şeyle doluydu. Yumuşak bir şekilde boğazını temizledi ve ben kanatları üzerinde çalışmaya devam ederken geriye yaslandı. "Ben uslu durup sana bakmana izin verirken bana böyle şeyler söylemen çok kötü."

"Yatakta olsaydık, işimi bitirmeme izin vermezdin," dedim ve o güldü. Torion'a onu sevdiğimi ilk söylediğimden beri bu yemini her tekrarladığımda, sözlerim daha ağızımdan çıkmadan o beni öpüyordu. Onu memnun etmek çok kolaydı, ama ben rehavete kapılmayı reddettim.

Torion'un kanatlarına bakma ritüelini çok seviyordum. Toz ve kiri temizleyen yağı sürer, sonra nemli bir bezle uzun hareketlerle silerdim. Bu hareketler Torion'u inlemeye ve banyoda daha da derinlere dalmaya zorlardı. Bir keresinde ona, bunu kendisi yaparken bu işlemi şehvetli bulup bulmadığını sormuştum ve o da benim yaptığımın kıyaslanınca sönük kaldığını söylemişti. Kanatları kuruyup temizlendiğinde, lanolin ve ceviz, lavanta ve karanfil yağlarından yapılmış bir losyon kalıbını ellerimde ısıttım. Tylane hakkında konuştuk, sonra da Hills'in betalarının Bleake Isle'dakilerden daha kolay çiftleşme fikrine adapte olduklarını konuştuk. Tarihsel kayıtlara göre, diğer bölgelere göre bu geleneği daha geç bırakmıştık, ancak Torion'un beni ısırdığı zaman izlediği içgüdüsel taleple değil, aileleri birbirine bağlamak için bir uygulama haline gelmişti.

"Mairwen'in tavsiyesine uyduğum ve gerçek çiftleşmenin onlar için ne anlama geldiğini tartışırken evdeki kadınların daima hazır bulunmasını sağladım," dedi Torion. "Seçim törenini tamamen ortadan kaldırmak istiyorum. Ejderhalar değişime yavaş uyum sağlarlar, ama bir sonraki tören gerçekleşmeden önce onları hazırlamak mümkün olabilir. Çiftleşme tekrar moda olursa, bu törenlerin pek bir önemi kalmayacaktır."

"Mm, en son yapılan töreni her zaman tekrarlayabilirsin. Belki de artık Hills'in erkeklerinin niteliklerinin ölçülmesinin zamanı gelmiştir," dedim.

Torion kıkırdadı ve sonra sırtındaki yoğun kas ve deri üzerinde kanat balmumu ile dairesel hareketler yapmaya başladığımda yumuşak bir inilti çıkardı. Bu işlemin onu en çok tahrik eden kısmının bu olduğunu biliyordum, temizlik ve yumuşatma onu hassas hale getiriyordu, balmumu en çok masaj gerektiren kısımdı. Banyoda su karıştı ve omzunun üzerinden baktığımda, elinin kucağında hareket ettiğini gördüm, benim kanatlarının kemiklerini okşadığım gibi onun da penisini okşuyordu.

Öne eğildim, kanatlarının genişliğine dokunarak onları seğırtirdim ve sonra kulağına fısıldadım, "Bu akşam sana *ben* bakacağım demiştim, dostum."

Torion güldü ve kıvrandı, iki elini suyun üzerine kaldırarak yalvarır gibi açtı. "Ben de sana aynı nezaketi gösterebilir miyim?"

"Belki," dedim, biraz utangaç bir şekilde.

Torion, hamileliğimin her aşamasında ve doğumdan sonra vücudumu hayranlıkla izlemiş ve taparcasına sevmişti. Bu dönüşüm, ona yeni ve görünüşte hoş değişiklikler keşfetmekten başka bir şey yapma fırsatı vermemişti. Tylane'in doğumundan bu yana haftalar içinde iyileşmişim, ama bu aynı zamanda tanıştığımızdan beri sevişmeden geçirdiğimiz en uzun dönemdi. Birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunda, seks yapmayı düşünecek kadar yorgunduk. Kendimi tahrik olmuş bulduğumda, bekleme heyecanı gerginliğe dönüşüyordu. Artık farklı *hissedecek* miydim? Vücudum çok değişmişti ve bazı günler kendimden çok Tylane için yaratılmış gibi hissediyordum — onun yaratılması, bakımı, beslenmesi.

Torion elini geriye uzattı ve ben de ona elimi uzattım. O elimi omzuna çekip parmak eklemlerimi ve sonra da bileğimin içini öptüğünde gülümsedim. "Ben seninim, istediğini yapabilirsin," dedi.

Kokulu balmumu ile kanatlarının derisini titizlikle parlatıp kapattığımda, Torion'un nefesleri derinleşti, boğuk bir sesle kesik kesik nefes aldı, sanki iniltiyi yutuyormuş gibi, sonra gürültülü bir mırıldanma çıkardı. Her bastırmaya çalıştığı sesle vücudum biraz daha hassaslaşıyor, önce ısınmaya başlıyor, pamuklu geceliğimin kumaşına sürtünerek hassaslaşan göğüslerim titriyor, içimdeki ses bu yalvarışı yankılıyordu.

"Kalk," dedim ve sesim her zamankinden daha alçaktı, kaba, sanki Torion'un hırıltısını taklit ediyormuşum gibi.

Küvetin kenarından kalkarken nefesleri ağırlaşmıştı, vücudundan akan su beni susuz bırakırken, gözlerim şimdi onun güzel kaslı ve yuvarlak kalçalarına takılmıştı. Zorlukla yutkundum ve küvetten geri çekildim, kalkarken ağır keten çarşafı kaldırdım.

"Buraya gel," diye emrettim ve Torion küvetten çıkıp kucağıma atladı, ıslak çarşafın içinden çıkıntı yapan penisi karnıma sürtünüyordu. Onu hızla kuruladım ve sonra çekildim. "Otur."

Torion yastıklı tabureye baktı ve sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. Ben de kaşlarımı kaldırdım ve o, yanakları kızarmış bir şekilde gülümsedi ve çıplak ve hala ıslak bir şekilde oturdu. Katmanlı halıların üzerine onun önüne diz çöktüğümde, elleri yüzünü kapattı ve avuçlarının arasında hüznü bir inilti duyuldu.

"Brigid."

Tek yapmam gereken dizlerine hafifçe dokunmaktı, o da bana yer açmak için ayrıldı.

Penisi dik duruyordu, karnına çarparak sallanıyor ve göbek deliğinden aşağıya doğru uzanan koyu renkli kıllara inci gibi bir damla bırakıyordu. Testisleri ağır, dolu ve koyu kahverengiydi ve ben onların zaten gerginleştiğini, boşalmaya hazırlandığını düşündüm.

O bölgeyi görmezden geldim, bunun yerine ayaklarına odaklandım, onları kucağıma çektim ve daha yumuşak bir losyon aldım.

"Fang'ın ateşi," diye güldü, nefes nefese ve arzuyla parçalanmış bir halde, ben kendi hızımda vücuduna bakarken, ayaklarından başlayıp baldırlarına, dizlerine kadar çalıştım. Arkadaki hassas, savunmasız cilde dokunduğumda seğirdi, sonra uyluklarına doğru ilerlediğimde penisi dikkat çekmek için hareket etti. "Beni öldüreceksin, aşkım."

"Sen bundan daha dayanıklısın, alfa," diye alay ettim.

Yutkundu, bana gülümseyerek baktı, göğsüne yayılan kızarıklığı ve yeni ayda gece yarısı kadar karanlık gözleri vardı. "Sen söz konusu olduğunda değil."

Ellerimi kalçalarının üzerinde gezdirdim ve gözlerimin önünde biraz ön sıvı damladı. Ona baktım, dudaklarım kötücül bir gülümsemeyle kıvrıldı ve o, avı gözlerimin önünde yakalanmış gibi hareketsiz kaldı. Öne eğildim ve uzunluğunu yaladım, dilimde onun tadını hissettim, göz kapaklarım ağırlaşırken o sallandı ve sonra arkasında el yordamıyla küvete tutundu.

"Siktir," diye homurdandı, göğsü inip kalkıyordu.

Bir an için topuklarımın üzerine yaslandım, onu uzun uzun inceleyerek kararımı verdim. Ellerimde losyonu biraz daha ısıttım ve sonra bacaklarının arasına uzandım,

torbalarını avuçlayıp okşadım, uyluklarının iç kısmındaki koyu renkli kıvrımı okşadım. Torion, umutsuzca merhamet dilenerek başını geriye attı ve penisi bir kez daha ağladı. Kendi gülümsememle mücadele ederek onu tekrar yaladım.

"Cadı, *lütfe*," dişlerini sıkarak tısladı. "Dayanamayacağım." Bu muhtemelen en iyisiydi, çünkü iki halıdan bile dizlerim çoktan yorulmaya başlamıştı. Testislerini avuçlarımdan bıraktım ve penisinin tabanını sabitlemek için yukarı doğru hareket ettim, dizlerimin üzerine kalkıp dudaklarımı penisinin başına doladım. Benim cinsel organımda nemli heyecan damlacıkları oluşmaya başladığı anda o da dilimi ıslattı.

Torion, ben ağzımı açıp kafasını yalarken, dilimi ucuna doğru sallayarak ve sonra sert alt kısmı boyunca gezdirirken, sözsüz bir ses çıkardı. Kapalı elimde, düğümü sert ve hızlı bir şekilde şişti. Amım, o düğümün tam olarak nerede olması gerektiğini biliyormuş gibi, boş bir ağrı ile cevap verdi. İki elimi de üzerine koydum, başparmaklarımı içine gömdüm ve Torion'un kalçaları tabureden yükseldi, uzunluğunu ağzıma pompaladı, dilim boyunca okşadı ve sonra daha derine girdi.

Başım dönerek zaferle gülmek istedim, ama çıkan ses bir iniltiydi ve şişmiş penisine yankılandı. Ellerimi düğümünün etrafında çevirdim ve başımı cesaretlendirici bir şekilde salladım, ağzımı kullanmasını onayladım.

Kulaklarımda bir uğultu vardı, Tylane'in doğumundan beri hissetmediğim bir arzu kanımda dolaşıyordu ve kafamda tek bir ses yankılanıyordu: *karı, karı, karı*.

Ama bu sadece benim kafamda olan bir şey değildi. Torion, benim adım olan "*cadı*" kelimesini, ellerimde zonklayan düğümün ritmiyle aynı tempoda, kalp atışlarının hızıyla, içimdeki arzunun ritmiyle aynı hızda haykırıyordu.

Nefes almak için başımı kaldırdım ve onun bana açlık, gurur ve şehvetle vahşi bir şekilde baktığını gördüm ve benim ifadem de onunkiyle aynı olduğunu anladım. Bu benim alfamdı, *hayatım* boyunca benim olacaktı. Ve ben de onundum. O asla sadakatsiz davranmazdı, eş bağı olsun ya da olmasın. Bu Torion'un doğasında yoktu. O nefesiyle, düşüncesiyle ve kalp atışlarının ritmiyle severdi. Bana da aynısını yapmayı öğretmişti.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese söyledim.

Vahşı ifadesi yumuşadı. "Ben de seni seviyorum, cadı. Buraya gelir misin?"

Gölerek başımı salladım, sonra daldım, onu derinlemesine yuttum, aynı "*mate, mate, mate*" nidalarıyla onun düğümünü sıkıca sıktım, utanmadan açgözlülükle yalayıp, onun boşalacağı uyarısını duyunca da yalayıp yuttum.

Torion kükredi, ağzıma doğru eğildi, ellerim, kanatlarım zemini ve küveti sıyırdı, kayan elimden su sıçradı. Sanki son birkaç dakika içinde rollerimiz değişmiş gibi, mırıldanır gibi bir ses çıkardım, geri çekilirken dilimi kıvrarak geri döndüm, titreyip tabureye geri düşerken, kendini toparlamak için çırpınırken onun her damlasını içime çektim. Keşke bizi dışarıdan izleyebilseydim. Onun çöküşünü duymuştum ama görmemiştım, ama o dilimde zengin, tuzlu ve acı bir tadı vardı ve tüm vücudum hareket ediyor, sallanıyor, doldurulmak için yalvarıyordu.

Nefes nefese ve inleyerek oturdum, dudaklarım nemli ve gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Tor..."

Adını tamamlayamadan Torion'un elleri koltuk altlarımın altına girdi ve beni kaldırarak ayağa kalktı, yüzünde rahatlamış bir ifade vardı ama gözleri kararmıştı.

"Seni tatmam lazım dostum," diye gürledi ve beni yerden kaldırırken kanatlarını etrafımıza doladı, sanki benden çalınmamı engellemek istercesine. Bir an için dengesizce yükseldiğimizde, Torion serbest bırakılmanın heyecanından sonra dengesini buldu. Bir an için, onu baygın bırakmak için bir dahaki sefere daha çok çabalamam gerekeceğini düşündüm, ama belki de bu sefer pek başarılı olamamış olmam en iyisiydi. Kendini silkeledi, dikleşti ve yatak odasına doğru yürüdü. "Evet de."

Onun isteğine, beni yuvamıza nazikçe indirmesine gülümsedim, yeni ortamda nasıl değişmiş olabileceğini görmek için gözünü bile kırpmadı. Esnedim ve dudaklarını yalamasını izledim.

Sinirlerim ve endişelerim yok olmuştu, arzum ve Torion'un dokunuşunun aciliyeti altında boğulmuştu.

"Tadına bak, alfa," diye fısıldadım, dizlerimi kaldırıp elbisenin belime kadar kaymasına izin verdim.

Torion uyarıcı bir hırıltı çıkardı ve sonra ben onun avı oldum.

"ÖNCE ONUNLA KONUŞACAĞIM."

Bu sözler, uyku tünelinden bana ulaştı, yatıştırıcı ve tanıdık fısıltılar arasında duyduğum ilk net cümleydi.

"Fazla zorlama. Kanatları olsun ya da olmasın, onun da orada olması senin için daha iyi olabilir."

Torion konuşma partnerini sustururken gözlerimi açtım. Süitimizin kapısı gıcırdadı, misafir çıktı ve ben elimi çarşafın üzerinde gezdirdim. Hâlâ sıcaktılar, yani Torion'un yataktan ayrılması uzun sürmemiş olmalıydı. Oturma odasından bile onun iç çekişi duyulabiliyordu ve o yuvaya geri döndüğünde ben kendimi oturur pozisyona getirmiş, omuzlarımı geriye atmış ve çenemi meydan okurcasına kaldırmıştım.

Şafak sökmeden hemen önceydi, Torion'un ciddi yüz hatları benim için net, benim inatçı yüz hatlarım ise onun için belirgin olacak kadar aydınlıktı.

"O Ronson'dı. Mairwen de burada." "Ben gitmiyorum, Torion."

"Bu bir meydan okuma bile olmayabilir. Bir kuşatma olabilir."

Yüzümü buruşturmamı yeterince hızlı fark edemedim, ama Torion bunu bana söyleme nezaketini gösterdi. "Kararımı verdim," dedim. "Tylane konusunda Mairwen'e güvenebiliriz. Sen bu meseleyi halledene kadar burada, seninle kalacağım."

Torion yatağın ucunda donakaldı, dudakları itirazlarla gergin, kanatları hafifçe açılmış, yaklaşan tehditten beni koruyordu. Yavaşça gevşedi, yatağa doğru eğildi, uzandı, kollarını başının üzerine uzattı ve battaniyenin altında bacaklarımı buldu, sıcak parmaklarını nazikçe baldırlarımın üzerine koydu.

"Eğer yaralandıysan..." diye yatağa doğru hırladı.

"Ronson ya da Seamus yaralanmamamı sağlayacaktır," diye onu sakinleştirdim ve öne eğilerek ellerini kendi ellerimle kapattım.

"Bu *benim* sorumluluğum," dedi, sesi daha da gergin ve karanlık bir hal aldı.

Sessizce nefes aldım. "Öyle, ve sen de bunu yapacaksın, Torion. Tylane'i, Hills'i, nankör betaları ve senin yönetiminle daha iyi olacak omegaları koruyacağın gibi. Müttefiklerini kullanmak da bunun bir parçası. Bu arada..."

"Seamus güvendiğimiz betaları topluyor," diye mırıldandı Torion, sonra inleyerek yatağa yığıldı.

Birkaç ay önce bana bu durumda ne yapacağımı sorsalardı, Tylane ile kaçmak derdim. Şimdi bile içimden bir ses bunu yapmamı istiyordu. Mairwen'in kızımı güvende tutacağına güveniyordum, ne de olsa o kadın ejderha nefesine sahipti. Dahası, Torion'un *kazanacağına* da güveniyordum. Meydan okuma, kuşatma, tartışma, fark etmezdi. O galip gelecekti.

"Dostum, sen kimsenin fark etmediğinden daha güçlü ve daha zekisin," dedim, ellerini ovuşturarak. Başını yatakta çevirdi, bir kulağını dikip dinlemeye başladı. "Mücadeleyi kazanacaksın..."

"Eğer bir *ordu* getirirse..."

"Eğer bir ordu getirirse, diplomasiyle onu alt edeceksin," dedim. Torion burnunu çektirdi ve ben gözlerimi kısarak baktım. "Sakin bana onların gibi düşündüğünü söyleme. Topraklarımız daha sert ve biz de ona uyum içinde yaşıyoruz, ama biz basit insanlar değiliz."

Torion homurdandı ve yanına döndü, koyu, parlak bukleli saçlarının altından bana öfkeyle baktı. "Tabii ki değil."

"İyi. O zaman öyle davran. Onun gururunu incit. Onunla alay et. Kişisel hale getir. Alfa'lar arasında çözülmesi gereken bir konuda beta'lardan oluşan bir filo getirdiği için onu utandır," dedim, sözlerimi tek tek sıralayarak, Torion'un gözlerindeki kıvılcımı, dudaklarının hafif titremesini izleyerek.

"Zeki cadı," diye alay etti, sözleri sevgiyle dolu ve sıcaktı.

Gülümsedim ve oturdum, çarşafı kucağıma düşürdüm, yüzüne eğildim ve alnından burnuna kadar öptüm. Elleri dizlerimden ayrılıp kaburgalarımı sardı, başparmakları göğüslerimin altını okşadı.

"Her şey yoluna girecek, dostum," diye söz verdim, onun mırıldanmaya başlamasıyla dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Hadi kızımızı selamlayalım ve günün getirdikleriyle yüzleşelim."

O, belimi ve sırtımı okşayarak, nazik öpücüklerle sevgi göstererek, gerçekliğe, karşı karşıya olduğumuz tehlikeye kapı açmadan önce aramızda özel bir rahatlama anı yaşattı.

Her şeyi kaybedebilirsin, diye fısıldadı bana yaşlı bir ses.

Cevap veren benim sesimdi ve değildi. *Hayır. Kazanacağız.*

Otuz Sekizinci Bölüm

BRIGID

Bu tehlike ögle vakti, kahverengi ve gri tepelerin üzerinde birbiri ardına uçan ejderha kanatlarının büyük gölgeleriyle gökyüzü ağırlaşırken belirginleşti. Kalenin güneyinde bir kalabalık içinde duruyorduk, Samuel Cameron da dahil olmak üzere birkaç beta zaten ejderhalara dönüşmüştü. Yüzler gelenleri saymak için yukarıya doğru çevrilmişti, ama Torion ve ben birbirimize baktık, onun viski rengi gözleri ciddiydi, ben ise endişemin yüzümde belirginleşmemesi için elimden geleni yapıyordum.

"Neredeyse elli," diye mırıldandı Niall, Torion'un solunda.

Torion elimi sıktı. Sahada bizimle birlikte otuz beta vardı, ama bunların sadece yarısından biraz fazlası kendi ejderhalarına dönüşebiliyordu. Sayıca çok azdık. Torion'un elini daha sıkı tutarken parmak uçlarım karıncalandı.

Damian Worthington tartışmadan saldırırsa, muhtemelen kazanma şansımız olmazdı. Torion onun meydan okumasını sağlamalıydı.

"Ronson ve Niall'ın yanında kal," diye fısıldadı Torion bana.

"Mairwen'i sahaya çıkarmalıyız," dedi Ronson, yaklaşan ejderhaları gözleriyle tararken. "O adamların çoğunu sinek gibi bir kenara savurabilir."

"O zaman onu Tylane'i korumakla görevlendirmeliyiz," dedim, ama bu sözleri Torion'a yönelttim — kızımızın güvende olduğunu ve şu anki tehdide odaklanmamız gerektiğini ikimize de hatırlatmak için.

Ayak parmaklarımın ucuna kalktım ve yanağımı Torion'unkine bastırdım, omuzlarına sıkıca tutundum, o da kalçalarımı sıkıca kavradı. Derin bir nefes alırken burnunu yanağımın kemiklerine doğru çevirdi. Bir keresinde bana "ev" gibi koktuğumu söylemiş ve daha fazla açıklamayı reddetmişti. Zorladım.

Kendimi rahatlatmak, ona yaslanmak ve bir an için yalnız olduğumuzu hayal etmek için, tepelerin soğuk rüzgarı açıkta kalan tarafıma çarparsa da. Torion, kokum onun için birazcık yayıldığında iç geçirdi.

"Git," diye fısıldadım ve o başını salladı, ama ikimiz de kıpırdamadık.

Ya yanılmışsam? Ya kaçmayı kabul etmeliydim, Torion'un bizimle gelmesini talep etmeliydim? Ya bugün yine inatçılığım yüzünden onu kaybetmişsem?

Kabul edilemez. Bu beyan içimde sert ve gürültülüydü, altımda yerin derinliklerine uzanan taştan yapılmıştı.

Torion ve ben aynı anda geriye yaslandık ve o da sanki o kelimeyi duymuş gibi başını salladı. "Beni bekle," dedi, kaşlarını çatarak, dudaklarını açarak sanki bunu düzeltmek istercesine, sanki gerekirse koşmamı söylemek istercesine.

"Bekleyeceğim," diye cevap verdim, o başka bir şey söylemeden.

Ve sonra, parlak kömür grisi ve siyah bir ejderha önümüze indi, pürüzsüz ve ölümcül, Skybern'in diğer ejderhalarının gölgeleri üzerimizde çalkalanırken parıltıyor ve ışıltıyordu. Bunun Worthington olduğunu düşündüm, metropolün alfasından bekleneneği gibi zarıftı, ama Torion kaşlarını çattı ve öne çıktı, selamlamak için başını hafifçe eğdi.

"Ne istiyor, Reeves? Savaş mı başlatmak istiyor?" Torion, boğazı ve göğsünü dolduran derin bir rezonansla, alfa'nın otoritesini devralarak seslendi.

Jet ejderha titredi ve hava petrol sızıntısı gibi parıltıdı, rüzgar kıvrılarak ejderhanın yerini, ejderhası kadar uyku ve tehlikeli görünen, ama Damian Worthington *olmayan* genç bir adam aldı.

"Bennett Reeves," dedi Ronson alçak sesle. "Söylentilere göre Worthington'ın üvey kardeşi ve muhtemelen sağ kolu."

"Muhtemelen mi?" diye sordum, gözlerimi Skybern'in beta sözcüğünden ayırmadan.

Ronson ve Niall birbirlerine baktılar ve Niall omuz silkti. "Onun niyetinden emin değiliz, ama belki de olmamız gerekmiyordur. Zaman gösterecek."

"Gerekirse yapar," diye cevapladı Bennett Reeves, sesini bize duyulacak kadar yükselterek. Yerel ejderhalarımızdan birkaçı hazırlık için hareketlendi,

ve Bennett'in gözleri onların üzerinden atladı, muhtemelen bizim yaptığımız aynı bariz hesabı yapıyordu.

"O zaman o bir korkak," dedi Torion, gökyüzüne bakarak sözlerinin duyulduğundan emin olmak için. Yukarıda, büyük bir ejderha itirazını kükreyerek dile getirdi. "Kendi başaramadığını başkalarına emanet ediyor."

Niall ve Ronson'ın bu beta hakkında duydukları belirsizliği anlıyordum, çünkü gözlerinde eğlenceyle yumuşayan bir şey vardı ve *neredeyse* başını sallamış sayılabilecek bir hareket yaptı. Yine de sessiz kaldı.

"Ordunu yere indir ve bana karşı dur, Worthington," diye bağırdı Torion, kanatlarını çırparak üzerimize soğuk hava üfleyen gökyüzündeki en büyük ejderhaya. "Alfa'dan alfa'ya, meydan okuma. Ya da tarihe bir *yılan* olarak geç."

Cevap olarak gelen kükreme beni ürpertti, tüylerimi diken diken etti ve midemi bulandırdı. Göğsümdeki sabırsızlık o saldırganlığa cevap vermek istiyordu ve ben geri adım attım, Bennett Reeves'in gözlerine baktım, şimdiye kadar gösterdiği mizah, bariz bir hesaplamanın altında kaybolmuştu.

"Skybern'in Alfa'sı Grave Hills'e yardım etmek için burada," dedi Bennett Reeves, monoton bir ses tonuyla. "Lord Worthington, burada ve... başka yerlerde geleneklerin bozulmasından endişe duyuyor."

"Bu ne demek oluyor, Reeves?" diye bağırdı Ronson, kardeşi onu omzundan tutmadan önce ileri atılmak üzereydi.

Reeves onu görmezden geldi. "Skybern'in liderliğinde, Grave Hills ejderha soyunda meydana gelen şüpheli değişikliklerden arındırılacaktır."

Öfke içimde kabardı, boğazım yandı, gözlerim alev aldı ve tırnaklarım pençeler gibi avuç içlerime battı. Beta'ya açıkça hırladım, bir hayvan gibi dişlerimi gösterdim.

"Önce senin ölmeni göreceğim," dedi Torion gökyüzüne, kanatlarını açarak. "Sen yarım yamalak bir alfasın. Bu kadar uzun süre pozisyonunu koruyabildin çünkü başkaları için yararlı bir araçsın. Diş diş, kanat kanada, halefini koruma şansın yok."

Reeves başını eğdi ve şimdi gülümsediğini anladım. Üstümüzde, Skybern'in Alfa'sı bir kez daha kükredi ve yere doğru dalışa geçti, doğrudan eşime doğru.

Piç kurusu, diye düşündüm. Bu lanet adamlardan bıkmıştım. *Geleneklerden* bahsedilmesinden bıkmıştım. Öncekilerin yarısı kadar bile sürmemiş sözde geleneklerden. Beta'lara hizmet eden ve başka kimseye hizmet etmeyen geleneklerden. Benim gibi kızları çevrelerindeki erkekler için kullanılıp atılabilir kılan geleneklerden.

Torion'u seviyordum. Onunla olan hayatımı seviyordum. Ama yetiştirilme şeklimi, eşimi bulmadan önce yaşadığım hayatı değiştirmek için her şeyi verirdim ve Tylane'in aynı dünyada büyümesini görmektense ölmeyi tercih ederdim.

Damian Worthington'ın ejderhası bir mücevher gibi parıldayarak, dönüşümüne çoktan başlamış olan Torion'a doğru ok gibi süzüldü. Kan, pençe ve kanatlarla, bizim üstümüzdeki havada karşılaşacaklardı.

Gerçekten burada, yerde durup olanları izleyecek miydim? Bugüne kadar yaşadıklarımdan sonra ben de bir korkak mıyım? Kızımı da kenarda durması için mi yetiştirecektim?

Hayır.

Tamam, diye düşündüm, bir tür teslimiyet ve bir tür hoş geldin duygusuyla. *Tamam. Gel bana.*

Ejderham özgürlük çılgılığıyla cevap verdi, başımı geriye attım ve etrafımdaki adamları şaşırttım. Ama Bennett Reeves öyle değildi. Ejderhanın keskin dişleriyle sıırttı ve sonra gökyüzüne ılık çaldı. Vücudum alev alıp büyüdü ve havaya yükselirken, Skybern'in ejderha taburunun neredeyse yarısı havada dönüp geri çekilmeye başladı.

Onlar önemli değildi. Arkamda uçmaya hazırlanan Grave Hills ejderhaları da önemli değildi. Gökyüzüne doğru daldım, kanatlarımın altındaki havayı ferahlatıcı ve şaşırtıcı derecede doğal buldum ve eşime doğru yönelen yanardöner karanlık ejderhaya doğru fırladım.

Zayıf ejderham, Worthington beni fark edip geri çekilirken soğukkanlılıkla izledi.

"Brigid!" Torion, benim dönüşümümü görünce kendi dönüşümü durdurarak haykırdı. "Brigid, hayır!"

Ama çok geçti. Havada büyük, tembel ejderhayla karşılaştım, boğazını dişlerimle yakaladım, uzun vücudumu ileri geri sallayarak dişlerimi sapladım, onu bir yandan diğer yana salladım. O da misilleme olarak pençelerini bana uzattığında, onu bıraktım ve hızla uzaklaştım.

Kükreme değil, kahkaha gibi bir ses çıkardım. *Ben güzelim*, diye düşündüm, hançerlerle kaplı, kömür kırmızısı uçlu zehirli yeşil kuyruğumu görünce. İpek gibi uçtum, kolayca döndüm, yakalanması imkansız, çok hızlı ve kıvrımlıydım. Ejderhanın üstünde döndüm ve sırtına indim, pençelerimi bir kanadına geçirdim ve sonra zıpladım.

Beta'lar, omega'larının kanatları çıkmasından bu yüzden korkuyorlardı. Güzel ve *ölümcüldük*.

Güneşin altında, göz kamaştırıcı bir parlaklıkla, safra sarısı renginde ve içimden yanan ateşimle parıldadım. Onu havaya bıraktım ve kocaman, yaprak dökmeyen vücudu nihayet yerden yükselirken eşime selam vermek için daireler çizdim.

Yavaş, dedi ejderham soğukkanlılıkla, sonra Torion Worthington'a çarptığında, havayı sarsacak kadar sert bir şekilde, sırtıttı. *Ama güçlü*, diye ekledim zihnimde, ve o da onaylayarak mırıldandı.

Kanatlarım bir ufuktan diğerine uzanıyordu ve havada spiral şeklinde yükselirken, Skybern betalarını şok içinde geri çekilmeye zorlayan bir ateş gürültüsüyle uyardım. Daha ince bir ejderhaydım, ama uzun, güçlü bacaklı, kedi gibi bir şekle sahip ve avlarım için ölümcül bir ejderhaydım. Kuyruğumu salladım ve bana meydan okumaya cesaret eden bir ejderhanın kanadını çizdiğinde tekrar güldüm. Mantıklı bir şekilde, fikrini değiştirdi.

Arkamdaki yerden gelen bir uyarı çılgınlığı dikkatimi çekti ve gökyüzündeki şansımın artık daha iyi olduğunu fark ettim. Dönüp aşağı süzülerek Torion'u kontrol ettim. O ve Worthington gökyüzünde güreşiyorlardı, ama eşim bir anda onu alt edecekti. Sonra kuzeye baktım, orada daha fazla ejderha görüldü.

Torion'un müttefikleri çoktan gelmişti, bu da yaklaşanların yeni bir tehdit olabileceği anlamına geliyordu.

Hırıldadım ve ileri atıldım, Ronson Cadogan'ın ejderhası aşağıdan sıçrayarak peşimden geldi.

Çok yavaş, ejderham neşeyle cıvıladı, sonunda serbest kaldığı için çok mutluydu. Benim geleceğimi düşünürken bana karşı sabırlı olmuştu.

Tylane'in doğumunda beni korumuş, ben uyum sağlarken bekleyip izlemişti. Şimdi, gizlice birbirimizi gözlemleyerek yaşamayı öğrendikten sonra, birlikteydik. *Özgürdük*.

Ben kükredim ve arkamda, yetişemeyen Cadogan bu sesi yankıladı.

Sadece bir avuç ejderha ilerledi, ama biri özellikle tanıdıktı. Pas kahverengi ve iri. Ağır. Yavaş, yavaş, yavaş. Şiddetli bir selamlama çığlığı attım, yıldırım renginde bir ses, ve hızlandım, düz uçararak, vücudumdan savunma dikenleri fırladı.

Ejderha — *Malcolm* — durakladı, arka ayakları üzerinde yükseldi ve kanatlarını çırparak geri çekildi. Korkak.

Ejderhaların etrafında daire çizdim. Onlar daha yaşlıydılar ve benim yaklaşmamla birlikte hızlarını kesmişlerdi. Saldırmak istedim ama direndim, ne iş yaptıklarını görmek için bekledim. Malcolm dönüşmüştü ve bir insan olarak o kadar küçüktü, o kadar zayıftı ki, yine gülmekten kendimi alamadım.

"Yardım etmeye geldik," diye bağırdı, sinirli ve *gergin bir şekilde*. Onun korkusunu tadabiliyordum ve bu şaşırtıcı derecede tatlıydı.

Ronson bize ulaştı ve o da dönüştü, ben ejderhaları hizada tutmaya devam ederken bana bir kez başını salladı. "Kime yardım?"

Malcolm, onları çevrelememi izledi ve zorlukla yutkundü. Evet, şimdi beni tanıdı. Bir şekilde kim olduğumu biliyordu ve belki de tanıştığımızdan beri ilk kez, başından beri bana saygı duyması gerektiğini anladı. Benden korkması gerektiğini.

"Grave Hills'in Alfa'sı. *Onunla* aynı fikirde olmayabilirim. Ama o sümüklü Skyberner'lara karşı Hills'in adamlarını her zaman tercih ederim," dedi Malcolm ve başını diğer ejderhalara doğru çevirdi. "Bu yüzden hepimiz buradayız. Evimizi savunmak için."

Ben homurdandım, onları uyarmak için havayı yeterince ısıtacak bir ateş püskürttüm ve sonra Ronson'a başımı salladım, sonra da savaşa geri döndüm. Melas hızında uçan ejderhalarla zamanımı boşa harcamaktansa, eşimi kontrol etmem gerekiyordu.

Torion beni izliyordu, hem savaşmaya hem de beni gözetlemeye çalışıyordu. Aptalca. *Onun* yardımına ihtiyacım yoktu. Aslında...

Worthington Torion'u kanadından yakaladığında çığlık attım. Bunun bedelini
Bunun bedelini *ödeyecekti*.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

TORION

Eşim kanatlarıyla serbestçe ve vahşice koşarken, elimdeki ejderhaya odaklanmak zordu. *Bensiz*. Heyecanı havayı dolduruyordu, keskin bir narenciye kokusu gibi ama bana tatlı geliyordu, aşağıya damlayan diğer alfanın kanının kokusundan daha tatlıydı.

Ejderhanın kanının düştüğü toprağı besleyeceği eski bir efsaneydi bu, alfa liderler kurulmadan önce tarihimizde çok fazla kan dökülmesine neden olan bir efsane. Bu hikayede gerçeklik payı var mıydı acaba? En azından Worthington'ın bir işe yaradığı anlamına gelirdi.

Dikkatim dağıldığı için suçlu bendim.

Brigid'i aramak için gökyüzüne dönmüştüm ki, pençelerinin sağ kanadımı kestiğini hissettim. Uzakta duyulan uyuşuk çığlıkla birlikte bir kükreme attım ve uçuşum sarsıldı. Bir pençemi Worthington'ın göğsüne dayadım ve pençelerimi batırdım, ama bu beni havada tutmaya yetmedi. Yaranın kötü olduğunu hemen anladım, havada düşen kendi kanımın parlak kırmızı damlalarını görebiliyordum. Ben de Tepeleri besleyecektim.

Lanet olsun.

Bahar filizleri kadar parlak, avcılarına *zehirli olduğunu* uyararak yaratık kadar canlı yeşil bir ışık, gökyüzünden bana ve diğer alfa'ya doğru fırladı. Brigid!

Dostum! Yaklaştıkça kafamın içinde ipeksi bir ses duyuldu. Worthington'a dişlerimi gösterdim, dikkatini dağıttım, vücudumu sıkılaştırmaya, arka bacaklarımla karnına tekme atmaya ve elimden geldiğince hasar vermeye çalıştım, havada batmaya başlamış olsak bile. O diğer kanadımı da parçalamadan ve bizi düşürmeden önce kanatlarımı içime çektim.

Brigid yukarıdan Worthington'a saldırdı, pürüzsüz ve hırlayan, kuyruğu, pençeleri ve tırnakları onun kanatlarını parçalıyordu. Birlikte çığlık attık ve bu sesin bir dağı yıkabileceğini düşündüm. Belki de tepeler bu şekilde oluşmuştu, eski ejderhalar eski savaşlarda çevrelerindeki dünyayı yıkmışlardı.

Worthington beni yere indirmeye çalışmaktan vazgeçti, pençelerini geri çekti ve Brigid'in keskin saldırılarından kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. Brigid çok hızlıydı ve hiç de küçük olmasa da çoğu ejderhadan daha akıcı hareket ediyordu, vücudu kıvrılıyor, bükülüyor ve ulaşamayacak kadar uzağa sıçırıyordu. Worthington'ın kanatlarından biri artık benimki kadar parçalanmıştı ve ikimiz de uçmakta zorlanıyorduk. Onun dikkati dağınırken, ben havalanmayı başardım, sağlam kanadım bu çabadan dolayı yanıyordu ve uçuşum garip bir eğriye dönüştü.

Bu yeterliydi. Brigid'in uzun kuyruğu Worthington'ın yüzüne sallandı ve o yemi yuttu, çenesini ona geçirmeye çalıştı. Brigid, bir kedi gibi sırtarak kuyruğunu yine aynı hızla savurdu ve ben de fırsatı kaçırmadım. Tüm vücudumla kanadına atladım, çenemi eklemine geçirdim, pençem ağzımın içini deldi ve o kadar sert ısırdım ki, eklemin kırıldığını hissettim.

Worthington'ın kükremesi düzensiz ve nefes nefeseydi, onu bıraktığımda ateşi bizi yakalamak için çok zayıftı. Ölü bir yük gibi gökyüzünden düştü ve yerdeki figürler dağıldı. Uçmaya zar zor devam ediyordum, ama meydan okumanın kazanılmış sayılması için onun önce vurması gerekiyordu. Brigid havada alçaldı, vücudu dikkatlice benimkine dolandı, ağırlığın bir kısmını üstlendi ve devasa kanatlarıyla bizi havada tuttu. Kuyruğunda ve pençelerinde kan lekeleri vardı, ama bunların diğer ejderhalara ait olduğundan oldukça emindim.

Şimdi geri çekilen ejderhalar, Skybern'e kaçıyorlardı, liderleri ise aşağıda yerde yatıyordu.

Onu öldürelim mi? Brigid zihnimde sordu ve ben de içimden sıcak bir kahkaha ile cevap verdim.

Sadece teslim olmayı reddederse.

Diğeri hala aşağıda. Reeves.

Ben homurdandım ve Brigid ile birlikte uçmaya başladık, o da beni yarı yarıya makul bir inişle destekledi. *Ejderha kal*, diye düşündüm ona. Böylesi daha güvenliydi. Bu konuda ben de öyleydim.

Ronson bize eşler arasında iletişim kurabilme olgusundan bahsetmişti, ama bu onun ifade edebildiğinden çok daha samimi bir şeydi. Brigid'in düşüncelerini sadece duymadım. Sanki benim düşüncelerimmiş gibiydiler, onun ses tonuyla ve onun tadıyla. Ejderhası enerjik, oynak ve *ölümcül* biriydi. Brigid çekingenken, ejderhası dürtüsel ve içgüdüsel, kendinden emindi. Brigid sessiz bir onayla bana cevap verdi, onun yumuşak güvencesi ejderhasının uyanık dikkatiyle karışıyordu, bize yönelen bir sonraki tehdide saldırmaya hazırdı.

Pençelerim yere değdiğinde dönüşüm tamamlandı ve Damian çoktan insan formunda yere çökmüştü. Kırdığım sol kanadını kendine yaklaştırmaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Ağzımda onun pençesinden gelen kan vardı ve benim sağ kanadım da yırtılmıştı ama mücadelenin galibi belliydi. Damian neredeyse her uzvundan kanıyordu ve bir an önce doktora görünmesi gerekiyordu. Bennett Reeves, yüzünde gizlemeye çalışmadığı alaycı bir ifadeyle Damian'ın üzerinde duruyordu.

"Hakkınla kaybettin Skybern," dedim ikisine.

Damian solgun ve terliydi, onun açık şok hali beni şaşırttı. Üvey kardeşine baktı, sanki onu bu duruma düşüren genç adammış gibi çılgınca bakıyordu. Bu ilginçti. Belki de öyleydi. Bennett Reeves, Damian'ı benim yaptığım gibi kışkırtmış olabilir miydi?

"Bunu kabul edecek misin?" diye sordu Reeves, gözlerini kısarak.

Çenemi sıktım. Kendimi Skybern'in Alfa'sı ilan edersem, başka bir meydan okumayla karşı karşıya kalacağımdan şüphem yoktu. Muhtemelen birkaç saniye içinde.

"İstemiyorum. Hepinizin tepelerimden gitmenizi istiyorum," dedim kararlı bir şekilde. "Grave Hills'in Alfa'sı benim."

Reeves biraz gevşedi ve derin bir reverans yaptı. "Öylesin, Alfa Feargus. Rakibini yenebilir misin?"

Brigid arkamda hırladı ve kuyruğunu öne doğru salladı, başımın üzerinden geçerek önümde bir bariyer gibi durdu, yayılmış dikenleri taze kanla kırmızıya boyanmıştı, diğerlerine beni geçmemeleri konusunda uyarıyordu.

"Onu buradan çıkar, Reeves," dedim, bu karışıklığı kışkırttığından artık *emin* olduğum beta'ya sert bir bakış atarak. "Kendi evini temizle. Senin işini ben yapmayacağım."

Reeves'in dudakları seğırdi ve geri adım attı, o kara bulut gibi kara ejderhaya dönüştü ve Skybern'in eski alfasını pençeleriyle acımasızca yakaladı. Damian acı içinde uludu, kardeşinin adını haykırdı, ama Reeves uçarken sesi rüzgarda kayboldu.

O tehlikeli, diye düşündü Brigid.

"Henüz istediğini elde edememişse, öyledir," diye onayladım. Umarım elde etmiştir. Bennett Reeves, benim bölgeme tekrar yaklaşmadığı sürece, benim için alfa olarak yükselebilir.

Sonra omzumun üzerinden baktım ve gülümsedim. Hayır... yapmazdı. Brigid benim yanımda, muhteşem, canlı, keskin ve vahşi olduğu sürece, hiçbir ejderha Grave Hills'i geçip *bana* karşı gelmeden önce iki kez düşünmezdi.

İyileşmeye ihtiyacın var, dedi Brigid, ve sesi artık daha çok kendisine benziyordu, ejderhaya değil.

"İyileşmemi sağlayacaksın, ama önce evimizi düzene sokalım," dedim, yüzümü buruşturarak dönüp alçak bir tepenin zirvesine doğru yürüdüm. İyileşmeye ihtiyacım vardı. En çok da kanadımın alçıya alınması gerekiyordu, böylece yara izi kalacak ve umarım tekrar birleşecekti. Kaburgalarımın birinin kırık olmasa da en azından çürük olduğunu düşünüyordum ve Brigid'in muhasebesinde daha fazlasını bulacağından ve her çizik için bana ders vereceğinden emindim. Onun tertemiz olduğunu fark ettim. Yakalamak için çok hızlı ve kurnazdı.

Devam et, diye mırıldandı kafamın içinde.

"Grave Hills'in gördüğü en iyi ejderha olacağını biliyordum," dedim, gülümseyerek. Aşağıya, küçük bir kalabalığın beklediği yere bakmak için durduğumuzda, sadece birkaç adam hala ejderha olarak kalmıştı. Brigid'i görünce hızla geri dönüştüler — akıllıca bir hareket. Bana tehdit olarak görünerek onu savaşa kışkırtmamak daha iyiydi.

Kalabalığın içinde Malcolm Barr da vardı.

Brigid bana, *Grave Hills'i Skybern'den korumak için geldiğini söylediğini* aktardı. *Beni sürmelisin.*

Teklifini kabul ederdim ama henüz değil. "Kendi başıma hareket edebildiğimi görmeleri daha iyi," diye fısıldadım ona. O da homurdandı ve sıcak havası saçlarımı karıştırdı. Ejderhası sabırsızdı, benim hızıma uymak için attığı yavaş, ağır adımlar onu sıkıyordu. Kuyruğu

, sanki bir fare kolonisi görmüş ama yerinde kalması söylenen bir kedi gibi.

Malcolm'un temkinli bakışlarını yakaladım ve yaklaşırken onunla göz göze geldim, ta ki o gözle görülür bir şekilde iç çekip bize doğru yürümeye başlayana kadar.

"Bana meydan okumak için mi buradasın?" diye sordum ve arkamda Brigid ateş püskürdü.

Cevap, o ağzını açmadan önce belliydi. Brigid'e dehşetle bir bakış attı ve sonra derin bir reverans yaptı. "Hayır, Alfa Feargus." Dik durdu, sonra bir şey düşünür gibi göründü ve bir kez daha reverans yaptı. "Omega Feargus."

Brigid'in alaycı ilgisizliği bağımız içinde o kadar derindi ki, beni şaşkın bir gülümsemeye sürükledi. "Yeter, Barr."

Dik durdu, ama gözlerini benden ayırmadı, sanki yanımdaki devasa ve vahşi ejderhayı, yani kötüye kullandığı ve terk ettiği kadını görmezden geliyordu, sanki o ortadan kaybolabilirmiş gibi... ya da en azından onu görmezden gelmeye devam edebilirmiş gibi.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," dedi Malcolm, gergin bir şekilde boğazını temizleyerek.

Bunu söylediğine şaşırdım, ama onun kıvranmayı hak ettiğine karar verdim ve diğerlerinden yeterince uzaktaydık, bizi duymayacaklardı. "Kulübe," diye tahmin ettim.

Gözleri büyüdü ve yüzü bembeyaz oldu, gözleri kaçınılmaz olarak Brigid'in ejderhasına kaydı. "B-biliyorsun?"

Şimdi anladım. Başımı salladım ve gözlerimi kısarak onu izledim. Brigid bilmiyordu ve onun tepkisini merak ediyordum. Eğer ceza vermeye karar verirse, onu durdurmayacaktım.

"Sarhoştum. Aptaldım. Her şeyin böyle olmasını istemedim," diye nefes nefese konuştu. "Tehdit etmek istemedim. Sadece... kızgındım. Yemin ederim, Alfa. O-omega."

Bu, yakındaki kasabadaki tavernanın sahibi bana Malcolm'un bölgede kısa süre kaldığını söylediği şeyle uyuşuyordu. Geç saatlerde, zar zor ayakta durarak, bir şişe viskiyle ayrılmış, sonra atını almak için geri dönmüştü, duman kokuyor, yeşil ve korkmuş görünüyordu.

Brigid sabırlı ve kaygısız bir şekilde yanımda dururken, "Bunun bedeli olacak" dedim. "Bugün kendi evini savunmak için ortaya çıkmam sayılmaz."

"Evet, Alfa. M-mylord," diye patladı, bana boyun eğerek hala tiksiniş görünmemeye çalışıyordu. Gözleri gergin bir şekilde Brigid'e kaydı.

"Tabii şimdi adalet istiyorsan, aşkım," dedim, Brigid'e gülümseyerek ve göz kırparak.

Malcolm geriye doğru sendeledi, Brigid bir kez daha homurdandı ve bu sefer az önce durduğu yerdeki çimleri yakmayı başardı.

Onu umursamıyorum, diye düşündü Brigid. *Ne istersen yap.*

"Peki," dedim ve elimi uzatıp bacağının pürüzlü derisini okşadım. "Bunu sonra konuşuruz," dedim Malcolm'a, ki o sanki işlemekten ve bayılmaktan çekiniyor gibi görünüyordu.

Görünüşe göre kaçmayacak kadar onuru vardı, ama Brigid'e sırtını dönmeyecek kadar gergin olduğu için tuhaf bir şekilde yana doğru geri çekildi.

Artık eve gidebilir miyiz? diye sordu Brigid.

"Sen Tylane'e dön, ben de birazdan gelirim, olur mu?"

Brigid huzursuzca ayaklarını yere vurdu ve sonra kocaman kafasını salladı. *Onu da hissedebiliyorum. O güvende. Çabuk bitirin.*

Ona daha fazla soru sormak için ağızımı açtım, Tylane'i nasıl hissedebildiğini sormak için, ama Brigid bana uyarıcı bir şekilde hırladı. Onun benim eşim olduğunu bilsem de, yine de itaat etme duygusu içindeydim ve Malcolm Barr'dan biraz daha rahat bir tempoda ilerledim.

"Ah!" Ses ağızımdan kaçtı ve irkildim, başımı eğdim. "Kes şunu," diye bağırdı Brigid.

Dudaklarımı sıkıca kapattım ve bastırılmış kahkahalarla vücudum titremeye başladığında iniltiyi bastırdım.

Yatakta, Tylane bacaklarını havaya kaldırdı ve gazlı bir kahkaha attı. Görünüşe göre Mairwen'e kanatlı bebek ejderhalar hakkında hayatının dersini vermişti, ilk bir saat boyunca avazı çıktığı kadar bağırdı ve sonra Mairwen onu uyutmak için yeterince sakinleştiğini düşündüğü anda kırılganlara kadar uçmayı başardı. Sonunda kaleye geri döndüğümüzde yapış yapış, uykulu ve açtı ve Mairwen bir kasırgaya yakalanmış gibi görünüyordu.

tornadoya kapılmış gibi görünüyordu. Ronson'un varisi için biraz daha beklemesi gerekeceğini düşündüm.

Brigid içinden homurdandı ve bandajı çekerek, yeni bir ağrı ile kahkahamı boğdu.

"Hastalara her zaman bu kadar kaba mısın?" diye sordum.

Brigid öfkeyle saçlarını geriye attı ve kaburgalarımı sargılarken bana sert bir bakış attı. "Savaş sırasında dikkatini vermemenin suçu sana ait."

"Dikkat ediyordum..."

"*Bana!*" diye bağırdı.

Ona gülümsedim ve gözlerinin uyarı olarak kısıldığını gördüm. "Beni kim suçlayabilir ki, cadı? Sen muhteşemdin."

Öfkesi artmak yerine, ıslak gözlerinin arkasında ve nefesini kesen kırılgan bir sesle "*Torion*" diye haykırırken soldu.

Kahretsin. Yanlış hesap yapmıştım.

"Oh, dostum, buraya gel. Her şey yolunda. Bilerek canavar gibi davranıyorum, bana bağırdığında sevindiğimi biliyorsun," dedim, sözlerim birbirinin üzerine yığılıyordu, Brigid hiç itiraz etmeden kollarımın arasına girmesine izin verince endişem alevlendi. "Kavga o kadar da kötü değildi. Ve haklısın, dikkatim seninle dağıldı. Damian pek bir tehdit oluşturmuyordu ve artık yok. Grave Hills'te, sen yanımdayken bana karşı çıkacak kadar aptal başka kimse yok. Sus, ağlama."

Brigid homurdandı, ama yumruğunu göğsüme vururken sesi tatlı bir hıçkırık gibi çıktı. Cevap olarak gelen zonklamaya dişlerimi sıktım, sonra o inleyerek o yeri okşadı ve vücudumdaki tüm acıyı sönük ve uzaklaştırdı.

"Bu senin kendi hatan..."

"Elbette benim," diye kolayca kabul ettim ve yanağından bir gözyaşı sildim.

"—beni sana bu kadar korkunç, çaresiz, *aptalca* ve kalıcı bir şekilde aşık ettiğin için, seni korkunç, güzel, harika, mükemmel adam," diye hıçkırdı Brigid.

Kulağını kapattım ve başını omzuma yasladım, böylece kıkırdamamı duymayacaktı. Başının üstünü öptüm ve kokusunu içime çektim. Benim evim. Benim eşim. Benim inatçı ejderha cadım. Brigid burnunu çekip daha da sıkı sarıldı, ben de parmaklarımı saçlarının dolaşık kısımlarına geçirip

saçlarını dikkatlice taradım, en ufak bir acıya bile neden olmamak için dikkatlice açtım.

"Beni hayal kırıklığına uğratacak bir şey yaparsan, ejderhama dönüşüp seni yerim," dedi Brigid, sesi boğuk ve somurtkan.

"İyi fikir," dedim, çok mutlu olduğum için ciddi bir ses tonuyla konuşmadım.

"Bana katılma. İkimiz de beni incitmeye asla dayanamayacağını çok iyi biliyoruz," dedi, sesi yumuşayarak. Kanadım otlarla ve alçı bandajla kaplıydı. Kaburgalarım sarılmıştı, vücudumun geri kalanı morluklar için sürülen merhemle kaygandı ve Brigid ağzımı yaradan dolayı çalkalamamı istemişti, ama diğer yerlerden daha hızlı iyileşeceğini düşünüyordu.

Kucaklamamdan uzaklaştı, ama sadece Tylane'i kucağına alıp ikimizin arasına sıkıştırmak için, kızımız da onaylayarak küçük homurtular ve hıçkırıklar çıkardı.

"Ben mantıksız davrandığımda bile bana karşı çıkamıyorsun," dedi Brigid, çenemi nazikçe öperek.

"Sen asla mantıksız davranmazsın," dedim, her zamanki gibi tamamen onun büyüüne kapılmış, gözleri dönerken daha da derine düşüyordum.

"Aptal adam," diye mırıldandı, dudaklarını benim dudaklarımın üzerinde gezdirerek.

"Senin erkeğin," dedim, tamamen gerçek hissedilemeyecek kadar derin bir memnuniyetle mırıldanarak. Tylane, sesi dinlemek için başını göğsüme dayadı.

"Oh, evet," diye mırıldandı Brigid. "İnkâr edilemez bir şekilde benim. Ben de inkâr edilemez bir şekilde seninim, dostum."

Birlikte kıvrıldık, kanatlarımızla kendimizi sardık, Brigid beni korumak için kanatlarını uzattı, parlak yeşil kanatlarının uçları kırmızıydı. Grave Hills'te erkeklere bir uyarı, kadınlara bir söz olarak dolaşacaktı. Kızımız da öyle. Yakında Brigid'in kanatlarına bakacaktım. Eminim çoktan ağrımaya başlamıştı.

"Her şey yoluna girecek mi?" diye sordu, ama bu sadece bir ima gibiydi.

Yine de cevap verdim. "Her şey yoluna girecek dostum. Senin ve kızımız için bunu sağlayacağım."

Brigid içini çekti ve kollarımda yumuşadı, omzuma başını yaslayarak başını salladı. Sözümü tutacağımı biliyordu ve ben de onun, karşılaşılabileceğimiz her zorlukta

onları benim elimle birlikte aşacak kadar güçlü olduğunu biliyordum. Tam olması gereken yerdeydi.

Epilog

BRIGID

YÜZ YIL SONRA

"Çantalarını aldın mı? Bartlett, alfa'nın çantalarını aldın mı? Orada mı? Hepsini saydın mı? Emin misin?" Siyah bukleler havaya savruldu ve kızımız bize bir bakış attıktan sonra gözlerini devirdi, bizi baştan aşağı süzdü ve yüzünü buruşturdu. "Biraz benimle kalmak istemediğinden emin misin? Sadece bu değişiklikle yeniden ayaklarının üzerinde durana kadar."

Torion bana anlamlı bir bakış attığında dudaklarımı sıktım, tuz ve biber sakalı kontrolsüzce seğiriyordu. "Kendi evimizi gayet iyi idare edebiliyoruz, aşkım. Sonuçta bir asır boyunca kaleyi idare ettik."

"Evet, ama artık emeklilik zamanın geldi ve..."

"Tylane, onları delirtiyorsun," diye bağırdı sert bir ses, çığlık atan çocukların altından.

Tylane, uzun boylu, gururlu ve Hills'in gördüğü en korkutucu ejderha, dönüp kardeşinin yanına doğru yürüdü, büyük adaçayı rengi ve mavi kanatları sinirle çırpınıyordu. "Öyle değilim ve bugün yardım etmek için yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabilirsin, Lockie."

Ben iç geçirdim ve eşimin yanına yaslandım, onun da bana aynı şeyi yaptığını hissettim. "Sen her zaman otoriter kadınları sevmişsindir."

"Evet," dedi Torion ve bir an sessiz kaldıktan sonra ekledi, "Tylane, iyi şeylerin fazlasının zararlı olabileceğinin kanıtı."

Burun kıvırdım ve döndüm, Torion'un geniş göğsüne gömüldüm. Son yıllarda daha kalın ve yumuşak hale gelmişti, bu sabahki soğuk bahar havasına karşı mükemmel bir panzehir.

"Üçüncü çocuğundan beri daha da kötüleşti," dedim, sözlerimi ona karşı boğuk bir sesle mırıldanarak.

"Mm. Küçük olanın adı neydi?" Ben onun yanını çimdikleyip güldüğümde homurdandı. "Doğru, doğru, *Tormund*."

Torion, torunlarımız için bir *tanrı* gibiydi, sayıları ne kadar çok olursa olsun, her biri onun sürekli büyüyen kalbini avuçlarında tutuyordu, çünkü yazın onları düzinelerce ejderhasına bindirip tavşanları, köpekleri ve kelebekleri kovalamalarına izin veriyordu. Ve ben, tepelerin yarısındaki çocuklara "Büyükanne" olarak bilinen, artık sürekli kalçama bağlı bir çanta dolusu şeker, bandaj ve tohumlu krakerle dolaşıyordum.

Yumuşak bir ses arkamızdan, küçük grubumuza yaklaşıarak bizi böldü. "Hepimizden çok uzaklaşıyorsun."

Torion'dan kurtulup en küçüğümüz Bess'i kucakladım, yuvarlak karnı benimkine değişiyordu. "Sizden uzaklaşmıyoruz canım. Ama yeni alfanın yükselebilmesi için ona yer açmalıyız," dedim.

"Burayı, ziyarete geldiğinde tatildeymiş gibi hissedecek kadar uzak bir yer olarak düşün," dedi Torion, Bess'in kehribar rengi örgüsünü eliyle okşayarak ve başının tepesine bir öpücük kondurarak. "Her neyse, hepinizin kalabileceği bir yer bulduğundan emin olmamız gerekiyordu. Hepiniz çoğalmaya devam ediyorsunuz!"

Bess burun kıvırdı ve bu ses bana çok tanıdık geldi. Tüm çocuklarımız arasında bana en çok benzeyen oydu. Beni annemi hatırlatıyordu, onu pek tanımamama rağmen; sessiz, ama doğrudan, kendine ve dünyadaki yerine güvenen biriydi. Kendinden emin olabilirdi. Torion ve ben, uzun hükümdarlığımız boyunca her yıl, ona, Tylane'e ve Grave Hills'in diğer tüm genç kadınlarına bu güveni vermek için mücadele etmiştik.

"Eh, ikinizi örnek aldık," dedi Bess, aramızdan çıkarken, kısa süre önce edindiği kanatlarını arkasında gerdi. O kanatsız doğmuştu, ama eşini Alec ile tanıştıktan kısa bir süre sonra, pirinç gibi güzel ve parlak kanatları ortaya çıkmıştı.

"Annen beni evlat edindiğinde benden en az üç çocuk istedi," dedi Torion omuz silkerek. "Bir oğul sözü verdi ama kızlar istedi. Ben de itaat etmekten başka ne yapabilirdim ki?"

Bess burnunu kırıştırdı, ama Lockie yeğenlerinin arasından sıyrıldı ve yaklaşan atlara ve eşyalarımızı taşıyan arabalara doğru bir köpek yavrusu sürüsü gibi koştu.

yaklaşan atlara ve eşyalarımızı taşıyan arabalara doğru koştular.

"Oğul istemiyor muydun anne?" diye sordu Lockie, somurtuyormuş gibi yaparak.

"İstemeseydi, beni doğurduktan sonra babamı uzak tutardı, değil mi?" diye sordu Sebastian, çocukların saçlarını karıştırarak.

"Benden bahsetmiyorum bile," diye ekledi Ben, ikizini takip ederek ve onun kafasının arkasına bir tokat attı.

Yanaklarımdaki kızarıklığı görmezden gelerek, sakalıyla gülümsemesinin kendini beğenmişliğini gizleyemeyen Torion'a baktım. İkizlerden sonra başka çocuk yapmamayı önermiştim. Sonra... fikrimi değiştirdim.

Ve doğum kontrol bitkisinin kıt olduğu kuraklık yılında eşime dokunmadan duramamıştım.

"Hayatınız boyunca size defalarca söylediğim gibi, her birinizin gelmesini istedim," dedim, pek de yatıştırıcı olmayan bir ses tonuyla. Beş çocuk sahibi olmak bir hayaldi. Hâlâ da öyleydi, ama artık hepsi yetişkin olmuştu ve bir konudan dikkatlerini başka yöne çekmek daha zordu. "Ama şimdi... babanız bana, politikadan uzak, çok mutlu bir hayat sürmemiz için kendi kalemizi vaat etti. Hepiniz, bir yıl kadar sonra, istediğiniz zaman bizi ziyarete gelebilirsiniz."

"Bir yıl mı?!" İkizler ve Tylane alaycı bir şekilde sordu.

"Bess ve yeni bebek hariç," diye ekledim.

"Anne!" diye bağırdı Lockie.

"Çabuk, şimdi başardın," dedi Torion, kolunu belime dolayarak beni ailemizin kalabalığının içinden ileriye doğru sürüklerken, yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

"Biz olmadan bir yıl bile dayanamazsınız!" Sebastian, biz arabalara doğru kaçarken arkamızdan bağırdı.

"Seb!" Tylane tısladı ve sonra seslendi, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana yaz! Ya da gelip bizimle kal..."

Biri sözünü kesti ve Torion ile ben hayatımızın yeni bölümüne başlamak için acele etsek de, arabaların önünde durup torunlarımızı kucaklayarak öpücüklere boğduk. Karanlık ve sessiz iç mekana girip arabalar hareket etmeye başladığında, ben yorgunluktan Torion'un göğsüne yığıldım.

Torion ise kahkahalarla titriyordu. "Bir yıl mı?" diye tekrarladı sonunda.

Onu dirseğimle dürttüm ve o da oturarak beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. "Biliyorum. En fazla bir ay sürer. Sadece Tylane veya Lockie'nin bizi oraya kadar takip etmesini istemedim."

"Hmmm, bir ay mı dersin... Seni meşgul etmek için elimden geleni yapacağım, aşkım. İki ay olsun," dedi Torion, ağzını ağzıma yaklaştırarak.

İki ay sorun olmazdı. Bess iki ay sonra doğum yapmayacaktı. "İki ay," diye kabul ettim ve daha fazla öpücük için kendimi ona doğru uzattım. "Ama bundan daha uzun olmasın. Onları çok seviyorum."

"Elbette. Onlar yaramazlar, ama sonuçta bizim yaramazlarımız," diye mırıldandı Torion.

"O zaman bilmiyordum, Torion," dedim, nihayet kaleden kaçmayı başardığımızdan önceki konuşmayı düşünerek. Artık Hills'in Alfa ve Omega'sı değildik. Sadece Torion ve Brigid. Sadece eşler.

"Bilmiyor muydun?" diye sordu Torion.

"Senden istediğim şeyi ne kadar çok istediğimi. Ailemizi ne kadar çok seveceğimi. Seni ne kadar çok seveceğimi," dedim, gözlerim yaşarırken, onun tanıdık yüzünü avuçlarımla okşadım, yumuşak sakalı avucumda yatıştırıcı bir his uyandırdı.

"Kimse bu tür bir sevgiyi tahmin edemezdi, cadı," dedi Torion, alnımı öperek. "Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

Sonsöz

Umarım Brigid ve Torion'un hikayesini beğenmişsinizdir. Brigid'e sesini duyurma fırsatı vermeden, kadınların istedikleri her şeye sahip olabilecekleri bir dünya yaratamazdım. Hikayesinin büyük bir kısmı, yazma konusunda benim alıştığım kalıpların ve rahatlık alanımın dışında, ama umarım ona hak ettiği değeri vermişimdir!

Bennett gizlice içeri girip bir sonraki kitabını istedi ve ben de onun yakında keşfedeceği aşkın ona neler getireceğini sabırsızlıkla bekliyorum! Benim için oldukça tipik olduğu üzere, karakterlerin ruh halleri, temaları ve doğalarının her kitapta aynı olmayacağını zaten biliyorum, ama umarım bir sonraki kitapta da beğendiğiniz şeyleri daha fazla bulursunuz. Hatta her kitabı bir öncekinden biraz daha fazla sevmenizi sağlayabilmek için parmaklarımı çapraz tutacağım.

İlerlemelerimden haberdar olmanın birçok yolu var, ama en iyisi [Facebook grubum](#) ve [Patreon sayfam!](#) ____ - _____

Kathryn Moon'un diğ er eserleri

OKUNDUĞUM KİTAPLAR

Kütüphaneci Cadıları Serisi

Yazılı

Savaş ıl

ar

Scrivens

Ancients

Tekil Eserler

İyi İşler

Ay'a Emir Ver

Dua Et - Crystal Ash ile ortak yazım Summerland'ın

Sırları

Tatlı Evren

Bebek + Gece Yarısı Uluyanlar Lola

ve Milyonerler - Birinci Bölüm Lola

ve Milyonerler - İkinci Bölüm Kötü

Alfa

Faith ve çıkmaz Sokak Őeytanları

Sol ve Lune

Kitap 1

Kitap 2

Açlığın Mirası    lemesi

Kraliçenin Soyu

Prensesin Seçtikleri

Krallığın Tacı

Cazip Canavarlar

Rooksgrave Malikanesi'nin Hanımefendisi

Yıldız Malikanesi'nin Basilisk'i (novella)

Şeytanların Topluluğu

Krallarla Birlikte Sığınak

SERİ DEVAM EDİYOR

Tatlı Bezelye Gizemleri

Fırıncının Riskli Ritüeller Rehberi

Örgücülerin Erkek Arkadaşlarını Uzaklaştırma Rehberi

Çiçekçinin Azizleri Çağırma Rehberi (yakında yazılacak)

Canavar Ezme Ajansı

Ork ile Oyunlar Gargoyle

için Uluma

Mothman ile Dersler

Bataklık Canavarına Aşık (yakında yazılacak)

Dragonkin Serisi

Bleake Isle'ın Alfa'sı

Grave Hills'in Alfa'sı

Skybern'in Alfa'sı (yakında yazılacak)

Yazar Hakkında

Kathryn Moon, küçük yaşlarda annesine hikayeler anlatmaya başlayan bir köy kızıdır. Yeni dünyalar yaratma ve kafasında büyüyen karakterlerin hayatlarını keşfetme tutkusu hiç azalmadı ve üniversiteden kurgu yazımı bölümünden mezun oldu. Kırılganlıklarında güçlü kadınları, zorlu olduğu kadar sevgi dolu aşk hikayelerini ve okuyucunun içine dalıp bir daha çıkmak istemeyeceği dünyaları yazmayı seviyor. Elleri yazmakla meşgul olmadığına, muhtemelen Ohio'da kazak örüyor veya turta hamuru yoğuruyor. Sihire kesinlikle inanıyor.

Ona [Facebook](#)'tan ve ohkathrynmoon@gmail.com adresinden ulaşabilir veya [haber bültenine](#) [kaydolabilirsiniz!](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM